

Tiểu thời đại 2.0

Contents

Tiểu thời đại 2.0	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 01 Phần 3	9
4. Chương 02 Phần 1	14
5. Chương 02 Phần 2	18
6. Chương 02 Phần 3	22
7. Chương 03 Phần 1	27
8. Chương 03 Phần 2	31
9. Chương 03 Phần 3	34
10. Chương 04 Phần 1	39
11. Chương 04 Phần 2	43
12. Chương 04 Phần 3	46
13. Chương 04 Phần 4	50
14. Chương 05 Phần 1	54
15. Chương 05 Phần 2	58
16. Chương 05 Phần 3	62
17. Chương 06 Phần 1	66
18. Chương 06 Phần 2	70
19. Chương 06 Phần 3	74
20. Chương 07 Phần 1	79
21. Chương 07 Phần 2	83
22. Chương 07 Phần 3	86
23. Chương 08 Phần 1	90
24. Chương 08 Phần 2	94
25. Chương 08 Phần 3	98
26. Chương 09 Phần 1	103
27. Chương 09 Phần 2	107
28. Chương 09 Phần 3	110
29. Chương 10 Phần 1	114
30. Chương 10 Phần 2	119
31. Chương 11 Phần 1	123
32. Chương 11 Phần 2	128
33. Chương 12 Phần 1	132
34. Chương 12 Phần 2	137
35. Chương 12 Phần 3 (hết)	140

Tiểu thời đại 2.0

Giới thiệu

Trong vũ trụ nhỏ nhoi có một thời đại nhỏ nhoi... Có nhiều con đường để tìm hiểu Thượng Hải, một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thoi-dai-2-0>

1. Chương 01 Phần 1

Tiểu thời đại 2.0 - Thời đại hư đồng

Chương 1

Mùa đông dài đằng dặc và rét mướt của Thượng Hải đã bắt đầu.

Mùa đông Thượng Hải hằng năm như chẳng bao giờ kết thúc, nó không ngừng cắt thấu vào da, vào mắt, vào tim người ta.

Thứ sắc màu thiếu sinh khí và hỗn độn ấy giống như lời ca thán rít lên từ miệng thần chết.

Thượng Hải trong tiết trời đông là một đô thị của sự tuyệt vọng vô tận, cuối cùng người ta cũng có thể cảm nhận được thứ còn lạnh hơn cả băng tuyết trong lòng họ.

Tháng cuối cùng của năm 2008, hầu khắp các tờ báo, tạp chí trên toàn thế giới đều chỉ có hai kiểu trang bìa, một kiểu đăng hình khuôn mặt lập thể gây nhom nổi bật của Obama ánh mắt kiên nghị có thể nói là đầy âu lo, khuôn mặt của một người da đen đầu tiên với tư cách Tổng thống Mỹ, liên tục xuất hiện khắp đường to ngõ nhỏ toàn thế giới. Đôi mắt ngập đầy ưu tư của ông ta nhìn chăm chú vào đám hoa tuyết đang bay trên đường với nét mặt tràn tâm ý, ánh mắt đó như đang lo trong nhà chẳng có gạo đổ vào nồi để đón niềm vui năm mới sắp đến, nó chất chứa nỗi ưu sầu đau xót, trách trời thương dân.

Còn kiểu trang bìa còn lại, chính là bầu trời mù mịt đen kịt bao phủ trên đỉnh phố Wall, được phối thêm bốn chữ cỡ lớn “Khủng hoảng tài chính”. Tai họa do khủng hoảng cho vay dưới chuẩn gây nên giống như một trận sóng thần, nó cuộn lên cao ngất trời, bắt nguồn từ New York rồi trào ra dữ dội không gì ngăn cản, đập thẳng vào hệ thống kinh tế thế giới đang dung hòa làm một. Cả thế giới tựa như biển cả trắng xóa sồi trào bong bóng ngẫu đực. Vô số chiến hạm khổng lồ từng một thời hô mưa gọi gió trong giới tài chính, đến lúc này đều chẳng khác gì những chiếc xuồng ba lá trôi thành sắp chìm, vùng vẫy giãy chết trong vùng nước bọt của Thượng đế.

Thượng Hải cách phố Wall mười vạn tám nghìn dặm cũng như vậy.

Trên các mặt báo ở đây, bất kể là tiếng Trung hay tiếng Anh, chủ đề xoay quanh chẳng gì ngoài hai việc, tiện tay lật một tờ, thứ mà ta thấy đều giống nhau, nếu không phải là khuôn mặt da đen của Obama, thì là bầu trời đen kịt của phố Wall. Chỉ có điều trong lòng người Mỹ, Obama đại diện cho “hy vọng”, còn phố Wall đại diện cho sự “tuyệt vọng” - Đương nhiên, những người phản đối Obama có thể không nghĩ như vậy.

Nhưng đúng như cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, dù cho những đợt sóng cao ngút trời kia có cao hơn thế chẳng nữa, sẽ vẫn có đê chắn sóng ngăn lại, đê chắn vỡ rồi, thì vẫn còn có Trường Thành mới do

quân đội đắp nên che chắn. Trong thời khắc như vậy, Trung Quốc bỗng trở thành nơi tị nạn của một số người mạo hiểm nào đó, còn Thượng Hải, chính là viên ngọc sáng rực rỡ nhất trong không gian của vùng tị nạn này.

Vì lẽ đó mà Lục Gia Chủ vẫn lung linh lấp lánh, ham muốn hưởng thụ ngang dọc tung hoành. Trung tâm Tài chính Hoàn Cầu hằng ngày vẫn chọc lên tận mây tầng mây, hắt ra những ánh sáng lấp lánh trong hiu quạnh, chiếu hồn đoạt phách. Chỉ chờ tòa cao ốc “Trung tâm Thượng Hải” ở bên cạnh kia có thể sớm đội đất mọc lên, để xua tan đi sự quạnh vắng cô độc khi một mình nó phải vươn mình giữa nơi đây. Trong công trường đang xây dựng nhằm vây chặn “Trung tâm Thượng Hải”, tiếng đóng cọc vẫn ngày ngày vang khắp vịnh ven sông nơi Lục Gia Chủ bé nhỏ này, giống như nhịp đập của con tim có sức sống ngoan cố dìm thường của Thượng Hải, nhưng nghe mãi rồi, cũng mơ hồ có một cảm giác bi tráng thê lương ủa đến.

Những hình ảnh các anh hào phố Wall với sắc mặt u ám ôm hộp giấy trên một số tạp chí kia, có vẻ rất khó bắt gặp ở đây, mọi người cũng chỉ xem họ như đề tài bàn tán những lúc trà dư tửu hậu. Bên cạnh đường như cũng chẳng có ai thật sự ôm thùng giấy đi lại trên phố một cách cao ngạo như vậy - nói trắng ra là, cho dù thật sự bị fire [1] cũng sẽ chẳng đi lại trên phố một cách dramatic [2] như thế, lại không phải là đang đóng phim truyền hình dài tập của Đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam, nên cái trò rơi nước mắt ấy là thứ không tồn tại trong cuộc sống này. Thứ mà luôn tràn ngập trong đời là cuộc quyết đấu một sống một còn, là cuộc giao chiến khi tay còn chưa kịp tung đòn, nước mắt còn chưa kịp chảy khỏi hốc mắt, thì bạn đã nhắm mắt xuôi tay rồi.

[1] Sa thải.

[2] Kịch tính.

Giữa những tòa cao ốc chọc trời ấy, các anh hào vẫn tất bật đi lại trong những bộ vest phẳng phiu, họ dùng di động để kiểm soát mạch sống kinh tế của Thượng Hải - hay nói cách khác, Thượng Hải dùng tín hiệu di động làm dây, để kiểm soát đám con rối bọn họ - bất cứ việc gì, đều có thể nói từ hai phương diện trên.

Cuối năm 2008, Thượng Hải như quả cầu pha lê xoay chuyển điên cuồng, thành phố phát triển với tốc độ chóng mặt này giống một vật khổng lồ đáng sợ. Ngay khi hầu hết các du khách nước ngoài ở đây còn xem tàu điện từ trên cao của tuyến đường sắt kết nối với sân bay Phố Đông là một điểm du lịch cần phải đến khi tới Thượng Hải, thì đến giai đoạn sau sân bay Hồng Kiều đã trở dậy nhanh chóng với quy mô vượt xa rất nhiều so với sân bay quốc tế Phố Đông.

Công trình siêu cấp của Trung Quốc được đầu tư 36,1 tỉ nhân dân tệ để xây dựng - công trình đầu mối giao thông Hồng Kiều, trở thành công trình đầu mối giao thông phức tạp nhất trên thế giới. Với diện tích gấp ba lần quảng trường Thiên An Môn, tập trung tất cả các loại đường giao thông dành cho đủ loại phương tiện như đường sắt cao tốc, tàu điện từ, đường sắt đô thị, hệ thống vận chuyển hành khách cao tốc, hệ thống đường ray đô thị, giao thông công cộng và hàng không dân dụng. Toàn bộ công trình như thể một con quái thú khổng lồ phát sáng đang chiếm cứ cả phía tây Thượng Hải, trong tương lai, người ta sẽ nhanh chóng di chuyển đến các địa điểm của Thượng Hải nằm lọt trong từng khúc ruột của cơ thể con quái thú này.

Nó giống như một con quái vật đội đất chui lên, làm bề mặt đất đai xung quanh rung chuyển âm ỉ, giá nhà đất nhảy múa điên cuồng và vô chừng trên màn hình điện tử tại các trung tâm chứng khoán, trông chẳng khác nào điện tâm đồ của vô số người đang cùng được đo một lúc.

Mà đây mới chỉ là một góc của núi băng, khoản đầu tư 900 tỉ nhân dân tệ của Chính phủ được xem là liều thuốc trợ tim nhằm ngăn chặn khủng hoảng tài chính. Báo chí đã dùng một ví dụ sống động và chân thực để miêu tả động thái này như sau: “Nếu đem khoản đầu tư đổi ra tiền xu, thì nó đủ để tạo ra một cơn mưa tiền xu liên tục trong 128 ngày ở khu vực đô thị Thượng Hải”. Cách miêu tả này đã từng xuất hiện trên báo chí Mỹ, hồi đó nó được dùng để gián tiếp ám chỉ sự giàu có của Bill Gates.

Cho nên, khi tôi và Nam Tương quay lại Thượng Hải lần nữa, chúng tôi đều chẳng thấy nó có bất cứ sự khác biệt nào. Có lẽ vì chúng tôi chỉ mới rời đi trong khoảng mười mấy ngày. Thượng Hải mà tôi thấy, vẫn giống như một con bạch tuộc mang màu đen kịt che kín trời đất, nó trườn đi trên mảnh đất ven biển này, che phủ tất cả những con người mù quáng, cái vòi màu đen nhấp nháy của nó, chạm đến mọi góc ngách bé nhỏ nhất của thành phố này.

Sự nhu động không thể ngừng lại, giống như bản chất thiên bẩm của thành phố này.

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, tôi, Nam Tương, Cổ Ly, Đường Uyển Như, bốn chúng tôi vẫn thân thiết ngồi bên nhau trong phòng khách, sự thay đổi duy nhất là phòng khách này bây giờ là biệt thự cao cấp của khu Tỉnh An, chứ không phải căn phòng ngủ tập thể bé tí tẹo của trường học năm xưa. Cái bộ sofa nhỏ cũ kỹ màu trắng lồi về từ cửa hàng giá rẻ hồi đó, đã bị Cổ Ly bỏ lại một cách không thương tiếc trong phòng ngủ ở ký túc xá trường trước đây.

“So với việc cùng chi tiền trả khoản phí chuyển nhà chẳng đáng là bao cho những người công nhân kia, chi bằng tớ tặng Đường Uyển Như một chiếc áo lót tốt một chút.”

“Hồi năm thứ nhất đại học tớ đã cảm nhận được cái sự thời thượng vô cùng của IKEA, nhưng việc đó chẳng khác nào việc chân cậu đang vận giày thể thao của vận động viên Lý Ninh mà vênh vênh vào vào đi lại trên phố hồi tiểu học - bây giờ cậu còn dám không?”

“Chuyện đó cũng giống việc tớ đeo cái nhẫn đính hôn Chu Đại Phúc [3] khi kết hôn vậy. Mười năm trước, nếu một chàng trai tặng tớ nhẫn Chu Đại Phúc, tớ sẽ cười tươi như hoa mà cảm ơn anh ấy. Nhưng giờ khi kết hôn mà đối phương quỳ trước mặt tớ rồi lôi ra một chiếc nhẫn Chu Đại Phúc tặng... vậy thì anh cứ quỳ ở đó đi, forever!”

[3] Chu Đại Phúc là Tập đoàn vàng bạc đá quý số 1 Hồng Kông và cả Trung Quốc, Đài Loan.

Cổ Ly vẫn như trước, vừa uống cà phê rang của Rwanda, vừa lật cuốn Nguyệt san Thời báo kinh tế trên tay. Nó cầm chiếc bút mực màu đỏ trong tay, không ngừng khoanh tròn “soạt soạt soạt” vào những đoạn mà nó cảm thấy hứng thú trong tạp chí, biểu hiện chẳng khác nào cô giáo chủ nhiệm tiểu học đang phê sửa bài tập làm văn trong ký ức của tôi. Sau khi uống vài ngụm nó lại chau mày nhăn mặt đặt cốc cà phê xuống bàn, “Nam Tương này, cà phê này còn khó uống hơn cả đồng được mà cậu uống khi đau bụng kinh hồi đó! Rwanda? Người ở đó không biết có phải do vị giác có vấn đề không nữa? Đầu lưỡi của họ không phải luôn tiết ra sữa ong chúa đấy chứ? Cái thứ này đáng đến mức có thể còn hơn cả thuốc kỳ ninh [4] ấy”.

[4] Kỳ ninh là chất kiềm lấy từ vỏ cây canh-ki-na, có vị đắng, ít tan trong nước.

Nó nhìn khinh bỉ túi cà phê rang của Rwanda đang đặt ở bên cạnh, đó là cà phê nó mua từ trong siêu thị Marks & Spencer của Công ty bán lẻ lớn nhất Anh quốc vừa mới khai trương trên phố Nam Kinh Tây [5]. Nét mặt của Cổ Ly lúc này chẳng khác nào Đường Uyển Như đang tập Yoga với miếng mặt nạ đắp trên mặt vậy, ngập tràn nỗi buồn rầu và sự hài hòa vốn có (...), nó tựa hồ đã hoàn toàn quên mất cảm xúc dương dương tự đắc khi hơn ha hơn hờ mua gói cà phê này về từ tòa nhà Tân Địa Tiêu màu xanh kia. Nó ngẩng lên, vẫy vẫy tay, nói: “Lucy, vứt nó đi nhé.” Đợi mãi chẳng thấy ai trả lời, nó ngẩng lên nhìn, nhướn nhướn chân mày thẳng về phía Đường Uyển Như, “Lucy, gọi cậu đấy!”

[5] Phố Nam Kinh Tây được gọi là “phố thương mại đệ nhất Trung Hoa” – là nửa phía Tây của đường Nam Kinh (gồm đường Nam Kinh Đông và Nam Kinh Tây), vắt qua hai khu Hoàng Phố và Tỉnh An. Đoạn sầm uất nhất đều tập trung ở khu Tỉnh An, phía Đông bắt đầu từ đường Thành Đô Bắc, phía Tây kết thúc ở đường Diên An Tây, tổng chiều dài 2933 mét.

Nam Tương vừa chải gọn tóc nằm ngay ngắn sau đầu, vừa hỏi Cổ Ly một cách ngờ vực: “Đường Uyển Như không phải vẫn luôn tự xưng là Ruby sao, từ lúc nào đã đổi ra cái tên chẳng dính dáng gì tới nhà cậu vậy? Còn bà chị gái Cổ Ly nữa, chỉ là uống cà phê thôi mà, chị hãy bỏ qua cho người dân Rwanda đi, họ cũng chịu đủ ầm ục rồi.”

Đường Uyển Như vừa mới dùng sức của ba bò chín trâu để nhét mình vào chiếc áo khoác ngoài màu đen bó sát người kia, rệu rã bước đến đứng bên cạnh Nam Tương, cơ thể nó luôn tràn đầy cảm giác hành động vì chính nghĩa. Mỗi lần Cổ Ly ăn hiếp tôi và Nam Tương, nó sẽ luôn đứng ra làm chủ cho chúng tôi. Nó xếp bằng rồi thông thả ngồi xuống bên cạnh Nam Tương (Trong khi tạo dáng ngồi này, nó cố ý bắt chước động tác tao nhã bắt chéo hai chân để đề phòng lộ hàng của các ngôi sao màn bạc, nhưng vì hai chân vận quá mức khiến nó bị mất cân bằng mà ngã sượt đánh phịch một cái lên ghế sofa). Nhưng Đường Uyển Như có một ưu điểm, chính là trong bất cứ tình huống nào nó cũng vô cùng bình tĩnh. Chẳng hạn lúc này đây, nó vẫn giữ nguyên tư thế bất động kia trên ghế sofa sau khi ngã chổng gọng lên đó, đồng thời còn nắm

lấy tay Nam Tương một cách thân thiết, nói về đồng tình: “Nam Tương, nếu nói như vậy, dì hai của cậu lẽ nào không phải là người Rwanda sao? Tổ luôn thấy làn da của dì ấy, chà chà, nói thế nào nhỉ, con người tớ ăn ngay nói thật, cậu đừng chấp nhé, tớ luôn cảm thấy dì hai của cậu đen over luôn!”

Hỏi xong, nó còn tự biên tự diễn chỉ vào Obama trên bìa tạp chí Cổ Ly đang đọc, bồi thêm một câu ra chiều thương xót: “Giống Obama ác luôn, thật đấy.”

Nam Tương day day huyết thái dương, rồi ngồi xuống bên tôi, cầm lấy cái chai Champagne trong thùng đá, và tự rót ỉnh một ly, rồi nhanh chóng gia nhập vào nhóm đã uống đến mặt mày đỏ gay. Tôi trông Đường Uyển Như đang nằm vắt ngang với tư thế khó bề tưởng tượng nổi trên chiếc sofa, rồi lại nhìn Cổ Ly đang mặc chiếc áo lông hiệu Prada màu hồng sẫm, bất chợt phá lên cười ngây dại.

Nam Tương và Cổ Ly nhìn thấy tôi mặt đỏ như quả gấc, lại cười ngốc nghếch, thì buồn bã lắc đầu đầy lo lắng. Còn Đường Uyển Như thì hai mắt vô tư lự đang nhìn vào một điểm nào đó trong không gian của phòng khách, chẳng ai biết nó đang nghĩ gì. Nói thật, bọn chúng tôi đều không ai theo kịp được dòng suy nghĩ nhảy lung tung mà kỳ dị kia của nó cả.

Tôi nhìn Nam Tương và Cổ Ly đang ngồi bên cạnh. Hai người họ trông đẹp làm sao, thanh xuân tươi trẻ, rực rỡ tuyệt vời, giống như hai đóa hoa kiều diễm đang vươn mình khoe hương sắc. Đường Uyển Như bên cạnh họ cũng căng tràn sức sống, chẳng khác nào cây vạn tuế xanh mơn mớn đang đứng bình yên và vững chãi dưới ánh mặt trời. Còn tôi ư, tôi nổi bật với quả đầu bù xù của kẻ vừa tỉnh giấc và đôi quầng mắt thâm đen rõ to, cùng cặp mắt đỏ ngầu, chẳng khác gì đồng rơm bị gió mạnh thổi khô giữa mùa đông.

Đúng thế, ba đứa nó là bạn tốt nhất của tôi.

Nếu bạn hiểu chúng tôi, bạn sẽ biết, cô gái mà trên đầu đang cài một bông hoa sơn trà bằng đá quý hiệu Channel đứng trước mặt tôi kia, chính là Cổ Ly. Tôi quý nó, nhưng cũng sợ nó. Nó như chiếc máy tính cỡ lớn được gắn bộ nguồn pin vĩnh cửu chạy bằng năng lượng mặt trời vậy, trong khoảng thời gian ba năm đại học, đã hoàn thành hai học vị cùng lúc, đồng thời còn đoạt luôn ngôi nhất xếp hạng toàn khóa với bảng điểm toàn A+. Khi các thầy cô trong trường đem một xấp tiền thưởng tặng cho nó, nó đếm sơ qua, rồi nói đầy phấn khích: “A, nhiều thế này, mình có thể mua cho Lucy một đôi giày kha khá rồi.” Nói xong nó bèn cầm bao thư mỏng tang có nhét mấy tờ tiền bên trong quẳng vào chiếc túi xách hiệu Longchamp. Khi đó, tôi cảm thấy dưới ánh đèn flash nó giống như khuôn như đúc với Kate Moss trên biển quảng cáo treo bên ngoài Tổng công ty Citic Pacific, giống như con thiên nga đen cao quý mà sắc sảo. Hơn nữa, chiếc máy tính cỡ lớn này còn từng giây từng phút phun ra nọc độc qua miệng của nó. Ví như tháng rồi, ngay trong công ty, nó đã sỉ nhục liên tục hàng chục phút, tuy không dùng bất cứ từ ngữ thô tục nào, nhưng vẫn đủ khiến một anh chàng hơn bốn mươi tuổi cao 1,83m phải ngồi phủ phục gào khóc sụt sướt trên nền đại sảnh công ty. Cuối cùng nó cũng thấy quá áy náy không nỡ bỏ đi, bèn quỳ xuống, móc khăn giấy từ trong túi ra lau nước mắt giúp anh ta, ôm lấy đầu anh ta vỗ về, rồi khe khẽ dịu dàng mà thân thiết thì thầm bên tai anh ta rằng: “Anh muốn khóc thì về nhà mà khóc, tôi còn phải đi làm việc, ngoan. Đừng giống một kẻ tâm thần như thế, làm người lớn chút đi anh bạn.” Đôi mắt nó ánh lên sự ảm áp và dạt dào cảm xúc, đối đãi với đồng nghiệp thoải mái như tiết trời xuân vậy.

Còn Nam Tương - người đang mặc chiếc áo dài màu đen hiệu H&M, đầu cúi thấp, mái tóc dài mềm mại màu đen búi cao sau đầu, đôi chân mày nổi bật đầy rung động, toát ra một thứ mỹ cảm quyến rũ bẩm sinh, gương mặt nó lúc nào cũng như được bao phủ trong một làn mưa khói của bức tranh thủy mặc, yêu kiều đáng yêu, dịu dàng ngời sáng. Nó là mỹ nhân mặt mộc không trang điểm nhưng được công nhận là xinh đẹp nhất trong trường của chúng tôi, bất kể lúc nó vừa tỉnh giấc, hay là khi nó bước ra với bộ dạng mặt mũi sau suốt một đêm ở phòng tranh, hay khi nó nổi lên ửng sừng trên mặt nước trong hồ bơi, nó đều luôn giữ một khuôn mặt khiến trái tim các chàng trai như ngừng đập.

Xương quai xanh mảnh mai, hàng mi vuốt dài, đôi môi mềm mại như bánh pudding màu hồng phấn, khiến nó như một đóa sơn trà màu trắng nở ra giữa chốn thâm sơn cùng cốc u nhã tĩnh mịch. Đúng, giống hệt đóa sơn trà tươi mới đang được kẹp trên mái tóc của nó vào lúc này. Đóa sơn trà ấy không như bông hoa đá quý đầy giá trị vật chất trên đầu Cổ Ly, thứ mà nó đang mang là hoa thật, tràn đầy mùi hương quyến rũ lòng người, nhưng cũng rất dễ bị tổn thương, thoáng chốc héo tàn, chớp mắt lìa xa. Nhưng châu báu trên đầu Cổ Ly, lại là vẻ đẹp vĩnh hằng và áp đảo tất cả. Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa họ. Tình cảm của tôi với Nam Tương, không phải là sự sùng bái như đối với Cổ Ly, mà phần nhiều là một sự thân cận và

gần gũi. Trong hơn mười năm quen biết nhau, chúng tôi chia sẻ những cuốn tiểu thuyết mà chúng tôi thích, cùng nghe những ca khúc mà chúng tôi mê; cùng dạo phố cùng mua sắm. Tôi và nó hằng ngày đều bị Cổ Ly sỉ nhục, rồi sau đó lại cùng nhau làm khó Đường Uyển Như (...). Tình cảm của chúng tôi ngày càng sâu đậm trong những tháng ngày như thế. Nhưng nếu bảo tôi hình dung về nó, tôi thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu. Dù bản thân là sinh viên khoa Văn học, nhưng tôi nhận ra một điều rằng, nếu thật sự phải kể rõ câu chuyện về Nam Tương, thì cần phải viết một cuốn tiểu thuyết còn dày hơn cả cuốn Bi thương ngược dòng thành sông. Nói tóm lại, Nam Tương phải được tính là nhân vật “hồng nhan bạc mệnh” trong thể giới tiểu thuyết mà chúng ta thường thấy. Nó chẳng có gia thế hiển hách như Cổ Ly, ngay một gia đình nhỏ ấm cúng như tôi, nó cũng không có nốt. Nó xinh đẹp như vậy, nhưng giờ lại chẳng có bạn trai. Tên bạn trai quen hồi trung học là Tịch Thành, đã đánh nó không biết bao nhiêu cái bạt tai, đá nó không biết bao nhiêu cú, sau khi khiến nó mang thai rồi lại bắt phá, sau đó hắn đã quát ngựa truy phong biến mất.

Tôi ngẩng đầu nhìn Nam Tương, nó hình như đã uống say trước cả tôi...

2. Chương 01 Phần 2

Đường Uyển Như lúc này đang đứng ngắm bầu ngực của mình trong gương, nói thế nào nhỉ, tôi luôn thấy có lẽ nó mới là sinh viên khoa Văn học, vì nó thường xuyên nói ra đủ kiểu danh ngôn kinh điển khiến người ta không thể phát ngôn bất cứ lời bình nào. Chẳng hạn như câu “Ngực tớ có gì đẹp!” khiến nó nổi đình nổi đám hồi đại học. Còn nhớ trong một buổi lễ mừng quốc khánh hồi cấp ba, tôi và Nam Tương biểu diễn xong một tiết mục hát múa, sau khi hạ màn một cách đẹp mắt và hoàn mỹ, trở vào sau hậu đài, Đường Uyển Như đón tiếp chúng tôi đầy phấn khích. Tất nhiên, với tư chất của nó thì chẳng cách nào lên sân khấu khiêu vũ được, nhiều nhất thì chỉ miễn cưỡng nói được một câu. Khi đó nó bỏ nhào đến rồi đâm sầm vào Cổ Ly đang bùng nước định đưa cho chúng tôi, sau đó phấn khích nủ lấy tay của Nam Tương, lập bập nói: “Nam Tương! Vừa rồi khi các cậu xoay nhảy trên sân khấu, bọn tớ ở dưới này phấn khích vô cùng! Chiếc quần lót màu hồng của cậu, bị bọn tớ trông thấy tổng rồi! Mọi người ai nấy đều sôi lên!” Tôi và Cổ Ly chỉ còn biết vung tay lên chống trán. Nhưng đó chưa phải là trò diễn nhất, điểm diễn nhất chính là, Đường Uyển Như tiếp tục vận hết sức bình sinh, hét lên một tiếng nhằm hướng Nam Tương: “Cảm giác cực kỳ ấn ý với quốc kỳ bay trên bục chủ tịch! Bài hát đó bắt đầu thế nào ấy nhỉ? À phải, máu tươi của chiến sĩ đã nhuộm hồng!”

Việc này đã kết thúc rất giàu kịch tính với câu nói “máu tươi của chiến sĩ đã nhuộm hồng” kết hợp với hai câu miêu tả liên quan đến chiếc quần lót của Nam Tương ngay tức khắc truyền khắp cả trường hôm đó qua hệ thống microphone gắn trước ngực chưa kịp ngắt điện của tôi và Nam Tương, đám học sinh gào thét hô vang “nhuộm hồng rồi... nhuộm hồng rồi... nhuộm hồng...”

Sau khi buổi lễ kết thúc, Nam Tương đã xin nghỉ ốm ba ngày, đến hôm thứ tư thì đeo khẩu trang lên lớp.

Sau vụ đó, chúng tôi đi đâu cũng nghe thấy những lời bàn tán kiểu như thế trong trường học, nào là bánh màn thầu trong căng tin trường không biết vì sao lại lộ ra những sợi máu màu hồng kỳ dị, hay nội y màu hồng lộ ra dưới lớp sơ mi màu trắng của các cô Anh văn, hay rắng mây rực rỡ trên bầu trời buổi hoàng hôn, cho đến bìa cuốn sách Anh ngữ màu hồng khiến người ta căm ghét, lời giải thích của mọi người đối với những thứ này, đều là “máu tươi của chiến sĩ đã nhuộm hồng”.

Ngoài chuyện đó ra, Uyển Như còn vô cùng dũng cảm, không sợ chết chóc, chuyện gì cũng dám làm. Nhất là vụ uống say tại quầy thanh toán lần trước, cô nàng kéo khóa mở túi xách hiệu Kenzo của Cổ Ly ra, rồi cẩn trọng rón rén ói vào trong đó mà mặt không hề biến sắc, ói xong còn khề khàng lạnh lùng như không có chuyện gì, cứ đường hoàng kéo khóa túi lại, tiếp tục hát cùng chúng tôi, làm như tất cả chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra. (Tất nhiên, sau vụ đó Cổ Ly khóa trái cô nàng trong phòng vệ sinh suốt cả ngày không cho ăn cơm).

Còn có lần nó phát sốt nên mò ra phố mua thuốc, chẳng hiểu sao lại đi vào cửa hàng Watsons ở ngay sát tiệm thuốc, chạy thẳng đến tủ đựng Neutrogena, rồi nói như quát vào mặt cô gái đứng ở quầy bán mặt nạ:

“Đưa thuốc cho tôi! Mau đưa thuốc cho tôi! Tôi cảm thấy mình sắp không xong rồi!” Khi đó cô gái đứng ở quầy suýt chút nữa đã gọi 110...

Khỏi phải nói, vậy quanh chúng tôi dĩ nhiên cũng không thiếu các chàng trai tuần tú. Với tư chất của Cổ Ly và Nam Tương, bất kể anh chàng đẹp mã nào cũng đều có thể ngã ngựa, tôi cũng nhờ bóng hai đứa nó mà kiếm được một anh ngã ngựa bất tỉnh. Chẳng phải người ta đã nói đó sao, nếu bạn bè xung quanh bạn đều vô cùng ưu tú, thì người khác cũng sẽ cảm thấy bạn ưu tú chẳng kém. Tôi luôn lấy lý do ấy để thuyết phục bản thân, điều đó giải thích vì sao bạn trai của tôi, xem ra không đến nỗi nào.

Cổ Ly có chàng công tử Cổ Nguyên yêu thương son sắt, dù cái tên này nghe giống như anh trai của nó vậy. Nếu cuộc sống của chúng tôi là một bộ phim truyền hình dài tập, thì rất có thể một ngày nào đó trong tương lai, Cổ Nguyên sẽ tiết lộ anh ta vốn dĩ có quan hệ huyết thống với Cổ Ly, vậy là sẽ xảy ra cảnh tình nhân hôn xiêu phách tán hoặc tứ thê đồng đường. Đương nhiên, đây không phải là tiểu thuyết do Quỳnh Dao viết, Cổ Ly, Cổ Nguyên cũng không phải là Lưu Tuyết Hoa và Mã Cảnh Đào, cho nên chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Nam Tương lại có một tay gọi là Tịch Thành cứ như âm hồn bất tán luôn bám riết nó suốt nhiều năm. Sự thực là vậy, nếu bạn có chút hiểu biết về cuộc sống của chúng tôi, vậy thì, mười mấy ngày trở về trước, tôi đã theo Nam Tương nhảy lên tàu hỏa, sau đó đụng phải cái tên quỷ ám này. Lúc ấy tôi chỉ hận không giết chết được hắn.

Còn Đường Uyển Như, cứ như xảy ra phản ứng hóa học vô cùng vi diệu với anh chàng điển trai cơ bắp Vệ Hải của trường chúng tôi. Về việc này, tôi và Cổ Ly đều không muốn đưa ra bất cứ bình luận nào. Bởi bất cứ việc gì dính dáng đến Đường Uyển Như, cuối cùng đều sẽ nhanh chóng quay ngoắt chín mươi độ biến thành một vở hài kịch khó mà dọn dẹp sạch sẽ! Every time!

Tôi lúc này, đang uống Champagne, cuộn tròn trên ghế sofa, đôi mắt ngẫu nhiên giống như một tên tội phạm vừa cầm dao thái rau giết hết toàn bộ du khách trên tuyến Nam Kinh Tây vậy. Tôi vừa cười vừa nhìn về phía ba người bạn tốt trước mặt với vẻ mặt như mèo, nếu bây giờ trước mặt tôi có một tấm gương, tôi nhất định sẽ bị vẻ mặt cực kỳ méo mó của mình hù cho tỉnh ngay tức khắc.

Tôi nhìn Nam Tương và Cổ Ly ngồi trước mặt, hai người tựa vào nhau đứng trước gương soi, Cổ Ly đang giúp Nam Tương vén mấy lọn tóc xổ ra ngoài gọn vào sau đầu. Họ rúc rích trò chuyện với nhau, trông như hai người bạn thân thiết không có bất cứ khoảng cách nào. Còn Đường Uyển Như đang nằm trên ghế sofa, nhìn về phía hai đứa nó với nét mặt như cười như không, bộ dạng ấy tôi chưa bao giờ thấy trên gương mặt nó, tôi cảm thấy với chỉ số thông minh của Đường Uyển Như, nó không đủ để dụng tâm thể hiện một nét mặt phức tạp đến vậy. Nó dè dàng nói với hai người kia: “Trông thấy hai cậu thế này, tớ rất vui. Các cậu thật sự đã hòa thuận rồi.”

Tôi say bí tỉ quất quẹo trên ghế sofa, trong bầu không khí nồng nặc mùi Champagne xung quanh, mơ hồ nhận thấy cảnh tượng trước mặt cực kỳ đáng sợ. Hai cô gái kiều diễm lộng lẫy nghiêng nước nghiêng thành, thân thiết ngồi chải tóc trước gương, và một cô gái khác chẳng biết muốn giở trò gì mà nằm vắt ngang ghế sofa lằm bằm. Cảm giác giống như đang xem phim Họa Bì. Tôi thậm chí còn cảm thấy Cổ Ly và Nam Tương, bất cứ lúc nào cũng có thể lột da nhau ra, sau đó dùng thứ giọng điệu vô cùng lẳng lơ, một người nói: “Ta là yêu quái.” Người kia bảo: “Ta không ăn tim người, sẽ già mất.”

Khốn kiếp! Chắc tôi uống say quá rồi.

Vả lại, các bạn nhất định sẽ không tin đâu, bốn chúng tôi tụ họp lại thân mật như vậy dưới chung một mái nhà, cũng chỉ được chưa đến một tháng, còn cuộc sống của chúng tôi trước đây có diện mạo thế nào?

Nó hoàn toàn vượt xa bất cứ bộ phim truyền hình dài tập thống thiết nào, hay thế giới tư tưởng chủ quan trong bộ não của bất kể kẻ tâm thần nào. Cuộc sống của chúng tôi, giống như những vụ nổ lớn hết đợt này đến đợt khác, ngoạn mục hơn bất cứ bộ phim nào của Hollyod. Máu thịt tung tóe, phân tán vỡ vụn, hôn phách bị thổi bay lên trời cao, phiêu linh lang bạt, cô hồn dã quỷ, ngàn đời vạn kiếp.

Bạn trai tôi vừa qua lại với tôi, còn hôn hít rồi lên giường với cô gái khác, chưa hết anh ta còn chỉ trích tôi là kẻ trộm nữa; Cổ Ly và Nam Tương, cả hai người đều âm thầm dùng chung một chàng trai; Nam Tương

ôm mười mấy vạn tiền mặt đi theo, gạt tôi lên tàu lánh nạn suốt mười mấy ngày; còn Sùng Quang người yêu mới của tôi, cái con người bị ung thư giai đoạn cuối này sắp bị tôi làm cho phát điên rồi.

Đương nhiên, tất cả chuyện này đều chỉ là một góc của núi băng.

Hãy chờ, cái ngày thủy triều rút đi ấy, khi thấy bờ biển hiện ra phía xa xa, các bạn mới phát hiện có bao nhiêu bộ xương mục nát, nằm phơi ra dưới ánh mặt trời.

Còn giờ đây, biển khơi một vùng xanh thẳm, ánh lên lộng lẫy vô cùng.

Khi tôi không còn dốc được giọt rượu nào từ chai Champagne kia, Cổ Ly và Nam Tương lúc ấy đi qua chỗ tôi, hai đứa nó mỗi đứa một bên ngồi xuống cạnh tôi, Cổ Ly nói: “Bây giờ cậu đi tắm cho tớ.”

Tôi lắc đầu, nói: “Tớ say rồi, không đi nổi.”

Cổ Ly chau mày, một tay đưa qua giật lấy chiếc ly trong tay tôi rồi đặt lên bàn, nói: “Cậu không nghĩ thấy mùi gì trên người cậu hả? Người cậu bây giờ chẳng khác nào con cá ngừ vây vàng đã chết nằm ngày trong toilet của đám đàn ông vậy”, nó ngừng rồi lại tiếp tục nói thêm: “Lại còn mùi như ngâm trong vại rau mùi thum thum ba ngày liền mới móc ra vậy!”

Nam Tương có ý lôi tôi ra khỏi chiếc ghế sofa, “Lâm Tiêu, bốn ngày rồi cậu không tắm rửa, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Tôi bị Nam Tương lôi đi kéo lại một hồi quay cuồng đầu óc, sắp muốn ói ra đến nơi. Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm vào chiếc túi LV của Cổ Ly đang để trên ghế sofa. Còn chưa đợi tôi phản ứng, Cổ Ly đã tức tốc tóm lấy chiếc túi quăng về phía đầu kia chiếc sofa, mắt nổ long lên sòng sọc nhìn tôi nói: “Cậu đừng hòng biến cái túi LV của tớ thành túi nôn giống Đường Uyển Như nhé! Cổ Ly tớ không dễ bị chọi trúng hai lần với cùng một viên đá đâu!” Sau khi nói xong, nó quay đầu lại, nhìn thấy Đường Uyển Như đang dùng khăn giấy vội lau chiếc túi LV mà nó vừa ném qua. Đường Uyển Như đặt tay lên ngực, nói ra chiều sợ sệt: “Đừng trách tớ, chính cậu đ túi quăng sang đây mà, lại còn va vào chai Champagne trong tay tớ. Làm người ta giật cả mình này!”

Tôi nhìn biểu hiện trên mặt Cổ Ly, giống như là đang phải cố nuốt trôi con cá đã chết nằm ngày trong toilet nam kia vậy, vì thế tôi lập tức phá lên cười ha hả. Tôi thấy mình chẳng khác nào một con điên.

Nam Tương và Cổ Ly lôi lôi kéo kéo, rồi tổng tôi vào phòng tắm.

Vòi sen mở ra, nước phun xuống rào rào. Tôi vẫn như một con điên uống rượu say, vừa khóc vừa la vừa cười. Lúc quỳ ra đất, lúc lại lắc đầu lảo đảo đứng dậy. Tôi cũng làm cho Cổ Ly và Nam Tương ướm nhèm nhẹp. Đầu tóc ướt như chuột lột, nước chảy thành dòng lăn dài trên mặt. Cuối cùng Cổ Ly không chịu nổi nữa, túm lấy tóc tôi, rồi vung tay vả cho tôi một cái tát choáng váng.

“Lâm Tiêu, khôn kiếp. Đủ rồi đấy! Khi bố tớ chết, tớ cũng chẳng đỡ sống đỡ chết như cậu thế này!”

Tôi nhìn Cổ Ly ướm nhèm nhẹp trước mặt, dù khi nhếch nhác thế này, lớp trang điểm trên mặt càng khiến nó xinh đẹp vô cùng, lớp phấn hóa trang ngăn nước làm nó lúc nào cũng giống một người giả đẹp giả xinh. Tôi dựa lưng vào tường, chỉ vào nó mà nói: “Phải rồi, cậu không khóc, cậu quá lợi hại mà! Tối hôm bố cậu chết thì cậu đang x di chúc của ông ấy dưới ánh nến ấm áp, hình ảnh đó tuyệt biết bao, cần phải lồng khung mà treo lên tường, gọi là “Bức hiệu nữ họ Cổ”. Tớ luôn nghĩ giống cậu vậy! Làm vật thí nghiệm được ngâm trong Formalin mãi mãi không mục ruỗng. Cậu thì chẳng bị tổn hại, lấp lánh ánh kim, cậu chính là Nữ thần Tự do tay giương cao ngọn đuốc đứng trên đảo Manhattan kia!” Tôi quệt dòng lệ chảy ra từ hốc mắt, rồi nói với Cổ Ly: “Cậu hài lòng rồi chứ! Nhưng tớ không phải là cậu, tớ không làm được!”

Vòi sen trên đầu liên tục xối những tia nước ấm áp xuống, ba chúng tôi đứng dưới vòi, trên đỉnh đầu là ánh đèn vàng nóng bỏng mà lại sáng rực tỏa rạng dưới vòi hoa sen, khiến làn da của mỗi chúng tôi đều ánh lên hoàn mỹ không tì vết, giống như thiếu nữ mười sáu tuổi xinh đẹp tuyệt trần - nhưng chúng tôi đều biết, tuổi mười sáu của chúng tôi sớm đã rời xa rồi. Bọn sinh ra sau những năm 1990 đang đi lại đây trên phố, luôn liếc nhìn trang phục tông màu xám đen của chúng tôi với ánh mắt thương hại. Đương nhiên, Cổ Ly cũng luôn đáp trả bằng ánh mắt còn thương hại hơn, nó dù có vất kiệt trí não, cũng không thể hiểu tại sao lại có đứa con gái bằng lòng mặc thứ trang phục khiến bản thân chẳng khác nào chiếc đèn màu xoay tròn trong cửa tiệm uốn tóc như thế.

Hơi nóng bốc lên liên tục, khiến cả phòng tắm phủ mờ một màn sương, cảm giác vô cùng mờ ảo. Chúng tôi như đang đứng giữa cơn mưa lớn đầy bi thương, mỗi hạt mưa đều như giọt nước mắt nóng hổi, không ngừng gội xuống người chúng tôi. Cố Ly vuốt vuốt nước trên mặt, cởi bỏ áo ngoài, rồi quay người quăng mạnh vào trong rổ quần áo dơ bên cạnh. Sau đó vận nắm cửa bước ra khỏi phòng tắm. Bóng dáng cảm lạnh của nó như đang vờ lên mặt tôi một cái tát khác.

Nam Tương bước qua, ôm lấy tôi. Hai chúng tôi vẫn mặc nguyên quần áo đứng dưới vòi hoa sen.

Dòng nước rào rào xối xuống nền gạch hoa văn Mosaic, văng văng bên tai đều là âm thanh đó. Tôi nhắm mắt lại, không dám tin đây là hiện thực. Tôi luôn tự thôi miên mình rằng đây là một giấc mộng. Tôi hy vọng khi mắt ra, thời gian sẽ trôi ngược về bốn ngày trước.

Thời gian này của bốn ngày trước, tôi thấy cuộc sống của mình chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

[Bốn ngày trước]

Nhiều lúc, tôi thấy Cố Ly giống như người điên không gì không dám làm.

Cũng như lúc này, một giây trước thôi, tôi còn thấy cuộc sống của mình chẳng còn hy vọng gì nữa, từ thời khắc chắc chắn sẽ rơi sâu vào bùn lầy và trốn chạy khắp chân trời góc bể. Nhưng chỉ một giây sau, Cố Ly gọi điện thoại, khiến tôi đột nhiên cảm thấy mình như đang đứng trước cửa thiên đường (Đương nhiên, ý tôi không phải là mình đã chết), từ đó thế giới hạnh phúc lại rộng cửa đón tôi.

Trong điện thoại, Cố Ly nói cho tôi biết, việc của Nam Tương nó đã giải quyết triệt để rồi. Tôi và Nam Tương có thể trở về Thượng Hải, do vậy chúng tôi không cần thiết phải trốn chạy chân trời góc biển nữa. Thế nhưng, nói trốn chạy chân trời góc biển, có gì đó quá phóng đại. Sự thực là, tôi và Nam Tương sau khi nhảy lên tàu hỏa, chỉ chạy thẳng đến Nam Kinh, hơn nữa đến ngày thứ hai đã không chịu nổi nữa bèn gọi điện thoại cho Cố Ly, sau đó Cố Ly thông qua một loạt sắp xếp phức tạp rồi rầm, đã biến cuộc chạy trốn đáng sợ này, trở thành một kỳ nghỉ cho tôi và Nam Tương ở Nam Kinh tắm suối nước nóng... Tôi và Nam Tương cả ngày chẳng làm gì ngoài chuyện không thể liên hệ với thế giới bên ngoài để tránh hành tung bị tiết lộ, chúng tôi luôn ẩn mình trong quán bar bên suối nước nóng, ăn uống ngủ nghỉ, làm đẹp massage, hơn nữa còn thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với anh chàng trẻ tuổi thường mang hoa quả đến cho chúng tôi. (Cho dù sang ngày thứ ba, cậu ta đã x chúng tôi như chị em tri kỷ, chia sẻ cùng chúng tôi chuyện về tên bạn trai vô cùng dễ mến mà cậu ta vừa chia tay... điệu bộ dẫu môi ngấm ngụyết của cậu ta đáng yêu quá chừng, khiến tôi và Nam Tương đều bó tay xin hàng tâm phục khẩu phục).

Khi biết ngày hôm sau chúng tôi có thể trở về Thượng Hải, trong lòng tôi chợt cảm thấy có chút mơ hồ, vậy là tôi phần khích mời Cố Ly: “Cố Ly này, hay là cậu cũng đến Nam Kinh đi, dù sao cậu cũng phải bảo tài xế đến đón bọn tớ về Thượng Hải, chi bằng tối nay cậu đến quầy bar và cùng tắm nước nóng với bọn tớ đi?” Khi tôi nói chưa hết câu, Nam Tương đã ở bên cạnh lắc đầu chua xót.

Tiếng cười như tiếng chuông ngân của Cố Ly vang ra từ điện thoại, khiến tôi lập tức hiểu được tâm trạng của Nam Tương lúc này: “Ồ, ôi ôi ôi ôi... tớ bảo này Lâm Tiêu, ừm... dĩ nhiên, trước tiên vẫn phải cảm ơn cậu đã mời tớ, nhưng, nói sao nhỉ, tớ không hay tham gia những kỳ nghỉ rẻ tiền như vậy. Cậu biết không, lần trước Cố Nguyên đưa tớ đến Nhật Bản tắm suối nước nóng, đến khi trở về suốt một tháng trời tớ cũng chẳng thèm ném cho anh ta một ánh nhìn thiện cảm, cho nên, thôi đừng nhắc đến Nam Kinh nữa. Đúng rồi, khách sạn của hai cậu ở tuy gọi là khách sạn năm sao, nhưng tớ lên mạng tìm hiểu rồi, haizzz, biết nói thế nào nhỉ, mấy hôm nay khổ cho hai cậu rồi... nhưng mà, dù sao vẫn cảm ơn cậu đã mời tớ...”

3. Chương 01 Phần 3

Nhận ra giọng điệu khinh bỉ coi thường của Cố Ly trong điện thoại hoàn toàn không khiến tôi bỏ cuộc, trong tâm trạng quá hoàn mỹ đó, tôi vẫn kiên trì mời nó đến đây, khi tôi không ngừng nhắc lại lời mời nó

đến tắm suối nước nóng cùng bọn tôi, Nam Tương đứng bên cạnh tỏ vẻ vô cùng bi thương, giống như nét mặt mỗi khi nó xem dạ hội mùa xuân vậy.

Nhưng trên thế giới này luôn có kỳ tích. Sau khi tôi kiên trì gọi cho nó ba mươi tư phút điện thoại, nhắc đi nhắc lại một câu giống hệt nhau “cậu nhất định phải đến” nó đã vui vẻ gia nhập vào chuyến du lịch suối nước nóng của bọn tôi. Tôi thấy đối với Cố Ly mà nói, sự hy sinh này có thể nói là rất lớn, phải biết rằng, nó ở Thượng Hải, ngay cả đường vành đai trong nội đô mà nó còn chưa muốn đi dạo. Ngay như khi đến Trung tâm giao dịch chứng khoán Lục Gia Chuỷ - Phố Đông, nó cũng mang nét mặt vô cùng khinh khi mà nói rằng “Không khí của Phố Đông, dù thường thức bất cứ lúc nào, đều không giống nơi người ở.” Khi ấy cư dân Phố Đông ở xung quanh, sao không có ai quăng một chậu hoa từ trên cửa sổ xuống trúng đầu cho nó chết ngay tại trận đi, thật là đồ cổ chấp.

Nhưng gác điện thoại còn chưa đầy một phút, nét mặt đặc ý của tôi như cứng đờ, trên màn hình di động hiển thị dòng tin của Cố Ly: “Đường Uyển Như và tớ cùng đến.”

Tôi và Nam Tương nhìn nhau giây lát, sau đó không nói gì mà tóm lấy chai rượu đỏ bên cạnh ghế cổ tu một hơi. Chúng tôi đều muốn chìm mình say bí tỉ ngay lập tức.

Thượng Hải cách Nam Kinh mấy trăm cây số, sau khi ngắt điện thoại, Cố Ly tiếp tục dạo bước trong khu mua sắm.

Đúng, các bạn hoàn toàn không nhìn nhầm. Nó đích thị là đang dạo bước trong khu mua sắm. Nhưng khu mua sắm lớn như vậy, Thượng Hải cũng chỉ có hai cái. Một nằm ở tầng hầm của Trung tâm thương mại Thời Đại, một nằm ở tầng hầm của Bách hóa Cửu Quang. Trên bao bì hàng hóa ở trong đó đều không có một chữ Trung Quốc nào, toàn là tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Pháp và chỉ gắn thêm một chiếc nhãn kèm bằng giấy dán in tiếng Trung nhỏ xíu. Ở ngoài chợ một hộp rau nhỏ chỉ có mấy hào, còn ở đây giá lên đến 19,40 đồng. Siêu thị như thế, thông thường vắng tanh vắng ngắt, trông cực kỳ nhàm chán. Nhân viên luôn đông hơn khách hàng.

Còn lúc này, Cố Ly đang ở trong siêu thị của Trung tâm thương mại Thời Đại.

Nó cầm một hộp bên trong có mười hai quả cà chua nhỏ, ngắm nghía cái giá 44,50 đồng bên ngoài, nhẹ nhàng vứt vào giỏ mua hàng.

Trợ lý Lam Quyết đứng bên cạnh nói với nó: “Em trai Neil của cô gọi điện cho tôi, hẹn cô đi ăn cơm, vừa may buổi trưa cô chưa có hẹn, nếu cô đồng ý, tôi sẽ gọi lại cho cậu ấy ngay.”

“Mắc mớ gì mà nó không gọi trực tiếp cho tôi hả?” Cố Ly hỏi.

“Vừa nãy cô bận điện thoại mãi, cậu ấy không gọi được.” Lam Quyết trả lời.

“À, thôi anh nói với nó là được, bảo nó chọn nơi rồi cho tôi biết, tôi sẽ qua ngay.” Cố Ly cầm một gốc cây cần tây lên ngắm nghía (...), sau đó lại nói: “Tôi với anh cùng đi nhé, một mình đối mặt với tên này tôi thấy áp lực quá.”

“Được ạ.” Lam Quyết cầm điện thoại lên, bắt đầu trả lời cho Neil.

Cố Ly quay đầu lại tiếp tục ngắm nghía những mớ rau xanh tươi non trong tủ trữ lạnh. Vừa định lấy một hộp xà lách, kết quả đã bị ánh đèn flash làm hoa mắt.

Cố Ly ngoảnh lại, thấy một người thanh niên đang cười ra chiều xin lỗi, anh ta đang chụp ảnh cho bạn gái.

Cố Ly dần lòng, tự nhủ không để ý nữa. Tuy tiền mua một hộp cà chua nhỏ ở đây có thể mua được cả đồng cà chua ở ngoài chợ nông sản, nhưng suy cho cùng, đây cũng là một siêu thị.

“Có cần phải chụp ảnh lưu niệm ở trong siêu thị không?!”

Lam Quyết sau khi gọi điện thoại xong, nhìn Cố Ly đang đứng quay lưng với mình, sau đó lấy điện thoại ra, bấm một dòng tin nhắn gửi đi: “Đợi một chút tôi cũng đến :)”

Tục ngữ có câu: “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

Hai kẻ diên của Thượng Hải, một là Cố Ly, một là Cố Nguyên. Giờ phút này đều đang ở nơi quỷ quái như vậy.

Cố Nguyên đang ở siêu thị dưới tòa nhà Bách hóa Cửu Quang, không ngừng quăng rất nhiều kẹo và trà của Nhật Bản vào trong giỏ mua hàng.

Đương khi anh ta đang do dự có nên mua một hộp kẹo chewing gum giá 299 đồng đến từ Nhật Bản hay không, thì điện thoại vang lên, là Cố Ly gọi đến. Anh ta nghe máy, vừa nói được vài câu, liền nghe thấy âm thanh “tách tách” vang lên bên cạnh. Anh ta chẳng hiểu chuyện gì lập tức quay đầu lại, trông thấy một nam thanh niên đang gượng gạo buông máy chụp hình trên tay xuống. Cố Nguyên nhướn nhướn chân mày, tỏ ý “cậu chụp cái gì đấy hả”, đối phương cười bối rối, ngừng một lát rồi nói: “Chúng tôi là người của công ty Mode, anh rất ăn ảnh, có hứng thú làm Mode chẳng?”

Cố Nguyên khoát tay, “không hứng thú”, rồi quay người tiếp tục nói chuyện điện thoại với Cố Ly.

Neil đang lái chiếc xe con, đi theo đường Cự Lộc. Hắn đã chọn được nhà hàng.

Khi đi qua giao lộ, hắn vốn đang xem tin nhắn điện thoại, nụ cười trên mặt còn chưa biến mất, thì đột nhiên bị ánh đèn flash làm lóa mắt.

“Không phải chứ? Xui xẻo vậy? Mình vừa vượt đèn đỏ đã bị chụp?”

Neil thấy ầm ỨC liền quay đầu nhìn cái giao lộ vừa rồi, rõ ràng là đèn xanh mà, lạ thật.

Lúc chạng vạng trời còn chưa tối hẳn, tôi và Nam Tương đứng trước cửa nhà hàng, đã trông thấy chiếc xe con màu đen của Cố Ly. Bước xuống xe cùng cô ấy, còn có Uyển Như chẳng khác nào đám mây tích mưa. Nhưng không biết tại sao, Uyển Như hôm nay xem chừng rất hoạt bát, khi cô nàng xuống xe vẫy bị gió thổi tung lên, để lộ cả “hàng họ”.

Cuộc tụ họp nhỏ bên suối nước nóng tối đó, vì có sự tham gia của Đường Uyển Như, đã thật sự biến thành một buổi họp chợ.

Suối nước nóng lộ thiên đèn giăng đặc màn đêm, Nam Tương và Cố Ly lặng lẽ ngâm mình trong làn nước. Hai đứa nó cuộn tóc lại thành búi rất đẹp, từ bờ vai xuống ngâm chìm trong nước, xương quai xanh thanh tú lúc ẩn lúc hiện trong làn hơi nước nóng. Thác nước trên hòn non bộ, hoa cỏ tha thướt làm nền phía sau lưng, tôi thật sự cảm thấy hai đứa nó đẹp như tiên sa, giống như Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh tu luyện trong núi Nga My vậy.

Còn Đường Uyển Như bên cạnh tôi ư, một dải khăn lông trắng như một cái tổ quạ trên đỉnh đầu, nó nửa nằm nửa dựa trên tảng đá, đỉnh đầu như vuông góc với dòng thác nước đổ rào rào lên ngực của nó, bọt nước bắn tung tóe (...), còn nó nằm như bất động dưới thác nước mà nhắm chặt mắt nghỉ ngơi... cảnh tượng như vậy thật khiến tôi vô cùng buồn lo.

Tầm đến nửa chừng Nam Tương và Cố Ly gọi Champagne, một thùng gỗ nổi trên mặt nước, trong thùng chứa đá lạnh, một chai Champagne cắm giữa đá lạnh. Nam Tương và Cố Ly rót rượu đầy tao nhã, đồng thời đem bốn chiếc ly để cao đặt trên một đĩa nổi bằng gỗ, nhẹ nhàng đẩy tới đẩy lui trên mặt nước. Động tác của hai người quá điệu đà tĩnh tại, trông thấy cảnh đó ngay một cô gái như tôi cũng thấy tim mình đập thành thịch.

Hướng hồ bên cạnh tôi còn có Đường Uyển Như đang như một tổ quạ vô tình mà đầy hữu ý tôn hai người họ lên. Đường Uyển Như vừa dùng khăn bông xối nước rào rào lên người, giống như đang tắm trong phòng tắm, vừa thở dài với tôi: “Cậu xem hai đứa nó kìa, tao nhã quá, quyến rũ quá, như hai con thiên nga vậy. Nếu đem so ra, hai bọn mình chẳng khác nào hai con hải ly đang ngâm mình trong nước nóng.”

Tôi duỗi thẳng ngón tay trở lắc lắc, nói: “Cậu là cậu, tớ là tớ, không có bọn mình.” Nói xong tôi nhẹ nhàng đón lấy chiếc khay đang nổi bồng bênh mà Nam Tương đẩy qua, cầm lấy một ly Champagne, rồi uống một ngụm tao nhã y như thế.

Đường Uyển Như xem chừng vô cùng thoải mái, vùng vẫy nhào thẳng sang chỗ thùng đá lạnh, rồi cũng cầm một ly trên chiếc khay nổi, đứng thẳng trong hồ nước nóng với tư thế và thần thái quái gở, ngứa đầu dộc

một hơi, sau đó e then đẩy chiếc thùng đựng Champagne trở lại cho Cố Ly.

Sau khi Đường Uyển Như đẩy nhẹ một cái, chiếc thùng đó ùng ục một tiếng rồi lật úp, cả ly và rượu cùng khối đá lạnh, lật nhào xuống nước giống như chiếc sọ đầu lâu đang lặng lẽ chìm ngấm vậy.

Tôi, Nam Tương, Cố Ly ba người nhìn chăm chăm về chỗ mặt nước đang ùng ục ùng ục sủi bọt ấy, mỗi người đang có những suy tính riêng còn mắt không hề chớp. Độ sau mười mấy giây, chúng tôi nhẹ nhàng khép mắt lại, làm như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cảnh đẩy người đây, khiến Đường Uyển Như tức cảnh sinh tình, thế là nó lập tức òa lên một tiếng rồi bật khóc, nghiêng người gục một bên hôn non bộ bên cạnh mà khóc, “Đây chẳng phải bắt nạt người ta quá lắm rồi sao!”

Nhưng phản ứng này của nó quá dữ dội và bất ngờ giữa khu suối nước nóng lộ thiên và yên tĩnh này, cho nên chúng tôi đều thấy một nhân viên phục vụ đồ uống vừa hay đi qua đã định phải đèn đường đánh “xoảng” một tiếng.

Còn dưới bầu trời ở Thượng Hải, Sùng Quang vừa bước ra từ tiệm ảnh. Sau khi hoàn thành việc chụp ảnh ột nhóm tạp chí của ngày hôm nay, lúc này đã là mười giờ đêm.

Anh bước ra cùng trợ lý, đi về phía xe đang đậu bên đường. Đi được hai bước, anh quay sang nói với trợ lý: “Đối diện bên đường có người đang chụp tôi, có thể là phóng viên của tạp chí lá cải. Tôi lên xe trước, cậu qua đó xem hắn ta là ai.”

Sùng Quang bước lên xe, lục lọi hồi lâu trong túi nhưng chẳng tìm thấy thuốc, anh khom khom lưng, lặng thinh không nói gì.

Lát sau trợ lý quay vào xe, nói: “Không có gì, là thợ ảnh của tòa soạn tạp chí Cường Cường. Họ muốn chụp một số ảnh ngoài lề. Chính là cảnh anh rời tiệm ảnh.”

Sùng Quang gật gật đầu, sau đó nói với tài xế: “Đưa tôi về nhà.”

Cùng lúc đó, Cung Minh đang bước ra từ đại sảnh của khách sạn Mậu Duyệt ở Bắc Ngoại Than. Bộ vest Lavin màu trắng của anh ta trông như một khối tuyết trắng giữa màn đêm. Anh ta vừa bước về phía để xe, vừa quay qua hơi cúi đầu, nói với Kitty đi bên cạnh: “Vừa rồi ở phía góc khuất bên phải đại sảnh, có một người luôn chụp hình tôi. Cô đi xem xem thế nào, phải xóa hết hình ảnh đi nhé. Tôi về công ty trước, cha tôi tìm tôi có việc.”

Kitty gật đầu, quay ngược vào đại sảnh của khách sạn.

Còn Cung Minh thì bước nhanh lên xe của mình, đóng cửa xe lại, tài xế lái xe thẳng hướng Ngoại Than, mắt hút trong dòng sông ánh sáng vàng vọt của phố đêm.

Sùng Quang trở về nhà, chưa kịp thay quần áo, điện thoại bắt chợt đổ chuông.

Tiếng chuông quen thuộc đặc biệt này, có lẽ đã một vài năm nay anh chưa nghe thấy. Sùng Quang chần chờ một chốc, rồi cũng nghe máy.

Sau giây lát, anh ta hạ giọng: “Tôi không muốn đi. Có chuyện gì anh nói qua điện thoại đi.”

Anh cầm chắc điện thoại trong tay không động đậy, đứng giữa căn phòng chưa kịp bật đèn, im lặng lặng nghe đối phương nói.

Một phút trôi qua, anh nói: “Vậy thì anh đợi, tôi ghé qua.”

Chúng tôi ngâm một mạch đến một giờ khuya, mới bò lên khỏi suối nước nóng.

Khi tôi và Nam Tương thay quần áo bước ra, tôi bất giác cảm thấy có ánh đèn flash loé lên, nhất thời giật bắn mình, túm lấy Nam Tương “Khốn kiếp, vừa rồi chẳng phải là ánh đèn flash sao? Chúng mình bị chụp lén rồi thì phải?!”

Nam Tương vừa dùng khăn bông xoa xoa mái tóc vừa nói: “Thôi đi, ai chụp lên hai bọn mình chứ, cậu cho cậu là Lâm Chí Linh chắc. Hơn nữa, muốn chụp lên cũng phải chọn khi vừa mới khóa thân bước lên kia, cậu nhìn lại xem cậu mặc quần áo vào rồi thì có người nào muốn nhìn nữa.”

Tôi nhìn Nam Tương rất nhả nhận, bị lời nói của nó quẩn lầy, phải mấy phút sau tôi mới hiểu ra nó đang mắng mình.

Có lẽ bọn tôi đã hơi quá trốn Xối Đường Uyển Như, nên đợi đến sáng hôm sau khi chúng tôi phải về Thượng Hải, thì báo ứng cũng đến. Chiếc xe của Cố Ly không thể khởi động được. Còn tay lái xe lại trông như chết lặng trong ánh mắt lạnh tanh mà vô cảm của Cố Ly. Cố Ly trầm ngâm đứng bên cạnh với vẻ mặt cười mà bụng chẳng cười nổi, rồi hỏi mấy câu băng quơ khiến người nghe phải sờn da gà, kiểu như “Cả nhà anh chắc phải phụ thuộc Xào công việc của anh nhỉ?”, “Con cái vẫn đang đi học chứ?”, “Gần đây thì trường cũng không khởi sắc nhỉ, khắp nơi đều đang cắt giảm nhân viên.”

Tôi và Nam Tương chẳng thể tiếp tục nhìn nữa, bèn kéo áo Cố Ly, thuyết phục nó đi tàu hỏa, nói đi nói lại cho nó biết tàu hỏa hạng D đi từ Nam Kinh đến Thượng Hải chỉ mất hai tiếng. Tôi từng thuyết phục được Cố Ly từ Thượng Hải đến Nam Kinh, vậy thì tôi tin việc thuyết phục Cố Ly từ Nam Kinh trở về Thượng Hải theo lý sẽ vô cùng dễ dàng. Nhưng muốn thuyết phục Cố Ly ngồi một loại phương tiện mà ngay trong ý nghĩ của nó cũng chưa từng nghĩ đến, thì quả không phải là việc đơn giản.

Khi Cố Ly an vị trên chiếc ghế mềm trong khoang tàu, vẻ mặt nó vẫn lạnh tanh. Hơn nữa, nó còn quá đáng đến mức nín lấy nhân viên toa xe đi ngang qua, nói ra chiều bực dọc: “Lấy ly cam vắt cho tôi.” Nói xong, quay đầu qua bảo Đường Uyển Như: “Kéo rèm chắn sáng xuống, sao còn chưa cất cánh?”

Tôi và Nam Tương chỉ còn biết ôm đầu, lòng đầy lo âu.

Ngay khi bọn tôi một lần nữa đứng trước cửa ra vào của tiểu khu biệt thự thuộc khu Tỉnh An này, tôi thật sự cảm thấy mình như Xưa trải qua một giấc mơ.

Cố Nguyên và Neil cùng đang đứng đó đợi bọn tôi. Tôi trông thấy hai anh chàng đẹp trai tuyệt đỉnh như vậy, thật sự trong lòng rất đổi vui mừng. Huống chi tôi còn từng đầu ấp tay gối, quan hệ cũng không nhạt với hai người họ.

Tôi dang rộng cánh tay nhảy bổ vào Neil, dùng hết sức bình sinh lao chồm lên người hắn, ôm chặt lấy cổ như không hề muốn buông ra. Hắn cao quá, làm chân tôi hầu như không chạm đất. Mùi hương ấm áp ngọt ngào trên người hắn, lại một lần nữa bao trùm lấy tôi. Có ma mới biết một giọt nước hoa loại này đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng tôi thật sự muốn nói, cái gì cũng có giá của nó!

Chỉ có điều, Neil hình như hoàn toàn không phấn khích như tôi.

Tôi đang lấy làm lạ, thì nghe thấy tiếng Cố Nguyên đã đứng trước mặt Cố Ly khẽ hỏi chúng tôi: “Mọi người... đã nghe gì chưa?”

Giây phút đó, một cảm giác cực kỳ khác lạ Xà đáng sợ lập tức bao vây lấy tôi, giống như có một linh hồn đang lặng lẽ đứng sau lưng tôi vậy. Tôi bắt giác quay đầu lại nhìn, nhưng chẳng thấy gì hết.

Một cơn ớn lạnh nổi da gà chợt đến. Cảm giác sợ hãi này khiến tôi càng ôm chặt Neil hơn.

Sắc mặt Cố Ly có chút khó coi, nó có lẽ cũng bị vẻ mặt kia của Cố Nguyên dọa cho đứng tim rồi. Nó giục: “Nghe gì cơ, đừng giả thần giả quỷ nữa, nói mau đi.”

[Bốn ngày sau]

Sau khi tôi và Nam Tương bước ra khỏi phòng và tôi đã tắm rửa sạch sẽ.

Cố Ly cũng thay một bộ lễ phục bằng nhung lụa đen mới. Kiểu dáng đơn giản, cổ áo rất cao, gần như có thể che kín nửa mặt nó.

Tôi quần mình trong chiếc khăn tắm, bước đến trước mặt nó, đưa tay ra nắm lấy tay nó, bàn tay lạnh ngắt. Một giọt nước mắt của tôi rơi trên ngón tay trắng bệch mà thon dài của nó, tôi nói: “Cố Ly, xin lỗi cậu.”

Nó xoa xoa mái tóc ướt sũng của tôi, rồi đáp: “Không sao. Cậu đi sấy khô tóc, sau đó thay quần áo đi nhé.”

Tôi đứng trước gương chỉnh lại quần áo xong xuôi, thấy mình mặc áo khoác màu đen hiện lên trong gương trông nhợt nhạt và tiêu tụy. Tôi lần tìm một thỏi son môi màu hồng đào, tô điểm cho dung nhan. Nếu không, nhìn tôi chẳng khác nào một xác chết.

Tôi bước ra khỏi phòng, Nam Tương đã ở trong phòng khách. Nó đã thay một bộ y phục màu đen khác.

Nó đứng dậy, kéo tay tôi.

“Chúng ta đi thôi.”

Thượng Hải phủ một màn sương kỳ lạ.

Một bức màn trắng phau mờ ảo.

Bản tin dự báo thời tiết nói hôm nay có một đợt sương giáng trên diện rộng. Nhiệt độ không khí sẽ giảm nhanh trong vài ba ngày tới.

Mùa đông dài dằng dặc và rét mướt của Thượng Hải đã bắt đầu.

Mùa đông Thượng Hải hằng năm như chẳng bao giờ kết thúc, nó không ngừng cắt thấu vào da, vào mắt, vào tim người ta. Thứ sắc màu thiếu sinh khí và hỗn độn ấy giống như lời ca thán rít lên từ miệng thần chết. Thượng Hải trong tiết trời đông là một đô thị của sự tuyệt vọng vô tận, cuối cùng người ta cũng có thể cảm nhận được thứ còn lạnh hơn cả băng tuyết trong lòng họ.

Tôi, Cố Ly, Nam Tương, Đường Uyển Như, chúng tôi cùng bị nhét vào trong chiếc xe con màu đen của Cố Ly, tôi ngoảnh đầu nhìn về phía cổng chính của tiểu khu, trong phút giây ấy, tôi như trông thấy Giản Khê. Anh ấy đang bước vào trong tiểu khu của chúng tôi, đi đến trước cửa ngôi biệt thự nơi chúng tôi ở. Bóng dáng của anh ấy, rất giống như khi anh ấy mới rời khỏi Thượng Hải, cái bóng dáng còn lưu dấu trong tôi.

Bóng hình tàn khốc, dịu dàng, lưu luyến, mơ hồ.

Tôi chậm rãi quay kính xe lên. Sau đó Cố Ly nói với tài xế “Đi thôi”.

Nam Tương đưa tay ra nắm lấy tay tôi, nhưng bàn tay nó lạnh như băng, khiến lòng tôi bất giác dấy lên cảm giác mâu thuẫn, tôi của lúc này, sợ tất cả những thứ không mang chút sinh khí như băng tuyết. Thế rồi tôi nhẹ nhàng rút tay lại. Quay đầu qua tựa vào cửa xe, chẳng nhìn về phía nó nữa.

Chiếc xe chậm rãi khởi động, chúng tôi xuất phát, chạy về phía thánh đường Từ Gia Hối tham dự tang lễ của Sùng Quang được cử hành ở đó.

Khi cửa xe đóng lại, mọi âm thanh hỗn tạp cũng bị chặn đứng bên ngoài cửa.

Bao gồm cả tiếng bấm máy ảnh chụp nhanh từ một góc khuất nào đó nhắm vào chúng tôi.

Tách tách. Tách tách.

Tách tách tách tách tách tách tách tách.

4. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Vô số bí mật, giống như lỗ đen không chịu an phận, cứ cuộn lên từng cơn bão mặt trời dữ dội hết trận này đến trận khác, quét về hướng tinh cầu bé nhỏ màu xanh ngọc.

Tháng đầu tiên của năm 2009, một đợt không khí lạnh tràn về giống như cơn sóng thần áp đảo Thượng Hải. Gió lạnh thấu xương rít lên giữa những tòa nhà chọc trời, trong bầu không khí ẩm ướt từ trước đến nay luôn khiến người Thượng Hải lấy làm niềm tự hào, giống như đã kết đầy những bông tuyết nhỏ bé sắc lẹm, thổi vào da mặt người chẳng khác nào như đang bị vô số lưỡi dao phẫu thuật cắt vào da thịt vậy.

Nhưng nếu nói như lời của Cố Ly, thì đó là “cảm giác giống như mỗi ngày đều được dùng tinh thể làm sáng da của Dr.Bandt vậy”. Hồi đó khi Cố Ly mua lọ kem dưỡng da với nhiều hạt tinh thể làm trắng đầu tiên từ Bách hóa Cửu Quang, chúng tôi đều vô cùng sợ hãi với sản phẩm dưỡng da hàng đầu được cho là chứa đầy bột kim cương này, vì ngay sau khi tôi và Nam Tương dùng thử trước sự thúc giục của Cố Ly, chúng tôi đều cho rằng nó phản ứng quá mạnh, đau đớn vô cùng, cảm thấy cả khuôn mặt như đang rướm máu. Cho nên, người nào nói rằng: “Kim cương vĩnh viễn là vật yêu thích nhất của phụ nữ”, chắc chắn là chưa từng thử qua loại sản phẩm dưỡng da kỹ thuật cao được đóng trong chiếc bình nho nhỏ này.

Nhưng với Cố Ly, đây là một cách hưởng thụ, “không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không lên trời cao sao hái được sao”. Để truy cầu vẻ đẹp hoàn mỹ, Cố Ly có thể biến mình thành chuột bạch trong phòng thí nghiệm. Bất kể khoa học kỹ thuật tiên tiến đến mức nào nó cũng cam tâm tình nguyện thử nghiệm, thậm chí một số phương thuốc cổ truyền kỳ dị có vẻ chẳng mấy đáng tin, nó cũng không chút do dự mà đại nghĩa dẫn thân, chẳng khác nào Lưu Hồ Lan khi đối mặt với máy chém. Tôi từng chứng kiến nó cầm một loại nước màu xanh nhờ nhờ dính nhờn nhờn như nhựa đường uống ra chiều thưởng thức trong lúc mặt vẫn không hề biến sắc rồi nói với tôi: “Tôi thấy nó có mùi vị giống như khi đem cóc ghẻ và con dơi bỏ vào máy xay nát rồi pha thêm chút nước cốt sầu riêng lên trên này” – Về điểm này, thực tình tôi khó mà chung tiếng nói với nó, vì cuộc đời tôi vẫn chưa quá dị đến mức nếm trải qua thứ mùi vị của hỗn hợp sầu riêng với nước cốt dơi và cóc ghẻ như thế... hoặc là, cái kiểu điềm nhiên khi nó vừa mặt lạnh như tiền, vừa liên tục bạt tai chính mình, khiến tôi và Nam Tương có vết chân lên cổ mà chạy cũng chẳng theo kịp. Tuy cuối cùng Đường Uyển Như đã bị mê hoặc bởi cái lý luận “tát mặt có tác dụng hỗ trợ cho tuần hoàn máu và bạch huyết, từ đó thúc đẩy làn da giữ gìn nét tươi trẻ”, nhưng sau khi Cố Ly dùng sức tát cho nó hai cái bạt tai đau điếng, tiếng khóc xé ruột xé gan của Đường Uyển Như đã kinh động đến tận Giản Khê đang nằm trên giường đọc sách trong phòng ngủ cách ký túc xá của chúng tôi một trăm hai mươi mét.

Trong mùa đông bức bối mà lạnh lẽo này, tôi, Nam Tương, Cố Ly và Đường Uyển Như, bốn chúng tôi cuộn mình trong áo khoác đen, đương đầu với gió rét cùng vô số những bông tuyết li ti bay ngập trời, xuyên qua bãi cỏ từng xanh ngắt mà nay đã trở nên hoang vu bên ngoài thánh đường Từ Gia Hối kia. Trên mặt đất, cỏ khô vàng đã kết một lớp băng mỏng trong suốt, cứng cứng, đi lại trơn trượt rất dễ ngã. Cố Ly và Nam Tương một bên trái một bên phải dìu tôi đi, nói một cách chính xác, là đỡ tôi đang say bí tỉ, nhằm hướng cửa thánh đường mà đi. Đường Uyển Như đi phía sau, nó đi hai bước trượt ba bước, lại còn không ngừng lảm bảm: “Mình chịu đựng được, mình chịu đựng được...”, cái tiếng “được” trong câu sau cùng còn chưa kịp nói ra, đã lập tức nghe “phịch” một tiếng giống như một vật nặng nào đó nện xuống đất vậy. Rất rõ ràng, Như Như của chúng tôi đã ngã sòng sượt. Nhưng điều bất ngờ ở chỗ, chúng tôi đều nghe thấy câu nói “Mình chịu đựng được...” (Mình được thụ tinh [1]) sau cùng đó của nó. Cố Ly vừa trợn mắt trắng dã, vừa không quay đầu lại mà tiếp tục đi thẳng về phía trước: “Đẹp cái mặt!”

[1] Trong tiếng Trung Quốc, câu Mình chịu đựng được... được phiên âm là Wò shòulǎo jǐng. Ở đây dùng cách nói đồng âm khác nghĩa.

Thánh đường Từ Gia Hối lúc nào cũng đẹp như vậy. Từ thời tiểu học, mỗi lần trường tổ chức tham quan viện bảo tàng, hoặc khi đi dã ngoại vào mùa thu, chúng tôi đều đi qua nơi đây. Tôi luôn tưởng tượng có ngày mình sẽ được cử hành hôn lễ ở đây, tôi muốn đi qua quảng đường dài phủ đầy lá hoa trắng muốt ở trung tâm thánh đường kia. Mãi đến sau khi lên cấp ba rồi, giấc mộng của tôi cũng theo đó tan thành mây khói, vì tôi phát hiện ở đây hầu như không tiếp nhận bất kỳ hoạt động đối ngoại nào - trừ khi chính quyền ra mặt thương lượng.

Còn bây giờ, tang lễ của Sùng Quang đang được tổ chức tại đây.

Có điều về điểm này, chúng tôi chẳng bắt ngờ chút nào. Với thực lực của Tập đoàn Constanly, hoặc với tầm ảnh hưởng của Cung Huân cha của Cung Minh, chỉ cần ông ta muốn, ông ta cũng có thể mở một cửa hàng lầu trên đỉnh Qomolangma, hoặc có thể mua lại toàn bộ đất đai cao ốc xung quanh thánh đường Từ Gia Hối này, thậm chí chúng tôi cảm thấy nếu ông ta thật sự muốn mua một cửa hiệu ở mặt tiền của tòa nhà Hằng Long để bán đậu phụ thối, cố gắng một chút, cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Ai nói tiền bạc không phải là vật vạn năng? Khi có những việc bạn dùng tiền mà cũng không làm được, đó chẳng qua là vì tiền của bạn chưa đủ. Cũng giống như tôi và Cố Ly mãi vui với trò chơi không biết chán này vậy:

- Cậu muốn bao nhiêu tiền thì đồng ý húp hết đồng cháo thịt nạc trứng muối của Đường Uyển Như ới ra?
- Cút cái mặt cậu đi!
- Một trăm vạn?
- Sao cậu không đi chết đi!
- Một ngàn vạn?
- ...
- Một trăm triệu?
- Tớ húp!

Còn sau lưng của thánh đường Từ Gia Hối, là khoảng đất trống được gọi là “mảnh đất vàng cuối cùng của trung tâm thành phố”, đến nay cũng đã được rào tường bao quanh. Tên gọi của nó hô ứng với cách gọi tòa cao ốc Ma Thiên của trung tâm Thượng Hải được xếp vào hàng cao nhất thế giới sau này của Phố Đông, gọi là “Trung tâm Từ Gia Hối”, giống như các tập đoàn tài chính khổng lồ trên thế giới đều là họ hàng, chọn tên cũng na ná nhau thế. Sau khi tiếng cọc đóng xuống, nền đất cô đơn lạnh lẽo suốt mấy năm kết thúc, trên khoảng đất cũng này sắp mọc lên một tòa kiến trúc màu trắng bạc, nó sẽ là tòa cao ốc mới nhất của Phố Tây.

Tôi đã sống ở Thượng Hải hai mươi mấy năm, mỗi ngày, tôi đều có một ảo giác, đó là trong khoảng trời này của Thượng Hải, ngày qua ngày có vô số kiến trúc vươn chạm trời cao, giống như là mầm đậu Hà Lan khổng lồ đã bị phù phép, sinh sôi nảy nở điên cuồng tràn ngập không gian, xuyên thấu bầu trời càng ngày càng cao, mỗi lúc một mỏng.

Tường ngoài của thánh đường màu nâu đỏ được khoác một tấm áo choàng hàng trăm năm tuổi, thời gian giống như từng lớp từng lớp trầm tích ở đáy sông ngưng tụ trên tòa kiến trúc khổng lồ này, bao bọc tất cả bằng một vẻ đẹp vừa vững chãi vừa bi thương.

Những áng mây màu xám nặng trĩu bị cuồng phong cuốn tung, bay vút qua khoảng trời trên đầu, đỉnh thánh đường giống như con dao rọc giấy sắc nhọn rạch tan những đám bông mây ấy thành từng sợi dài. Giữa tầng không ấy luôn vang lên thứ âm thanh như đang cắt may đều đều liên tục không ngừng vậy.

Thời gian, sinh mệnh, yêu hận, ân oán, huyết thống... đều đang bị soạt soạt trong tiếng cắt xén liên tục không ngừng ấy, rồi biến mất trong làn gió bắc gào rít với đầy rẫy những bông tuyết sắc nhọn.

Tôi đứng trước cửa thánh đường, xuyên qua lối đi nằm giữa hai dãy ghế dài kia, nhìn lên bàn thờ ở phía cuối thánh đường, là một bức di ảnh đen trắng của Sùng Quang rất lớn, cao khoảng ba mét.

Anh ấy trong ảnh gọn gàng và sáng sủa, thậm chí khóe miệng còn thoáng nét cười. Đôi chân mày sắc rất có thần thái, cặp mắt như đại dương trong màn đêm tĩnh mịch, đường viền quai hàm được cái bóng màu xám nhạt làm tôn lên một cảm giác khí khái hào hùng đứng đắn.

Tôi đứng lặng trước cửa thánh đường, đúng lúc nghe thấy tiếng chuông từ trên đỉnh thánh đường cao vút phủ xuống. Chỗ tôi đứng là điểm cuối ánh nhìn của Sùng Quang, ngăn cách ở giữa là khoảng đất trời bao la mây che sương phủ vô cùng vô tận.

Một tháng trước, anh còn cùng tôi chơi trò ném tuyết và nói “thuyền theo lái, gái theo chồng”; anh đem chiếc khăn choàng hiệu Hermes của anh quàng lên cổ tôi, lúc ấy trong lòng tôi chỉ tâm niệm một điều “đầu có thể lia nhưng máu không thể chảy - vì sẽ làm bẩn chiếc khăn”; anh ngồi giữa khoảng tuyết trắng xóa nhú mây phàn nàn không thể uống Champagne sau đó quay người qua cầm một ly rượu vang trắng (...); anh đứng bên cây thủy sam màu xanh lục rồi gõ chuông, đôi mắt anh nhìn tôi, sáng lên như ánh tuyết; anh quỳ trên nền đất, treo từng món đồ nhỏ xíu lên cây thông Noel, nếp nhăn của quần bò lượn sóng quyến rũ, viền quần lót hiệu Armani lộ ra phía trên dây nịt lưng trẻ xuống rất thấp khiến Đường Uyển Như ngượng đỏ cả mặt; anh xắn ống tay áo lên một nửa, lông trên cánh tay ứng lên một màu vàng nhạt dưới ánh đèn; anh đi bít tất lông dê dày cộp, bước trên thảm lót nền không gây bất cứ tiếng động nào giống như bước đi của sư tử vậy; tiếng cười của anh như tia nắng đầu tiên của bình minh chiếu sáng cả căn phòng; giọng nói của anh trầm ấm quyến rũ, nó hoàn toàn mâu thuẫn với gương mặt thanh tú của anh, bất cứ khi nào anh mở lời cũng đều như đang kể một câu chuyện xưa cũ, chiếc áo len lông dê màu xám rộng và vô cùng mềm mại của anh như phẳng phất thứ hương vị ấm áp đầy lôi cuốn, lững lờ uể oải như một cuốn sách cổ xưa của châu Âu.

Còn anh bây giờ, chỉ là một tấm ảnh đen trắng.

Những tháng ngày sắp tới, anh, ở giữa chốn nhân gian này, chỉ còn là một tấm ảnh như vậy.

Anh không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa.

Anh không thể gọi tên tôi, anh không thể nói một tiếng “alo” nữa, anh thậm chí chẳng thể cười lên “ha ha” như trước đây.

Anh chỉ có thể mỉm cười thắm đượm nỗi bi thương nhưng cũng đầy ấm áp như thế, giống như người cuối cùng đã kể xong câu chuyện, mệt mỏi và lặng lẽ trông vào cõi nhân gian mà anh từng tạm thời dừng chân này.

Khóe mắt tôi thoáng chớp ửng đỏ rồi nhòe đi, sưng húp lên. Tôi thậm chí không kiềm chế nỗi đã đứng trước cửa thánh đường mà khóc “òà” lên một tiếng, nhưng tôi vừa buột khóc thì đã bị Nam Tương và Cố Ly mỗi người một bên dùng sức nhéo mạnh vào hông. Tôi không thể không dừng lại hành vi như điên như dại của mình - hay nói cách khác, giống như một trợ lý điên khùng say rượu suốt đêm chưa tỉnh.

Giữa tầm nhìn mơ hồ, Cung Minh và Kitty tiến sát sang bên tôi, khi qua chỗ tôi, anh ta quay đầu lại nhìn tôi, mặt không chút biểu cảm, giống như người xa lạ chưa từng quen biết nhau vậy. Ánh mắt anh ta chăm chăm như xuyên thấu nét mặt tôi, hướng về phía khung cảnh mùa đông tiêu điều ngoài cửa, ánh mắt ấy buốt lạnh tê tái như những luồng gió ngoài cửa sổ kia, ánh mắt ấy buốt lạnh thấu xương như rừng cây lá kim bị gói bọc trong tuyết kia.

Kitty thậm chí chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Cô và Cung Minh, giống như hai vị quý tộc, khoác lên mình những bộ đồng phục chỉnh tề bằng nhung lụa đen quý phái, đi lướt qua bên tôi. Trong sâu thẳm đôi mắt đã được trang điểm tinh tế của cô, là nỗi đau buồn đã bị cơn mệt mỏi làm loãng đi, còn cả sự thờ ơ mà tôi không thể hiểu được.

Tôi không rõ vậy là thế nào?

[Một tháng trước]

Hai giờ trước, tôi đang đứng trong sân tuyết của trang viên Thế Mậu, nhìn ngắm hai người họ - Sùng Quang, nhà văn mà vô số nam thanh nữ tú khắp Trung Quốc say mê cuồng nhiệt và Cung Minh tổng biên tập tạp chí Mode - đang vo từng viên tuyết ném tới tấp vào nhau, những chiếc huy hiệu dòng tộc đeo trước ngực khiến hai người họ như được bao phủ bởi một bầu không khí màu hồng phấn tương tự trong “Blue Love” xuất phát từ suy nghĩ chủ quan trong đầu chúng tôi, bộ vest lông dê màu đen ấm áp tinh tế trên người họ

được cắt may vừa khít phẳng phiu, khiến cặp chân dài tay thon lộ ra ngoài, giống như người mẫu vừa xé toạc tạp chí bước ra vậy, dáng người thon thả, khiến cho các cô gái trông thấy phải không ngừng ghen tị.

Còn hai giờ sau, tôi đã cùng với cô gái điên cuồng trong túi nhét đầy những bó tiền mặt màu hồng phấn ngồi bên tôi đây chạy trốn trên chuyến tàu về Nam Kinh.

Lúc này, tôi đang ngồi đối mặt với hai người họ - Nam Tương và Tịch Thành. Tôi nghĩ ca khúc chủ đề của cuộc đời tôi, nhất định là “Người xong thật rồi”, đồng thời còn là phiên bản xúc động lòng người do Đường Uyển Như đích thân trình diễn.

Đoàn tàu lao giữa vùng gió tuyết mịt mù. Cảnh sắc ngoài cửa sổ đã không còn là vô số nhà cao cửa rộng nữa. Vùng ven Thượng Hải là đồng ruộng màu nâu đều hiu những bông tuyết trắng xóa li ti rít trong chiều gió khiến tầm nhìn trở nên mờ đục. Thế giới trong cơn rét mướt ấy trở nên tiêu điều lạ thường.

Còn may trong toa có mang hơi nóng điều hòa ấm áp. Cái oi ả đôi khi cũng khiến người ta thấy an toàn.

Đầu tôi vẫn đau âm ỉ như vừa bị rách da vậy, cảm giác chẳng khác nào khi thuốc tê bắt đầu hết tác dụng sau khi nhổ răng. May sao khuôn mặt Nam Tương đã thoát khỏi sự u uất ban đầu, mặt nó hiện giờ được trùm trong ánh đèn vàng ấm áp. Nói một cách chính xác, bên cạnh tôi, đúng hơn là chúng tôi, đang nhìn Tịch Thành ngồi trước mặt với ánh mắt thù hằn mang hình viên đạn. Anh ta vẫn có cái dáng vẻ gian xảo chẳng ra gì, nhìn rồi khiến người ta hận không thể túm tóc anh ta mà giáng ột cái bạt tai nổ đom đóm - tất nhiên, với giả thiết là anh ta không đánh trả, tôi mới dám làm như vậy.

Nhưng tôi và Nam Tương đều biết một khi anh ta bị kích động thì bất kể nam, nữ hay tiến sĩ, ai anh ta cũng đánh, cho nên, chúng tôi chẳng dám khinh suất. Năm đó anh ta từng túm tóc một nữ sinh khóa trước bắt nạt Nam Tương quăng cho lộn mấy vòng xa cả trăm thước, cái cảnh tượng kinh hãi khi mặt cô nữ sinh ấy bị chà trên đất rách da chảy máu luôn miệng sợ hãi xin tha, chúng tôi đều nhớ rõ như in, khi đó chúng tôi đều cảm thấy cô gái đó nhất định sẽ chết. Sau này cha cô gái đó khi đến phòng làm việc của trường để giáo huấn chủ nhiệm, đã nhặt một cây bút máy hùng hổ lao đến đâm vào cánh tay Tịch Thành ngay trước mặt các thầy cô giáo có mặt hôm đó, Tịch Thành không hề phản kháng, chỉ nhếch miệng lên một chút.

Một phút trước, khi trông thấy Tịch Thành xuất hiện sau Nam Tương, tôi như rụng rời chân tay, tôi cho rằng mình đã rơi vào trong thiên la địa võng như một cơn ác mộng vậy, tôi không thể hiểu được hai người này đang diễn trò gì nữa.

Còn một phút sau đó, sau khi Nam Tương thuận theo ánh mắt lo lắng của tôi quay đầu nhìn về phía Tịch Thành đang đứng sau lưng, nó lạnh lùng đứng lên nói với anh ta rằng: “Anh ở đây làm gì?” Nói xong ngừng giây lát, rồi bồi thêm một câu: “Đồ khôn, anh cút đi cho tôi.”

5. Chương 02 Phần 2

Rõ ràng, Nam Tương hoàn toàn không biết Tịch Thành sẽ xuất hiện trên chuyến tàu này. Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi dài thườn thượt. Nhưng đồng thời trong lòng cũng dấy lên cảm giác áy náy ghê gớm, tôi phát hiện sự tin tưởng của mình với Nam Tương trong nhiều năm như vậy không biết bắt đầu từ khi nào, đã từng chút từng chút sụp đổ tan tành, tôi vụt chốc lại cảm thấy khó chịu. Phải biết rằng, tình cảm giữa tôi và Nam Tương hồi đó, thực sự còn chắc hơn cả nền móng của Trung tâm tài chính Hoàn Cầu kia. Dù trăm vạn thiên binh thiên tướng hay một Đường Uyển Như với ba mươi tư cánh tay cầm vọt cầu lông, cũng rất khó chia tách được hai chúng tôi. Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên thấy xót xa. Tôi lần mò vươn tay ra trên mặt ghế kiểm tìm cánh tay Nam Tương, rồi siết chặt tay nó.

Sau khi Nam Tương giải thích với tôi về câu nói khiến người khác kinh hồn bạt vía “Tịch Thành đến rồi Cố Ly, là tớ gọi anh ấy đi” - câu nói đủ khiến dọa Từ Hy đội mồ ngồi dậy vỗ ngực thùm thụp, tôi hận một nỗi không thể cầm nước trong ly giấy hắt thẳng vào mặt nó. Nhưng tôi nhát gan, sợ nó túm tóc mình, vậy

nên tôi chỉ có thể uống một ngụm nước thật lớn, sau đó nói với nó: “Đồ khốn cậu có thể thôi đùa đi được không? Cậu cho rằng cậu đang viết ending của tiểu thuyết dài kỳ sao? Khốn kiếp, chẳng ai nói giống cậu như thế đâu.”

Nam Tương trợn mắt trắng dã nhìn tôi, nói: “Chắc cậu mới nghe người ta nói được nửa câu đã bắt đầu liên tưởng này nọ, cậu phải nghe người ta nói hết câu chứ.”

Tôi nghĩ lại, đúng là tôi đã cường điệu hóa vấn đề. Thực ra mọi việc chẳng hề phức tạp như tôi tưởng tượng.

Nhưng sự thực cũng không đơn giản vài ba câu nói là có thể giải thích rõ được. Hồi đầu Tịch Thành đánh bạc cùng một số thành phần bất hảo ngoài xã hội, thua sạch túi rồi bị người ta đòi nợ, khi bị người khác truy đánh, anh ta đã hỏi vay tiền Nam Tương, Nam Tương không muốn cho anh ta vay. Tịch Thành vì thế cứ bám riết, đồng thời còn nói đi nói lại những lời kiểu như “Đám chị em của em chẳng phải ngày nào cũng đeo vàng cài bạc sao, em hỏi vay chị ấy đi!” Sau khi những việc như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, Nam Tương cuối cùng đã bị chọc giận, đỏ mặt tía tai quát thẳng vào mặt Tịch Thành với những lời chua ngoa cay nghiệt: “Anh cho rằng ai cũng ngốc như tôi hả? Nhiều năm nay anh cần gì đưa nấy. Cố Ly và tôi không thân chẳng thích, người ta lại không phải bạn gái của anh, dựa vào gì mà giúp anh chứ? Bố thí ột con chó còn hơn là giúp anh, vứt một cục xương cho chó, chó còn biết vẫy đuôi lè lưỡi mừng rỡ, anh ngoài giày vò người khác ra còn biết làm gì hả? Anh có bản lĩnh thì tự đi mà hỏi vay Cố Ly, anh cũng đi xỉ vả Cố Ly như xỉ vả tôi thử xem sao, anh có bản lĩnh cũng hãy làm cho bụng của Cố Ly to lên rồi sau đó lại đá cô ấy một đá xem nào! Đồ khốn anh sao mãi không chịu hiểu, anh dám đụng vào cô ấy dù chỉ một chút, cô ấy có thể moi ruột anh ra đánh cho nát như tương! Anh cho rằng tất cả con gái dưới gầm trời này đều hèn như tôi sao? Có thể làm bất cứ chuyện bỉ ổi nào vì anh ư? Tôi nói cho Tịch Thành anh biết, đồ khốn anh tự đi soi gương đi, nhìn chẳng khác nào một con chó đầy rận ghẻ lở đâu!”

Đương nhiên, sau khi nói xong những lời này, Nam Tương lập tức bị giáng ột bạt tai đau điếng, mắt nổ đom đóm, tai như ù đi. Tịch Thành đầu óc rối bời, muốn cười mà miệng không thể nhếch lên được đưa tay quệt vết máu chảy ra từ khước miệng Nam Tương, sau đó cười nói về cay nghiệt: “Ông đây sẽ thử!” Tất nhiên, sau vụ này Nam Tương căn bản chẳng để những lời ấy trong đầu, vì trong lòng Nam Tương, Cố Ly chính là nữ thần Tự do tay giương cao ngọn đuốc trên đảo Manhattan kia, nó là nữ thủy thủ mặt trắng, là nữ hoàng múa roi da, đừng nói là đi lừa bịp tổng tiền nó, mà ngay cả hỏi vay tiền nó cũng phải cẩn trọng. Nên nó cũng không thể ngờ được, Tịch Thành sau đó thực sự đã ra tay với Cố Ly, thủ đoạn cực kỳ xấu xa, Cố Ly sau khi bị bỏ thuốc mê, đã biến thành Athena không mặc thánh y, ngoài vẻ đẹp ra, thì chẳng còn bản lĩnh gì khác.

Vì thế, ngay khi nghe tin Cố Ly và Tịch Thành ngủ với nhau, nó vẫn không tài nào nhớ được trò đùa đã xảy ra trước đó thế nào. Khi nghe thấy câu “Cố Ly và Tịch Thành đã lên giường với nhau” trong điện thoại, nó cảm thấy như sét đánh bên tai, lập tức gọi điện thoại cho người của nó, là Đường Uyển Như.

“Tại sao cậu ngay cả lời của Đường Uyển Như cũng tin! Cô ấy nói cô ấy và Thái Y Lâm gầy như nhau, cậu cũng tin sao?”

Cho nên, Nam Tương lúc đó đang tức giận, lại đang ở tiệc sinh nhật của Cố Ly, mới cầm ly rượu vang đỏ xối thẳng lên đầu Cố Ly.

“Cậu biết hôm đó tại sao Cố Ly lại tức giận như vậy không?” Tôi nghĩ lại cảnh tượng trắng lè hôm ấy, đột nhiên vội hỏi.

“Phải chăng bộ quần áo mà tớ hắt rượu kia rất đắt?” Nam Tương bị dọa ặt mũi tối sầm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tái xanh tái mét đi.

Tôi trợn mắt trắng dã, như tìm lại suy nghĩ, “Chắc là vậy!”

“Đợi đến khi các cậu đi rồi, Tịch Thành mới nói cho tớ biết, anh ta và Cố Ly tại sao lại lên giường với nhau. Tớ vốn dĩ muốn đuổi theo Cố Ly để xin lỗi, nhưng khi đó cha cô ấy vừa đúng lúc chen ngang...” Nam Tương nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi nhếch mép lên một nửa, thoáng chút gượng gạo, đối với kiểu tu từ “cha cô ấy vừa đúng lúc chen ngang” quá ư khác lạ này, tôi còn rất lạ lẫm. Qua hồi lâu, tôi gật gật đầu, trong lòng kỳ thực cũng thoải mái hơn nhiều. Việc này, thật ra cũng chẳng liên quan gì đến Nam Tương, những lời nói ấy của nó, đối với bất cứ

người nào có tâm trí bình thường mà nói, đều sẽ hiểu là một sự sỉ nhục không chút nể nang kiểu quá khích, và cũng chẳng ai hiểu ra là “Anh thử đi cường bức Cổ Ly xem nào.”

“Cậu nói... tớ phải xin lỗi Cổ Ly sao?” Nam Tương sắc mặt phiền muộn hỏi tôi.

“Tuyệt đối không! Tuyệt đối không làm thế, tổ tiên của tôi ơi!” Tôi lắc đầu nguầy nguậy, chẳng cần nhắm mắt, cũng có thể tưởng tượng được nếu Cổ Ly biết hồi đó còn có những lời thách thức như vậy, thì nó sẽ làm mưa làm gió như thế nào. Cái bà chị Bạch Tố Trinh này, chỉ cần nổi hứng lên hoặc giả uống vào rồi, thì dù là nước tràn Kim Sơn tự hay lửa thiêu A Phòng cung đi nữa, cũng chẳng nghĩa lý gì.

Vậy là, tôi cảnh cáo Nam Tương rất nhiều lần, để nó đừng tự đào mồ chôn mình, việc này mà khơi ra, sẽ nhấn chìm tất cả, tốt nhất là nên đập một cái nắp xi măng trên miệng hố, khóa lại, sau đó nuốt chìa khóa vào bụng.

“Từ sau tiệc sinh nhật tớ chưa gặp lại được cậu, dạo này cậu làm gì?” Tôi đưa tay ra, nắm lấy những ngón tay thon dài lạnh lạnh của Nam Tương.

“Bạn đi cướp tiền.” Nam Tương ngược khuôn mặt trắng nhợt nhìn tôi.

“Bớt nói những điều linh tinh đi, tớ không đùa với cậu đâu...” Khi nói được nửa chừng đột nhiên tôi cảm thấy tim mình quặn thắt từng cơn, toàn bộ tấm lưng lạnh giống như bị bóng ma Sadako nằm bò bên trên vậy. Nhìn gương mặt cổ kim nén căng thẳng của Nam Tương, tôi cúi mắt ngắm nghía mấy bó tiền giấy màu hồng nặng trĩu trong giỏ của nó, con tim bất giác như bị thủy quái nuốt chửng chìm ngấm xuống đáy biển thăm sâu vậy.

“Rốt cuộc cậu đem nhiều tiền như vậy làm gì?” Tôi cố ra vẻ rất đối bình tĩnh và rành đời, nói với nó.

Nó cúi đầu, không nói gì. Tôi lại hỏi thêm mấy lần nữa, nó mới ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, “thực ra trong nhà tớ đã chẳng có đồng nào, tớ kiếm được ít tiền, đầu tiên nghĩ cách đóng đủ học phí của năm cuối này, chỉ ít còn tốt nghiệp được đại học, nếu không tiền đã đóng suốt ba năm qua trở thành tiền chùa cho các thầy giáo kia mua BMW sao...”

Tôi nhìn Nam Tương, trong ánh mắt của nó tích tụ ăm ắp căm phẫn, vô số oán hận, đương nhiên, đa phần vẫn là nỗi chua xót khổ sở và không cam chịu. Tôi ngả đầu qua, chạm vào thái dương của nó, thở dài một tiếng rất nhẹ.

Tịch Thành ngồi đối diện chúng tôi, vừa uống nước khoáng, vừa ngược ánh mắt lạnh lùng như đang đọc truyện cười, nhìn chúng tôi, nét mặt đầy rẫy sự hèn hạ - chỉ ít theo tôi thấy là như vậy. Mỗi lần nhìn sắc mặt đỏ của anh ta, tuy vẫn mang một thứ cảm giác quyến rũ phóng khoáng, nhưng một khi nghĩ đến con người anh ta, lòng tôi lại bức bối khó chịu vô cùng, Nam Tương hình dung cực kỳ chuẩn xác, anh ta chính là một con chó toàn thân đầy rận.

Tôi đứng dậy, nói với Tịch Thành: “Anh đưa điện thoại đây, tôi muốn gọi cho Cổ Ly.” Lúc này, tôi cảm thấy hối tiếc mình và Nam Tương đều rút điện thoại quá sớm. Đáng lẽ ít ra phải sau khi thấy cuộc gọi đến hiển thị là “110” rồi rút mới phải. - Trước đây rất lâu chúng tôi luôn tranh luận khi cảnh sát gọi điện cho bạn, số hiển thị có phải là “110” chẳng, hồi đó, chúng tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, chúng tôi có thể có cơ hội chứng thực được nghi vấn này.

Tịch Thành cười nhạt một cái, móc điện thoại đưa cho tôi, “Tôi không dám đảm bảo cô ấy nhìn thấy số điện thoại của tôi mà vẫn còn muốn nghe máy đâu.”

Tôi đứng lên, bước vào toilet của toa, bật điện thoại gọi cho Cổ Ly.

Tôi cảm thấy nếu ai đó có thể giải quyết được cái tàn cuộc rối bòng bong hiện tại này, thì đó nhất định chính là nữ thần Athena - Cổ Ly - tôi hy vọng lúc này nó đang mặc thánh y.

Nhưng tôi hoàn toàn không biết, ngay khi tôi đứng lên đi vào toilet, Tịch Thành đã nhìn Nam Tương với ánh mắt vô cùng lạnh lùng, anh ta cười ra vẻ châm chọc, nói: “Nam Tương, thật là biết diễn, có điều vở kịch này của cô, không có tiền đóng học phí cái quái quỷ gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là muốn gạt con nha đầu tóc vàng không tim không phổi Lâm Tiêu này mà thôi.”

Nam Tương nhìn Tịch Thành, nét mặt dần dần đông cứng lại. Khuôn mặt đẹp tựa tiên sa kia của nó, bây giờ xem ra chẳng khác nào gió tuyết lạnh thấu xương ngoài cửa toa tàu vậy, lộ ra sự căng thẳng bức bối. Nét mặt nó không biểu cảm, chậm rãi nói với Tịch Thành: “Nếu anh dám hé răng nửa lời với Lâm Tiêu và Cổ Ly, tôi sẽ móc mắt anh ra ném vào thùng rác. Không tin thì anh cứ thử xem.”

“Chuyện tôi đã thử còn ít sao, chẳng phải là chị em tốt trong miệng cô tôi cũng thử rồi sao.” Tịch Thành ghêch chân lên, cười nói: “Tôi phải nói thực lòng cho cô biết, rất tuyệt.”

Nam Tương chẳng nói gì, nhẹ nhàng cầm ly nước nóng hằm hập trên bàn, hất thẳng về phía Tịch Thành, động tác tao nhã ôn hòa, giống như đang tưới ột bông hồng yếu ớt bên song cửa vậy. Có điều Tịch Thành như đã đoán được nó sẽ làm như vậy, nên đã nhanh nhẹn nghiêng đầu qua một bên, theo đó ly nước bị hất lên lưng ghế.

Tịch Thành thờ ơ nhìn Nam Tương ngồi đối diện, cười nói: “Nam Tương, cô biết không, hồi tiểu học chúng ta đã học một từ là ‘mỹ nhân rắn độc’, tôi bây giờ chỉ cần nhìn thấy từ này, thì lập tức trong đầu sẽ hiện ra khuôn mặt của cô, thật đấy, cô chính là từ đồng nghĩa của cụm từ ‘mỹ nhân rắn độc’, sinh động chính xác, chân thực sống động.”

Nam Tương vén tóc ra sau vành tai, khuôn mặt nó dưới ánh đèn vàng ấm mang một nét đẹp hoàn mỹ gần như mộng ảo, nó để lộ hàm răng trắng muốt, đôi môi hồng phấn mềm mại nhẹ nhàng nhếch lên cười nhạt, nói với Tịch Thành: “Anh biết không, trong lòng tôi, mỗi lần nghĩ đến từ này, cũng lập tức nghĩ đến khuôn mặt anh, anh cũng có một từ đồng nghĩa, đó chính là, ‘đồ chó đẻ’.”

Trong vũ trụ xa vời này, từ một nơi tĩnh lặng nào đó vọng về trái đất của chúng ta, nó trước sau vẫn xoay chuyển trong bao la thâm lặng và im ắng như vậy, một giọt nước mắt màu xanh ngọc nhỏ bé, mượt mà đông đặc trong mệnh mông vô cùng vô tận. Trong phim hoạt hình, những người ngoài hành tinh đến hủy diệt trái đất, đều bị gọi là sứ đồ, sứ đồ đều được đặt số. Mà loài người là số cuối cùng, sứ đồ số 18. Sứ đồ cuối cùng hủy diệt trái đất, từ mấy trăm vạn năm về trước, từ rất lâu rồi, tề tựu chật ních thế giới này.

Bọn chúng giống như vô số côn trùng đang nhùng nhúc, đang phun ra dịch độc màu đen theo bản năng vô thức, bao bọc chặt lấy trái đất này, đợi đến một ngày, cùng nổ tung với ngôi sao bay tứ tán khắp vũ trụ.

Vô số bí mật, giống như lỗ đen mặt trời không chịu an phận, cứ cuộn lên từng cơn bão mặt trời dữ dội hết trận này đến trận khác, quét về hướng tinh cầu bé nhỏ màu xanh ngọc.

Trang viên Thế Mậu giữa đêm đông, toát lên một sự thê lương cô tịch.

Cái sự thê lương này đến từ nỗi cô độc trên cao kia. Hay hình dung đơn giản hơn một chút, sức lực yếu ớt chẳng làm được nhiều sau khi đã gạt bỏ đám người với mức giá cao không thể chạm đến - nếu có thể mua được nhiều hơn những người như người của Thế Mậu Dư Sơn và tất cả số người mà ngày ngày phải chen chúc trong một tuyến đường sắt, thì Thượng Hải sớm đã nổ tung rồi.

Còn bây giờ, mấy con người mặt mày tươi đẹp, vận Prada và or, đang ngồi lặng thinh trước cửa chớp ban công cực lớn. Kể từ sau khi tôi chuyển đi đến nay, họ chẳng hề liên lạc với tôi, tất nhiên lúc này tôi đang ở trên đoàn tàu trở về Nam Kinh, tôi đang bị khuôn mặt anh tuần mà vô cùng hèn hạ kia của Tịch Thành làm cho tinh thần bất loạn. Lúc ra đi trong lòng tôi chỉ muốn đi gặp mấy người chị em tốt của tôi, nếu thuận lợi có thể đưa con cừu lạc đường này quay trở về hộp mặt trong sinh nhật của Sùng Quang cũng như trong ánh nền giáng sinh ấm áp. Tôi vốn chưa từng nghĩ sẽ bỏ lại Sùng Quang, bỏ lại ông chủ của tôi, bỏ lại Cổ Ly, bỏ lại tất cả những gì trong căn nhà kia rồi cứ thế mà đi như vậy.

Cho nên, tự nhiên, hoàn toàn không hề bất ngờ, party này đã bị tôi phá hỏng.

Sùng Quang ngồi trước cửa chớp ban công, trên người choàng một chiếc chăn lông lạc đà, anh liên tục nhấn đi nhấn lại nút gửi tin nhắn trên di động. Nhưng những dòng tin gửi đi, chẳng có dòng thông báo nào là tin nhắn được chuyển thành công cả, mỗi lần gửi tin là một lần nhận lại dòng “tạm ngừng gửi tin”. Cứ cách hai phút, anh lại cầm điện thoại lên gọi, nhưng phản hồi lại luôn là cái giọng nữ lạnh lạnh không chút biểu cảm của tổng đài tự động: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Cung Minh gọi Kitty đến, bảo: “Cô đi kiểm tra xem xe vừa rồi chúng ta gọi là của hãng taxi nào, biển số bao nhiêu, hỏi thăm xem nơi Lâm Tiêu đến là chỗ nào?”

Kitty gật gù đầu, bắt đầu gọi điện thoại cho người giám sát điều động của hãng.

Cố Nguyên nhẹ nhàng ôm Cố Ly từ phía sau, tựa mặt lên vai Cố Ly.

Bầu không khí cả gian phòng như ngưng đọng.

Vào đúng lúc ấy, điện thoại cầm tay của Cố Ly đổ chuông, mọi người đều quay đầu lại nhìn, nó bật điện thoại lên, nhìn thấy tên người gọi đến: Tịch Thành.

Khi bị Cố Ly tắt máy đến lần thứ tư, máu nóng trong tôi sôi trào. Tôi nép mình trong phòng vệ sinh vừa chật hẹp lại nồng nặc mùi hôi trên toa xe lửa, sốt ruột chờ đợi người bạn tốt có thể đến cứu mình, vậy mà trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, nó lại liên tục tắt cuộc gọi của tôi - tất nhiên, tôi cảm thấy nó như thế cũng được xem là khách khí lắm rồi, nếu tôi là nó, chỉ cần trông thấy cuộc gọi đến của Tịch Thành, tôi đã tắt nguồn ngay tức khắc.

Sau khi tôi không kìm lòng được nhấn nút gọi cuộc thứ năm, điện thoại cuối cùng cũng được kết nối. Tôi còn chưa kịp nói lời nào, trong điện thoại đã vang lên giọng nói trầm trầm của Cố Nguyên: “Rất cuộc anh muốn gì?”

Tôi nhân cơ hội trước khi Cố Nguyên còn chưa kịp ngắt máy, dùng hết sức bình sinh nói như hét vào điện thoại: “Cố Nguyên, tôi là Lâm Tiêu, đừng ngắt, đừng ngắt máy anh, tuyệt đối đừng ngắt máy!!!!” (Sau này Cố Nguyên miêu tả cho tôi nghe về giọng của tôi hôm đó, anh lúc ấy nghĩ rằng tôi đang trở dạ sắp sinh... Sau đó, tôi được biết từ chính miệng Cố Ly rằng nguyên gốc lời nói của anh ấy là “Anh cho rằng khi đó Lâm Tiêu vỡ nước ối rồi.”)

6. Chương 02 Phần 3

Tôi nói sơ qua về vấn đề mà hiện tại tôi và Nam Tương đang phải đối mặt cho Cố Ly:

Nam Tương vì không có tiền đóng học phí, nên đã làm bồi bàn trong quán đêm (Cố Ly: Khốn kiếp, các cậu đang đóng kịch hả?), kết quả đúng lúc có một anh chàng mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao, mở túi công văn của mình ra, khoe từng xếp từng xếp tiền bên trong, nhưng trên thực tế, khoản tiền này căn bản không phải của anh ta, mà là món tiền lưu động của công ty bảo hiểm nơi anh ta làm việc dùng để chi trả bảo hiểm, sáng hôm sau cần phải chuyển về cho công ty. Mà theo định luật mèo mù gặp cá rán, anh chàng này đã gặp Nam Tương, chẳng gì khác hơn là muốn đưa nó ra ngoài ăn khuya. Vậy là, khi Nam Tương và anh ta rời khỏi quán, lúc đi qua cầu vượt dành cho người đi bộ chuẩn bị qua đường, anh chàng này bỗng ọe một tiếng rồi nôn mửa, sau đó say lún ra đất. Khi đó trước mặt Nam Tương là hình ảnh một anh chàng say đến bất tỉnh nhân sự, cùng túi tiền của anh ta, nói thực tình, chẳng ai vượt qua được sự cám dỗ ấy. Cũng giống Đường Uyển Như dù đã bị cha ruột giáo huấn đến rã rời gân cốt rồi mà đột nhiên trông thấy chiếc nệm King Size mềm mại của người khác, thì sao nữ chỉ trích Đường Uyển Như khi nó đang đồ sẫm người xuống giường của người khác chứ? Đó hoàn toàn là bản năng.

“Thế là cậu ấy đẩy anh chàng kia rơi từ trên cầu vượt xuống đất giết người diệt khẩu rồi sau đó ôm tiền chạy trốn?” Cố Ly hạ thấp giọng trong điện thoại, lén dò hỏi tôi.

“Cảm ơn bà chị, chị đang diễn kịch đấy hả? Chúng ta đang nói về Nam Tương, không phải Đường Uyển Như! Cậu cảm thấy một cô gái yếu điệu như vậy có thể làm ra chuyện này sao?” Tôi bực tức đáp lại.

“Tớ đương nhiên là đang nói Nam Tương, nếu là Đường Uyển Như, tớ sẽ hỏi cậu xem có phải cậu ấy sau khi hiếp dâm anh chàng đó đã dùng axit tưới cho cháy thành than rồi chôn anh ta trong một ruộng ngô ngoài lối ra của một đường cao tốc ở Tùng Giang.”

“Cậu nói cũng có lý”, tôi ngược mắt lên suy tư giây lát, rồi khẽ gật gật đầu, “Nam Tương chỉ móc di động của người đó ra rồi ném đi, sau đó lấy tiền của người đó bỏ trốn thôi - tất nhiên, là đã chạy đến tìm tớ, ngay việc cậu ấy quảng di động của anh chàng đó đi, cũng được xem là thông minh, là tay có mưu. Có điều, sau khi anh chàng đó tỉnh lại vẫn tìm được bộ điện thoại công cộng để báo cảnh sát, đúng rồi, tớ cũng thấy lạ, thời buổi này mà còn tìm được điện thoại công cộng trên phố ở Thượng Hải thì đúng là thần kỳ, hơn nữa làm gì có sự trùng hợp đến mức anh ta còn tiền xu để dùng, được rồi, không nói chuyện này nữa, bây giờ không chừng vô số cảnh sát Thượng Hải đang lùng sục Nam Tương. Điện thoại của cậu ấy cũng không dám mở máy, tớ cũng rút sim điện thoại của tớ ra rồi. Cảnh sát chắc chắn sẽ tìm cậu và Đường Uyển Như, Cố Ly, cậu nghĩ cách đi.”

“Cậu muốn nói nghĩ cách ngăn cảnh sát tìm Đường Uyển Như sao?”

“... Cố Ly, tớ mang nhân cách của tớ ra bảo đảm, vào thời khắc cậu nằm trong quan tài kia, có lẽ cậu vẫn sẽ tập trung tinh thần mà chanh chua cay nghiệt sỉ nhục người đóng quan tài ình như thế đấy?”

“Tất nhiên, chẳng phải có bộ tiểu thuyết, tên ‘Mãi đến câu nói cuối cùng’ gì đó. Đổi lại là tớ, nó sẽ trở thành mãi đến cây đinh sau cùng đóng xuống. Phải rồi, cậu và Nam Tương trước hết cứ đợi ở Nam Kinh đi, mọi chuyện còn lại để tớ xử lý. Tớ phải đi tìm anh chàng đó trước, có Cố Ly tớ ở đây, chẳng có việc gì làm không xong. Cướp tiền đã là gì, chỉ cần chưa giết anh ta là được.”

Ngắt điện thoại, Cố Ly đứng trong phòng khách, nhìn đám người cơ hồ sắp rưng rưng ngần lệ đến nơi ở xung quanh, nét mặt rất đổi ngỡ vực. Còn Đường Uyển Như yếu ớt ngã trên ghế sofa, tay ôm chặt ngực, sắc mặt trắng bệch, điệu bộ giống như khi nó phát hiện ra mình béo thêm hai kilogram lúc kiểm tra sức khỏe lần trước vậy. Nhưng xem chừng cùng lúc sắp hấp hối ấy, nó vẫn không ngừng nốc rượu vang, cách uống có vẻ cũng rất sáng khoái, chẳng mất giọt nào.

Cố Ly nhú chân mày: “Làm gì mà nhìn tớ khiếp thế? Bọn Lâm Tiêu chỉ cướp mười mấy vạn tiền mặt chạy trốn đến Nam Kinh, chẳng phải chuyện gì lớn lắm, các cậu làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Cặp mắt to của Sùng Quang trừng lên như sắp rớt ra ngoài.

Cố Ly liếc xéo anh ta một cái, “Mắt anh không to hơn được nữa hử, định dọa ai đấy.”

Nếu nói, vào thời khắc này, bầu không khí còn chưa được xem là kỳ lạ, thì ở giây kế tiếp, bầu không khí trong toàn bộ căn phòng, giống như bị Harry Potter niệm thần chú “Hãy mau mê hoặc vào cõi chết đi”, bởi vì, cha của Cung Minh, đúng, chính là Cung Huân lấy cái họ Constanly kia làm lẽ sống, từ cửa chính bình tĩnh mà thản nhiên bước vào.

Trong lúc chậm chậm tiến từ cửa chính qua phòng khách rồi vào đến phòng ngủ này, ông ta vừa phe phẩy tập văn kiện trong tay, vừa ngược mắt lên, ánh mắt chậm rãi ra bộ như không có chuyện gì quét một lượt qua những khuôn mặt mà ông ta chưa từng gặp như Cố Ly, Cố Nguyên, Neil, Lam Quyết, đồng thời còn nói với ba người vừa giống bảo vệ vừa giống trợ lý mặc vest màu đen đang theo sát bên cạnh “Bản kế hoạch này ngày mai đem cho người của bộ phận quảng cáo xem, sau đó hủy cuộc họp sáng mai, đặt vé tối mai bay đến Hồng Kông, chờ chút, cậu gọi Rocky đem bản phụ lục hợp đồng cần ký vào ngày mai từ công ty chuyển đến phòng tôi, còn nữa, mau đuổi hết những người nhàn rỗi ăn không ngồi rồi này ra ngoài.”

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy lưu loát, mặt không chút biểu cảm, sau bảy phút ông ta đã ở cuối hành lang rồi quay người tiến vào phòng riêng, mất hút.

Cố Nguyên và Cố Ly, hai người chỉ biết há hốc miệng, nhìn nhau không cảm xúc.

Còn Cung Minh và Sùng Quang, cúi đầu xuống, bối rối đứng bất động giữa phòng khách.

Khi Cố Ly ngồi vào xe Cố Nguyên, nó dùng hết sức kéo mạnh cửa xe đánh sầm một tiếng: “Em chưa từng thấy người nào kiêu ngạo can quấy như vậy! Em vốn cho rằng mẹ anh Diệp Truyền Bình đã đủ khiến người ta chịu không nổi rồi, so với Cung Huân, mẹ anh quả là một tiểu thư hữu nghị quốc tế - hơn nữa trên cổ còn đang đeo vòng hoa!” Nói đến nửa chừng, quay đầu trông về phía Cố Nguyên đang nắm chặt tay lái bất động, đang trừng mắt nhìn về phía mình, nó nói tiếp: “Anh trợn mắt cái gì, em đâu nói mẹ anh, em đang nói Cung Huân!”

Cố Nguyên làm bầm hai tiếng rồi nói: “Được rồi đây, Cố Ly, khi Cung Huân bước vào phòng hai mắt em chẳng phải đã sáng bừng lên đó sao, hình tượng mà em luôn mơ mộng đạt đến chẳng phải là trở thành người như ông ta sao, ngày ngày ngồi trên máy bay riêng tung hoành khắp thế giới, buổi sáng ở Nhật Bản uống rượu sake, buổi chiều lại đến Ai Cập phơi nắng, có thể luân phiên trò chuyện bằng tiếng Anh và tiếng Pháp như gió trong các khách sạn cao cấp, mọi người gọi điện thoại vào máy di động của em luôn bị chuyển tiếp đến hộp thư ghi âm, đồng thời bên cạnh lúc nào cũng có trợ lý mặc vest, đi giày da giúp em hoàn thành các mệnh lệnh hà khắc chưa chất khó bề tưởng tượng hoặc là giúp em tranh lấy chiếc túi hiệu Birkin trong cửa hàng Hermes... Em còn nhớ bài văn có tên gọi “Lý tưởng của tôi” mà em đã viết hồi cấp ba không? Câu kết bài văn của em là: Tôi cảm thấy Buffett là người giàu nhất thế giới - nhưng tôi yêu ông ấy!”

Cố Ly hít một hơi thật sâu, bực tức quay sang hướng Cố Nguyên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh nói đúng lắm!”

Cố Nguyên tỏ vẻ “chịu không nổi”, hếch mặt qua một bên, chuẩn bị nhún chân ga phóng vút đi.

Trang viên Thế Mậu là một cơn ác mộng.

“Nếu có thể trở thành Cung Huân thứ hai, em bằng lòng vĩnh viễn không mua Prada!” Cố Ly bồi thêm một câu.

Cố Nguyên vừa quay vô lăng, vừa nói: “Cho dù không mua Prada, em cũng không thể trở thành Cung Huân. Đổi lại là anh, nếu có thể trở thành Cung Huân, anh bằng lòng sống ít đi mười năm. Vì anh có thể bất chấp tính mạng liều lĩnh giống ông ta, anh thật sự có thể trở thành như ông ta. Còn em không mua Prada thì chẳng khác nào Đường Uyển Như vì muốn gây như các siêu mẫu Âu Mỹ mà thề cô ấy không dùng điện thoại của Nokia nữa vậy... chuyện nào ra chuyện đó!”

Cố Ly quay đầu sang nhìn Cố Nguyên, trên mặt như đang viết “ngọn lửa tình yêu”. Nó luôn thích khuôn mặt vào những lúc lý trí thế này của anh, như thể mọi thứ trên thế giới đều có thể biến thành các quả cân đánh số gam rồi quăng lên bàn cân để cân vậy, bất cứ tình cảm nào, đều có thể dùng thước cặp có du xích đo đạc đến vị trí thứ ba sau điểm chỉ vạch nhỏ nhất.

Cố Ly còn nhớ hồi học cấp ba, lần đầu tiên cãi nhau với Cố Nguyên, buổi tối hôm đó, Cố Nguyên đập rầm rầm vào cửa nhà Cố Ly, Cố Ly mở cửa ra, trước cửa là một Cố Nguyên đã uống đến say bí tỉ. Sau một loạt quy trình giằng co, giận dữ, mắng nhau, ôm nhau, hôn nhau thường thấy có phần dung tục ở các cặp tình nhân kết thúc thuận lợi hai người họ anh anh em em cùng tựa vào nhau rồi ngã lên ghế sofa nhỏ. Cố Ly đau lòng sờ lên khuôn mặt đỏ lựng của Cố Nguyên, nói: “Anh uống đến mức này, sáng mai tỉnh dậy đầu sẽ đau lắm.” Còn Cố Nguyên lắc đầu, nói: “Em yên tâm đi, anh uống rượu vang đỏ, hơn nữa rượu ngọt nồng độ thấp lại mới lên men một nửa, trước khi uống anh đã uống thuốc giải rượu và thuốc bảo vệ dạ dày rồi, yên tâm đi.” Lúc đó, Cố Ly thấy Cố Nguyên cho dù là mượn rượu giải sầu nhưng lý trí vẫn vô cùng tỉnh táo, trong chốc lát mê man đến hôn phách điên đảo, đã chui đầu vào thì mãi đến nay cũng chưa thể thoát ra.

Neil và Đường Uyển Như, còn cả Lam Quyết, ba người đứng trước chiếc xe con của Neil mà phát sầu.

Chỉ hai chỗ ngồi, mà có những ba người.

Lam Quyết cho tay vào túi áo, nhún nhún hai vai, anh ta mặc một chiếc áo khoác nhung màu cà phê, trên vành mũ có đính một vòng nhung màu đen mềm mại, làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn, như một vị hoàng tử bị biến thành thiên nga đen trong chuyện cổ tích vậy. Anh ta vừa thở ra những làn hơi trắng trong bầu không khí lạnh giá, vừa nhìn gương mặt con lai trong đêm đen sâu thẳm kia của Neil, nói: “Hay là cậu đưa Đường Uyển Như về đi, cô ấy là con gái. Tổ, đợi chút, xem có thể gọi một chiếc taxi đến hay không.”

Trang viên Thế Mậu Dư Sơn vào đêm khuya, có rất ít taxi qua lại. Người có thể ở đây, trong gara thông thường đều có mấy chiếc xe con bóng lộn, trong xe luôn có tài xế tay đeo găng trắng túc trực sẵn hai mươi tư giờ trong ngày.

Lam Quyết rút di động ra, chuẩn bị tìm số máy gọi taxi, Đường Uyển Như nhìn Neil, trong lòng lo lắng bồn chồn hỏi: “Anh nói xem chúng ta cô nam quả nữ... tôi ngồi xe anh không có chuyện gì chứ? Người ta còn chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy với người khác giới...”

Neil nhìn Đường Uyển Như, rồi giơ tay lên: “Chị gái à, chỉ để chị ngồi trên xe tôi một chút thôi.”

Đường Uyển Như ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi Neil: “Vậy anh bảo đảm không hãm hiếp người ta chứ?”

Neil quay đầu qua hỏi Lam Quyết: “Hãm hiếp là gì?” Lam Quyết đáp rõ ràng mạch lạc: “Rape her!”

Neil liền khoát tay mặt đỏ ửng nói: “No! Are you crazy?”

Khuôn mặt khô ngô của Lam Quyết chợt chùng xuống, nét mặt anh ta như vừa ăn phải một quả chanh, “Ý của tớ là nói cho cậu biết, ý nghĩa của từ hãm hiếp, là rape.”

Neil thở phào một tiếng, sau đó quay đầu qua nhìn Đường Uyển Như hồi lâu, rồi lắc đầu thành thực: “Sorry, I can’t.”

Cảnh tiếp sau, Lam Quyết đã ngồi vào vị trí phụ lái của Neil.

Vì khi Đường Uyển Như trông thấy Sùng Quang từ trong nhà bước ra lái xe trở về nội thành, ánh mắt nó ánh lên long lanh như một con sói vàng đã đói ba ngày trời nhìn một con bạch trảm kê [2] đang nghêu ngao tản bộ trên phố vậy, đến nỗi Lam Quyết cười ngất sau lưng nó vì câu ‘Vậy anh bảo đảm không hãm hiếp người ta chứ’ mà nó cũng hoàn toàn chẳng nghe thấy. Neil hỏi Sùng Quang sao không ở trong nhà, Sùng Quang cười cười, nói: “Tớ gần như chưa từng ở đây, đây không phải là nhà tớ. Nhà tớ ở trong nội thành.”

[2] Bạch trảm kê: là món ăn Quảng Đông rất được yêu thích. Thực ra là món gà luộc, phương pháp làm đơn giản, thịt chín vừa không nát, thêm nhiều vật liệu phối hợp mà vẫn bảo đảm nguyên vị. Thịt gà trắng da trơn thịt mềm, thanh đạm ngon miệng, ở đây dùng hình ảnh bạch trảm kê để nổi bật vẻ thèm thuồng, ham muốn khó cưỡng của con sói vàng kia. Một cách hoán dụ rất thú vị.

Còn sau khi xe của Neil chạy đi khỏi khoảng mười lăm phút, Lam Quyết đã không cười nổi nữa.

Hai bên quốc lộ là rừng cây tùng đồ lá rụng rậm rạp, còn khoảng một tiếng nữa mới tới nội thành, giữa vùng núi tựa như rừng rậm nguyên sinh này, xe của Neil đột nhiên trở chứng.

Neil quay sang Lam Quyết đang trừng mắt nhìn mình, đưa tay lên khoát khoát, rồi cười nói gượng gạo: “Không phải tôi cố ý đâu.” Sau đó thấy nét mặt miễn cưỡng của Lam Quyết, Neil lại an ủi anh ta rằng: “Để tôi xuống xem xem nhé, chắc là vấn đề nhỏ thôi, xe của tôi cũng mua chưa được bao lâu.”

Kết quả là khi Neil có ý mở cửa xe bước ra, chính anh ta cũng không thể cười nổi nữa. Không biết là hệ thống điện của xe hay do nguyên nhân quỷ quái gì, mà cửa xe và cửa sổ xe, toàn bộ đều chết cứng. Neil nhìn đi nhìn lại chiếc di động trên tay mình, tín hiệu là số 0.

Bầu không khí trong xe vụt chốc trở nên bối rối. Không gian trong xe oi bức, chật chội, khiến toàn thân Neil nóng ran. Anh ta cởi chiếc áo nhung lông dề trên người ra, chỉ còn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, nghĩ ngợi thoáng chốc lại đem chiếc áo vừa cởi ra khoác trở lại. Anh ta quay đầu qua, muốn nhân tiện nói gì đó với Lam Quyết đang lặng thinh bên cạnh, kết quả vừa mới quay sang, đã bắt gặp Lam Quyết mặt mày đỏ gay, anh ta cúi đầu xuống, xem chừng vừa sót ruột vừa bức tức, cặp chân mày thon dài trang trí cho đôi mắt của anh ta rất đôi cuốn hút. Yết hầu của Neil chợt rung động, tay giằng giằng cà vạt, nói lỏng cổ áo một chút, vừa định nói, thì bắt gặp Lam Quyết quay đầu lại, gương mặt đỏ như trái cà chua chín, ngập ngừng mà thì thào nói: “Tôi... cần đi vệ sinh...”

Lúc Cung Minh bước vào phòng, Cung Huân ngẩng đầu lên khỏi đồng văn bản.

Ông ta ra hiệu cho Cung Minh ngồi xuống trước bàn, sau đó lấy ra một văn bản, đưa cho Cung Minh, rồi nói bình thản: “Văn bản này, Kitty đã đưa cho con xem rồi chứ, chính là văn bản mà cô ấy phát hiện trong hệ thống công ty, khiến cô ấy hoang mang lúng túng đấy.”

Tim của Cung Minh đột nhiên như bị một tấm lưới tàn bạo vô hình siết chặt.

“Bệnh của Sùng Quang đã thật sự đỡ hơn rồi chứ?” Cung Huân đột nhiên chuyển đề tài.

“Sau khi phẫu thuật xong, đã ổn định rồi, nhưng bác sĩ nói cần phải theo dõi thêm, nếu không tái phát thì chắc chắn có thể sống khỏe mạnh nhiều năm.” Cung Minh không biết tại sao ông lại nhắc đến bệnh tình của Sùng Quang.

“Vậy cũng tức là, còn có khả năng chết vì bệnh tình tái phát?” Cung Huân đứng dậy, mắt dán vào Cung Minh, hỏi.

“Vâng... cũng có thể.”

“Vậy có cách nào để cậu ta chết không, hơn nữa xem ra cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, giống như đột nhiên chết vì chứng ung thư dạ dày mà cậu ấy mắc phải?”

Chồi non từ trong bóng tối đã phá bung mặt đất mà chui lên, khoanh khắc đâm phá mặt đất, phát ra âm thanh nhẹ nhàng giống như vỏ trứng nứt vỡ.

Cung Minh nhìn cha nghiêm nghị lạnh lùng giữa luồng sáng của ánh đèn, ngậm miệng không đáp gì.

“Có cách gì không?” Cung Huân vẫn lạnh lùng nhìn anh, hỏi vặn.

Mãi hồi lâu, Cung Minh mới chậm chậm gật đầu: “Có.”

Văn minh nhân loại điên cuồng, đã sáng tạo ra sự tồn tại của những thứ tanh mùi máu kiểu như mê cung, ma trận, cạm bẫy, đấu trường.

Hơi thở chẳng kiêng dè trong bóng tối, khuấy động cả thế giới thành một mớ vẩn đục.

Thi hài dưới đại dương mênh mông, bị ánh trăng sáng trắng chiếu rọi toát lên nét nhợt nhạt mà u ám.

“Nếu đã có cách” Cung Huân ném văn bản vào tay Cung Minh, “Vậy để nó chết đi.”

[Một tháng sau]

Đường Nam Kinh Tây vào đêm giống như một dòng sông phát sáng. Vô số chú cá rong chơi có bộ vảy lấp lánh, đang bơi lội giữa dòng sông sâu thẳm ấy.

Dòng sông này vắt ngang qua khu vực Tĩnh An cao cấp nhất Thượng Hải, gột rửa tất cả mùi vị xa hoa lãng phí của cuộc sống phồn hoa tươi đẹp đang xộc vào mũi.

Tay bảo vệ nơi cửa vào của tiểu khu biệt thự đang ngồi trong cái chòi nhỏ nằm ngay cửa ra vào đọc báo. Quảng trường Hằng Long cách nơi anh ta ngồi một con phố, lúc này đang được những chiếc đèn giăng sinh rất lớn trang hoàng cao chảnh thể nào với tới. Phía trên đài phun nước ở cửa ngõ quảng trường, là bảy tám con tuần lộc sừng dài được kết từ những chiếc đèn màu lam, chúng kéo ông già tuyết cười trên cỗ xe, bay về hướng một rừng biển hiệu logo.

Từng hồi âm thanh va đập vào cửa sổ khiến anh ta ngẩng đầu lên, trông thấy một chàng trai trẻ đang đứng ngoài cửa, ánh chùng sinh viên đại học, dung mạo xuất chúng, hay nói một cách chính xác là nét mặt u uất, chiếc áo khoác ngoài bằng nhung dè phủ lên thân hình một màu đen tuyền khiến cậu ta trông giống như một tử thần thời hiện đại. Cậu ta nhếch mép, khẽ cười để lộ hàm răng trắng đều đặn, xem như đã chào hỏi.

Bảo vệ đẩy cửa sổ ra, hỏi cậu ta tìm ai?

Anh chàng dùng một giọng nói trầm thấp mang đầy vẻ mê hoặc nói: “Em tìm Cố Ly, nhưng hình như trong nhà không có người.”

“Bọn họ ra ngoài rồi”.

“À. Vậy đợi chị ấy về, phiên anh nói cho chị ấy biết, em trai chị ấy đến tìm.”

Bảo vệ lầm bầm vài tiếng, nói: “Em trai cô ấy? Tôi chưa từng nghe nói cô ấy có em trai. Cậu có tìm nhầm người không đây?”

Chàng trai trẻ cười, nói: “Đừng nói là anh chưa từng nghe thấy, ngay cả bản thân chị ấy cũng chưa từng biết chị ấy có một người em trai ruột. Anh cứ nói với chị ấy như vậy là được, còn nữa”, cậu ta chớp mắt, đôi đồng tử đen láy như mực nước phát sáng, “Tên của em là Cố Hoài”. Nói xong cậu ta vẫy vẫy tay chào, rồi quay người ra khỏi tiểu khu.

Trái đất xoay chuyển không ngừng, mỗi giờ mỗi khắc, mỗi phút mỗi giây, đều đang chuyển dời biến hóa đến những góc độ khác nhau.

Khi ánh mặt trời từ đường chân trời phía đông chiếu xuyên qua, chúng ta từ từ tỉnh mộng, sau đó từng chút từng chút, nhìn rõ thế giới đang ngủ say trong tầm tối này.

Hay nói cách khác, còn chưa kịp mở rộng đôi mắt, sẽ lại rơi vào cơn ác mộng nhấp nháy vẫn đục khác.

Âm thanh tích tắc tích tắc, như sắp nổ tung.

Bạn nói xem có phải không?

7. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Từ xưa đến nay, nam thanh nữ tú trẻ tuổi đứng bên nhau, luôn là một bức tranh tuyệt đẹp hấp dẫn người ta.

Nhưng cũng có khả năng, là một cảnh tượng đáng sợ khiến người ta sởn gai ốc.

Chẳng hạn như Cố Ly và Cố Hoài đang đứng trong hành lang, hai khuôn mặt tựa như nhau, nổi bật giữa sự giao thoa ánh sáng và bóng tối, hiện lên vừa sáng đẹp, lại vừa u ám. Con bạch xà đơn độc rong chơi trong đồng cỏ xưa kia, cuối cùng đã tìm được một con khác, con bọ cạp có thể đủ tư cách đứng bên.

Mỹ nhân rắn độc.

Năm mới đã qua, nhưng mùa đông Thượng Hải lại chẳng theo đó mà dần dần tiêu tan. Kể từ khi vào đông, trời đất lúc nào cũng như có người cầm một cỗ máy làm lạnh dung tích cực lớn, ra sức thổi gió giữa bầu trời của Thượng Hải khắp khu rừng xi măng sắt thép này. Vậy nên, khi mấy đứa chúng tôi xiêu xiêu vẹo vẹo ra khỏi cửa chính chuẩn bị đi ăn “bữa sáng” (vì tối hôm trước cả lũ đã cạn sạch năm chai rượu vang trắng cao cấp người ta tặng Cố Ly, đến khi tỉnh giấc ra khỏi giường đã là 3 giờ chiều), bọn tôi đều bị hồ nước màu xanh đã đóng băng trước cửa biệt thự làm cho kinh ngạc.

Cố Ly dán mắt vào mặt hồ đã đóng băng đó, đưa tay vuốt vuốt mái tóc được chăm sóc bởi nhà tạo mẫu tóc hàng đầu nước ngoài đến Thượng Hải giảng dạy mà nó vừa tìm được, ánh mắt tinh tế rất có thần, tinh táo vô cùng. Tất nhiên, câu đặng sau đó là nó đã uy hiếp tôi và Kitty, lợi dụng khi “M.E” phỏng vấn chuyên gia tạo mẫu tên là Jason kia, nguy trang nó thành một thiếu nữ tri thức xinh đẹp thuần khiết, đẩy đến trước mặt Jason sau đó để anh ta sử dụng làm mẫu. Nếu không thì, cho dù là đại tỉ Cố Ly của chúng tôi, cũng chẳng cách nào hẹn trước Jason giúp nó cắt tóc được. Đặc biệt là sau khi nó biết Jason vừa đem theo hai va li cực lớn (Bên trong có khoảng 150 cây kéo sáng loáng, giống như một tên biến thái giết người hàng loạt mắc chứng bệnh sạch quá mức và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế) đến nhà Cung Minh giúp anh ta thiết kế một kiểu tóc mới, nó đã tức điên, một tay túm lấy cổ áo tôi và Kitty, rồi nói với bọn tôi bằng ánh mắt hung hãn chỉ có ở một nữ đặc vụ: “Nếu các cậu không có cách lên nhét tở vào hiện trường phỏng vấn để anh ta cắt tóc cho tở, tở sẽ khiến hai cậu phải đóng thuế hơn một trăm phần trăm trên hoá đơn tài vụ!” Khi tôi bị nó túm lấy cổ sắp nghẹt thở đến nơi, liền nghe thấy tiếng rít chói tai của Kitty: “Cố Ly, buông tôi ra... thật là... xin cô đừng dùng sức túm như vậy, trang phục tôi mặc hôm nay vô cùng đắt đấy!” (...)

Hôm sau khi Cổ Ly điều vô dương oai đi đến “M.E” cùng Cung Minh kiểm tra đối chiếu dự toán quý sau, kể từ phút đầu tiên bước vào đại sảnh công ty, cho đến khi nó đứng trước bàn làm việc Cung Minh, suốt cả quá trình nó đều biểu hiện giống như đang đi lại trong tầm ngắm của máy chụp ảnh tốc độ cao và dưới ánh đèn chói mắt vậy - đồng thời dưới chân là thảm đỏ mềm mại. Điều bộ trông bên nọ ngó bên kia của nó hoàn toàn chẳng khác việc sau khi đi hết con đường thảm đỏ để thể hiện bản thân mình đến được đoạn cuối kia, tôi không nghi ngờ gì nó sẽ mỉm cười lấy từ trong chiếc túi Hermes ra một tấm thẻ viết giá cắt tóc dán lên trước ngực mình.

Khi Cổ Ly đứng trước mặt Cung Minh, Cung Minh ngẩng đầu lên, sau khi quét qua khuôn mặt nó hai lượt, mới thờ ơ nói: “Nice new look.” Còn lúc này, lòng chuộng hư vinh của Cổ Ly đã bộc phát đến đỉnh cao, nó lại một lần nữa vuốt vuốt bộ tóc kiểu dáng giá ngàn vàng đang nằm trên đầu kia, rồi làm như chẳng thèm để ý nói: “I got a haircut.” Tiếp đó, nó lại vuốt vuốt chân tóc lần nữa, “by Jason”.

Có điều, tiểu thư Cổ Ly thân ái của chúng ta đã quên mất, Bạch Tố Trinh dù hung hăng càn quấy hơn nữa, nhưng đứng trước mặt Pháp Hải cay nghiệt hà khắc, vẫn chỉ là một con Tiểu Bạch Xà cuộn tới cuộn lui đang rít lên “Đừng bắt tôi”. Câu nói tiếp sau của Cung Minh đã khiến nó như chết lặng tại chỗ, cảm giác giống như bị kim bát của Pháp Hải chụp lên đầu đau đến mức sống không bằng chết.

Cung Minh ngẩng đầu đầy mệt mỏi, rồi dùng bộ lạnh tanh như từ giấy trắng ngàn năm không đổi kia, chăm chú suy tư một lát, rồi sau nói: “Jason là?”

Cổ Ly: “...”

Khi mấy người chúng tôi đứng trước cửa nhà, mắt dán về phía chiếc hồ nhân tạo đã bị kết băng một cách lẫm lỳ khó hiểu giữa mùa đông rét mướt (của Thượng Hải) trước mặt khoảng ba phút, anh thiếu niên người Mỹ Neil đã phá tan sự im lặng.

“Oh, my God.” Neil quàng mắt ửng đỏ, ánh mắt hừng hờ từ tốn quét đi quét lại như không mục đích giữa bầu không khí này, “I hate Beijing!”

“Gọi điện thoại bảo Lam Quyết đặt vé về Thượng Hải sớm nhất giúp tôi, tôi không thể chờ đợi ở Bắc Kinh nữa, lâu nay tôi vẫn hoài nghi việc tại sao người Bắc Kinh có thể sống được, xem sự sắp đặt của Thượng đế, họ có một thứ gọi là quần mùa thu...” Cổ Ly tự ỉnh sáng suốt khi móc trong túi ra một bình phun sương giữ ẩm, rồi phun vài cái lên mặt, để chống lại gió đông vừa khô vừa lạnh. Kết quả sau ba phút nó lập tức phát hiện đây là một hành động vô cùng ấu trĩ, đành lúng túng dùng móng tay gầy lớp màng mỏng đang nhanh chóng kết lại trên da mặt của mình, rồi gỡ từng mảnh ấy ra khỏi mặt mà vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi đứng trong gió rét, day day huyết thái dương, trong lòng chột ầu sầu mà nói cho hai người kia biết: “Này, này, hai cô nương, các cậu tỉnh lại đi, đây là Thượng Hải, không phải Bắc Kinh, mà cũng chẳng phải chỉ có hồ ở Bắc Kinh mới biết đóng băng. Đây là nhà của chúng ta.”

Cổ Ly cười lạnh một tiếng, hai mắt đỏ lừ quét về phía tôi, gương mặt của nó chẳng khác nào bộ mặt vừa mới tỉnh rượu bước ra từ toilet sau khi ới xong vậy, mang vẻ mặt chanh chua ngoa ngoắt thường thấy, nó nói với tôi: “Đừng đùa nữa, nhà chúng ta sao có thể xuất hiện mấy tên chuyển hàng nhanh trong này được.”

Tôi nhìn theo ngón tay út như thể cánh hoa lan vểnh lên của Cổ Ly, trông thấy Đường Uyển Như đang cuộn mình như chiếc bánh tét, đang hỗn hà hỗn hển, chạy qua trước mặt chúng tôi. (...)

Sau khi nói xong, nó và Neil, hai kẻ hèn hạ bèn tay cầm tay nhau đi ra phía cổng chính. Vừa đi tôi cũng có thể vừa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người đó:

“Lily bây giờ chúng ta có thể đi ăn sáng trước, em biết ở Bắc Kinh có một nơi cực cool, sữa đậu nành chỗ đó bán chín mươi bảy đồng một ly!”

“Thế thì đúng là chỗ tốt! Neil, bây giờ chúng ta có thể bảo Lam Quyết đặt vé máy bay giúp, như vậy ăn xong có thể bay thẳng về Thượng Hải rồi!”

“Bảo Lam Quyết nhất định phải đặt vé hạng first class (nhất) đấy! Economy class kills me! It feels like travelling on a train! (Tôi không thể chịu nổi khoang hạng hai đâu! Nó chả khác gì tàu hỏa!)”

“Ha ha, thôi đi cậu em, đừng đùa nữa, từ lúc sinh ra đến giờ cậu còn chưa từng ngồi tàu hỏa nữa là.”

“No, but I watch movies! (Không, nhưng tôi xem nó trên phim rồi!)”

...

Trông bóng lưng (giống bệnh tâm thần) của hai người họ đang cuộn mình trong bộ áo khoác dài kiểu tình nhân của Burberry, tôi cảm nhận sâu sắc rằng nếu không có quan hệ huyết thống, hai người họ quả đúng là một đôi (tiện nhân) trời tác đất nặn, đứa con trai họ sinh ra chắc chắn có thể trực tiếp đi tranh cử tổng thống Mỹ, dù có đến ba ông Obama cũng chẳng phải là đối thủ. Nhưng không thể không thừa nhận, cái gương mặt tiêu chuẩn sắc sảo giống như từ tạp chí mà ra kia của Cố Ly (cho dù bây giờ đã uống say rồi) và phong cách thời thượng của dòng máu lai bẩm sinh toát ra từ Neil (dù anh ta học tập tại Mỹ), thực là khiến người ta thấy vui tai vui mắt. Nhất là kết hợp với kiến trúc tạo hình thuyền của hai chiếc thuyền buồm siêu cao cấp Hằng Long I và Hằng Long II cao vút ở phía xa xa sau họ, trông giống như là một tấm bảng rôn quảng cáo lớn vừa chụp xong trên tạp chí thời trang.

Một giây sau, Đường Uyển Như thở hổn hển chống nạnh đứng trước mặt tôi, tay chỉ vào ngực mình, vừa thở vừa ngượng ngùng nói: “Lâm Tiêu, cậu đến mà nghe nhịp tim của tớ xem, cảm giác như là vũ khúc điện tử của Rihanna...” Tôi nhìn gương mặt mộc mạc ửng hồng của nó, thoáng chốc như tỉnh lại từ trong mộng ảo quảng cáo thời trang vậy.

Đường Uyển Như mặt mày hớn hở nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, mọi người đều nói chạy bộ có thể làm tiêu hao được nhiều năng lượng, mà chạy bộ vào mùa đông cũng khiến nhiều calories tiêu hao hơn đấy. Thế nào, cậu thấy tớ đã gây đi chưa?” Nó nâng cánh tay ngoắc về phía sau gáy, như tư thế của một người mẫu đang tạo dáng, nhưng tôi cứ cảm thấy điệu bộ này mình đã từng gặp ở đâu đó, sau mấy giây nhớ lại, đó đích thị là động tác thường làm của mấy cô gái quảng cáo cách trị liệu hôi nách trên tivi.

Tôi đang định trả lời nó, cánh cửa phía sau đã bật mở. Nam Tương say bí tỉ chân nam đá chân chiêu lao vào, mái tóc dài bồng bênh uốn lượn của nó vẫn mềm mại ôm sát gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần, nó nhướn đôi mắt to như thể đang nằm mơ, trong màn sương sớm của mùa đông, giống như một con hươu sao dễ bảo, mang vẻ đẹp nhu mì khiến nam giới đập trống ngực thành thịch. Nó ngẩng đầu lên, ngẩng tôi và Đường Uyển Như với ánh mắt vừa hồn độn vừa tản mạn, rồi lại ngẩng ngửa mặt hồ nhân tạo đang đóng băng kia, sau khi ném ra một câu “Tớ ghét Cáp Nhĩ Tân”, rồi đuổi theo Cố Ly và Neil “ăn sáng”.

Tôi: “...”

Sau khi trông theo bóng dáng mảnh khảnh mà tuyệt mỹ của Nam Tương, sau rồi lại liếc sang Đường Uyển Như vừa cường tráng lại... trắng kiện đang đứng trước mặt, hít một hơi thật sâu, tôi đã kim lòng để không nói cho nó biết rằng “ước chừng đợi đến cái ngày cậu chết, trước khi thi thể nằm trong quan tài chờ đẩy vào lò hỏa táng, thì cân nặng của cậu cũng còn hơn cả Nam Tương lúc mang thai đấy”, tôi không muốn nói ra như vậy, vì như thế xem ra tôi giống Cố Ly quá.

Tôi không phải là Cố Ly, tôi tốt xấu cũng là một cá thể riêng biệt.

Khi tìm được Cố Ly, Neil và Nam Tương đang ngồi uống trà chiều trong sảnh trà đối diện Hằng Long, lúc đó tôi cũng chẳng tỉnh táo lắm. Rượu vang trắng từ đêm qua cho đến bây giờ hình như vẫn còn chứa đầy trong bao tử, buổi sáng khi mở miệng soi gương, tôi tựa như lơ mơ nhìn thấy rượu vang trắng vẫn đang còn đầy ắp, đến mức sắp tràn vọt ra khỏi cổ họng rồi.

Tôi vừa ngồi xuống mấy giây, Cố Ly đã tỏ vẻ thần bí lấy từ trong túi của nó một chai Champagne, tôi, Neil và Nam Tương cùng reo lên, hai người họ khoát tay reo mừng “Yeah”, còn tôi lại “ục...” lên một tiếng trong cổ họng.

Cố Ly lớn tiếng gọi phục vụ bưng, rồi thần nhiên khoát khoát tay, nói: “Lấy bốn cái ly ra đây.”

Phục vụ tỏ vẻ bối rối nói với Cố Ly: “Ở đây chúng tôi không cho phép đem rượu từ ngoài vào...”

Cố Ly vuốt vuốt mái tóc, ánh mắt vẫn đục nhưng tỏ vẻ nghiêm túc nói với phục vụ: “Cậu nói cái gì, đừng nhiều lời nữa, mau đi lấy đi.” Nó ngừng lại giây lát, rồi bồi thêm: “Nhớ là ly Champagne, đừng lấy nhầm đấy.”

Nam Tương và Neil hai người đã uống đến say xỉn, đều nhìn nhân viên phục vụ với nét mặt giống nhau, còn tôi ngồi trước mặt ba người, lúng túng cầm tờ báo lên che khuôn mặt lại.

Sau ba phút, ba người họ lại bắt đầu “ha ha ha ha ha” cầm Champagne trên tay hả hê cụng ly. (...)

Tôi ngồi đối diện với họ, ngắm ba người trước mặt đều mang dung mạo vượt trội hơn hẳn những con người ở đây, to nhỏ cười đùa, thi thoảng lại điêu ngoa cay nghiệt chọc ngoáy người khác, kèm theo gương mặt ửng hồng ngà ngà say, xem chừng giống như một vở kịch hay miêu tả về đời sống xã hội thượng lưu lan tỏa sự hấp dẫn chết người.

Còn tôi, một trợ lý quèn đang mặc trang phục nhân hiệu Zara (hơn nữa còn là hàng giảm giá), ngồi đối diện với họ, thanh thản bình yên, không gì phiền nhiễu, ngoài chuyện vừa mất đi người bạn trai đã yêu nhau nhiều năm và nguyện chết vì một chàng trai vừa mới bắt đầu quen, khiến cuộc sống của tôi thật sự rất tuyệt, chẳng có gì đáng để bận tâm.

Tôi có thể hồi phục nhanh như vậy cũng đều nhờ Cố Ly. Một tháng trước tôi vẫn luôn đắm mình trong nỗi bi thương. Mấy ngày đầu, Cố Ly và Nam Tương đều quan tâm chăm sóc tôi, dốc bầu tâm sự với tôi trong những khi tôi thấy tuyệt vọng nhất. Nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chưa được mấy hôm, Cố Ly đã không chịu nổi cái kiểu tâm trạng này của tôi. Đối với nó mà nói, việc đắm mình mãi trong thứ tình cảm bi thương không chút thiên hướng tích cực nào như vậy, là chuyện còn khó tha thứ hơn cả việc mua nhầm cổ phiếu hay đầu tư tài chính thất bại. Ai cũng biết nó có thể đứng dưới sân khấu hét lên “Phiêu diêu cái quái gì chứ sao không đi chết đi hả anh kia” với anh chàng đang ngân vang lời ca “Niềm khổ đau của ta như chiếc lá rơi phiêu diêu mãi mãi trong thu này” trên sân khấu, cho nên, chúng tôi có thể biết ngay, nó sẽ đối phó với tôi như thế nào. Tôi nghĩ trong đời này tôi sẽ chẳng bao giờ quên sự an ủi mà nó dành cho tôi. Nó kéo tay tôi, ngồi xuống ghế sofa, giống như người mẹ hiền vừa dịu dàng lại vừa thân thiết, rồi sỉ nhục tôi: “Lâm Tiêu à, nói thật đi, không phải là lại chết đứ đừ với anh chàng mới rồi đấy chứ? Có cần ngày nào cũng bắt bản thân mình giống như kẻ ung thư trực tràng vậy không? Khuôn mặt kia của cậu, người nào không biết, còn cho rằng cậu thiếu thể tín dụng nhiều quá nên bị khởi tố đấy. Thật là, chuyện này có gì nghiêm trọng chứ? Cậu không dâng hiến sự trinh trắng của cậu cho hắn, cũng chẳng mang thai con của hắn, hắn đã chết thì cho chết đi, cũng chỉ là một gã đàn ông thôi mà, sao cậu bắt bản thân mình giống như con gà ba tháng chưa đẻ, cần gì phải vậy?” Nó ngừng chốc lát, rồi nhìn thẳng vào mặt tôi, hỏi: “Nhân tiện hỏi luôn, cậu chưa mang thai con của hắn chứ?”

“Tất nhiên là không.” Tôi đáp yếu ớt.

“Thế thì được rồi.” Cố Ly trợn mắt, thở phào một hơi, tiếp tục nói: “Đàn ông mà, đi kiếm người khác là được thôi. Cũng như cậu luôn thích đi thư viện đại học vậy, cậu chỉ cần dạo qua dạo lại khu vực tiểu thuyết tình cảm kia trông thấy anh chàng nào đó tướng mạo kha khá thì lao thẳng tới là được rồi. Phù hợp hơn với yêu cầu của cậu, lại còn trẻ trung, có tri thức, cũng mang dáng vẻ nghệ sĩ, có điều là mấy anh chàng đi lại ở khu tiểu thuyết tình cảm kia cũng là những cậu trai thích xem tiểu thuyết tình cảm như cậu, điểm này cậu phải chú ý...”

Tôi nhìn nó, trên gương mặt đang thao thao bất tuyệt của nó vừa mới bôi xong một thứ chất dịch tinh túy nghe nói là có hiệu quả làm săn chắc tế bào da, tim tôi bất giác như thất lại. Tôi day nhẹ vào huyết thái dương đang căng nhức của mình, thầm nghĩ, kiếp này đừng mong Cố Ly có thể an ủi mình, sự an ủi của nó chỉ như Chúa tể Voldemort đang nghiêm túc kể ày một câu chuyện ma quái, mà như thế sẽ thật khôn nạn vì chẳng khác nào như đang giày vò người ta. Tôi thà đi nghe buổi biểu diễn của Siêu Nữ hay xem Đường Uyên Như biểu diễn ca kịch, còn hơn ngồi xuống để nói với nó về đề tài linh hồn này.

Và ở đây cũng có công lao của Cung Minh. Ngày đầu đi làm sau Tết, tôi vốn vẫn đang đắm mình trong nỗi đau, ngay lập tức đã bị gọi đến phòng làm việc của anh ta, sau khi trông thấy gương mặt vẫn anh tuấn mà vô cùng tà khí kia, mặt không lộ cảm xúc, bình tĩnh và trôi chảy hỏi tôi: “Bây giờ cô đem các tài liệu cuộc họp lúc mười giờ đi photo thành mười ba bản, sau đó đến Tod’s đem mười hai đôi giày mẫu nam về

đây, nhân tiện vòng qua hành lang triển lãm tranh trên lầu ba của tòa nhà Ngoại Than đem bức tranh sơn dầu mà tôi đã đặt mua về. Tiếp đó cô và Kitty đi sắp xếp mặt bằng cho buổi lễ công bố vào tuần tới, họ ra giá là ba vạn, các cô đi đàm phán xuống một vạn rưỡi. Còn bằng cách nào? À, thì đó là chuyện của các cô, lần trước hình như Kitty chỉ cần vén váy lên một cái đã giải quyết được... hôm nay phải lấy quần áo tôi mang đi giặt hôm trước về cũng như đặt trước một cuộc kiểm tra sức khỏe giúp con chó của tôi. À không, không phải tay bác sĩ lần trước đâu đấy. Từ sau khi anh ta cắt móng chân giúp con chó của tôi khiến nó bị chảy máu, tôi cũng chưa từng gặp lại anh ta, có thể đã chuyển nhà rời khỏi Thượng Hải rồi. Còn nữa, thậm chí trải sàn ở nhà tôi cần phải hẹn trước nhân viên để sát khuẩn triệt để, điều hòa trung tâm cần phải hút bụi đường ống... nhớ là không được tìm cái công ty vệ sinh thăm lần trước, thuốc họ dùng thật khó ngửi, suốt cả tháng tôi vẫn cứ thấy mình như đang ngâm trong formalin, tôi còn chưa muốn mình mãi không thối rửa đâu.”

Sau ba phút nói liên tục không ngừng nghỉ, anh ta ngược mặt lên, rung rung đôi chân mày thon dài của mình, bồi thêm một câu cuối: “Chỉ vậy thôi. Cô đi làm trước đi, còn chuyện gì khác nữa, Kitty sẽ trao đổi với cô.”

Tôi trở về chỗ ngồi, buông thông hai chân xuống ghế. Trước khi buông chân xuống tôi tức tốc đổi status của mình trên MSN thành “Tôi là người xui xẻo nhất trên thế giới”.

Ba giây sau, Kitty lên MSN chat với tôi:

“Không, tớ mới đúng.”

“Lâm Tiêu, hôm nay phải đến chiều tớ mới về Thượng Hải được, bây giờ tớ đang ở một làng nhỏ của Quảng Đông.”

“Hôm trước Cung Minh không biết mua ở chỗ quái quỷ nào một cuốn bút ký cực kỳ biến thái, anh ta lần mò thế nào mà ra đồ quái quỷ này, sống chết bắt tớ phải hỏi cho bằng được nhà sản xuất loại giấy đó.”

“Tớ đang phải lần mò suốt dọc đường đi, nhìn từ xa xa thấy một lều cỏ đứng cao sừng sững trong ruộng hoang phủ đầy cỏ dại, tớ đoán là nơi sản xuất giấy...”

“Nếu tớ chết, nguyên nhân sẽ chính là bị cái mùi hôi thối kinh khủng trong cống nước thải này làm cho chết ngạt. Tớ nói cho cậu biết, thứ nước bẩn này có thể khiến cậu nôn đến tận ruột non.”

Một phút sau, tôi đổi status thành “Người ta phải biết thế nào là đủ”.

8. Chương 03 Phần 2

Dần dần, lời than thở của Cố Ly và sự bận rộn ở công ty, cũng khiến tôi dần thoát khỏi cảm giác đau khổ.

Chỉ có điều, trong đêm tối tĩnh lặng khi đang tăng ca ở công ty, nhìn lên bản ghi chép công việc của mình, trước phần nhiệm vụ mỗi tháng hỏi thúc Sùng Quang viết bản thảo là ký hiệu màu hồng đã bị cắt bỏ, trong lòng tôi cứ cuộn lên những cơn đau vô cớ. Nỗi đau này hóa thành làn nước mắt mong manh dâng đầy trong mắt, tôi chỉ cần nhẹ nhàng đưa tay lên gạt đi, và trong thoáng chốc hệ thống sưởi ẩm áp sẽ thổi khô vết tích mà chúng để lại trên gương mặt tôi, có khi tôi hoài nghi nỗi đau đó phải chăng quá ư nhẹ nhàng, không có chút trọng lượng nào. Tên của Sùng Quang trong danh sách liên hệ MSN luôn mang một màu đen trắng, hình gương mặt đại diện với những đường gân rần rở hiện lên trên đôi bờ vai rộng mở đang mặc chiếc áo ba lỗ của anh ấy cũng sẽ không còn phát ra một tiếng “ting” khi đăng nhập. Nhưng có lúc tôi vẫn không cầm lòng được mà nhấp chuột vào biểu tượng đen trắng đó, để lại mấy dòng tin nhắn vào MSN của anh rằng, “Nhớ viết bản thảo nhé.” Ánh mắt trên bức ảnh đại diện ấy dịu dàng, khóe môi hé cười, bất động vừa như đang nhìn, vừa như đang trả lời tôi, “Biết rồi mà”.

Khi tôi sực tỉnh lại khỏi dòng hồi ức, ba tên yêu quái trước mặt tôi, đã uống cạn chai Champagne. Sau khi uống hết rượu, ba cái máy hát của họ lại được bật lên, cười nói đùa giỡn rất vui vẻ. Cuộc đối thoại của họ vô cùng đơn giản, một người nói: “Ha ha ha ha ha ha ha.” Người kia đáp: “Hi hi hi hi hi hi hi.” Người thứ ba lại tiếp: “Hô hô hô hô hô hô hô.”

Tôi nghĩ trên danh thiếp của ba người họ nên in thêm dòng địa chỉ thế này: Số 2000 đại lộ Hộ Thanh Bình thành phố Thượng Hải (đây chính là bệnh viện tâm thần số 1 khối dân chính ở Thượng Hải).

Còn lúc này, tiếng chuông di động của Cố Ly vang lên, nó cầm lên soi soi màn hình, chau cặp chân mày lại, rồi nói ra chiều đau đớn: “Tớ muốn ới quá...”

Nam Tương thò đầu qua, ngắm nghía màn hình của nó, nói: “Đường Uyển Như gọi cho cậu làm gì?”

Tiếp đó Cố Ly, dùng tay ấn vào ngực, tạo bộ dạng như sắp muốn ới, nói vào điện thoại: “Như Như, tốt nhất là khi có việc chính đáng thì hãy tìm tớ, nếu không cậu dám hẹn tớ dạo phố hay muốn nói chuyện tâm phào, tớ sẽ báo cảnh sát bắt cậu.”

Sau đó đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng the thé cao vút của Đường Uyển Như, nói gì đó tôi nghe chẳng rõ, tôi biết Cố Ly sau khi nghe mấy câu đó đã bắt đầu phá lên cười điên dại, cười xong nó trực tiếp tắt máy. (...)

Vừa tắt máy xong, nó cầm luôn chiếc di động hiệu Vertu vừa mới mua 74 ngàn nhân dân tệ kia quăng lên bàn, ngả đầu lên vai của Neil, cười rồi nói thẳng với tôi: “Đường Uyển Như nhất định là đã tìm được rượu tớ cất trong nhà đem ra uống rồi, bây giờ đang nổi điên đấy. Ha ha ha.” Nó lại vuốt mái tóc của mình, sau đó nói: “Chắc là cậu ấy say bí tỉ rồi, nói trong điện thoại là em trai tớ đang ngồi đợi tớ trên ghế sofa trong nhà, bảo tớ mau mau về nhà. Cậu nói xem có bệnh không, em trai tớ không đời nào ngồi đó.”

Neil cũng đang cười ngây dại theo nó. Thượng đế thật không công bằng, dù là cười ngây dại, nhưng khuôn mặt con lai đầy phong thái thời thượng kia của anh ta vẫn tràn ngập hào quang cuốn hút người khác.

Cái điệu cười ngây dại ấy vẫn tiếp tục, khi món điểm tâm ngọt được đưa lên, cả ba bọn họ vẫn cười ngốc nghếch ngây dại như thế; khi ví tiền hiệu Prada của Neil đột nhiên rớt vào món canh, ba bọn họ vẫn cười ngây dại; khi trông thấy diễn viên hạng ba của Thượng Hải đeo kính đen đẩy cửa bước vào, ba bọn họ vẫn cười ngây dại; khi tính tiền xong suốt dọc đường về nhà, ba bọn họ vẫn cứ cười ngây dại. Tôi cảm thấy trước khi cơn bay hơi hết, họ vẫn sẽ luôn cười như vậy. Tất nhiên, chúng tôi đều yêu cảnh tượng như thế, ngắm nhìn ba nam thanh nữ tú ăn mặc thời trang từ phố Nam Kinh Tây đi qua, luôn dễ chịu hơn nhiều so với việc chứng kiến hai bà mặt vàng khè đầu tóc bù xù bẩn thỉu tìm kiếm mớ cá hổ rẻ tiền khắp chợ Tân Trang.

Chăm chú nhìn bọn Cố Ly thêm chút nữa, sẽ cảm thấy cuộc sống thật vô cùng tuyệt diệu, khủng hoảng tài chính đang bùng phát trên toàn thế giới dường như chẳng tồn tại.

Nhưng tràng cười “ha ha ha ha ha” như vậy cuối cùng cũng dừng lại khi Cố Ly mở rộng cửa bước vào nhà.

Bọn tôi thấy Đường Uyển Như đang ngồi trên sofa hai tay kẹp giữa hai đùi, tạo thành một tư thế e thẹn vô cùng, nó nhìn Cố Ly vừa bước vào, đã đỏ mặt tía tai nói: “Cố Ly, em trai cậu thật là... thật là... đẹp trai quá đấy!”

Cố Ly trông quanh căn phòng trống không, nhìn Đường Uyển Như, rồi quay sang đặt chiếc túi xách tay xuống, vừa đặt túi, vừa nói: “Nói thật đi, cậu đã uống trộm mấy chai rồi?”

Lúc này, mặt sau lưng dựa của chiếc ghế sofa mà chúng tôi đang tựa lưng, là Cố Hoài này giờ vẫn nằm nghỉ ở đó, cậu ta đứng lên từ từ mà thanh thoát. Rồi dùng ánh mắt cuốn hút người khác pha trộn giữa sự tà ác và ngang ngạnh, dò xét một lượt Cố Ly từ trên xuống dưới, sau đó hươ hươ tay, nhoẻn miệng, từ giữa hai hàm răng trắng muốt sắp xếp đều tăm tắp mà dày khít, thoát ra một câu: “Nào, chị. Em là Cố Hoài, em trai chị đây.”

Ngay từ cái nhìn Cổ Hoài đầu tiên, tôi đã không chút hoài nghi, cậu ta chính là em trai ruột Cổ Ly. Khuôn mặt ấy, giống như khuôn đúc với Cổ Ly vậy, đường nét sắc sảo, ánh mắt tràn ngập ánh hào quang, ngoài đặc trưng hormone nam tính rõ ràng hơn, chân mày dày khít, cao và thẳng, vệt râu quai nón mờ xanh cho đến cực yết hầu nhô cao ra, cậu ta hoàn toàn giống một Cổ Ly nam tính đang mặc trang phục hiệu Prada vậy. Cậu ta cuộn mình trong chiếc áo khoác nhung bằng lông dê màu đen được cắt may rất tinh tế, toàn thân từ trên xuống dưới toát ra một khí chất vừa thần bí vừa lạnh lùng, nó hoàn toàn không tương xứng gì với nụ cười của cậu. Nhìn nụ cười của cậu ta, giống như đang phun thẳng hơi lạnh vào người bạn vậy. Tôi nhớ đến bộ phim “Bí mật của tử thần” do Kim Thành Vũ đóng đã xem trước đây, cậu ta xem ra giống tay tử thần trẻ tuổi anh tuấn do Kim Thành Vũ thủ vai năm đó vậy.

Neil nhìn Cổ Hoài đứng trước mặt, khe khẽ nói vào tai tôi: “Cậu ta thật bảnh trai phải không?”

Tôi nguyền anh ta một cái, rồi khe khẽ phản kích: “Snow White (Bạch Tuyết), cậu ta là em trai Cổ Ly, cũng chính là anh trai của cậu! Mấy người là họ hàng!”

Neil nghe đầu suy nghĩ, nói: “Even hotter! (Còn nóng bỏng nữa chứ!)”

Tôi như muốn ói, “You slut! (Đồ đàn bà!)”

Rõ ràng, Cổ Hoài hoàn toàn không có ý định nán lại lâu, tôi thậm chí còn cảm thấy cậu ta chỉ muốn đến chào hỏi mà thôi, nói mấy câu xã giao qua quýt: “Này, chị có một người em trai đấy” rồi sau đó quay người bỏ đi. Giống như một sát thủ mang khả năng nhẩn nại đẳng cấp vượt trội vậy, chậm rãi mà thanh tao áp sát, rồi bất thành linh đả một cú, khiến bạn thậm chí còn chẳng nhìn rõ động tác ra tay của hắn thế nào, sau đó hắn sẽ để lại một mùi hương bí mật, và tan biến như làn sương khói. Chỉ còn mình bạn nằm trên đất tay ôm vết thương đang phun trào máu.

Cổ Ly thân yêu sau khi chịu cú sốc cha ruột bị ống sắt đâm vào đầu mất mạng, lại một lần nữa bị ném ột quả lựu đạn trong đời, hay nói cách khác, bị người ta lẳng lơ nhét ột quả lựu đạn đã mở chốt an toàn vào tay, đợi đến khi Cổ Ly đã cạn kiệt sức lực không thể nắm chắc được, đành chuẩn bị nhắm mắt đón nhận cú nổ tan xương nát thịt vậy.

Sau khi Cổ Hoài đóng cửa rời đi, để lại một không gian vắng vẻ cô tịch như nghĩa địa trong phòng khách.

Qua khoảng vài phút, Cổ Ly mới như sự tỉnh. Mỗi lần đều như vậy, bất kể là nỗi kinh hãi có lớn đến mức nào, nó cũng đều giống như chiếc máy tính đã cài đặt phần mềm diệt virus cực mạnh và thường xuyên được kích hoạt vậy, luôn có thể khôi phục lại trình tự hệ thống hoàn hảo tốt đẹp. Nó ngồi xuống ghế sofa, nhìn bốn chúng tôi kinh ngạc không khép nổi miệng, nói: “Các người muốn nói gì thì nói đi.”

Bốn chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng đồng thanh nói: “Cổ Hoài thật là quá đẹp trai!”

Cổ Ly cau có nhìn chúng tôi, giống như nhìn bốn bệnh nhân tâm thần, chân mày giắt lên một cái, bực dọc: “Vậy thì sao?”

Sau cuộc ghé thăm bất ngờ của Cổ Hoài, chúng tôi vốn dự tính cuộc sống này chắc chắn sẽ xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa, nhưng sự thực là, Cổ Hoài cũng chẳng xuất hiện lại nữa. Cậu ta giống như vai nam chính trong giấc mộng xuân vô cùng tươi đẹp, đến cùng màn đêm, đi theo ánh bình minh, mặt mũi mơ hồ, chỉ để lại một ấn tượng “anh ta rất đẹp trai”.

Ngay cả giấc mộng xuân này, chúng tôi cũng chẳng có thời gian để hồi tưởng, chúng tôi bị triển lãm nghệ thuật của các trường đại học cao đẳng tại Thượng Hải đang đến gần làm cho bận đến tối tăm mặt mũi phải vất chân lên cổ để chạy. (Ngay khi tôi cảm thán như vậy với Cổ Ly qua điện thoại, nó nhẹ nhàng nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu tốt xấu cũng là sinh viên học Văn, cậu dùng cái câu ‘vất chân lên cổ mà chạy’ để hình dung sự bận rộn của bản thân, luôn khiến tớ cảm thấy chuyên môn của cậu quá gà, thật đấy.”)

Tuần lễ biểu diễn nghệ thuật trình độ cao ở Thượng Hải này, đã tổng hợp tất cả các loại hình nghệ thuật như biểu diễn, thiết kế thời trang, mỹ thuật đến điện ảnh, âm nhạc, là cơ hội để sinh viên các chuyên ngành nghệ thuật ở Thượng Hải thể hiện giấc mơ bao năm theo đuổi. Vô số các công ty nghệ thuật, công ty quảng

cáo, triển lãm hội họa, công ty điện ảnh cho đến các ông chủ bụng bia sẵn sàng nuôi bao bà hai, đều xắn tay tham gia, chuẩn bị sẵn tìm giành giật đối tượng của mình tại tuần lễ lần này. Cho nên, Nam Tương cũng không phải ngoại lệ bắt đầu bận rộn suốt ngày - khi tôi vừa nói xong câu này, Nam Tương đã trợn mắt nhìn thẳng vào tôi.

Nhưng, sự bận rộn của tôi và Cố Ly, hoàn toàn là vì Cung Minh - câu nói này nghe xong, cũng đủ khiến Cung Minh trợn tròn mắt nhìn xộc vào tôi.

“M.E” được chỉ định là công ty truyền thông phía Nhà nước trong hoạt động lần này, chịu trách nhiệm mấy phân đoạn trong đó, chẳng hạn như vấn đề khiến người ta đau đầu nhất chính là phụ trách triển lãm trưng bày thiết kế thời trang ngay sau lễ khai mạc.

Điều khiến ban tổ chức đau đầu nhất của trò này nằm ở chỗ, trước đây khi đón nhận tổ chức trình diễn thời trang của các bậc thầy thiết kế nổi tiếng quốc tế như một sự hưởng thụ, thì tiếp đó cần phải suy nghĩ xem làm cách nào để sử dụng ánh đèn và hiệu ứng sân khấu giản lược mà hoành tráng nhất, hạn chế tối đa những ảnh hưởng không mong muốn của hệ thống ánh sáng sân khấu lên tác phẩm để giúp chúng đạt đến đỉnh cao của nghệ thuật. Còn bây giờ, vấn đề nan giải của chúng tôi nằm ở chỗ sử dụng ánh sáng ra làm sao và hiệu ứng sân khấu thế nào, mới có thể khiến những tác phẩm của sinh viên đại học chất thành đồng giống như báo cũ kia trông ra không đến mức bẽ mặt.

Hơn nữa, điều đáng ghét nhất nằm ở chỗ, những sinh viên nghệ thuật đại học đều là ếch ngồi đáy giếng chưa từng tiếp xúc với xã hội bên ngoài đó, trong mắt họ đều là tài năng xuất chúng, toàn thế giới tựa hồ đều đang xoay quanh họ. Hôm đầu tiên nhận nhiệm vụ, Kitty đã bị một nữ sinh viên năm thứ ba đại học làm cho phát điên, “Khốn nạn, Lâm Tiêu, cậu thật sự phải xem cái thứ đức hạnh đó của cô ta, cô ta nghĩ mình là ai chứ? Coco Chanel [1] sao?” Tôi có thể hiểu được Kitty, vì khi đó tôi cũng ở bên hai người họ. Khi Kitty tỏ ý cùng cô ta thống nhất kịch bản cho buổi lễ trưng bày, cô gái luôn đeo cặp kính đen con cóc đó, cuộn mình trong chiếc áo choàng vai to rộng thùng thình, hoa văn lòe loẹt, bên cạnh còn có một chàng trai chẳng biết là trợ lý hay là bạn trai nữa, khom khom lưng đưa cà phê cho cô ta, sau khi cô ta nhận lấy ly cà phê uống một ngụm, bèn lạnh tanh đưa lại cho anh chàng kia, nói: “No sugar.” Khi đó may mà tôi kiềm chế được chứ không đã nôn mửa ra rồi, cô ta nghĩ bản thân mình là Cung Minh sao? Sau khi tôi và Kitty giải thích đến rất cổ bồng hòng với cô ta sơ lược về kịch bản của chương trình, cô ta ngược mắt nhìn hai chúng tôi, sau đó nôn ra bốn chữ: “Cô nói gì vậy?”

[1] Tên thật là Gabrielle Bonheur Chanel (sinh ngày 19 tháng 8 năm 1883 tại Saumur, mất ngày 10 tháng 1 năm 1971 tại Paris) là một nhà tạo mẫu người Pháp, là người sáng lập nhãn hiệu thời trang cao cấp nổi tiếng Chanel.

Kitty giận đến tím người.

9. Chương 03 Phần 3

Kitty quảng phích kịch bản xuống, bước nhanh như điện xẹt trên đôi giày cao gót 12 centimet đi thẳng ra ngoài mà đầu không hề ngoái lại, khoảng mười lăm phút sau, cô ấy quay lại mặt mày hớn hớn, sắc mặt ửng hồng, mấy phút sau, nhóm làm việc đã đem toàn bộ chương trình liên quan đến cô gái này cất bỏ khỏi buổi trình diễn.

Kitty cầm một tách Hazelnut Latte của Starbucks cực lớn, đứng trước mặt cô gái đeo kính đen vẫn ngồi ì trên ghế kia, rồi ra bộ kẻ cả nói với cô ta: “Tiểu thư à, bây giờ mời tiểu thư dời cái bàn tọa to béo quá khổ của tiểu thư ra khỏi cái ghế giúp, sau đó đem mớ quần áo rẻ tiền này và cả anh chàng bạn trai kiêm trợ lý nam giá rẻ kia của cô, mau mau biến khỏi đây, nhớ lôi cả những thứ đồ chơi hoa hòe hoa sói này của cô đến treo ở đường Thất Phố (nơi bán sỉ trang phục giá rẻ của Thượng Hải), có điều tôi cũng không dám bảo đảm

có thể bán hết đâu. Nhưng hãy nghe tôi nói, dù bán không hết, cùng xin tuyệt đối đừng đem chúng quỳn cho các bạn nhỏ ở vùng thiên tai động đất, họ đã đủ đáng thương rồi, cô đừng thấy người ta chết đuối mà đổ thêm nước, cố gắng tích công đức cho kiếp sau của mình đi.”

Rõ ràng cô gái kia đang phải chịu đựng sự ức chế rất lớn, cô ta tháo cặp kính đen to dùng xuống, rồi ngược cặp mắt ầng ằng nước nhìn chăm chăm vào Kitty, rõ ràng không thể chấp nhận nỗi sự thực này. Còn Kitty chẳng thèm đếm xỉa gì đến cô ta dù chỉ một cái liếc mắt.

Kitty quay đầu lại, nhìn về phía nhân viên tổ làm việc ở ngoài cửa hươ hươ cuốn kịch bản chương trình trên tay, “Gọi sinh viên tiếp theo vào, nếu còn trẻ nữa thì bảo rút về ký túc xá sinh viên giá rẻ của cô ta mà đợi đi.”

Tôi vừa uống cà phê Starbucks do Kitty đem đến, vừa cười trước nỗi đau mà cô gái cầm chiếc kính đen với khuôn mặt ảm ức đang đứng trước mặt kia phải chịu đựng. Khi một con sư tử đang ngủ say, bạn mặc sức chọc nó thế nào, nó cũng không động đậy, cảm giác giống như chú mèo con đáng yêu vậy; nhưng một khi nó đã tỉnh giấc, há to cái miệng đỏ lỏm ra, thì bạn thân mến, có khi bạn chết thế nào bạn cũng không kịp nhận ra. Huống chi, đây lại là con sư tử mẹ.

“Nếu cô gỡ kính đen xuống sớm hơn một chút, có thể cô đã thấy được, cho dù khi Kitty đang mỉm cười với cô, trên răng của cô ấy vẫn lấp lánh thứ nọc độc phát sáng. Cô đã gây sóng gió quá sớm, đợi mười năm nữa hãy đến đùa với Kitty nhé.”

Nếu nói Kitty chỉ là một đoàn kiểm nỏ nhỏ (cho dù trên đó lấp lánh chất kịch độc màu xanh thẳm) chọc sâu vào trái tim chúng tôi, thì người thứ hai của phái Cung Minh được lựa chọn, sẽ giống như đầu đạn hạt nhân trơn tuột nhẵn bóng, được đặt một cách nhẹ nhàng trên quảng trường đại học. Trên đầu đạn hạt nhân đó dán một tờ giấy nhỏ nhưng mang dòng chữ cực lớn: “Đừng chọc vào tôi, tôi sẽ nổ tung đấy.”

Đầu đạn hạt nhân này, tất nhiên là Cố Ly thân yêu của chúng tôi.

Nó và Kitty, hai người họ giống như hai chiếc xe ủi đất cực lớn được đổ đầy dầu đang tiến thẳng vào đại học của chúng tôi, bất cứ thứ gì cản trở bọn nó, đều sẽ bị san phẳng lì chỉ sau một tiếng rầm.

Cố Ly vốn chỉ là giám đốc tài vụ của công ty, nhưng nếu bảo trong “M.E” phải chọn ra một người vừa tường tận về công ty vừa hiểu rõ trường đại học của chúng tôi, thì chỉ có thể là tôi và Cố Ly; còn nếu người này còn phải miệng lưỡi giảo hoạt lại chi li cặn kẽ giỏi về thương thảo thuyết phục đồng thời có thể hoạch định sách lược thì e dưới gầm trời này, người như thế chỉ có thể là Cố Ly.

Cho nên, nói cho rành rọt thì phải là, nó được điều từ bộ phận tài vụ qua, tạm thời phụ trách việc sản xuất chương trình của toàn bộ hoạt động lần này.

Tôi luôn thán phục con mắt nhìn người của Cung Minh, chính xác vô cùng. Cách thể hiện của Cố Ly đương nhiên đã chứng tỏ điều ấy. Chẳng hạn khi bắt đầu bàn về dự toán với hiệu trưởng trường, cũng đã lập tức bàn xong khoản thù lao của “M.E” khi đảm nhận tổ chức toàn bộ cuộc trưng bày thiết kế thời trang lần này là 10% của tổng dự toán. Khi nhận được chi phiếu của hiệu trưởng, Cố Ly mỉm cười nói: “Con số được xem là khoản thù lao vô cùng hợp lý của chúng tôi.”

Hiệu trưởng lắc đầu mỉm cười nói: “Không không không, đây là tổng dự toán, thù lao của các bạn là mười phần trăm của khoản này.”

Mà trong vòng ba phút sau đó, Cố Ly đứng lên khỏi chỗ ngồi, đi tới đi lui xung quanh ghế làm việc của hiệu trưởng, phô diễn chiếc áo khoác lớn nhưng lông dê kiểu mới hiệu Marc Jacobs mà nó mặc trên người hôm nay ở mọi tư thế đáng vẻ. Đương nhiên, đồng thời với việc trình diễn đó, miệng của nó cũng không ngừng, từ “Tôi không để ý đến chuyện làm một show thiết kế thời trang giống như hội sinh viên Đại học Nông nghiệp chủ trì”, đến “Nhưng vấn đề là “M.E” cũng chưa từng tham gia những hoạt động rẻ tiền như thế, nếu nói vậy thì khoản tiền này chẳng phải là đã tiêu phí rồi sao?”, cho đến “À đúng rồi, lãnh đạo thành phố rất xem trọng tuần triển lãm văn hóa văn nghệ lần này, hình như rất nhiều quan chức cấp cao cũng sẽ có mặt đấy, nếu kinh phí không đủ, hay là bỏ qua khoản chuẩn bị trà nước hoặc quà tặng cho họ đi vậy”...

Sau năm phút, Cố Ly cầm tấm chi phiếu được xem là chi trả cho thù lao của “M.E” này đắc ý bước ra. Đồng thời nó đương nhiên còn cầm thêm một tấm chi phiếu mới, một tấm chi phiếu có giá trị gấp mười lần tờ chi phiếu trước đó, khoan khoái bước ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng trên đôi giày cao gót nhọn trông giống như mũi khoan vậy.

Khi rời khỏi, Cố Ly mỉm cười bằng vẻ mặt tươi cười được trang điểm hoàn mỹ không tì vết ấy của nó, để lại một câu “Cảm ơn đại học đã dưỡng dục tôi thành tài”.

Hiệu trưởng trông theo cái bóng mảnh khảnh cuộn trong chiếc áo khoác lớn màu đen của nó, ánh mắt sợ hãi hoảng hốt như vừa gặp một ma nữ vậy.

Buổi chiều sau khi xong việc sắp xếp tác phẩm và tập hợp nhạc nền của mười nhà thiết kế sinh viên trong số các nhà thiết kế tham gia diễn xuất, tôi lê đôi chân suốt cả ngày đạp trên đôi giày cao gót giờ đã tê cứng như muốn nổ tung, xách theo chiếc túi hiệu Gucci cực lớn (đương nhiên không phải túi của tôi, tôi mượn của Cố Ly), gọi điện hẹn Cố Ly đi uống cà phê ở quán nằm bên dưới nhà sách mà chúng tôi từng vô cùng quen thuộc.

Tôi lê thân xác mệt lử đến mức không chịu nổi nữa, lơ đãng như một bóng ma đến trước cửa quán cà phê, tôi đã thấy Cố Ly đứng đó, cả người nó lấp lánh tỏa sáng, hầu như chẳng chút gì mệt mỏi. Ngược lại, trông thần thái rạng rỡ, tràn đầy sinh lực, giống như một chiếc pa vừa mới bóc nhãn vậy, phát sáng chói lòa, không chút tì vết, đôi chân thon dài, nhọn bén hai đầu. Hay nói cách khác, trông giống như người mẫu châu Phi Naomi Campbell chuẩn bị lên sàn diễn bất cứ lúc nào vậy, có thể sẵn sàng phóng “vù” một tiếng là biến mất tầm mắt dạng. Tôi đứng trước mặt Cố Ly, yếu ớt nói với nó: “Chào cậu, pa”.

Cố Ly gỡ kính đen xuống, nhìn tôi, nhả nhặn gật gật đầu đáp: “Chào cậu, đòn gánh.”

Tôi nghe chẳng hiểu, “Đòn gánh là ý gì?”

Đôi mi giả vuốt dài duyên dáng của Cố Ly cong lên: “Chẳng ý gì cả, chỉ cảm thấy cậu giống thế.”

Tôi: “...”

Tôi và Cố Ly đi vào quán cà phê, đến chỗ mà trước đây chúng tôi vẫn hay ngồi, Cố Ly vừa gật đầu về phía bà chủ chào hỏi, còn chưa kịp đặt túi xuống, tức khắc một cô gái đã ào đến như cơn gió, đặt giỏ lên ghế của chúng tôi, sau đó ngồi lên chiếc ghế còn lại bên cạnh. Cô ta vừa ngồi vừa nói, “Chỗ này tôi chiếm rồi.”

Tôi ngẩng lên nhìn Cố Ly, ánh mắt của nó vụt chốc trở nên hung dữ, nhưng đằng sau sự căm hận ấy còn có cả một chút hưng phấn rất rõ rệt. Ánh mắt này tôi thấy quen lắm, mỗi khi nó bắt đầu tranh cãi với Cố Nguyên, ánh mắt của nó đều xuất hiện thứ hào quang lấp lánh giống như đèn tín hiệu này, “tút tut tut”, cảnh báo nó sắp khai chiến. Cố Ly nhả nhặn nói với cô gái kia: “Cô không thấy chúng tôi đã đến chỗ này trước sao?”

Nhưng rõ ràng, cô gái như cơn gió kia hoàn toàn không cảm thấy sự bình yên trước mắt chỉ là diêm báo cho cơn cuồng phong sắp sửa ập đến, cô ta cười lên ha hả, nói với Cố Ly: “Các cô đứng ở đây lại không ngồi, ai biết các cô là nhân viên phục vụ hay là gì hả, tôi đã ngồi xuống rồi, các cô chọn chỗ khác đi. Còn nữa, chị gái à, đây là quán cà phê của trường đại học, các chị đều là bậc tiền bối, chẳng có chuyện vào đây làm gì hả?”

Cố Ly gỡ chiếc kính râm ra, ngồi đối diện với cô gái kia, bình tĩnh nhả nhặn rồi đứng đả đưng đỉnh nói với cô gái kia “Tên tôi là Cố Ly, rõ ràng tôi học ở trường này, nếu cô chưa nghe qua tên tôi, cũng chẳng có gì đáng nói. Đương nhiên, tuổi tác của tôi lớn hơn cô. Có điều, hy vọng qua một vài năm khi cô ở tuổi này của tôi, vẫn có thể mặc được chiếc váy ngắn thế này, nhưng không phải là thứ đức hạnh của ngày hôm nay, cô biết không, cách chưng diện này của cô, chỉ cần cho cô dựa vào một cái cột điện nữa thôi, thì cô có thể đi làm rồi.”

Chân mày của cô gái kia giật lên một cái: “Cô mắng tôi là gà?” Xem ra cô gái này còn thông minh.

“Chúng ta tranh cãi là chuyện chúng ta, chẳng liên quan gì đến chuyện gà què cã, cô đừng sĩ nhục gà được không? Tôi nói cho biết, tôi đã uống cà phê trong quán cà phê này bốn năm rồi, cô phải biết giờ này năm ngoài khi tôi còn ở đây tán chuyện với bạn bè, với giá cả thực đơn rượu nước ở đây, thì hạng người như cô về căn bản là không vào được quán này, chứ đừng nói là tranh cướp chỗ ngồi với tôi. Nay bà chủ hạ giá để thu hút khách hàng, tôi tôn trọng quyết định của bà ấy, nhưng rõ ràng, giá thấp nhất định sẽ có khách hàng đẳng cấp kém, chẳng hạn như cô đây. Còn một chuyện muốn nhắc nhở cô, tôi vừa thấy tài liệu cô cầm trên tay, cô cũng là sinh viên khoa Điêu khắc tham gia triển lãm nghệ thuật lần này hả? Tôi vừa may cũng là tổng giám sát chương trình lần này, vừa rồi chúng tôi còn đang thảo luận số người tham dự bên Điêu khắc và Nghệ thuật trang trí dôi ra hai người, đang đau đầu vì việc này đây. Tôi đến đây, cũng là muốn suy nghĩ một chút, để loại bỏ hai kẻ nào xui xẻo hết mức, hay nói cách khác là có mắt không trông.”

Cố Ly nhìn cô gái kia sắc mặt trắng bệch, rồi bồi thêm một đòn kết liễu sau cùng: “Cho nên bây giờ, cầm lấy cái túi rở tiền mua từ bách hóa Thái Bình Dương này của cô, rồi mau chóng tìm một chỗ ngồi mới đi. Tốt nhất là đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau trở về nhà viết cho xong nốt cuốn tự truyện Nữ tiện nhân mặc Onlykia của cô đi.”

Sau khi cô gái đó đỏ mặt tía tai đẩy cửa bước ra, tôi nhìn sang Cố Ly, lắc đầu, ra chiều đau lòng nói với cô ta: “Cậu chết rồi chắc chắn sẽ xuống địa ngục, và sẽ bị rút lưỡi.”

Cố Ly đem chiếc túi đặt lên trên chiếc ghế bên cạnh, khinh khỉnh nhìn tôi bằng một con mắt, “Phải rồi, tớ còn tin có ông già Noel trèo từ ống khói xuống tặng quà cho tớ ấy chứ.”

Tôi lắc đầu: “Thật, cậu chắc chắn, hơn nữa, cậu còn kiên quyết ngồi rất lâu trong thang máy, ngồi mãi đến tầng cuối cùng. Khi cậu nghe thấy thang máy “ting” lên một tiếng rồi mở ra, cậu sẽ phát hiện trong thang máy ngoài cậu ra, chẳng còn ai khác.”

Cố Ly uống một ngụm cà phê, rồi thông dong nói: “Đúng rồi, thang máy ting lên một tiếng mở ra, trong thang máy chẳng còn ai khác, chỉ trông thấy cậu đang đứng ngoài cửa thang máy mà thôi.”

Tôi: “...”

Buổi trưa hôm trình diễn thiết kế thời trang, mọi người đều đã xuất hiện rất sớm ở hội trường.

Nhà trường giao cho chúng tôi sử dụng lễ đường hào nhoáng nhất. Hơn nữa, cũng đã mời thiết kế sân khấu vô cùng đẹp. Sau khi các hãng truyền thông lớn lục tục kéo vào chỗ ngồi, Cung Minh cũng đi hết thăm dò yên vị trên ghế khách VIP.

Khắp khán phòng chật ních người.

Kitty vẫn như một nữ siêu nhân thoát đó thoát đây dời sông lấp biển, tai đeo phone tay cầm bộ đàm, thần sắc điềm tĩnh mà vô cùng khấn trương, giống như một nữ gián điệp mai phục ở Liên hợp quốc đã lâu vậy. Có cô ấy ở đây, tôi chẳng phải lo lắng gì, bất kể xảy ra chuyện gì, cô ấy đều có thể biến hóa mà giải quyết được. Huống hồ còn cả một bảo hiểm mang tên Cố Ly. Trong khái niệm của tôi, bất cứ chuyện gì hai người họ cùng nhau làm, thì cơ hồ chẳng có gì không giải quyết được. Tôi cảm thấy dù là nhiệm vụ đến nước Mỹ mời Ngoại trưởng Rice đến trường chúng tôi nhảy một khúc ca vũ kịch, nói không chừng hai người họ cũng có thể hoàn thành được.

Chuông di động của khán giả reo lên liên tục. Lúc này, di động của Cố Ly cũng rung lên bần bật. Nó liếc mắt nhìn di động, thấy một tin nhắn gửi đến từ một số máy lạ. Sau khi xem xong, nó nhẹ nhàng đứng lên khỏi chỗ ngồi. Nó xách chiếc váy đồng phục khá dài, ra khỏi khán phòng, về phía lối hành lang khu vực phía sau hậu đài.

Trong hành lang, Cố Hoài mặc áo sơ mi trắng cài nơ, mỉm cười đang dựa vào tường đợi nó, khi trông thấy Cố Ly bước đến, cậu ta liền đưa tay lên ra dấu chào.

“Tìm tôi làm gì? Tôi lúc này chẳng có thời gian để nhận người thân với cậu đâu.” Cố Ly không lạnh nhạt cũng chẳng nồng nhiệt mỉm cười.

“Trong tay em có 20% cổ phần vốn của Thịnh Cổ. Em nghĩ chị nhất định sẽ hứng thú với chuyện này. Khuất phục dưới sự lãnh đạo của Tập đoàn Cung Minh, chắc chắn không phải là phong cách của chị. Em nghĩ, với sự hiểu biết và kiểm soát tài chính của “M.E” cũng như cổ phần vốn có trong tay chị hiện nay, lại cộng

thêm 20% cổ phần em có ở đây, việc thu hồi Thịnh Cổ chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Em cảm thấy rất vui, không biết chị có hứng thú tiến thêm một bước, thôn tính ‘M.E’ về dưới trướng của Thịnh Cổ.”

Cổ Ly nhìn chàng trai trẻ đứng trước mặt mình, qua một hồi lâu, cuối cùng nó mỉm cười, duỗi tay ra nắm lấy tay Cổ Hoài, nói: “Ngay từ cái nhìn đầu tiên, chị đã cảm thấy, em nhất định là em trai chị”.

Tích tích tắc tắc. Trong góc khuất mơ hồ, nhịp đập thời gian đang vang vọng.

Từ xưa đến nay, nam thanh nữ tú trẻ tuổi đứng bên nhau, luôn là một bức tranh tuyệt đẹp hấp dẫn người ta.

Nhưng cũng có khả năng, là một cảnh tượng đáng sợ khiến người ta sởn gai ốc.

Chẳng hạn như Cổ Ly và Cổ Hoài đang đứng trong hành lang kia, hai khuôn mặt tựa như nhau, nổi bật giữa sự giao thoa ánh sáng và bóng tối, hiện lên vừa sáng đẹp, lại vừa u ám.

Con bạch xà đơn độc rong chơi trong đồng cỏ xưa kia, cuối cùng đã tìm được một con khác, con bọ cạp có thể đủ tư cách đứng bên.

Mỹ nhân rắn độc.

Trong lễ đường, Cung Minh lặng lẽ ngồi trên ghế chờ đến lúc khai mạc. Nét mặt của anh ta vẫn điềm nhiên mà lãnh đạm, bao giờ cũng thế, giống như một con sư tử cô độc và kiêu ngạo. Trong cuộc dạo sức với Cổ Ly, anh ta đều ở thế thượng phong tuyệt đối. Nhưng khi anh ta đối mặt với con bạch xà đang khè chiếc lưới đồ lờm trước mặt, đồng thời hoàn toàn không biết được phía sau còn có một con bọ cạp đang giương cao kim độc đỏ tươi, không biết rồi anh ta sẽ rơi vào cục diện thế nào nữa.

Có điều, trong câu chuyện đặc sắc tuyệt diệu, luôn không chỉ có thể chân vạc.

Đằng sau ba kẻ đang đối đầu ngoạn mục với nhau kia, luôn sẽ có kẻ thứ tư đang giấu mặt. Sư tử, rắn độc và bọ cạp đều không chú ý đến, trên đỉnh đầu của chúng sớm đã giăng sẵn một tấm thiên la địa võng, con nhện độc cực lớn với lông lá xồm xoàm, lúc này đang ẩn mình trong làn sương trắng dày đặc.

Nhưng sẽ có một ngày, gió thổi tan đi màn sương mờ đục màu trắng kia. Đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ thấy chất độc màu xanh chảy xuống theo mạng lưới nhện kia, cũng như hàm dưới mọc đầy lông nhọn cứng của con nhện ấy.

Di động bất ngờ rung lên, không chỉ có di động của Cổ Ly.

Nam Tương mở di động ra, sau khi xem qua, cũng nhắc váy đứng lên, âm thầm rời khỏi hội trường.

Nó sau khi cẩn thận hết mức để xác định rằng không ai phát hiện ra mình, liền lập tức đi nhanh về phía hành lang ngoài khán phòng.

Đứng đợi ở đó, là Vệ Hải lần đầu tiên mặc vest. Tuy không mặc đồ thể thao như thường ngày, nhưng từ thân hình rắn rỏi của anh ta, vẫn toát lên rõ rệt nét khỏe khoắn của một nam sinh thể thao.

Anh ta vươn tay ra ôm lấy Nam Tương đang bước về phía mình, rồi vùi mặt vào mái tóc dài của nó, khẽ nói: “Anh nhớ em quá.”

Nam Tương dáo dác nhìn quanh, sau khi xác định không có ai, cũng gục đầu vào lòng ngực Vệ Hải, nói: “Em cũng nhớ anh lắm.” Nó đắm mình trong hương thơm nồng nàn ấm áp như mặt trời đang trưa trên ngực Vệ Hải, rồi khép hờ mắt lại.

Còn di động của tôi, màn hình cũng bắt đầu nhấp nháy liên hồi, chỉ là sau khi đã tắt âm thanh và chế độ rung, tôi hoàn toàn không chú ý đến có người gọi ỉn.

Cái tên Đường Uyển Như nhấp nháy trên màn hình di động của tôi.

Nó lúc này đang trên đường từ chỗ trọ đến khán phòng, tay giữ ngực thở hổn hển, hoàn toàn không phải vì chạy quá mệt, mà là vì lúc này nó gấp gáp muốn nói cho tôi biết một bí mật cực kỳ khủng khiếp mà

nó vừa biết được, bí mật này giống như là một con quái vật, sắp ngo nguậy nhảy tung ra khỏi lồng ngực của nó.

10. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Tôi nhắm mắt lại, gật gật đầu, trong đầu là khuôn mặt bị thương của Sùng Quang. Giống như hình ảnh mà tôi đã mơ thấy mấy tháng trước, vào cái đêm mà tôi và Giản Khê chia tay. Anh ấy đứng dưới cơn mưa nặng hạt ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vàng vọt hắt lên khuôn mặt anh tuấn, mưa khiến tóc và bờ vai anh ướt sũng, nước mưa chảy thành dòng trên gương mặt. Cuối cùng anh vẫy tay về phía tôi trong thinh lặng, trông giống như một người tuyệt vọng vứt bỏ tất cả, sau đó bị ai quay người mất hút trong màn mưa đêm đen đặc. Để lại cho tôi ánh mắt bị thương giống như bị mưa to làm cho ướt sũng, đôi mắt đen lầy ngấn lệ.

[Buổi sáng 10:00]

Tôi đã mơ một giấc mơ.

Sở dĩ tôi có thể vô cùng tỉnh táo mà nhận thức được “đó chỉ là một giấc mơ mà thôi”, là vì những chuyện ấy trong giấc mơ, nếu như xảy ra trong đời thật, tôi sẽ phải trực tiếp bảo Đường Uyển Như đưa tôi đến bệnh viện tâm thần để điều trị gấp, hoặc trực tiếp viết xong di chúc rồi ngậm nòng súng tự sát.

Chuyện thứ nhất trong mơ, Cố Ly thân thiết khoác tay tôi, hai chúng tôi dạo tới dạo lui trong cửa hàng chuyên bán đồ Lý Ninh, nó vô cùng hào hứng không ngừng cầm những chiếc giày đinh kiểu mới kia, ước thử chân; đồng thời trên gương mặt xinh đẹp như băng tuyết kia của nó, còn luôn làm ra vẻ cường điệu hóa vừa ngạc nhiên vừa nhún nhảy, “Ái chà, thật đáng kinh ngạc - đôi giày này sao đẹp vậy chứ!” Còn lúc này, di động của tôi vang lên, mở máy ra, là điện thoại của nhân viên cửa hàng chuyên bán hàng Giordano gọi đến, trong điện thoại cô ta lãnh đạm nói cho tôi biết, cửa hàng của họ mới về một lô hàng mới, nếu ngài Cung Minh có cảm hứng, bọn họ sẽ để dành, cho Cung tiên sinh chọn.

Chuyện thứ hai, Đường Uyển Như nhận được lời mời quảng cáo của hãng Chanel, Nam Tương khi đi qua quảng trường Hằng Long, đã phần khích gọi điện nói cho tôi, trên bức tường pha lê sọc ca rô con thoi màu trắng kinh điển kia của Chanel, là bức ảnh quảng cáo cỡ lớn mới nhất của Đường Uyển Như vừa yếu điệu vừa kiêu kỳ, đúng là chụp rất cừ, ánh mắt sắc sảo như một nữ vương băng tuyết mà nó thể hiện trong bức ảnh chụp, thật khiến người ta xem xong nổi cả da gà - đúng, từ mà cô ấy dùng trong điện thoại chính là từ này, “nổi cả da gà”, đặc biệt chính xác.

Chuyện thứ ba, buổi sáng khi tôi tỉnh dậy, Giản Khê dịu dàng mà lặng thinh ngồi bên giường tôi, đúng vậy, anh ấy đã quay về. Ánh mặt trời trong veo xuyên qua khung cửa sổ phản chiếu lên gương mặt thanh xuân mà quyến rũ của anh, trông như nhân vật nam chính giữa khung cảnh được phủ lên thứ ánh sáng êm dịu trên các trang bìa của tiểu thuyết tình cảm lãng mạn vậy.

Tôi choàng mở mắt tỉnh giấc dưới sự oanh tạc luân phiên của ba cảnh mơ như vậy. Cảnh trong mơ đều trái ngược với thực tế, giữa căn phòng khách sạn rộng thênh thênh vẫn trống không chẳng có Cố Ly, chẳng có Cung Minh, chẳng có Đường Uyển Như, càng chẳng có Giản Khê.

Trong không khí đầy ắp mùi rượu và mùi nôn ói còn lưu lại từ đêm qua khi chúng tôi uống say, cơn say đã khiến đầu tôi vang lên thứ âm thanh vo ve như bị người khổng lồ nện ột đấm vậy. Tôi ngo nguậy ngồi dậy, nghe thấy trong toilet phát ra âm thanh gì đó, lát sau, cánh cửa toilet mở ra, một chàng trai mặc chiếc T-shirt màu trắng trông vừa mềm mại vừa thoải mái bước ra, tôi nhìn mặt anh ta, nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh hoàn toàn. Tôi thấy bóng dáng rần rở của anh ta rảo bước đến trước giường tôi, rồi ngồi xuống bên

mép giường, nếp nhăn trên chiếc T-shirt màu trắng anh mặc hiện ra dưới ánh nắng mềm mại. Tôi dụi dụi mắt mình, sau đó cố sức vỗ vỗ lên trán, hình bóng trước mặt không biến mất, anh ta vẫn sờ sờ ngồi trước mặt tôi, nét mặt vẫn dịu dàng thanh thoát như cái thời anh ta mười tám tuổi. Anh ta cầm chiếc ly trong tay đưa đến trước mặt tôi, rồi nói với tôi bằng giọng vừa trầm đục lại vừa cứng chiều: “Uống nước trước đi.” Đôi mắt to đen láy ấy của Giản Khê lúc này đang đắm đắm nhìn tôi, giống như hồ nước mang màu đen bất ngát.

Còn trong một căn phòng khác cách chỗ tôi mười bảy thước. Cố Ly cũng đang đắm mình trong thứ ánh sáng dịu dàng mà thuần khiết, khe khẽ choàng mở mắt. Nó ôm lấy thân thể trắng kiêu đang tỏa ra hơi thở thanh xuân, hai tay nhẹ nhàng di qua lướt lại trên ngực anh ta giống như đang vuốt ve một chiếc lông vũ vậy. Nó áp sát mặt mình lên lồng ngực Cố Nguyên, nhắm nghiền mắt lại: “Đã bao lâu rồi chúng mình chưa gặp nhau? Em sắp quên mùi hương trên ngực anh rồi.” Cố Ly lay lay thân người, trong không khí mang đậm mùi thơm thanh khiết của dầu tắm tỏa ra từ trên ngực anh, “Gần đây anh có khỏe không?”

Cố Nguyên chẳng nói chẳng rằng, bộ dạng trông như đang còn ngủ sâu chưa tỉnh vậy, có điều Cố Ly cũng liền nghe thấy lồng ngực anh ấy càng lúc càng rộn lên, nhịp đập của trái tim gấp gáp giống như tiếng trống trận vậy. Khóe miệng của Cố Ly khẽ khàng cong lên: “Còn giả vờ ngủ à.” Cố Ly đặt lòng bàn tay lên ngực anh ta, nhắc người lên, cắn một miếng vào cổ anh ta, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía khuôn mặt của Cố Nguyên, giây phút ấy, không khí khắp căn phòng như đông đặc lại...

Lúc này nằm ngủ bên cạnh Cố Ly, hoàn toàn không phải Cố Nguyên, mà là Vệ Hải với thân thể đang trần trụi, bộ ngực săn chắc ửng lên màu tiểu mạch quyến rũ dưới ánh mặt trời. Con người của anh ta lúc này đang nhìn hau háu vào Cố Ly ở đối diện, đôi mắt long lanh nước giống như hai quả nho, đang trên dưới trái phải rung lên bần bật giống như mô tơ điện - cơ hồ như thứ anh ta trông thấy trước mắt không phải một mỹ nữ tuyệt thế, mà là Chúa tể Voldemort vừa bị người ta nhỏ nước bọt vào mặt.

Còn Cố Ly cũng đang bất động dán mắt vào anh ta, giống như một nhà khoa học đang cầm kim tiêm ân cần ngắm nhìn con chuột bạch trước mặt... không khí như bị đông cứng thành băng, thậm chí còn nghe thấy thanh âm khối băng nứt vỡ rắc rắc rắc rắc.

Sau ba mươi giây, Vệ Hải nuốt nước bọt ừng ực ừng ực vào cổ họng, nói rằng: “Em hãy bình tĩnh chút đã...”

Tôi và Giản Khê một trước một sau bước ra khỏi phòng, đầu tóc tôi bù xù, trên người vẫn mang bộ trang phục ngập ngụa mùi rượu từ hôm qua, tôi bất giác nghĩ bộ dạng của mình hiện giờ trông giống như một đồng rơm được bỏ qua loa đại khái, hay giống một đồng phân đang bốc mùi nồng nặc. Những điều đó đều không quan trọng, vấn đề quan trọng ở chỗ, Giản Khê đang đứng bên cạnh tôi, một người mà tôi không biết phải dùng hình dung từ và câu văn thế nào để làm định ngữ cho anh ấy. Anh ấy và tôi cùng đứng trên hành lang đợi thang máy, thậm chí anh ấy còn dịu dàng đưa bàn tay mình đặt lên bờ eo tôi, đáng vẻ đặc biệt quan tâm. Còn trong đầu tôi, cứ cách khoảng ba giây lại có một vụ nổ, tư duy đã bị tan tành tơi tả, hoàn toàn không thể suy nghĩ, chỉ còn lưu lại những quãng mây nắm to to nhỏ nhỏ, hùng tráng vô cùng. Chết còn đã hủy hoại toàn bộ trí thông minh và tư duy logic của tôi, đầu óc tôi hiện tại như đang có hàng trăm Đường Uyển Như vừa múa vừa hát.

Một lát sau, tôi thấy Cố Ly tóc tai bù xù và Vệ Hải đỏ mặt tía tai, hai người đi ra cùng một hành lang, rồi đứng cùng chúng tôi, đợi thang máy.

Ánh mắt tôi chẳng thể tập trung được, trước một bức tranh kỳ dị được tạo thành từ bốn người như vậy, nó khiến đầu óc tôi như biến thành trạng thái của máy tính khi bị treo. Tôi cố gắng hắng cho sạch giọng: “Cố Ly...” Tôi vừa thốt ra cái tên đó, nó liền tao nhã hất tay lên chặn cổ họng tôi, động tác như nước chảy mây bay cực kỳ nhanh nhạy, nó quay đầu lại, điềm nhiên tươi cười rạng rỡ với tôi (cho dù đầu tóc nó dựng lên một cách điên cuồng giống như vừa mới bị buộc dưới cánh máy bay thổi suốt hai giờ đồng hồ, xung quanh hốc mắt của nó là một quầng thâm đen, giống như Kitty xóa bỏ một nửa lớp trang điểm vậy), nói: “Lâm Tiêu, im đi.” Nét biểu cảm trên gương mặt nó quá mức nhu mì, đến nỗi ngữ khí của nó nghe ra cũng dịu dàng quyến rũ như đang nói “Lâm Tiêu, anh yêu em” vậy. Chỉ là nó đang chặn tay trên cổ họng tôi, với khí thế giống như Lâm Thanh Hà trong phim “Đông Phương bất bại”. Tôi bị chặn họng đến mức muốn nôn ói.

Thang máy vang lên một tiếng “ting”, đã đến tầng của chúng tôi. Có điều, cánh cửa mở trước lại hoàn toàn không phải là cửa thang máy, mà là cửa căn phòng thứ nhất nằm đối diện với hành lang thang máy. Tôi và Cổ Ly trông theo hai người bước ra, trong đầu cùng “ong...” lên một tiếng, đồng thời nổ tung.

Trên gương mặt ngàn năm không đổi, trắng bệch như mode trang bìa của Cung Minh kia, đang hiện ra chút sắc hồng, đầu tóc anh ta xòa tung lộn xộn, tựa như mang một vẻ đẹp lạnh lùng. Không biết là do uống say hay vì then thùng, anh ta ngáp ngừng nhìn tôi, tôi thậm chí còn cảm thấy anh ta cười gượng với tôi nữa. Bước ra theo sau anh ta là Neil, vừa cài cúc áo đang bật tung trước ngực, vừa quay người đóng cửa, sau đó, chẳng hề gượng gạo vô tư kéo phéc-mơ-tuya lên đánh “roẹt” một cái. (...)

Sáu người bước vào thang máy, người này kẻ kia tâm mang ý xấu nhưng lại lặng lẽ điềm nhiên cùng đi xuống sảnh chính của khách sạn. Lúc này, tôi và Cổ Ly liếc mắt nhìn nhau, trong lòng chắc chắn đều cùng cảm giác: Ở trong cái không gian chật hẹp mà chúng tôi đứng lúc này, chẳng khác nào một cỗ quan tài đang rơi vô định xuống mười tám tầng địa ngục.

Tất nhiên, hành trình thú vị như vậy, làm sao có thể thiếu Nam Tương của chúng tôi được chứ? Vậy là khi xuống đến tầng thứ 12, thang máy bỗng dừng lại giữa đường, đón Cổ Nguyên và Nam Tương cũng đang đỏ mặt tía tai, quần áo xộc xệch cùng bước vào tham gia hành trình xuống địa ngục với bọn tôi.

Nhưng giây phút hai người họ bước vào thang máy đó, mắt tôi nhắm nghiền, lòng thầm cầu nguyện; “Cầu mong chiếc thang máy này rơi nát tanh bành đi.”

[18 giờ trước]

Tôi bước vào từ cửa sau hội trường, khi ngồi xuống vị trí, quay đầu xoay người nhìn khắp một lượt, không thấy Cổ Ly đâu, Nam Tương cũng chẳng có mặt. Tôi không biết hai đứa nó đã đi đâu. Tôi cúi đầu xuống nhìn di động, phát hiện có cuộc gọi nhờ của Đường Uyển Như. Tôi bật điện thoại lên, âm thanh “tút tut” vừa vang lên - thậm chí tiếng “tút tut” còn chưa kịp vang lên - thì trong điện thoại đã ngân vang giọng điệu đầy sức sống của Đường Uyển Như: “Lâm Tiêu. Tổ ở hậu trường. Tổ có một bí mật lớn động trời muốn nói cho cậu biết.”

Nói thực tình, tôi hoàn toàn không hề bị kích động. Trong lòng tôi, Đường Uyển Như vốn chẳng giấu được bất cứ bí mật nào. Âm mưu động trời mà nó nói, cùng lắm cũng chỉ là những sự kiện đại loại như kế hoạch đăng ký lớp học Yoga nhằm giảm béo mà thôi. Với tôi, nó giống như chiếc túi chất dẻo trong suốt, bên trong chứa cái gì chẳng cần nhìn cũng thấy hết, từ xưa đến nay nó chẳng che giấu nổi chuyện gì. Cho nên tôi mới có thể ngồi im như phỗng để nghe những lời léo nhéo trong điện thoại của nó như thế. Còn nếu đổi lại là Cổ Ly, tôi sớm đã bật khỏi chỗ rồi. Trong lòng tôi, Cổ Ly giống như ngân khố tiền bảo hiểm cực lớn không cách nào chọc thủng được đang nằm sâu dưới lòng đất của trụ sở chính Ngân hàng Ngoại Thương kia. Nếu trong người nó cất giấu bí mật, chỉ cần nó không thổ lộ với bạn, thì dù bạn đem nó nổ thành trăm mảnh cũng chẳng có tác dụng gì. Cho nên dù Cổ Ly mỉm cười nói với tôi rằng “có chuyện phiền cậu một lát”, tôi cũng phải vừa chuẩn bị sẵn sàng tâm thế ẩn chặt vào huyết nhân trung của mình, vừa vênh tai nghe nó nói hết câu chuyện, đề phòng bản thân có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Còn Nam Tương thì khỏi phải nói. Nó đơn giản chỉ là chiếc hộp ma thuật Pandora. Bề ngoài có vẻ chạm tro tĩnh xảo dát vàng nạm ngọc, nhưng nếu mở ra thì đó chính là ngày tận thế của thế giới, yêu ma quỷ quái gì cũng đều từ trong chiếc hộp đó bước ra trên những đôi cà kheo đi khắp nơi phát cỡ huyền ảo, Tuyết Sơn Phi Hồ hay là Thần Điều Đại Hiệp, Bá Vương Long hay là Thảo Nê Mã, có đủ mọi thứ.

Đến như bản thân tôi, cũng chẳng khác nào chiếc hộp giấy. Trông có vẻ cũng chắc chắn, nhưng kỳ thực chẳng bọc được lửa, cũng chẳng chứa nổi nước, còn gió vẫn cứ phàn phật lọt qua.

Nhưng Đường Uyển Như đã nhanh như cắt nói một câu đủ để hoàn toàn thuyết phục tôi, nó thêu thào: “Cậu mau đến hậu trường tìm tổ, tổ gặp nạn rồi.”

Tôi ngay tức khắc đứng phắt dậy. Thật sự phải cảm ơn bà cô này. Vừa nghe thấy hai chữ “gặp nạn”, thì trước mắt tôi như lóe lên ánh nhìn ấm áp mà ân cần toát ra từ đôi mắt lạnh lùng như hai viên pha lê kia của Cung Minh, mỗi khi liếc nhìn thì chẳng khác nào cắm một nhát dao lên đỉnh đầu tôi vậy.

Tôi đang đeo đôi giày cao gót 12 centimet, mà lao như bay về phía hành lang trông như đang đi giày đệm khí của Nike vậy. Khi lướt qua khúc rẽ đầu tiên, tôi thuận tay kéo Nam Tương đang lúng túng sợ hãi đi cùng đến phía sau hậu trường tới chỗ tai nạn do Đường Uyển Như gây ra. Tất nhiên, trong cái liếc mắt khi ấy của tôi vẫn liếc qua Vệ Hải trong bộ vest phẳng phiu, nhưng lúc đó tôi hoàn toàn không ý thức được bản thân đang đối mặt với một bí mật động trời đến mức nào. Tôi chỉ đơn giản gạt đầu ra hiệu chào hỏi Vệ Hải, rồi kéo Nam Tương chạy về phía hậu trường.

Đúng như người ta thường nói đời có lắm chuyện ngẫu nhiên, lại lần nữa tôi vượt qua bí mật không thể để người khác biết. Khi tôi đang tiếp tục rảo bước như bay qua chỗ Cổ Ly và Cổ Hoài, liền thuận tay túm lấy Cổ Ly, nếu phải tìm một người có thể giải quyết phiền phức một cách hiệu quả và đơn giản nhất, đó chắc chắn là nữ máy tính đang đứng trước mặt tôi đây. Cũng như thế, tôi chỉ cười híp mắt gạt gạt về phía Cổ Hoài đang nổi bật trong lễ phục màu đen.

Tôi lôi hai cô gái mà trong lòng đang âm mưu chuyện mờ ám này, phóng như bay về phía hậu trường.

Ở cuối hành lang vọng lại tiếng ồn ào náo động của Đường Uyển Như.

Khi chúng tôi đẩy cánh cửa phòng nghỉ giải lao phía sau hậu trường ra, thứ đầu tiên đập vào mắt tất nhiên chính là cảnh tượng Đường Uyển Như đang ôm ngực, đôi gò má của nó đỏ au trông như hai quả táo lớn.

“Đường Uyển Như, cho dù có ngày tớ phải rũ bỏ hồng trần một lòng xuất gia lên Kim Đỉnh núi Nga My chuyên tâm tu hành,” Cổ Ly đảo mắt quanh một vòng, rồi bình tĩnh nói, “Tớ cũng chẳng chút nghi ngờ, khi mình đang ngồi quay mặt về hướng biển mây cuộn cuộn kia mà tụng kinh niệm Phật, thì vẫn có thể nghe thấy phía tận cùng của đất trời mây che sương phủ kia vọng lại tiếng kêu gào của cậu đấy.”

Đường Uyển Như quay đầu lại nhìn Cổ Ly rồi suy tư một thoáng, rõ ràng nó hoàn toàn không hiểu Cổ Ly đang nói gì. Cho nên nó khoát tay cái soạt, giống như muốn xua hết những lời của Cổ Ly tránh xa đi vậy, nói: “Lúc này là lúc nào rồi, mà còn nói những thứ suy nghĩ vớ vẩn thế hả? (Cổ Ly: ...) Cổ Ly, tớ gặp họa rồi, làm sao bây giờ?”

Bọn tôi đảo mắt theo vũ điệu ngón tay đang vẽ lên như cánh hoa lan của nó, lập tức trông thấy một đồng váy lễ phục hoa văn màu sắc lòe loẹt.

Trong số đó, trên một chiếc váy ngắn trông như váy dạ hội màu trắng lộng lẫy sang trọng, lúc này đã bị váy đủ thứ màu sắc nào là màu bóng mắt, phấn má hồng, phấn nền, sơn móng tay...

Còn nhà thiết kế, nữ sinh trẻ trung sinh viên đại học năm thứ ba kia, lúc này đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, khóc nức lên từng tiếng.

“Khi ấy tớ chỉ chăm chăm chạy đến hậu trường tìm cậu thôi”, Đường Uyển Như phân bua, “Tớ chỉ đẩy nhẹ cửa, tớ đâu biết sau cửa có hộp hóa trang đâu, tớ đâu biết sau hộp hóa trang có treo bộ váy lễ phục chứ, tớ đâu biết chiếc váy lễ phục này là thiết kế áp chót kia chứ...” Sau khi nó xổ ra một tràng “tớ đâu biết”, thì nhà thiết kế nữ đang ngồi bên nó kia, đã ngay tức khắc chuyển từ “nức nở” sang “giây đành dạch”...

Tôi và Nam Tương đều day day huyết thái dương của mình. Bọn tôi dù nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng được Đường Uyển Như đã “đẩy nhẹ” cái cửa kia như thế nào.

11. Chương 04 Phần 2

Cố Ly xoay người ra ngoài gọi điện thoại. Nam Tương cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó cũng quay người đi ra chỗ khác, chẳng biết đi đâu làm gì. Hậu trường chỉ còn tôi và Đường Uyển Như, và cả nữ thiết kế xui xẻo kia nữa, với một mớ nhân viên nghiệp vụ đang thần thờ. Tôi lấy hết dũng khí, lập cập bước đến an ủi nữ thiết kế kia, rón rén cẩn trọng chạm nhẹ vào bờ vai cô ta, từng ngón tay duỗi ra cũng đang run lên bần bật, giống như đang chạm phải ngòi nổ của một quả lựu đạn có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Mấy phút sau, Cố Ly quay lại, bước đi mạnh mẽ, vụt đến như một cơn gió, nó bước đến bên cạnh chúng tôi, nói: “Cô còn bộ thiết kế lễ phục nào khác không? Bây giờ đổi vẫn kịp. Danh mục sản phẩm thiết kế, chỉ có khách VIP hàng đầu mới có, còn những người khác đều không biết cô đổi tác phẩm. Hơn nữa khách ngồi hàng đầu, cũng không quá dò xét như thế đâu.”

Nữ sinh kia ngược đời mắt mắt đắm lệ, nghĩ đi nghĩ lại, rút di động ra, bảo bạn học đến phòng trưng bày lễ phục trong khoa lấy một bộ váy đồng phục khác của cô ấy mang đến. Tuy chuyện này cũng chẳng khiến cô ấy hài lòng lắm, nhưng chí ít còn có thể chống chế được tình cảnh này.

Vừa gọi điện xong thì thấy Nam Tương bước vào, nó vác theo một thùng đựng dụng cụ vẽ tranh cực lớn trông như thùng đạn, đến phía chiếc váy kia, hỏi nữ sinh kia: “Chiếc này của cô vẫn dùng chứ?”

Nữ sinh kia lắc đầu về ngây ngô, nói: “Quyết định đổi cái khác rồi”

Nam Tương khẽ gật đầu, khều lấy chiếc váy, “Được, vậy để tôi ra tay được rồi.” Nói xong, nó lôi màu vẽ từ trong cái rương đựng dụng cụ vẽ ra, sau đó bắt đầu xoay xoay tô tô trét trét lên chiếc váy đó. Nữ sinh bên cạnh sưng mắt vô cùng, đưa tay đỡ ngực. (...)

Còn lúc này, Đường Uyển Như lặng lẽ kéo Cố Ly sang một bên, dùng thứ ngữ khí vừa lén lút lại vừa thần bí, nói với nó: “Cố Ly, tớ phải nói cho cậu biết một bí mật bất ngờ.”

Cố Ly vừa soi xem lớp trang điểm trên mặt mình có chói quá không, vừa đáp lời mà chẳng thèm quay đầu: “Có phải cậu đã đăng ký lớp Yoga giảm béo không? Tớ nói cho cậu biết, chẳng tác dụng gì đâu, chỉ phí tiền thôi.”

“Ôi dào, nói gì thế hả?” Nhân cầu của Đường Uyển Như đảo tới đảo lui, hếch cổ cứ chạy lên chạy xuống, tỏ vẻ rất thần bí, rất kỳ quái, chẳng khác nào dáng vẻ của con Bạch Xà Tinh miệng nhọn hoắt quai hàm đóng đưa trong phim “Búp bê Hồ Lô” khi có chủ ý xấu xa nào đó.

“Cậu mau nói đi được không?” Cố Ly đưa tay ra như mây bay nước chảy, nhanh như chớp chặn trên cổ Đường Uyển Như đang lắc lư cái đầu. Đường Uyển Như rít lên một tiếng, con ngươi tròn tròn âm ỉ là chiếc lưỡi hồng phấn dài hơn nửa tấc ra ngoài, ướt nhơm nhớp ngo ngoáy tới lui, khiến Cố Ly phải mau chóng thu tay lại.

Đường Uyển Như lấy lại nhịp thở bình thường tức tốc như vết thương lành sẹo, giả làm bộ mặt giống như kỹ thuật diễn xuất của nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar vậy, đưa tay lên che nửa miệng, rồi nhẹ nhàng dựa sát vào bên tai của Cố Ly. Nhưng động tác này của nó ngay lập tức bị Cố Ly ngăn lại, Cố Ly đưa thẳng cánh tay ra chắn gương mặt to đang cố ý áp sát mình, Đường Uyển Như lại cực kỳ nhẫn nại gạt tay Cố Ly ra, rồi lại áp sát vào, Cố Ly lại lần nữa đưa ra ngăn lại... hai đứa nó giằng co tới lui một hồi, cuối cùng Cố Ly bực tức, một tay giữ chặt cằm Đường Uyển Như, nói về hần học: “Đủ rồi, người đẹp điện ảnh Oscar Uyển Như Kidman, rốt cuộc cậu có nói không, chị đây còn đang bận.”

Đường Uyển Như thấy tình hình có vẻ không qua được nên bèn bỏ cuộc, nhưng vẫn quét đôi mắt ấy tứ phía xung quanh, rồi mới giả bộ hồ hững nói với Cố Ly: “Tớ thấy Cố Nguyên và Giản Khê ở cùng nhau. Họ cuối cùng đã ở bên nhau.”

Sau khi nói xong, Đường Uyển Như ra bộ cực kỳ đặc ý nhìn sắc mặt đang ngỡ ngàng của Cố Ly, nét biểu cảm trên gương mặt ấy như đang viết dòng chữ “tớ đã nói đó là bí mật kinh thiên động địa mà”. Trước sự kích động quá lớn ấy, dòng dữ liệu trong đại não của Cố Ly “lách tách” vang lên mấy tiếng, sau khi nổ tung

thành mấy bông lửa nhỏ, nó đã kịp khôi phục lại ý thức. Nó dán mắt vào Đường Uyển Như hỏi: “Cậu nói là... Giản Khê đã trở lại?”

Đường Uyển Như bị hỏi ngược lại như thế thì chợt đờ người, nó trợn mắt trắng dã, giống như đang ra sức suy nghĩ: “... Tổ nói với cậu là tổ trông thấy Cố Nguyên và Giản Khê ở cùng nhau... Nói như vậy, chính xác là, Giản Khê đã về rồi.” Nó cụp mắt xuống, rồi gật gật đầu ra chiều khẳng định, sau đó lại nói, “Cậu có hiểu được ý tổ định nói không đấy, ý tổ là, hai người họ ở cùng nhau. Tại sao cậu lại xoáy vào chuyện ‘Giản Khê đã trở về’ hả?” Đường Uyển Như phàn nàn.

Cố Ly cười nhạo một tiếng: “Được rồi, về chuyện hiểu nhầm ý, đó là thiên bẩm của cậu rồi. Hơn nữa, hai công tử Cố Nguyên và Giản Khê này, từ hồi trung học chúng tổ đã bắt đầu YY [1] hai đứa họ, muốn thành thì đã thành sớm rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ?”

[1] YY: có thể hiểu là tẩy chay.

Đường Uyển Như lại làm ra bộ mặt người đẹp điện ảnh Oscar kia, nói: “Nhưng mà lần này khác, lần này, tổ thấy Cố Nguyên tặng Giản Khê một hộp trang sức, cậu đoán trong đó là gì, một chiếc nhẫn!”

Mãi đến thời khắc này, Cố Ly mới đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tất nhiên nó hoàn toàn không đặt sai tuyến dây thần kinh di chuyển giống Đường Uyển Như, thật sự cho rằng Cố Nguyên tặng nhẫn cho Giản Khê, cuối cùng nó cũng ý thức được mục đích quay trở về của Giản Khê.

Nó quay người lượm lấy chiếc túi bên cạnh, rồi vụt ra khỏi phòng nghỉ như một cơn gió, nhanh chóng mất tầm mắt dạng, để lại người đẹp điện ảnh Oscar một mình trơ trọi đang sưng người ra đó.

Khi tôi và Nam Tương trở lại sân diễn, buổi trình diễn cũng đã bắt đầu, chúng tôi buộc lòng phải men theo cửa cánh gà bên sân khấu mà vào trong. Tôi kéo tay Nam Tương, lén la lén lút mò mắt đến bên Kitty. Sau đó khẽ nói cho Kitty biết việc vừa xảy ra phía sau hậu trường, đồng thời cũng giới thiệu với cô ấy một chút về Nam Tương. Kitty sau khi nghe xong đã đứng lên chìa ngón tay cái hướng về phía Nam Tương. Trong bóng tối tôi thầm siết chặt bàn tay Nam Tương, trong lòng vui thay cho nó.

Mười mấy phút sau, chiếc váy ngắn lễ phục kia sau khi được Nam Tương cải tạo lại đã trở thành tác phẩm cuối cùng lên trình diễn. Dưới ánh đèn sân khấu lấp lánh, những chỗ nhuộm các loại màu trên chiếc váy kia, đã được Nam Tương dùng bút tô tô vẽ vẽ thành vô số cánh hoa, cụm mây, dạ quang sắc sỡ... cả chiếc váy trông như một bó hoa bung nở rực rỡ, còn người mẫu thì giống như thiên thần xuất hiện trong ánh đèn lung linh lấp lánh biến hóa huyền ảo này. Cả hội trường rộ vang tiếng vỗ tay.

Tôi quay sang, trông thấy ánh hào quang tỏa rạng trong mắt Nam Tương. Trong lòng thực sự vui thay cho nó.

Ngay khi nữ sinh thiết kế kia bước lên sân khấu nói lời cảm ơn, bản thân cô ta cũng vô cùng phấn khích, trong lời cảm ơn sau cùng, cô ấy đã cầm chắc micro nói đầy xúc động: “Ồ đây, tôi nhất định phải đặc biệt cảm ơn một người, nếu không có người ấy, thì chẳng có tác phẩm đầy tính nghệ thuật cuối chương trình này, có thể nói, triển lãm thiết kế này của tôi, không có người ấy sẽ chẳng còn tồn tại...”

Tôi và Kitty cùng quay lại, mỉm cười với Nam Tương. “Người đó chính là bà ngoại đã khuất của tôi, bà đã cho tôi linh cảm sáng tạo. Chiếc váy này, chính là dựa vào thiết kế thêu trang trí mà bà ngoại tôi từng làm...”

Lời phát biểu còn chưa dứt, Kitty đã hằm hằm đẩy cần điều khiển âm lượng micro về mức câm, “Tổ không chịu cái đồ đi ma nơ canh không biết liêm sỉ này!”

Trong phút chốc tôi đã bị Kitty làm cho kinh ngạc với cách dùng từ chính xác đến vậy, chẳng khác nào nghiên cứu sinh khoa văn học.

Nữ sinh kia đứng tần ngần há hốc miệng trên sân khấu, sau đó cô ta vỗ vỗ mấy cái vào micro, nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, chỉ còn biết tên tò bước xuống. Nam Tương cười gượng, nhún vai nhìn về phía tôi.

Trong lòng tôi thực tình rất khó chịu. Thế giới này luôn là thế, có quá nhiều người có tài nhưng bị chôn vùi dưới đáy xã hội, họ luôn âm thầm nỗ lực, dùng toàn bộ sức lực của mình để tranh lấy những cơ hội dù là nhỏ nhoi, mong manh nhất. Nhưng trong cánh cửa lớn mà Thượng đế mở ra đó, những kẻ bước vào bên trong lại có quá nhiều đồ đi ma nơ cạnh kia.

Tôi nhớ đến một đoạn thoại mà đã có lần tôi đọc được trên tạp chí của Cổ Ly, đó là những lời của Karl Lagerfeld - Tổng giám sát thiết kế của hãng Chanel. Ông ta nói rằng muốn trụ được trong làng giải trí hoặc giới thời trang, thì chỉ cần làm được một điều: chấp nhận bất công.

Tiếng vỗ tay trong hội trường dần tan biến.

Bên ngoài hội trường, khi Cổ Ly đến sảnh cà phê nơi Đường Uyển Như nói, nó vừa bước vào lập tức bắt gặp Cổ Nguyên và Giản Khê đang bước ra.

Nó tiến đến, nét mặt lạnh tanh đứng trước Giản Khê. Nó nhìn Giản Khê, ánh mắt đó giống như một dòng sông đã đóng băng: “Anh quay lại làm gì?”

“Tìm Lâm Tiêu.” Giản Khê dụi dụi mũi, cúi đầu nhìn Cổ Ly, ánh mắt không hề tỏ vẻ nhún nhường.

“Anh còn mặt mũi tìm cô ấy sao?” Cổ Ly cười nhạt, “Lúc anh mới đi sao không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay? Hồi đó anh chơi trò bắt cá hai tay chẳng phải đã đến mức xuất quỷ nhập thần rồi sao, giờ thì thế nào? Bị ruồng bỏ rồi hả? Đó cũng là lẽ đương nhiên thôi, anh cho rằng thứ anh trông là một cây hoa nhài nhỏ bé sao? Anh nhầm rồi, thứ anh đụng vào chỉ có thể là một cây hoa ăn thịt người mà thôi.”

“Tôi biết có một cây hoa ăn thịt người hồi cấp ba đã bị các người bức đến mức nhảy lầu chết đấy”, chất giọng khàn đục của Giản Khê giống như mang từng vốc bụi thổi bay trong gió vậy, “Em gái của Lâm Đình, Lâm Tuyền”.

Giản Khê nhìn Cổ Ly đứng trước mặt đột nhiên lặng thinh không nói chẳng khác nào chiếc ti vi vừa bị rút phích cắm vậy, sau đó cười phá lên đầy cay đắng, gương mặt chất chứa nỗi chua xót cũng như phần nộ không ngời bút nào diễn tả được, “Cô có biết khi tôi biết chuyện này, tôi đã cảm thấy thế nào không? Từ trước đến nay, tuy cô lúc nào cũng tỏ ra sắc sảo, cũng ra vẻ quái gở khác người, nhưng chỉ ít trong lòng tôi, cô vẫn là người lương thiện, càng không nói đến Lâm Tiêu. Trong tôi cô ấy chính là cô gái thuần khiết đến ngay cả một con kiến cũng không nỡ đụng đến. Nhưng đến khi tôi biết hai người các cô đang công trên lưng một mạng người, nói thực tình, Cổ Ly khôn khéo, tôi muốn phát điên!” Quàng mắt của Giản Khê chợt ửng đỏ giữa làn gió, anh ta nói: “Làm sao các người có thể sống yên vui được như vậy? Đó là mạng người mà. Mạng người đó ngoài hai người ra, ngay cả tôi cũng đang phải gánh chịu đây, ít ra nữ sinh kia cũng vì thích tôi nên mới chết. Tôi đã không biết bao lần kinh hãi hoảng hốt toát mồ hôi lạnh khắp người tỉnh dậy trong mơ. Tôi đang phải trả nợ thay các cô đấy. Tôi không muốn chịu báo ứng về sau. Tôi không muốn Lâm Tiêu phải chịu báo ứng.”

Cổ Ly cười khinh khỉnh, nhưng rõ ràng cũng thấy chột dạ, nó vẫn cố chống chế: “Được rồi anh trai, anh đang diễn kịch đấy hả? Đừng nói những lời hay ho như vậy nữa được không? Trả nợ? Anh cho rằng mình đang đóng phim “Liêu Trai” đấy à? Bản thân anh đã đi quá giới hạn khi yêu Lâm Tuyền, bây giờ đâu cần phải chụp cái mũ kinh thiên động địa như vậy. Vỡ “Tình người ma chưa dứt” mà anh sắm vai đấy nếu trực tiếp đi tranh Giải Oscar, vậy thì “Triệu phú ồ chuột” chắc chắn chẳng có đất dùng rồi.”

Giản Khê dùng lực một tay túm chặt bờ vai Cổ Ly, khiến nó đau đến mức chân mày nhíu chặt lại. Ngay tức khắc Cổ Nguyên cao lớn bên cạnh cố dùng sức gỡ cánh tay Giản Khê ra, rồi khẽ rút lên bên tai Giản Khê: “Cố gì từ từ nói, nếu cậu còn động tay với cô ấy, tớ sẽ không khách khí đâu.”

Quàng mắt Giản Khê đỏ ửng, từ từ buông tay ra, hậm hực quát thẳng vào mặt Cổ Ly: “Khôn khéo, tôi nói cho Cổ Ly cô biết, tình cảm của tôi đối với Lâm Tiêu không cần phải qua sự kiểm nghiệm của cô, cô không đủ tư cách. Hơn nữa, Giản Khê tôi đã thề với trời từ đầu đến chân chỉ yêu một mình Lâm Tiêu, tôi yêu cô ấy. Hồi đó Lâm Tuyền đã thỏa thuận xong xuôi điều kiện với tôi, hai chúng tôi tính chuyện yêu nhau ba tháng, cô ấy nói để cô ấy hoàn thành tâm nguyện thay chị gái. Bất luận cô tin hay không, thì tôi vẫn cảm thấy đó là lỗi của tôi, cũng là lỗi của hai cô. Nếu tôi không trả, nửa đời còn lại của tôi sẽ luôn sống trong nỗi ám ảnh về mạng người này. Cổ Ly, tôi biết cô máu lạnh, nhưng đó là một con người, một con người

đang sống, một thiếu nữ mới mười chín tuổi đã phải chết trước mặt các người, thân thể như nát...” Ánh mắt Giản Khê vẫn đỏ long lên sòng sọc giống như vừa giết người.

Cố Ly nhìn Giản Khê đang vô cùng kích động trước mặt, thì im lặng không nói thêm được lời nào nữa. Từ xưa đến nay, nó không phải là người mang lòng dạ độc địa như Giản Khê nói. Rất nhiều đêm, nó và tôi đều sợ hãi run cầm cập trong chăn, nước mắt giàn giụa, luôn thấy ác mộng. Phải rất nhiều năm sau, vết thương lòng đó mới dần khép lại trong lòng nó. Và lại cũng chẳng ai dám nhắc đến nữa, vì sợ nếu chạm vào sẽ lại rỉ máu. Cho nên nó chỉ có thể lặng thinh không nói mà nhìn Giản Khê, một lúc lâu sau, nó quay đầu mang vẻ mặt ngang bướng sang, nhìn chằm chằm Cố Nguyên, nói: “Giản Khê trở lại, chắc anh cũng biết từ lâu rồi nhỉ?”

Cố Nguyên gật gật đầu, gió thổi tung mái tóc xếp nếp màu nâu sẫm che khuất đôi mắt sâu thẳm của anh ta.

“Em là bạn gái của anh, vậy mà anh cũng không nói cho em biết, nếu không phải hôm nay Đường Uyển Như trông thấy hai người, chắc anh cũng sẵn lòng giữ kín mãi phải không? Anh biết rõ sự tổn thương mà Giản Khê gây ra cho Lâm Tiêu lớn đến nhường nào, cũng hiểu tường tận mối quan hệ giữa em và Lâm Tiêu, vậy mà anh có thể im lặng đến tận bây giờ, anh coi em là gì hả?”

“Vậy anh và em thì sao?” Cố Nguyên nhìn thẳng vào Cố Ly, với ánh mắt chất chứa đầy áp sự tổn thương.

“Anh và em? Anh và em thì làm sao?”

“Em nói xem em coi anh là gì, có bao giờ em tự hỏi mình câu này chưa? Anh muốn hiểu, muốn thân thiết, muốn chia vui trong thế giới của em. Nhưng hằng ngày anh gọi điện, giờ giờ nhắn tin cho em, anh viết tin nhắn năm mươi chữ, em chỉ gửi lại hai chữ “cũng khỏe”, anh gọi điện cho em nói chưa đến ba phút em đã nói có cuộc gọi đến, nói chưa đến mười phút em đã nói mệt, ngày mai còn phải làm việc. Trong em ngoài công việc của em ra, ngoài chị em của em ra, còn có bao nhiêu không gian có thể đón nhận được anh?” Cố Ly nhìn Cố Nguyên, ánh mắt dần lạnh đi trong gió. Cố Nguyên nói tiếp: “Anh không phải là nhân vật trong tiểu thuyết dài tập, bị tác giả nghĩ thể nào thì viết thể nấy, còn không nghĩ ra sẽ chẳng xuất hiện, cũng sẽ không có đất diễn. Anh là một người sống, một người sống trong cuộc đời của em, anh không phải chỉ khi em nghĩ đến mới tồn tại. Khi em hoàn toàn quên anh, anh cũng vẫn sống trên thế gian này. Anh là một người sống trên thế giới này.” Cố Nguyên quay đầu đi chỗ khác, “Em nhớ hôm nay là sinh nhật của anh không? Em nhớ không?”

Cố Ly nhìn Cố Nguyên đứng trước mặt, còn có cả Giản Khê nữa, nó im lặng chẳng biết nên nói gì.

Nó quay người bước đi.

Đi được mấy bước, nó nhớ đến chiếc nhẫn mà Cố Nguyên tặng cho Giản Khê, nếu không nhầm, đó phải là quà mà Giản Khê tặng Lâm Tiêu. Nó quay đầu lại, đi đến trước mặt hai người họ, móc từ trong túi ra hai tấm thiệp mời, một tấm đưa cho Giản Khê, “Tiệc rượu tối nay Lâm Tiêu cũng sẽ đến, nếu anh thật lòng yêu cô ấy, thì hãy đi tìm đi.”

Sau đó cầm lấy tấm thứ hai, chìa tay ra giữ chặt tay Cố Nguyên, rồi đặt tấm thiệp mời vào lòng bàn tay anh ấy: “Sinh nhật anh, em nhớ, em không quên. Em mãi mãi không quên.”

12. Chương 04 Phần 3

Tiệc rượu đêm đó, được tổ chức trong khách sạn năm sao nằm đối diện trường học.

Tôi lại lần nữa mặc vào bộ lễ phục ngắn cũn mà tôi cực kỳ không quen, lại còn đi trên đôi giày cao gót trông lênh khênh như bước đi trên cà kheo, cẩn trọng từng bước đi tới đi lui. Tất nhiên, lễ phục và giày đều là đồ

mượn của công ty, cái nhãn gắn ở sau gáy không được gỡ ra, cho nên suốt buổi tối tôi luôn cảm thấy nhột nhột sau gáy.

Tất nhiên, càng thấy gò bó hơn so với tôi, chính là Đường Uyển Như. Ngay khi nó nghe tin mấy người mẫu nam đẹp trai đang nổi như cồn trên tạp chí cũng xuất hiện trong tiệc rượu đêm nay, thì nó giống như con lười đang treo mình trên người Cổ Ly vậy, mãi đến khi Cổ Ly trợn trừng mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi móc từ trong túi ra một xấp thiệp mời đưa cho nó mới chịu buông tha. Bình thường trong trường hợp này, nó sẽ bất ngờ tìm mấy bộ lễ phục kiểu quần lửng lơ áo đọi chờ ra chùng diện. Tất nhiên, vì không muốn tái diễn bi kịch của lần trước, Cổ Ly trước khi xuất phát, vừa ngắm nghía tô son trước gương, vừa cảnh cáo nó: “Như Như, tớ cảnh cáo cậu trước, nếu cậu còn dám trước mặt bàn dân thiên hạ, móc cái bra từ trong ngực của cậu ra quăng lên bàn trà, tớ nhất định sẽ nhét nó vào thực quản của cậu ngay tại trận đấy.”

“Ôi chào, tớ sợ chết đi mất, còn may là ‘thực quản’, tớ đã tưởng cậu phải nói đường gì kia.” Đường Uyển Như ôm ngực, thở phào một tiếng.

Đường son môi Cổ Ly đang tô bỗng chệch lên, quệt cả lên mặt, câu này của Đường Uyển Như quả thật là có sức sát thương kinh khủng, người nghe có chỉ số thông minh càng cao sẽ tổn thương càng nặng nề.

Đêm đó, Cổ Ly mặc chiếc váy lưới màu đen thoải mái giống như màn sương khói lan tỏa, xuất hiện tại tiệc rượu. Tất nhiên, bộ trang phục đó không phải nó mượn của công ty, bởi trong tủ quần áo của nó có vô số những chiếc váy đẹp như thế để có thể đổi tới đổi lui. Hai tay nó đeo găng dài đến khuỷu, trên tóc cài một chiếc trâm bằng kim cương gắn lông vũ màu đen, trên cổ đeo sợi dây chuyền thạch anh lấp lánh, trông cực kỳ quý phái. Đương nhiên, phía sau tất cả vẻ đẹp đó, là sự đối sánh đầy vẻ phô trương - trước khi ra khỏi cửa, nó vừa hít sâu một hơi, vừa tru tréo ầm ĩ bảo chúng tôi giúp kéo cái phéc-mơ-tuya phía sau lưng, cái đáng về nó bó mình trong chiếc yếm chật đến mức chẳng còn khe hở nào để thử, khiến Đường Uyển Như cảm thấy “ngay cả tớ nhìn thôi cũng đã thấy thở không nổi”. Tất nhiên còn cả tôi và Nam Tương cũng giúp chỉnh đi chỉnh lại cái bra của nó, chỉ để làm tôn bầu ngực của nó lên thêm vài phần sao cho hoàn mỹ, sau đó lại quấn thêm mấy vòng băng vải, để đạt đến hiệu quả thị giác “sống động như thật” mà nó cố sống cố chết đòi hỏi. Nó cứ đeo dép lê đi qua đi lại trong nhà, mãi đến phút sau cùng, mới dám xỏ chân vào đôi giày cao ngất ngưỡng kia, nhìn về mặt đau khổ khi nó đứng lên, thật khiến người ta nghi ngờ trong đôi giày đó có phải rắc đầy mảnh vỡ thủy tinh hay không?

Nhưng sự đau đớn này, đã đổi được sự duyên dáng của Cổ Ly. Nó bước trên thảm đỏ, giống như con thiên nga vừa thon thả lại kiêu sa. Tư thế bước đi của nó tao nhã mà nổi bật vô cùng, khiến người ta cảm thấy bộ dạng cô gái nhún nhảy đi trên đôi giày cao gót trước khi ra khỏi nhà kia không còn là nó nữa, nó như đang đi trên giày đế bằng, bồng bềnh như cơn gió tiến vào giữa lưng chừng khoảng không. (...) Ánh đèn flash hai bên lối đi chớp lóe liên hồi về phía nó, nó đang đắc ý, nó đang thăng hoa, nó đã đạt đến cảnh giới và tầm ới của nhân loại rồi. Tôi thộn cả người, Đường Uyển Như trông còn ngây dại hơn cả tôi, nó túm lấy tôi hỏi: “Cậu xác định lại xem cô gái tiến vào kia, chính là cô gái đã nhún nhảy mà chúng ta giúp bó ngực ở nhà trước lúc đến đây chứ?”

Sau đó cô gái phiêu bồng tựa mộng ảo này bay nhẹ như làn gió đến bên tôi. Nó thuận tay kéo theo một chàng trai, đẩy đến trước mặt tôi: “Đây Lâm Tiêu, nói chuyện với anh ấy đi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, Giản Khê. Trong khi đầu như nổ tung, tôi vẫn cố mỉm cười với Cổ Ly, rồi thâm nói: “Khốn kiếp cậu.”

Nếu trước đó nửa giờ mà nhắc đến Giản Khê trước mặt tôi, thì những điều tôi có thể nghĩ đến, ngoài một tình yêu đau thương, bi ai, thất bại và phản bội ra, chẳng còn gì khác. Nhưng nửa giờ sau, chàng trai mà tôi nghĩ rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trong đời tôi nữa, lại đang ngồi bên tôi, đang nắm tay tôi, nhìn vào mắt tôi, nói với tôi tất cả quá khứ của anh ấy, nói về những tháng ngày xa cách, về những câu chuyện hoang đường giống như phim truyền hình dài tập hồi đó. Anh ấy đang nhìn tôi với đôi mắt thăm sâu đen láy, dưới ánh mắt nóng bỏng đó, những tảng băng sắc lẹm mà lạnh buốt da đang dần dần tan chảy trong tôi. Mọi cảm giác đều đang trở lại sau khi băng tan, tất nhiên cả những đau khổ và oán hận. Giọng nói trầm đục mà đầy sức hút của anh ấy, giống như một nắm cát đã được rang đến nóng bỏng.

“Lâm Tiêu em biết không, mấy tháng qua, anh vẫn luôn nhường nhịn cô ấy, chiều chuộng cô ấy. Cô ấy bảo anh làm gì, anh làm nấy. Anh muốn để cô ấy nhanh nhanh chán anh. Đợi khi cô ấy chán ngấy anh rồi, anh có thể trở về bên em. Anh luôn tự nói với mình như vậy, thật đấy.

Sau đó cô ấy bắt đầu giày vò anh, muốn tranh cãi với anh, nghĩ mọi cách để đẩy nghiêng anh, có khi cô ấy uống say bên ngoài đến nửa đêm, giữa đêm đông rét mướt gọi anh phải ra ngoài tìm, trên phố thênh thang, trời đổ tuyết dày, cô ấy cởi áo khoác ra đứng từ trên cầu vượt quăng xuống, anh đã cởi áo mặc cho cô ấy, mùa đông Bắc Kinh lạnh giá vô cùng. Có khi nửa đêm cô ấy cố tình nói muốn ăn gì đó, bảo anh đi mua, anh cũng chẳng dám trái lời, lồm cồm cúi đầu ra khỏi cửa, rất nhiều hàng quán đã đóng cửa, anh phải đi cả dãy phố tìm hết quán này đến quán khác. Anh đồng ý làm bất cứ thứ gì, nhưng anh tuyệt đối không chạm vào người cô ấy, cũng không hôn, hằng đêm anh đều ngủ một mình trên ghế sofa, hoặc trên sàn nhà.

Trước khi đi Bắc Kinh, anh và cô ấy từng có một cuộc cãi vã, một lần duy nhất, là khi anh đang ngủ, cô ấy đến bên anh, hôn anh, sau đó chụp ảnh, rồi gửi cho em. Có một hôm cô ấy cho anh xem ảnh chụp trong di động, vô tình anh đã thấy tấm ảnh đó, khi anh hỏi cô ấy chuyện này là thế nào, vì anh biết chắc anh không hôn, cô ấy bèn nói cho anh biết, rằng đã có ý gửi cho em. Lần đó anh và cô ấy đã cãi nhau vô cùng kịch liệt.

Em biết không, anh ở Bắc Kinh nhưng lúc nào cũng muốn quay về. Đã rất nhiều lần, anh suýt đập cửa ra đi, nhưng mỗi lần nghe thấy tiếng cô ấy than khóc trong phòng, anh lại yếu lòng. Nhiều khi anh nhớ em, nhớ em vô cùng đến mức không sao chịu được. Anh luôn tự nói với mình, đợi mọi chuyện ở đây kết thúc, anh sẽ lập tức ngồi máy bay trở về, cho dù là nửa đêm anh cũng tức tốc bay về, sau đó sống cùng em. Dù em đá anh thế nào, đuổi anh ra sao, anh cũng không đi. Anh không bao giờ đi.

Anh luôn tự an ủi, thậm chí nói đùa với mình rằng, chuyện này giống như vợ chồng son vay tiền mua nhà, chồng có trách nhiệm trả nợ. Mọi chuyện ban đầu đều do chúng ta gây ra, vậy nên anh phải chịu trách nhiệm trả. Anh xem mình là nô lệ, bầu bạn với cô ấy, cô ấy muốn làm gì anh làm cái đó.

Khi ở Bắc Kinh, anh viết cho em rất nhiều thư, rất rất nhiều thư, nhưng chẳng dám gửi cho em, anh sợ em không muốn đọc, nên viết xong rồi lại đốt đi. Anh còn nhớ lần cãi nhau hồi cấp ba anh có viết thư cho em nhưng em chẳng thèm đọc mà lập tức đốt đi. Sau đó anh còn phải nựng em ra mặt. Nhưng anh vui, anh tình nguyện. Khi ở Bắc Kinh anh đã nghĩ, nếu có thể trở về Thượng Hải nựng em thì tốt biết bao, anh sẽ ôm chặt lấy em, dù em có chân đạp tay cấu anh cũng không buông em đi, phải làm em phát cáu trong lồng ngực anh mới thôi, nhưng cuối cùng em sẽ luôn ngoan ngoãn. Nghĩ đến những lần như vậy anh đều khóc, hì hì, thật đấy, em dừng cười. Sau này cô ấy trông thấy mấy lá thư đó, đã nổi trận lôi đình, đem chúng quăng ra ngoài cửa sổ. Tối đến sau khi cô ấy đã ngủ, anh xuống lầu tìm lại, có một số tìm lại được, còn một số thì không, có thể đã rớt xuống sông bị nước cuốn đi mất rồi.

Và cuối cùng cô ấy cũng không chịu nổi nữa. Vì cô ấy biết anh không yêu cô ấy. Cuối cùng cô ấy hỏi anh, phải chăng đời này, anh không thể yêu cô ấy, phải chăng chỉ khi Lâm Tiêu chết rồi, anh mới ở cùng cô ấy. Anh đáp lại cô ấy, đúng thế, đời này anh không thể yêu cô ấy, hơn nữa, dù Lâm Tiêu có chết đi, anh cũng không ở cùng cô ấy.”

Giản Khê ngẩng đầu, nắm lấy tay tôi đưa lên mặt anh, lâu rồi không gặp, anh đã trở nên già dặn hơn, trên cằm ram ráp những râu. Nét mặt anh như gió khuya đêm lạnh khắc tạc càng trở nên sâu thẳm, dưới chân mày rậm rạp, là đôi mắt long lanh mong nước. Không còn là chàng thiếu niên rạng rỡ dưới ánh mặt trời như trước kia nữa, đôi mắt kia trước đây thuần khiết quyến rũ như mặt hồ trên núi Thiên Sơn, giờ đây đang bông bông lớp lớp bụi mỏng manh, ánh mắt anh khiến người ta trông thấy mà lồng ngực như bị thít chặt.

Yết hầu của anh chuyển động, nói với tôi bằng chất giọng khàn đục: “Anh chỉ yêu em, anh khôn kiếp đời này chỉ yêu em.” Hốc mắt anh ửng đỏ, dưới ánh đèn, đây áp sự đau khổ. Anh dang tay ôm lấy tôi, dùng lực mạnh, siết tôi đau nhói, giống như muốn ép chặt tôi vào lồng ngực của mình vậy.

Con tim tôi, giống như bị gội một ly nước cốt chanh nóng bỏng mà chua chất vô cùng. Tôi nhìn Giản Khê trước mặt, mái tóc lộn xộn mềm mại phủ trước trán, anh ấy đang mở to đôi mắt rưng rưng nhìn vào tôi, nét mặt ánh lên nỗi xót xa, giống như chú chó khổng lồ đã bị thu phục ngồi quỳ đuôi trước mặt người lạ nhìn bạn vậy.

Khóe mắt tôi trào ra một giọt lệ tròn trĩnh, chưa bao giờ tôi thấy mình tuôn rơi giọt lệ lớn đến vậy.

Giản Khê ngồi sâu trong ghế sofa, kéo tôi ngồi vào lòng, rồi ôm từ phía sau. Anh tựa đầu lên vai, khuôn mặt chà nhẹ lên cổ tôi, dấy lên cảm giác nhột nhột khi da thịt chạm vào râu anh.

Bầu không khí xung quanh đều mang mùi hương của anh. Mùi rượu, mùi thuốc lá, mùi nước hoa cơ hồ đều tan biến hết. Chỉ còn lại thứ mùi thoang thoảng tỏa ra từ cơ thể anh, thứ mùi mà bao năm nay rất đỗi quen thuộc với tôi. Thứ mùi giống như nắng mới vừa ấm áp lại ôn hòa, giống như Giản Khê đang phát sáng dưới ánh mặt trời vậy.

Trong khoảnh khắc đó, đầu tôi chợt lóe hiện nét mặt của Sùng Quang. Trong ảo giác mơ hồ, tôi thậm chí còn trông thấy ở một góc khuất nào đó của đại sảnh tiệc rượu, hình bóng của Sùng Quang chợt lướt qua, sống lưng tôi bất giác như căng cứng.

“Lâu rồi không được anh ôm, chắc không còn quen nữa nhỉ?” Giản Khê dịu dàng nói bên tai. Anh ấy chắc cũng cảm thấy sự căng cứng đang chạy dọc sống lưng tôi.

Tôi nhắm mắt lại, gật gật đầu, trong đầu lúc này hoàn toàn bị khuôn mặt bi thương của Sùng Quang lấn át. Giống như hình ảnh mà tôi đã mơ thấy mấy tháng trước, vào đúng cái đêm mà tôi và Giản Khê chia tay. Anh ấy đứng dưới cơn mưa nặng hạt ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vàng vọt hắt lên khuôn mặt anh tuấn, mưa khiến mái tóc và bờ vai anh ướt sũng, nước mưa chảy thành dòng trên gương mặt. Cuối cùng anh vẫy tay về phía tôi trong thình lạng, trông giống như một người tuyệt vọng vứt bỏ tất cả, sau đó bị ai quay người mất hút giữa màn mưa đêm đen đặc. Để lại cho tôi ánh mắt bi thương như bị mưa to làm cho sũng ướt, đôi mắt đen lầy ngấn lệ.

Khác hẳn không khí bi thương và yên tĩnh bên này của tôi và Giản Khê, Đường Uyển Như, Nam Tương và Vệ Hải ở bên kia, là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Nhưng đằng sau vẻ ồn ào náo nhiệt ấy, cả ba người họ đều đang mưu tính những chuyện mờ ám của riêng mình. Như Như thuần khiết cả đêm dán mắt vào Vệ Hải anh tuấn mà trắng kiện, ánh nhìn gần như không hề di chuyển sang hướng khác, tất nhiên, miệng cũng chẳng được nghỉ ngơi, hết ly này đến ly khác với đủ loại cocktail. Sau khi cảm thấy đã thích Mojito, nó bèn uống liền một mạch ba ly, chỉ là chưa có ý kiến về mấy chiếc lá bạc hà trong ly, nó đều dùng miệng thổi bay mấy lá bạc hà đang nổi trên miệng ly, sau đó mới uống - động tác chẳng khác nào mấy ông già uống trà trong tách có nắp đậy. Còn Vệ Hải, đang nhìn ngắm Nam Tương lộng lẫy quyến rũ bên cạnh, cực kỳ phấn khích, nên cũng chẳng để ý đến điều gì khác, chăm chăm uống cho thỏa thuê. Nam Tương lại cứ như đi trên băng mỏng, cẩn thận đề phòng không để lộ sơ hở của mình và Vệ Hải. Nó day day huyết thái dương, bồn chồn lo lắng, nó vẫn chưa tài nào nghĩ ra được, phải nói với Như Như thế nào về mối quan hệ của mình với Vệ Hải. Còn nam sinh đại học đang ở bên cạnh nó lúc này, hoàn toàn không có một chút tinh ý nào, nhất là sau khi đã uống say, mấy lần nắm tay nó, rồi dùng ánh mắt nóng bỏng thiêu đốt nó. Nếu như dây thần kinh của Đường Uyển Như nhạy cảm bằng một phần mười của Cổ Ly thôi, thì túp lều này đêm nay đã sập rồi.

Tiệc rượu còn chưa quá nửa chừng, Vệ Hải đã nằm soài ra ghế sofa, giống như một con chó săn lông vàng đang say ngủ vậy. Đầu Nam Tương đau nhói, đợi chút nữa còn phải tha cái thứ to lớn kèn càng kia về nhà, thật phiền phức. Còn Đường Uyển Như bên cạnh, sau khi qua ba lượt rượu, bắt đầu tập Yoga như ở giữa chốn không người, nét mặt an nhiên tự tại, ánh mắt đờ đẫn tán loạn, không thể tập trung. Khi nó vịn chân lên đầu, Nam Tương vẫn còn chưa xác minh được liệu có phải vừa rồi mình đã nghe thấy tiếng răng rắc răng rắc hay không, nổi cả da gà.

Khi Cổ Ly bước đến, đã trông thấy Vệ Hải say bí tỉ, và Đường Uyển Như đang thần thờ ngồi đó như một pho tượng. Nó và Nam Tương bốn mắt nhìn nhau, Nam Tương cũng đã uống khá nhiều, ánh mắt lơ đãng, không biết là tỉnh hay ngủ nữa. Cổ Ly chau mày gọi điện thoại, một lát sau, Kitty bước đến, Cổ Ly hỏi Kitty: “Phòng mà công ty đặt cho khách có còn thừa nhiều không? Tôi có bạn ở đây, chắc là không đi nổi nữa, để anh ấy ở lại đây nhé.” Kitty lôi trong túi xách ra một cuốn sổ, lật qua lật lại, sau đó móc ra một

phong thư nhỏ có chứa thẻ phòng đưa cho Cố Ly: “Trên đó có ghi số phòng, cô bảo nhân viên phục vụ đưa anh ta lên đi.”

Cố Ly quay đầu gọi nhân viên phục vụ, rồi trao thẻ phòng cho anh ta, sau đó chỉ vào thân hình đồ sộ đang nằm vật trên ghế sofa kia, nói: “Anh đưa anh này lên phòng nghỉ ngơi nhé.”

Mấy phút sau, nhân viên phục vụ kia quay lại, đem thẻ phòng giao lại cho Cố Ly, nói đã đưa anh chàng kia lên đến nơi. Cố Ly thuận tay rút tờ phiếu một trăm đồng boa cho phục vụ, rồi tiện tay cầm cái thẻ phòng ném vào túi mình. Nam Tương vừa muốn nói gì với nó, nó đã quay người tiến về phía sân khấu đi mất. Vì nó đại diện phát ngôn cho phía chủ tiệc hôm nay.

Ngay sau khi tiếng nhạc ồn ào vừa tạm lắng, Cố Ly đã như một con thiên nga đen, đứng tảo nhả dưới ánh đèn pha sân khấu. Với tư cách là đại diện phía chủ tiệc lần này, nó nâng cao ly champagne cùng nét mặt tươi cười tinh tế mà giả tạo kia, để cảm ơn khách mời đã đến dự.

Tôi, Giản Khê và Cố Nguyên ngồi dưới sân khấu, nhìn Cố Ly như tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn sân khấu, đều cảm thấy hôm nay nó đẹp làm sao.

Giản Khê lấy tay thúc thúc Cố Nguyên, nói với anh ta: “Này, chẳng phải cậu chuẩn bị cầu hôn sao? Chính là lúc này đây.”

Tôi phun nguyên ngụm rượu ra ngoài: “Anh nói gì? Cố Nguyên chuẩn bị cầu hôn?”

Giản Khê cười híp mắt với tôi: “Đúng đấy, tên tiểu tử này đã mua nhẫn rồi, hôm nay có đưa cho anh xem rồi hỏi là có đẹp không, nói là chuẩn bị để cầu hôn Cố Ly, sắp đính hôn đấy.”

Rõ ràng Cố Nguyên hơi chệnh choáng, đôi mắt ửng đỏ, chăm chú nhìn Cố Ly trên sân khấu, rồi nói vẻ không cam lòng: “Hôm nay sinh nhật tớ, cô ấy quên rồi. Cầu cái mốc xì.”

“Cô ấy nhớ đấy,” tôi chột dạ uống một ngụm rượu, “Em nói với anh nhưng anh không được nói là em bảo đấy nhé, nó đã đặt một phòng tình nhân trên lầu rồi, trong phòng còn trang trí đủ thứ như hoa hồng và nến, em và Nam Tương đã bận bịu cả nửa ngày trời đấy. Cô ấy muốn tạo bất ngờ cho anh.”

Ánh mắt Cố Nguyên chợt lóe sáng. Tôi phát hiện anh ta cũng như Giản Khê, đều như một cậu nhóc, đặc biệt ưa nịnh. Nếu nói như Nam Tương, tôi và Cố Ly nếu quả thật ăn thịt xong hai người họ rồi, quăng xương đi sẽ có thể vui cả đời. Trước đây tôi từng nói như vậy với Giản Khê, anh ấy xéch mắt nhìn tôi, dè bĩu nói: “Đắc ý gì chứ, đó là vì anh yêu em. Nếu anh không yêu em, thì dù em có bê gạch vàng quỳ trước mặt, bóp chân giúp anh cũng chẳng có cửa đâu, biết hài lòng đi cô gái.”

13. Chương 04 Phần 4

“Cuối cùng, xin cho phép tôi nói một chút chuyện riêng,” Cố Ly trên sân khấu đảo ánh mắt về phía dưới, “Đêm nay tôi muốn giới thiệu với mọi người một người, là người đặc biệt nhất trong đời tôi, hôm nay là ngày đặc biệt nhất, tôi muốn mọi người hãy làm quen với cậu ấy. Với tôi mà nói, cậu ấy giống như món quà mà Thượng đế ban tặng, tôi chưa bao giờ dám mơ trong đời này mình có thể có được một người như vậy, hơn nữa, lại còn đặc biệt nhất, cậu ấy cùng họ với tôi, xin phép cho tôi giới thiệu với các bạn Cố...”

“u lên đi, chờ gì nữa, lãng mạn quá.” Giản Khê thúc giục Cố Nguyên.

Cố Nguyên gãi gãi đầu, xoa xoa khuôn mặt đỏ phừng phừng của mình, mỉm cười có chút gượng gạo rồi đứng lên, rút tay túi quần, mò lấy cái hộp đựng chiếc nhẫn hiệu Cartier màu hồng, chuẩn bị bước lên sân khấu. Vừa tiến được một bước, bỗng nghe thấy Cố Ly nói: “...cậu ấy là em trai tôi, Cố Hoài.”

Cố Nguyên vừa định dời bước, bất giác khựng lại trong câu nói của Cố Ly. Anh ấy trông về phía Cố Hoài đang đứng bên cạnh Cố Ly trên sân khấu, hai người họ như cặp người máy được sản xuất theo cùng một dây chuyền vậy, hoàn mỹ, tinh tế, lạnh lùng, cao ngạo, quý phái.

Họ đứng cùng nhau dưới ánh đèn sân khấu, hình ảnh đó cơ hồ như rạng ngời nhất.

Tay Cố Nguyên đặt trong túi áo, ra sức siết chặt chiếc hộp đựng nhẫn màu hồng kia, bóng anh bất động dưới ánh đèn, giống như một lỗ hổng tối đen âm u vậy. Anh lùi lại, ngồi phịch lên ghế sofa, vớ lấy ly rượu lớn đặt trước mặt ngửa đầu uống cạn.

Tôi và Giản Khê nhìn anh, chẳng ai dám nói gì.

Chưa đến mười phút sau, Cố Nguyên đã say mềm. Anh ta nằm vật ra ghế sofa, ánh đèn thi thoảng chiếu lên khuôn mặt, khóe miệng anh ấy trễ xuống. Tôi thở dài một tiếng.

Tôi đi về phía Cố Ly, chẳng dám nói với nó chuyện Cố Nguyên định cầu hôn, tôi chỉ nói cho nó biết Cố Nguyên đã say bí tỉ rồi. Nó ngoảnh đầu lại nhìn Cố Nguyên đang nằm ở phía xa xa bên cạnh Giản Khê, rồi nói với tôi: “Chuyện của mình ở đây còn chưa xong, hay là cậu đưa anh ấy lên phòng đã đặt nhé.” Tôi gật gật đầu, Cố Ly móc lấy thẻ phòng trong túi đưa cho tôi.

Khi chúng tôi đưa Cố Nguyên đặt lên chiếc giường phủ đầy cánh hoa hồng kia, anh ta đã ngủ say như chết rồi. Chúng tôi tắt đèn, đắp chăn giúp anh ta. Trong bóng tối, Giản Khê nắm chặt tay tôi, chúng tôi cùng bước ra khỏi phòng.

Trở lại đại sảnh, chúng tôi đem thẻ phòng trả lại cho Cố Ly, nó gật gật đầu, tiện tay thả thẻ phòng vào túi xách, sau đó quay sang tôi nói một tiếng “Cảm ơn”.

Tôi nói phải đi trước, Cố Ly quay đầu lại nhìn Cung Minh và Kitty ở phía đằng xa, sau lại trông về phía Cố Hoài đang tán chuyện với một số người trong ngành xuất bản, rồi nói với tôi: “Cậu đi trước nhé. Mai đây liên lạc với cậu.”

Khi Giản Khê dắt tay tôi đi đến đại sảnh, anh đột nhiên dừng lại, sau đó nhìn tôi, lại quay người đưa tôi đi đến trước bàn lễ tân. Anh nói với cô gái lễ tân: “Có phòng tình nhân không? Đặt giúp tôi một phòng.”

Tiếp tân ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt của cô ta, khuôn mặt tôi chợt ửng đỏ. Giản Khê siết chặt tay tôi đang bị khuất phía dưới quầy tiếp tân, sau đó quay qua khẽ cúi đầu mỉm cười với tôi, nụ cười quyến rũ như xưa.

Còn lúc này, Nam Tương đã uống đến say mềm, nhưng vẫn nhìn sang Đường Uyển Như đã nằm ngủ bên cạnh, lại trông về phía Cố Ly đang trừng đôi mắt lấp lánh trò chuyện cùng người khác, nó âm thầm tiến đến bên cạnh Cố Ly, mở túi của Cố Ly, rồi cầm chiếc thẻ phòng kia. Nó muốn đi tìm Vệ Hải. Nó sợ Vệ Hải uống say rồi sẽ thấy trong người khó chịu mà nôn thốc nôn tháo, không ai chăm sóc anh ấy.

Nó chiếu theo số phòng ghi trên thẻ mà đến cửa phòng, rồi đem thẻ phòng cắm vào. Trong bóng tối bộ dạng ngật ngưỡng của nó chui qua cửa, ngập tràn căn phòng là mùi hoa hồng ngào ngạt. “Vệ Hải.” Nó kêu lên mấy tiếng, người trên giường không hề phản ứng, chắc đã ngủ say rồi. Nó đưa tay lên, muốn bật đèn phòng, nhưng đột nhiên nó phát hiện mình chẳng đủ dũng khí. Trong màn đêm nhuốm hương hoa hồng này làm tim nó đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau khi Cố Ly đã sắp xếp ổn thỏa cho những vị khách xác định trước cũng như những nhân vật tầm cỡ mà nó muốn làm quen, nó cũng đã uống khá nhiều. Nhưng nó có một ưu điểm chính là: luôn có thể khiến bản thân đã say bí tỉ trông có vẻ hoàn toàn không hề say. Bên ngoài linh hồn đã mơ hồ của nó, luôn được bao bọc một tấm thân tinh táo và sắc sảo, biểu hiện ấy của nó như một con yêu tinh đã tu luyện hàng ngàn năm cuối cùng đã sắp đạt đến cảnh giới thân tiên, tỏa ra một tòa hào quang rực rỡ.

Nó điềm tỉnh đến bên Cố Hoài, móc thẻ phòng trong túi xách ra, đưa cho Cố Hoài, nói: “Đưa chị đến phòng này, chị uống say rồi.”

Đương khi Cố Hoài diu nó đến phòng, nó quay đầu lại, nhìn về phía trụ chữa cháy màu hồng ở trong hành lang rồi nói tạm biệt với giọng điệu vừa tao nhã lại vừa điên rồ. (...)

Cố Hoài nhìn Cố Ly, lúc này giống như một bệnh nhân tâm thần đang cố làm ra vẻ bình tĩnh, nó thậm thà thậm thụt đẩy cửa phòng, sau đó đường hoàng bước vào đóng cửa lại. Cố Hoài thở dài một tiếng, rồi cười gượng vẻ đặng chẳng đặng, quay người chậm chậm trở vào thang máy.

Trong bóng tối, Cố Ly chẳng thèm bật đèn, nó men theo ánh sao chiếu xuyên qua cửa sổ tiến vào, nhìn thấy cái bóng đang nằm trên giường. Nước mắt của nó đang ầng ậng trong khóe mắt. Nó đã uống say, nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo.

Nó tiến tới, nhẹ nhàng ôm anh ta từ phía sau. Đắm mình trong mùi hương thơm của cơ thể ấy, ngủ thiếp đi.

Tiệc rượu cũng sắp tàn, chỉ còn lại Cung Minh đang ngồi bên quầy bar, và cả Neil lúc này đang ngồi bên anh ta.

Cung Minh ngoái đầu nhìn anh chàng con lai như người Anh Đìeng bên cạnh mình, khẽ nhếch khóe miệng, nói: “Cậu là em trai từ nước ngoài trở về của Cố Ly hả? Lần trước hình như đã từng đến nhà chúng tôi chỗ trang viên Thế Mậu Dư Sơn.”

Neil để lộ ra nụ cười điển hình của vẻ hoang dã, mang đầy sức sát thương kiểu người Anh Đìeng: “Đúng rồi, tôi nhớ anh tên là Cung Minh đúng không? Chị tôi và Lâm Tiêu thường nhắc đến anh.”

Cung Minh gật gật đầu, rồi không nói gì nữa, quay đầu lại tiếp tục uống ly rượu đặt trước mặt kia. Một lát sau, anh ta quay sang, nói với Neil: “Cậu biết không, kỳ thực tôi cũng có một thằng em.”

Neil cười nham nhở, nói: “Đẹp trai như tôi chứ?”

Cung Minh bật cười, trên mặt toát lên sắc màu hồng phấn, trông chẳng có chút lạnh lùng mà vẫn là vẻ thản nhiên như anh ta thường ngày, dưới ánh đèn êm dịu, dáng vẻ ngà ngà say của anh ta, trông chẳng khác nào một nam sinh. Anh ta nói: “Em trai tôi đẹp trai hơn cậu.”

Neil nhú nhú chân mày, dán mắt vào cặp mắt của Cung Minh, nói cách nghiêm túc: “Không thể nào, anh uống say rồi.”

Cung Minh: “...”

Neil vẫn nhìn Cung Minh với nét mặt nghiêm trang, thế rồi Cung Minh cũng nhin không nổi mà phá lên cười ha hả: “Cậu muốn nghe kể chuyện không?”

Neil khẽ chau mày, nói: “Được, nhưng anh đừng kể phức tạp quá, hơn nữa đừng xuất hiện thành ngữ gì gì đó, khả năng văn học của tôi không tốt lắm đâu.”

Trong không gian chật hẹp của thang máy, ánh đèn khiến không khí càng thêm nóng bỏng. Neil tựa người vào một Tổng biên tập thường ngày hô phong hoán vũ, còn lúc này đang chân nam đá chân chiêu cùng gương mặt đỏ lựng, từ từ lên lầu.

Sau khi thang máy mở cửa, Neil chiếu theo số ghi trên thẻ phòng mà Cung Minh đưa cho, để tìm đến căn phòng. Sau khi quẹt thẻ phòng để mở cửa, “tách” một tiếng đèn xanh bật sáng, cửa chính mở ra.

Neil nói với Cung Minh: “Tôi đi trước đây.”

Cung Minh kéo vai Neil trở lại, nói thốc vào mặt: “Câu chuyện tôi còn chưa kể xong mà. Hôm nay cậu phải ở đây, đây là phòng đôi.”

Neil nheo mắt nhìn Cung Minh “không biết sống chết” trước mắt, trên gương mặt sắc sảo như trang báo này là một đôi mắt hẹp dài không thể tập trung vào tiêu cự, cặp lông mi dày rợp chớp chớp liên hồi, khiến mắt anh ta trông quyến rũ vô cùng, đôi gò má ửng đỏ, đang tỏa ra sức nóng mang đầy hương vị.

Neil áp sát vào tai Cung Minh, rồi khẽ khàng nói với anh ta một câu.

Gương mặt mơ hồ của Cung Minh hình như thoáng tỉnh lại đôi chút, anh ta sững người, sau đó lại phá lên cười ha hả: “Tôi sợ cậu thật đấy, nhóc ạ.” Cung Minh cúi đầu cười híp mắt, sau đó ngẩng lên với cái miệng toe toét, “Vào đi.”

Cung Minh chân nam đá chân chiêu kéo Neil vào phòng, rồi xoay người đóng sập cửa.

[Buổi sáng 10:15]

“Chuyến lữ hành địa ngục” đã đến điểm cuối khi thang máy vang lên một tiếng “ting”, cửa thang máy mở ra, mấy người bên trong đều không hẹn mà gặp, bối rối húng hắng mấy tiếng. Tất cả họ ai nấy đều đang mang bí mật xấu bước ra đại sảnh.

Một nhóm người đứng bên quốc lộ, ánh mặt trời rọi thẳng trên đỉnh đầu, mọi người đều nhện nhạo móc kính râm mũ nón trong túi ra chụp lên, giống như một đám yêu ma bị ánh nắng mặt trời chiếu cho đau đớn đến quẫn quại. Trong đó Cố Ly nổi bật nhất, tôi thậm chí cảm thấy đỉnh đầu của nó lúc này đang rịn lên những sợi khói trắng. Khiếp thật.

Ngay sau đó đám yêu ma này chui hết vào trong mấy chiếc xe con màu đen cao cấp, có chiếc di chuyển về cổng chính của hãng taxi, có chiếc lại xoay về hướng cửa hàng Starbucks phía góc đường... chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, bọn họ cơ hồ không nói cũng hiểu nhau, đang cố chạy trốn khỏi cục diện khiến người ta thấy bối rối khác thường này.

Có điều, trốn khỏi hòa thượng chứ không trốn được chùa, khi chúng tôi tập trung tại ngôi biệt thự Tĩnh An kia, tôi không sao tưởng tượng được, mình sẽ phải đối mặt với tình huống nào nữa.

Tôi không thể không tụng kinh niệm Phật trong taxi, thậm chí còn lóe lên ý nghĩ phải ăn chay tích đức. (...)

Tục ngữ nói người đi nhà trống, khách đi trà lạnh.

Nhưng, sau khi chúng tôi rời khỏi khách sạn ấy, nhà cũng chẳng trống, mà trà cũng chẳng lạnh.

Trong căn phòng tổng thống của khách sạn, Cung Huân ngồi phía sau bàn sách. Cặp thanh niên đang đứng trước mặt ông ấy, một cô gái xinh đẹp, một chàng trai tuấn tú.

Cung Huân đặt hai chồng văn bản trước mặt.

Cô gái mặc áo khoác màu đen, nói với Cung Huân: “Thưa ông Cung, đây là những bức ảnh chụp lén được về mấy người đó trong tháng này, gồm cả những nơi họ thường xuyên ra vào hằng ngày, thời gian làm việc, nghỉ ngơi của họ, những người họ tiếp xúc, đều có chụp lại.” Chàng trai tuấn tú trẻ tuổi, nói với Cung Huân: “Thưa ông Cung, đây là tình hình tài chính cá nhân của Cố Ly cũng như bảng báo cáo tài chính và các khoản thu chi của công ty kể từ khi cô ấy quản lý “M.E” đến nay, còn cả văn kiện nội bộ mà cô ấy đã điều phối kiểm tra. Có mấy văn kiện cô ấy cũng cố ý điều động kiểm tra, nhưng với quyền hạn của cô ấy không thể kiểm tra được, tôi cũng đã ghi tên của mấy văn kiện này ở mặt trong.”

Cung Huân gật gật đầu, rồi khoát khoát tay.

Hai người cung kính lùi ra.

Hai người họ ra khỏi đại sảnh, ánh mặt trời chiếu rọi rõ trên gương mặt thanh tú của họ. Lớp trang điểm màu khói thuốc của Kitty vẫn chẵn chu như thế, còn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Lam Quyết, dưới ánh mặt trời lại tỏa ra sức hấp dẫn mơ hồ. Hai người họ khoát tay chào nhau, rồi đeo kính râm lên, trong tích tắc đã biến mất giữa dòng người cuộn cuộn.

14. Chương 05 Phần 1

Chương 5

Tôi ngược mắt nhìn Cung Minh, anh ta đang cúi đầu uống Champagne.

Màu Champagne trong ly kia giống như con người của anh ta, tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết như hổ phách.

Trên khóe môi anh ta luôn thường trực nét cười đặc trưng - nét cười tràn ngập kỳ vọng, tràn ngập mỉa mai, trông như khuôn mặt của đám đông khán giả đang chờ đợi một buổi xiếc thú mở màn đầy sôi động vậy.

Ngũ quan anh tuần mà lạnh lùng của anh ta đông đưa dưới ánh nền, trông như đại thiên sứ Lucifer cuối cùng phải trụ lạc vì ác ma. Vừa thuần khiết cao quý, vừa gian ác tàn bạo.

Nếu phải nói cuộc sống của tôi dạo gần đây, có trò gì còn liên miên không dứt hơn cả những cơn mưa xuân u ám lạnh lẽo triền miên không ngớt vào tháng Tư của Thượng Hải, thì đó chính là điện thoại của Cố Ly.

Đây là lần thứ bảy trong ngày hôm nay, tôi lặng lẽ cầm điện thoại của nó chuyển đến bàn thư ký, và tin rằng nhất định nó sẽ bị giọng nữ giống như của cô nhân viên lúc nào cũng kè kè bên Kitty kia xuất hiện trong hộp thư thoại của tôi làm cho kích động: “Xin chào, tôi là trợ lý của ông Cung Minh, vô cùng xin lỗi hiện tại tôi không tiện nghe điện thoại của bạn, xin để lại nội dung lời nhắn, tôi sẽ gọi lại cho bạn sớm nhất.”

Tôi có thể tưởng tượng được cái cảnh Cố Ly tay cầm điện thoại còn mắt đang trợn lên trắng dã, trên thực tế, nếu phải liệt kê một danh sách sự vật mà cả thế giới căm ghét, thì hộp thư thoại nhất định sẽ xếp ở Top 5. Tôi còn nhớ hồi đại học, có lần Đường Uyển Như đang nhiệt huyết sôi trào tự cài cho di động của mình một hộp thư thoại, nhưng khi Cố Ly nghe thấy trong điện thoại đột nhiên vang lên giọng nói “Chào bạn, đúng vậy, tôi chính là Uyển Như, đúng vậy, hiện giờ tôi thực không tiện...” cứ eo éo không ngừng giống như ăn phải ớt cay xè, khi ấy nó đã ném thẳng điện thoại qua chỗ tôi, “Lâm Tiêu, cậu nghe thử xem cái giọng này, nó ợ một cái nghe cứ như nó vừa uống hết một bát lẩu vậy.”

“Lại là Cố Ly?” Kitty đang vác thứ gì đó trông như một bao đạn vậy - chiếc túi xách kiểu dáng dành cho nam hiệu LV cực lớn, khi lướt qua chỗ tôi, liềm liếc mắt quét qua người tôi.

Tôi gật gật đầu về phía nó, sau đó bước xuống khỏi chiếc xe Benzs màu đen mới tinh của công ty Cung Minh, rồi rút trong túi ra một chiếc dây buộc tóc, tức tốc búi lại, chuẩn bị lao vào cuộc chiến lửa rực ngất trời. Sau khi tôi xắn tay áo buộc tóc xong xuôi, ngẩng đầu lên lập tức trông thấy Kitty như người mẩu vữa từ trên trang ba tạp chí Vogue [1] bước ra trước mặt tôi vậy, đuôi mắt tinh tế và cặp mi cong vút đã tôn ánh mắt của cô ấy trở nên quyến rũ như hổ phách màu đen tuyền. Có điều đây không phải điểm nhấn, điểm nhấn là vì mục đích để dễ bề hành động, cô ấy giống như tôi, cũng búi gọn đầu tóc lên, nhưng dây buộc tóc cô ấy dùng là một chiếc dây màu đen hiệu Chanel - đúng vậy, tôi nhớ như in chiếc dây buộc tóc màu đen giá 4.965 đồng này, tôi từng mang chiếc dây này đến cho người mẫu chụp ảnh. Trông cô ấy như Audrey Hepburn [2], còn tôi tự soi vào cửa sổ xe mà ngắm nghía thì thấy mình như một nữ công nhân xưởng dệt của Thượng Hải vậy, thở dài não nuột. Cô ta chẳng nói chẳng rằng lấy ra chiếc dây buộc tóc màu đen khác giống y chang từ chiếc túi Gucci to không tưởng kia, đưa cho tôi, sau đó không nói không rằng cô ấy duỗi thẳng mấy ngón tay thon dài trắng nõn mềm mại, rồi mấy đầu ngón tay di qua chuyển lại trên chiếc dây buộc tóc bằng vải thô trên đầu tôi. Vậy là, tôi ngay tức khắc lãnh ngộ được thông điệp quan trọng nhất, và rồi chiếc dây buộc tóc hiệu Chanel đã kiêu sa quấn trên mái tóc tôi: “Kitty, chị thật tốt quá. Em sao dám đòi hỏi thứ quà tặng sang trọng như vậy chứ, cho em mượn buộc một chút là được rồi, em đeo một chút sẽ trả lại cho chị, thật đấy.”

[1] Vogue là tạp chí chuyên về thời trang và phong cách ăn mặc được phát hành hàng tháng tại 18 quốc gia trên thế giới.

[2] Audrey Hepburn (1929 - 1993) diễn viên điện ảnh huyền thoại của những thập niên 1950, 1960. Bà được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX, là biểu tượng của thời trang và còn được biết tới với vai trò là người hoạt động nhân đạo, đại sứ thiện chí của UNICER.

“Không cần trả lại tôi, trả lại cho người thuộc bộ phận trang phục của công ty là được rồi, đó là hàng mẫu dùng chụp ảnh, cái trên đầu tôi cũng thế.” Bóng dáng yếu điệu của cô ấy giống như nàng thiên nga kiêu sa ngạo nghễ, tôi không thể không thừa nhận, tôi đã thua, nếu ai đó nói rằng người có khí chất thì dù có đeo vật xấu xí lên vẫn cao quý sang trọng như vậy, ngoài Kitty ra, toàn thế giới này cũng chỉ còn lại Cố Ly là có thể làm được.

Cuộc triển lãm nghệ thuật (đáng chết và táng tận lương tâm) của các trường ở Thượng Hải kéo dài lê thê này vẫn đang tiếp tục, tôi và Kitty giống như nữ liệt sĩ của thời tám năm kháng chiến - đương nhiên, là nữ liệt sĩ trang điểm mắt màu khói, đi giày cao gót và mặc nội y chỉnh hình bình thường, với nét mặt cứ mười lăm giây lại trợn mắt một lần, đi đi lại lại trong khuôn viên rộng thênh của trường.

Kitty chăm chú nhìn những chiếc xe con cao cấp màu đen nghiêm túc nối đuôi nhau trang trọng đậu kín trước cửa Học viện Mỹ thuật, chúng gần như biến sắc sau cặp kính râm hiệu Prada của cô ấy. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng cô ấy lại trợn mắt lần nữa: “Tôi cảm giác như mình đang đi dự tang lễ của chủ ngân hàng nào đó ở phố Wall.”

Khoảnh khắc đó, tôi thầm bối rối quay đầu ngắm chiếc xe mới của Cung Minh.

Người bị điện thoại của Cố Ly oanh tạc, tất nhiên không chỉ mình tôi.

Sự thực là, trong số những người xuất hiện trong thang máy như “chiếc quan tài nhỏ đang trên đường xuống mười tám tầng địa ngục” hôm đó, ngoài Cung Minh ra, tất cả số còn lại đều bị tiếng điện thoại inh ỏi của Cố Ly quấy phiền - Cung Minh không bị điện thoại làm phiền, là bởi anh ta và Cố Ly làm chung một công ty, nó giẫm trên đôi giày cao gót “lạch cạch lạch cạch” mà đóng cửa bước vào trong phòng làm việc của anh ta. Đúng thế, thứ mà Cung Minh nhận được chính từ sự phiền nhiễu đang hiện hữu trước mắt.

Nhớ lại, sáng sớm hôm đó, sau khi trở về căn biệt thự chúng tôi ở, không ai bảo ai mọi người vội vã quynh quáng thay quần áo, đánh răng rửa mặt, sau đó chạy biến khỏi tòa nhà trước khi Cố Ly thu vén xong mọi thứ, nói một cách chính xác, là chạy thoát khỏi phạm vi mà Cố Ly có thể chạm đến.

Chúng tôi chỉ muốn quét sạch cái đêm giống như trận tai nạn ấy ra khỏi ký ức, giống như tôi thường đem những tấm ảnh lập dị mà mình đặc biệt căm ghét trong cuốn nhật ký thời cấp ba ra xé tan tành hủy hoại đi vậy.

Nhưng Cố Ly thì không, tôi biết nó đang bị hình ảnh tôi và Giản Khê đứng bên nhau “nối lại tình xưa” kia làm cho kích động - cho dù nó đã quên việc này hoàn toàn là do một tay nó sắp đặt, nhưng có vẻ nó đã quên tới đó nó đưa Giản Khê đến trước mặt tôi trông như dất con cừu non ngoan ngoãn, có điều lúc này nó đã tỉnh ngộ mà phát hiện ra thứ mà nó dất về lại là con lạc đà Alpaca khoác da cừu; nó cũng bị Cố Nguyên và Nam Tương áo mũ xộc xệch bước vào thang máy làm cho kích động vô cùng, điều này tôi có thể hiểu được, vì nếu đổi lại bất kỳ người nào trông thấy bạn trai mình vừa sáng tỉnh mơ đã đầu bù tóc rối cùng với con yêu tinh đẳng cấp như Nam Tương này bước từ trong phòng ra, đều sẽ tức tốc từ trên nóc nhà bay xuống Phố Đông; đặc biệt hơn, nó còn bị Cung Minh và Neil đỏ mặt tía tai làm cho kích động.

Tất nhiên, cọng cỏ cuối cùng đè chết lạc đà, chính là khi nó nhìn thấy Vệ Hải đang nằm lơ lửng bên cạnh mình kia.

Với sự hiểu biết của tôi về nó, tôi tin rằng nó chắc chắn sẽ chẳng khác nào như mở phiên tòa phán quyết quy mô lớn, tập trung tất cả mọi người, rồi dùng bình trà hiệu Hermes đắt đỏ quý phái mà giá trị có thể mua được diện tích phòng toilet nhà tôi kia, bên trong chứa đầy thạch tín, máu mào hồng hạc [3], dichlorvos [4], hàm tiêu bán bộ điên [5]... nóng hổi thơm nồng, dốc hết vào miệng chúng tôi. Tôi có thể tưởng tượng được

cảnh sau cùng nó nhất định phải làm rõ ngọn nguồn mọi chuyện, mới có thể cho chúng tôi đi ngủ. Nếu không nó sẽ mang thần thái dỗi dằn không biết mệt mỏi mà tiếp tục quấy nhiễu hao tổn cả ngày đêm với bạn. Tôi hiểu quá rõ, nó là người chẳng cần ăn mà vẫn có thể sống chỉ nhờ tác dụng quang hợp. Mỗi sáng khi ánh nắng chiếu sáng lên mặt nó, thì mắt nó bắt đầu tỏa sáng rực rỡ.

[3] Trong máu của con hồng hạc có một loại xianua (cực độc). Ngày xưa mấy vị vua Trung Hoa hay ban ấy người có công + tội một thứ gọi là Tam Ban Triều điển (ba ân huệ của triều đình) trong đó một con dao, một dải lụa, và một ly rượu có máu trích từ máu con hồng hạc.

[4] Dichlorvos: Một loại thuốc trừ sâu cực độc.

[5] Hàm tiểu bán bộ diện thực chất là loại ma túy mới xuất hiện tại Đài Loan gần một năm nay. Thứ này tan nhanh trong nước, sau khi dùng, con người sẽ rơi vào trạng thái ảo giác nghiêm trọng và không kiểm soát được hành vi của mình.

Do vậy, sau khi nghe được lời nhắn của Cổ Ly trong điện thoại, hai mắt tôi như tối sầm lại, loạng choạng lao vào hai công nhân trước mặt đang treo bức tranh sơn dầu cực lớn lên tường.

“Lâm Tiêu thân mến, tối nay về nhà đúng giờ, tớ đã hẹn mọi người tụ họp ở nhà tớ.” Giọng nó trong điện thoại ẻo lả như thể Đồng Khanh - người chủ trì đêm hội liên hoan chào mừng năm mới, sau cùng, còn thông thêm một câu, “Tớ đích thân vào bếp.”

... Có thể vì huyết áp của tôi quá thấp, nên đã nghe thành “tớ đích thân hạ độc”.

... Nhưng nghĩ lại, thấy “tớ đích thân hạ độc” thì gần với sự thật hơn, có thể tôi hoàn toàn không nghe nhầm.

Còn Cổ Ly vừa hoàn tất xong việc “hạ độc” di động của tôi, lại đem bộ vuốt ma quái với những chiếc móng gắn thạch anh cao cấp của nó, vươn về phía Nam Tương lúc này đang uống trà sáng trong sảnh của một căn biệt thự cũ kiểu Pháp trên đường Cự Lộc. Sảnh này là sảnh cà phê chúng tôi yêu thích nhất thời đại học ngoài cái quán nằm dưới thư viện kia.

Còn lúc này, Nam Tương và Vệ Hải đang cuộn mình trên ghế sofa nền vải trắng bóc nằm trong góc khuất của sảnh nhà xanh thẫm kia, trước mặt là hai tách cà phê Latte thơm nồng.

Nam Tương cắn răng, hai mắt nhắm nghiền, lập cập cầm lấy di động, sau đó nghe thấy âm sắc quyến rũ của Cổ Ly vang lên trong điện thoại, cái câu “Tối nay cậu nhất định phải đến đây, chị em tốt chúng mình lâu lắm rồi chưa chính thức họp hành gì” trong tai Nam Tương lại nghe ra như là: “Tối nay cậu nhất định phải đến, nếu không tớ sẽ đem thủy ngân gọi từ đỉnh đầu cậu xuống đây.”

Nam Tương ngắt điện thoại, cau mày ủ mặt nói với Vệ Hải: “Làm sao đây? Hay là nói với họ đi.”

Vệ Hải vuốt vuốt mái tóc kiểu tự do phóng khoáng mà anh ta vừa cắt, rồi nhìn chăm chú vào mặt Nam Tương, có chút không nỡ thấy nó buồn rầu như vậy, anh ta nói: “Anh nghe em.”

Nam Tương gật gật đầu, đột nhiên nhớ lại, “Tối qua Đường Uyển Như cũng đang...”

Vệ Hải “gào” lên một tiếng, hai tay kẹp chặt sau gáy tỏ vẻ đau đớn, sau đó đập đầu xuống chiếc bàn trước mặt đánh rầm một tiếng. Nam Tương day day huyết thái dương, cũng chẳng biết nên làm thế nào, đang ủ rũ chán nản, đột nhiên Vệ Hải đang vùi đầu vào chiếc khăn trải bàn màu trắng bắt thành hình linh bật dậy, hai tay ôm lấy gương mặt nó, sau đó đôi môi tức tốc kề sát lại. “Mặc kệ, chết thì chết.” Bộ ria của Vệ Hải cứ nhột nhật chà lên gương mặt nó.

Ánh mặt trời long lanh của buổi sáng mùa xuân giống như một thứ mỡ bò, phết lên lớp ánh vàng lấp lánh trên thảm cỏ. Hơi thở tràn đầy sức sống của mùa xuân hòa quyện với mùi hương của lá cây ngô đồng Pháp trên suốt dọc con đường Cự Lộc, vẩn vút nơi đầu mũi. Hương vị như mùi bơ ngọt béo ngậy ngậy ở cửa hiệu bánh mì. Trong bầu không khí màu lục sẫm, còn có cả mùi nam tính mạnh mẽ tỏa ra sau hơi thở của Vệ Hải. Nam Tương khẽ khàng mở to mắt trong nụ hôn sâu đến nghẹt thở dài dằng dặc, cách nơi mắt nó mấy centimet, là đôi mắt đang khép chặt và cặp mi dài trông như lông vũ mềm mại của Vệ Hải, đôi chân mày rậm rạp tựa như hai nét cọ nho nhỏ ẩn sau mái tóc trước trán.

Cái ôm như bị hòa tan. Nam Tương cảm nhận được lồng ngực rần rở của Vệ Hải đang áp sát lên người mình, trái tim giống như một tinh cầu nóng bỏng đang đập không ngừng.

Sau khi ngắt cuộc gọi cho Nam Tương, Cố Ly tỏ rõ thần sắc vô cùng đặc ý. Nó cầm chiếc tách sứ màu trắng lên nhấp một ngụm nhỏ trà bá tước - Earl Grey. Cái thứ mỗi gói nhỏ 500g này nó vừa kiếm được từ “Hội chợ triển lãm hồng trà cao cấp châu Âu” được tổ chức trên nóc tòa cao ốc Hằng Long. Hôm mới mua về, ngay tức khắc nó dùng hai móng tay gấn đá cầm một góc của túi trà, giơ lên trước mặt Đường Uyển Như, rồi nói bằng giọng âm dương kỳ quái với thứ ngữ khí nghe xong chỉ muốn hắt cà phê lên mặt nói: “Cậu biết không hả, thứ này”, nói đến đây, nó dừng lại giây lát nhìn Đường Uyển Như suy tư một chốc, sau đó quay ngoắt người đi, giơ gói trà lên đong đưa trước mắt tôi, “còn đắt hơn cả cậu.” - Nó luôn tìm được cách thức đơn giản nhất, hiệu quả nhất, và ngắn gọn nhất, một câu thốt ra có thể triệt để sỉ nhục cả hai người, đây vốn là tư chất thiên bẩm của nó.

Cố Ly nhìn Đường Uyển Như mới ngủ dậy, đầu vừa trùm khăn mặt vừa đắp mặt nạ, nói: “Như Như, tối nay tớ tổ chức họp mặt ở nhà, bọn mình cũng mời Vệ Hải đến chứ?” Nói xong, mặt đầy vẻ đặc ý, nó trông sang gương mặt lập tức vụt sáng không nằm ngoài dự đoán của Đường Uyển Như “vậy cậu gọi điện thoại cho Vệ Hải đi, cậu đích thân mời sẽ có thành ý hơn đó.” Vậy là, Đường Uyển Như mang cả chiếc mặt nạ trông chẳng khác nào đám mây nắm màu hồng phấn, tung tăng xộc về phía phòng ngủ lấy di động. Ngay tức khắc trong phòng ngủ lại vọng ra âm thanh vừa hùng hồn mà kích động của Uyển Như: “Cố Ly, tớ yêu cậu.”

Cố Ly trong phòng khách, cuộn tròn trên ghế sofa trông như một con bạch xà, tao nhã mà nhỏ nhẹ gật đầu “Tớ cũng yêu cậu, Như Như.”

... Nếu đây là bộ phim truyền hình chiếu lúc tám giờ, thì hiện tại, đạo diễn nhất định sẽ đặc tả ánh mắt của Cố Ly, trong ống kính nhất định sẽ hiện ra thứ ánh sáng gian ác mà bí ẩn được bật sáng lên sau một cái “ting” giòn giã.

Tất nhiên, nếu bạn cho rằng danh sách khách mời của “Hồng Môn Yến” được dày công sắp đặt này đến đây là hết, thế thì bạn đã đánh giá quá thấp bản lĩnh “chỉ sợ thiên hạ không loạn” của Cố Ly. Nó đã điền cái tên “Cung Minh” vào vị trí trống sau cùng trên danh mục khách mời, tất nhiên, chỗ trống thứ hai tính từ dưới lên, nó đã điền tên Cố Hoài em trai thân yêu của nó - Có lẽ ngay cả bản thân nó cũng chẳng biết, nó đang đem lửa thiêu chính mình, đang liếm máu trên mũi dao, nó đang niệm chú đoạt hồn Chúa tể Voldemort, nó đang đánh cầu lông với Đường Uyển Như... hoặc là, nó đã hạ quyết tâm phải tạo ra được một vụ nổ với sức công phá cực lớn khoét một lỗ hổng to cỡ kỷ nguyên khởi tạo ở khu Tĩnh An tắc đất tắc vàng của Thượng Hải này. Tội chẳng chút nghi ngờ nếu nó làm tổng thống Mỹ, có lẽ chiến tranh thế giới lần thứ ba cũng sẽ chính thức khai màn. Xét từ một góc độ nào đó, nó giống Đường Uyển Như, mang một thứ tư chất thiên bẩm từ lúc chào đời, khiến cho tất cả mọi thứ rối tung rối mù đến mức không thể thu vén được mới dừng lại, tư chất đó đang sai khiến nó, khiến nó mỗi lần gặp chuyện đều như mắc chứng cuồng loạn, nhanh chóng khiến cục diện biến chuyển theo chiều hướng không thể cứu vãn nổi.

Thực tình tôi có thể hiểu được nguyên nhân nó mời Cung Minh, cảnh tượng khả nghi khi Cung Minh và Neil cùng nhau bước ra khỏi phòng buổi sáng đó chắc chắn đã chọc xuyên tim nó. Còn nhớ năm đó, sự kiện Cố Nguyên và Neil hôn nhau, đã như một quả lựu đạn phá hủy bữa tiệc sinh nhật của nó, còn vai chính lần này đã đổi thành Cung Minh, cũng đồng nghĩa với việc thuốc súng trong quả lựu đạn đã được thay bằng một quả bom hạt nhân nho nhỏ. “Dù hai người họ thật sự sống cùng nhau, thì cũng phải làm chuyện đó trước mặt tớ.” Đó là những lời mà hôm đó Cố Ly đã phát ra bên tai tôi trên đường trở về nhà - nhưng nó không hề ý thức được bản thân đã nói một câu cực kỳ hạ lưu (nhưng lại làm phần chấn lòng người) đến vậy, duy chỉ có tôi với tư chất hơn người đã lĩnh ngộ được sự tinh túy đó, suốt dọc đường đỏ mặt tía tai, tâm thần bất định, đầu óc như bị nổ tung với những cột mây khổng lồ hình nắm màu hồng phấn vọt cao, khiến mấy lần suýt chút nữa bị taxi tông chết.

15. Chương 05 Phần 2

Còn những ngày này, nhóm chúng tôi cứ như đã hẹn trước với nhau (trên thực tế đúng là chúng tôi đã hẹn trước với nhau...) tuyệt đối không đề cập đến sự việc xảy ra hôm đó, đồng thời cũng hầu như không trú lại quá lâu trong căn biệt thự mà chúng tôi đang ở kia, hằng ngày từ mờ sáng, khi Cổ Ly tắm gội xong xuôi bước ra khỏi nhà tắm, thì tất cả mọi người ngay tức khắc đã nhân cơ hội biến mất vào biển người mê mông trong nắng sớm, giống như phường hái hoa thân thủ nhanh nhạy, chỉ còn lưu lại cái bóng cho ánh mặt trời đằng xa kia... đối với Cổ Ly mà nói, “ếch ngồi đáy giếng” là một chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận được. Cho nên, nó đã phát nổ.

Sau khi nó tung khoảng năm phút, tôi nhận được điện thoại của Cung Minh.

“Vừa rồi Cổ Ly mời tôi tối nay đến nhà cô ấy ăn cơm. Cô ấy có mời cô không?”

“Có ạ.” Về mặt của tôi trông như đang tham quan nghĩa trang vào tiết Thanh minh vậy.

“Vậy tôi muốn hỏi thăm một chút,” Cung Minh ở đầu dây bên kia tỏ vẻ ngờ vực, “Tiệc tối nay, rốt cuộc là thế nào?”

Tôi lặng thinh hồi lâu, cố kìm nén lại, không nói cho anh ta biết những điều tôi nghĩ trong lòng, “Bữa cơm cuối cùng.”

Tôi dè dặt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chọn được một cái cớ khả dĩ: “Họp gia đình...” Sau đó Cung Minh cũng lặng thinh ở đầu kia điện thoại, tôi có thể tưởng tượng được ngũ quan anh tuần của anh ta lúc này chắc chắn đang nhả lại như một tấm vải vụn cũ nát.

Suốt cả buổi sáng, tôi luôn canh cánh trong lòng cảm giác như một tử tù chuẩn bị chấp hành án, chạy lên chạy xuống theo Kitty. Nói đúng hơn, là tôi đứng bên quan sát học hỏi, còn cô ta thì lên lên xuống xuống như con thoi. Tôi chẳng thể làm được như thế khi đi đôi giày cao gót nhọn hoắt mười hai phân như vậy mà vẫn có thể đi tới đi lui ung dung thoải mái như đi trên mặt đất bằng phẳng giữa một đồng quây tử và thùng giấy lớn vậy. Tôi nhìn cô ta, chẳng chút nghi ngờ năm đó chắc chắn cô ta cũng ngự trên giày cao gót tử trong tử cung của mẹ nhảy soạt một cái ra ngoài, rồi đứng vững chãi trên chiếc khay sứ màu trắng đặt trên bàn thủ thuật, giống như Lưu Toàn [6] từ trên cầu thăng bằng nhảy xuống đất đứng yên không mấy may động dậy.

[6] Lưu Toàn: Vận động viên thể dục dụng cụ nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi cũng chẳng thể giống cô ta, mặc thứ váy đồng phục ngắn màu đen cổ trễ, rồi dùng bra nâng nửa phần ngực lộ lên tận cổ, sau đó vẫn thản nhiên đứng đối diện với đám trung niên trai tráng hoóc-môn dồi dào mà chỉ trở vắn về này nọ, càng không thể giống cô ta luôn giữ vẻ mặt bình thản cảnh cáo đối phương một cách càn quấy khi đối mặt với đám nhân công vừa bị sỉ nhục đến đỏ mặt gân cổ: “Mày thử chạm vào bà một cái xem nào, bà đây có thể ném thẳng cổ mày vào đồn công an năm ngày, hơn nữa còn chẳng có cơm mà ăn đâu.”

Tôi không biết phụ nữ giống như Kitty và Cổ Ly, rốt cuộc được tạo nên từ thứ gì. Nhiều khi tôi muốn mổ phanh hộp sọ của họ ra, xem bên trong có phải đều là các con chip và hệ thống điện tử dày đặc hay không.

Bọn tôi mất cả buổi sáng, phối hợp nhịp nhàng với đám công nhân kia để hoàn thành phòng triển lãm ở tầng trệt của Học viện Mỹ thuật, bọn tôi thiết kế nó trông như một phòng trưng bày tranh cao cấp, các góc của bức tường triển lãm màu trắng đều là những thiết kế đường viền kiểu châu Âu tinh tế, trần nhà kéo sẵn một bức màn sân khấu màu trắng cực lớn, phía sau màn là thiết bị chiếu ánh sáng lạnh cực đại, ánh sáng sau khi xuyên qua bức màn hắt xuống sẽ tạo hiệu ứng trông gần như ánh sáng tự nhiên nếu nói bằng một câu ngôn từ giản dị mà ý vị sâu xa, thì đó chính là: Chúng tôi đã đổ một đồng tiền vào đây.

Khi ngồi trên chiếc Benz S500 màu đen của Cung Minh trở về, tôi và Kitty bắt đầu ăn bữa trưa. Đúng vậy, tôi và cô ta cùng nhận được tin nhắn của Cung Minh, mẫu tin thông báo chúng tôi lập tức trở về công ty, có cuộc họp khẩn đang chờ. Cho nên, trong khoảng thời gian nửa tiếng xe chạy về, cũng chính là thời gian dùng bữa trưa của chúng tôi.

Tôi cầm chiếc hamburger mua ở cửa hàng KFC phía trước cổng trường, rồi cắn từng miếng lớn nhai nhai nuốt nuốt kèm với trà sữa. Tất nhiên, trên người tôi lúc ấy phủ đầy khăn giấy màu trắng, có cho tôi mượn ba lá gan, tôi cũng chẳng dám làm rớt bất cứ mẩu vụn thức ăn nào lên ghế ngồi sau xe của Cung Minh, tôi tin chắc chắn Kitty sẽ lập tức tổng tôi vào đồn công an năm ngày. Tôi quay sang nhìn Kitty, cô ta tao nhã lấy một hộp cơm hiệu Muji trắng muốt ra khỏi chiếc túi đạn được LV màu đen to tướng kia, mở nắp ra, tôi trông thấy một hộp rau cải xanh biếc vô cùng hấp dẫn. Cô ta thản nhiên vừa kiểm tra đồng văn bản trong tay mình, vừa rôm rốp rôm rốp như một con thỏ đẩy những cọng rau sống vào miệng mình. Ngay sau khi ăn được ba bốn lá rau chỉ to bằng lòng bàn tay tôi, cô ta đã sờ sờ lên cổ họng của mình, nói ra chiều khó chịu: “Tôi ăn no rồi, khó chịu quá.”

Tôi lặng lẽ gói chiếc hamburger đang ăn dở trong tay lại, bỏ vào trong túi.

Sau khi tôi và Kitty về đến công ty, các tiết mục đặc sắc bắt đầu được trình diễn, cũng giống mọi ngày, cửa sổ MSN của tôi và Kitty cứ cách mấy phút lại thay nhau nhảy vào cửa sổ thoại của Cung Minh, mỗi lệnh đều ngắn gọn rõ ràng, không quá mười chữ: “cà phê”, “trang phục”, “đưa tôi văn bản số 7”, “cà phê”, “đến kế toán lấy báo cáo”, “ngày mai tôi phải đi Bắc Kinh, đặt vé”, “kiểm tra tư liệu của VAIOP”...

Các cửa sổ đối thoại cứ như một thứ virus liên tục nhảy ra, oanh tạc không ngừng lên màn hình vi tính của tôi và Kitty.

Có điều đây vẫn chưa phải là thời khắc thú vị nhất trong ngày.

Mọi người ở công ty đều biết, ngày mới của “M.E” bắt đầu từ “ba phút tốc độ ánh sáng” tính từ lúc Cung Minh và Cổ Ly rảo bước vào công ty. Với ba phút tốc độ ánh sáng khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm này, tôi, Kitty, Lam Quyết với tư cách là trợ lý, càng cảm nhận sâu sắc hơn. Cổ Ly và Cung Minh hai người họ, cứ như đã hẹn trước cùng nhau so kè vậy, bắt đầu từ lúc thang máy vang lên một tiếng “ting” báo hiệu đến tầng của chúng tôi, thì trong khoảnh khắc họ vừa bước ra khỏi thang máy, đã bắt đầu làm việc. Lộ trình mấy chục thước ngắn ngủn từ thang máy đến hai phòng làm việc của họ nằm ở hai đầu hành lang, có thể gọi là ghế điện của trợ lý. Tôi và Kitty ngay từ cửa thang máy đã bắt đầu cầm các bản bút ký nhận từ các phòng ban thay nhau nhắc đi nhắc lại lịch trình làm việc cả ngày của anh ta, đồng thời còn phải chịu đựng cảnh anh ta “dốc bầu tâm sự”, “À, cuộc họp ba giờ hủy đi” hoặc là “Phải rồi, bốn giờ chiều giúp tôi tập hợp các thành viên của bộ phận quảng cáo để họp, bảo mọi người để trống thời gian lúc bốn giờ hôm nay”. Đồng thời, trên lộ trình một phút đó, Kitty còn phải bê một tách “nước dưỡng sinh” gồm hỗn hợp của collagen và các loại thuốc chống oxy hóa do bác sĩ kê riêng cho Cung Minh và bảo anh ta uống hết - đây chính là nguồn động lực lớn nhất đằng sau nét mặt tươi trẻ như tờ giấy trắng mà khi trông thấy người ta cứ tưởng chừng chẳng hề bị năm tháng phá hủy. Đồng thời, tôi còn phải chuyển các loại thuốc dạng viên nén vitamin đựng trong hộp cũng như viên nén chiết xuất các chất gồm anthocyanosides grape seed, lycopene, protein cá biển... ngày ngày nhìn thấy anh ta thản nhiên tống vào bụng một đồng thuốc rồi uống tách nước dưỡng sinh xanh lục kia, khiến tôi luôn cảm thấy việc anh ta “chống oxy hóa” như vậy, cũng có ngày sẽ biến thành xác ướp tươi sống tồn tại vĩnh viễn ngàn vạn năm. Tất nhiên, còn phải đem các hóa đơn chi tiêu của ngày hôm trước đưa cho anh ta ký duyệt thanh toán.

Sở dĩ nhất định phải tập trung hoàn thành những việc này trong ba phút ngắn ngủi như vậy, là vì một khi Cung Minh đã bước chân vào phòng làm việc của anh ta, cởi áo khoác ngoài ra, thì trừ khi anh ta có chuyện cần tìm các bạn, nếu không, đừng hòng làm phiền anh ta. Hoặc là, khi bạn còn chưa kịp dừng để thở, thì anh ta đã lại bay ra khỏi phòng làm việc giống như một linh hồn, sau đó chui tọt vào chiếc xe cao cấp màu đen như một luồng điện xẹt, rồi mất hút trong bóng râm giữa rừng cao ốc của Thượng Hải, và cả ngày hôm đó đừng nghĩ đến việc có người nào tìm được anh ta.

Còn Cổ Ly đi về phía đầu kia của hành lang, cơ hồ cũng chính là một phiên bản khác. Một mình Lam Quyết đáng thương phải đảm đương công việc bằng cả tôi và Kitty. Sự khác biệt duy nhất, là trong ba phút Cung Minh đi vào công ty luôn lặng lẽ yên ắng, còn tiếng giày cao gót của Cổ Ly sẽ gõ nên những chuỗi dài âm

thanh lộp cộp lộp cộp trên nền đá hoa, nghe như tiếng đồng hồ đếm ngược tích tắc tích tắc của quả bom vậy.

... Xét ở một góc độ nào đó, tôi cảm thấy Cố Ly còn sùng bái Cung Minh hơn cả tôi. Tôi nghĩ nó sẽ cảm thấy trong cuộc đời hơn hai mươi năm của mình, lần đầu tiên nó gặp được một người sống biến thái hơn cả bản thân nó, tôi hiểu được thứ cảm giác này, nó như chiếc máy tính dùng chip Core i2 gặp phải một chiếc máy tính khác dùng chip Core i4, do vậy nó có niềm khát khao. Bước thứ nhất của niềm khát khao ấy chính là bảo tôi ép buộc Kitty giao ra toa thuốc tách “nước dưỡng sinh” mà Cung Minh uống kia. Sau đó ngày ngày, trong tay Lam Quyết cũng có thêm một thứ màu xanh lục như thế, nét mặt Cố Ly vừa bước đi vừa ngửa cổ uống cạn sạch tách nước ấy, cũng tấm tắc đắc ý mặt mày hơn hử chẳng khác nào mấy tên yêu tinh đã trộm được đào tiên của Vương Mẫu nương nương trong truyện Tây Du Ký vậy.

Tôi về đến công ty, bật máy tính ở chế độ chờ lên, sau đó ngay tức khắc bắt đầu xử lý hàng loạt các tin MSN rác rưởi đang xếp hàng dài dằng dặc trên máy tính của tôi. Ngay khi tôi gõ xong một câu “Không kịp nữa rồi, tôi sẽ giả mạo chữ ký để gửi anh” để trả lời yêu cầu “Mau gửi cho tôi chữ ký của chính Quách Kính Minh, cần dần trang gấp” mà phía biên tập bên Mỹ để lại, điện thoại của tôi lập tức reo lên, Cung Minh nói: “Cô đến ngay phòng họp số 1.”

Tôi vội gỡ chiếc dây buộc tóc hiệu Chanel màu đen kia xuống, rồi băng băng đi về phía phòng họp.

Khi tôi đẩy cửa chính bước vào, lập tức chạm ngay mặt Cung Minh đang ém mình trong bộ plet nhung bằng len lông cừu màu xám mẫu mới nhất của hãng Burberry, anh ta ngồi trọn giữa chùm ánh nắng màu vàng kim trước cửa sổ, đôi mi rậm rạp thường ngày dưới luồng sáng đó trông như đám lông vũ mềm mại. Nét mặt anh ta lúc nào cũng như ngập tràn huyết hận thâm thù không sao nói rõ được, cứ như tôi đã thiếu anh ta hai trăm đồng vậy. May thay dáng vẻ của anh ta trông còn tuấn tú, nếu không tôi luôn cảm thấy nếu anh ta đi ra đường với bộ mặt mà cơ hồ ai trông thấy cũng đều có cảm giác khó đoán như vậy chẳng biết sẽ bị người ta đánh cho bao nhiêu lần. Tất nhiên rồi, anh ta vốn chưa bao giờ đi bộ trên phố. Ngay cả kính cửa sổ ô tô mà anh ta còn ít khi hạ xuống nữa là. Tôi chỉ có thể nói anh ta đã không cho người ta cơ hội.

Tôi vừa định mở lời, kết quả, hai người đang ngồi đối diện với Cung Minh quay lưng về phía tôi, một nam một nữ, quay đầu lại, họ chào tôi một cách thân thiết.

Lúc đó, tôi vội dụi dụi mắt, tôi không nhìn nhầm. Gương mặt công tử quý phái ấy là của Cố Nguyên đang mỉm cười chào tôi: “Hi, Lâm Tiêu.”

Bên cạnh là mẹ anh, Diệp Truyền Bình, bà ta dùng ánh mắt giống như khi Cố Ly trông thấy sản phẩm mới của Giordano trong tủ kính thẩm đánh giá tôi từ trên xuống dưới.

Lúc này, Cung Minh đột nhiên nói với tôi, trước khi anh ta mở lời, đã khe khẽ mỉm cười, dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, dáng vẻ tươi cười của anh ta thật sự rất khác thường - tôi không hề nói quá, nó giống như những cảnh quay chậm đặc tả nam diễn viên chính mà bạn bắt gặp trong các bộ phim lãng mạn của Hollywood vậy. Nhưng đối với tôi mà nói, bộ dạng tươi cười ấy chẳng khác nào một bức thư mời “du hành xuống địa ngục một ngày”. Mỗi lần anh ta cười như vậy, tôi biết mình sắp không ổn rồi.

Anh ta nói với tôi bằng bộ dạng tươi cười rạng rỡ và giọng điệu mềm mại quyến rũ: “Là thế này, chúng tôi định thế chỗ của Cố Ly, tổng giám đốc tài vụ sắp lên nhậm chức là Cố Nguyên, cũng là bạn cô. Ngày mai chúng tôi sẽ mở cuộc họp chính thức tuyên bố chuyện này. Có điều hy vọng tối nay cô có thể nói trước với cô ấy một tiếng, tránh ngày mai cô ấy đột ngột đối mặt với chuyện này, sẽ có chuyện không hay. Tất nhiên, tôi tin vào sự chuyên nghiệp của Cố Ly, chỉ là phòng xa mà thôi.”

Tôi không biết mình ra khỏi phòng họp bằng chân hay là bằng tay nữa, mọi thứ trong đầu tôi lúc này đều nghĩ về nhiệm vụ kiểu như “đi nhổ một bãi nước bọt lên mặt Chúa tể Voldemort sau đó nhảy lên đá cho hấn ta một bạt tai, mắng khốn kiếp mày” mà Cung Minh vừa mới giao cho tôi lo liệu.

“Chị có thể tìm một khẩu súng lại đây ngắm thẳng vào huyết thái dương của em, sau đó lạnh lùng bóp cò được không?” Tôi nói với Kitty đang bê tách cà phê vụt qua bên tôi.

“Tất nhiên là được, không chỉ súng đầu, cô tưởng tôi không tìm được hủ, trước đây tôi còn giúp Cung Minh kiếm được cả một chiếc máy cày chạy bằng dầu kìa!” Kitty tỏ vẻ kiến thức nhiều hiểu biết rộng đi qua chỗ tôi, chẳng thèm nhìn một cái.

Tôi day day huyết thái dương. Tôi thực sự cho rằng cô ấy sẽ cảm thấy máu chốt của vấn đề là ở chỗ “lạnh lùng bóp cò thẳng vào tôi”, kết quả không ngờ cô ấy lại cho rằng điểm máu chốt của vấn đề lại nằm ở chỗ “có thể tìm được một khẩu súng hay không”.

Tôi nhận ra rằng không gian giữa người với người là khác nhau, vấn đề suy nghĩ cũng không giống nhau.

Bạn biết phương pháp giảm nhẹ nỗi đau đơn giản nhất và nhanh chóng nhất là gì không? Cực kỳ đơn giản, chỉ cần có hai điều kiện. Thứ nhất, bạn có một người bạn tốt; thứ hai, đem mọi nỗi đau khổ quăng hết cho cô ấy (đồng thời không cần để ý cô ấy có muốn hay không).

Thế là, tôi không chút do dự gọi điện thoại cho Nam Tương.

Trước khi hết giờ làm, tôi điêm nhiên như không đi như bay đến đầu kia của hành lang, nhìn chăm chú lên cửa phòng Cố Ly, kết quả trong phòng làm việc của nó chẳng có ai, chỉ có Lam Quyết đang sắp xếp hồ sơ. Anh ta trông thấy tôi, ngẩng đầu lên mỉm cười.

Tôi vờ hỏi băng quơ: “Cố Ly đâu?”

Anh ta so vai, “Hình như cô ấy bảo tối nay có hẹn, nên về sớm mua đồ làm cơm rồi.”

Tôi đành gật gật đầu, sau đó quay ngoắt lại, “Mua đồ ăn? Nó đang tỉnh đấy chứ!”

Lam Quyết nhìn sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt của tôi, vội hỏi: “Cô không sao chứ? Bệnh à?”

Tôi đưa tay đặt lên cổ mình rồi làm động tác vặn cổ “răng rắc”, nói: “Nếu tôi chết rồi, xin hãy nhớ tảo mộ giúp tôi vào tiết Thanh minh năm tới.”

Tôi bảo Kitty yểm hộ ỉnh chút xíu, để tôi về sớm. Khi xuống đến dưới lầu, đứng bên đường định gọi xe, vẫn đang liếc ngang ngó dọc, bất chợt một bóng hình bên đường làm chấn động suy nghĩ của tôi.

Bóng hình đó đội mũ trùm đầu ngồi trên bậc tam cấp của bồn hoa bên đường, đôi chân dài, đầu cúi thấp, trông đáng vẻ vô cùng đơn độc. Cảm giác như có một luồng máu từ phổi phun trào lên cổ họng.

“Sùng...” Tôi vừa mở miệng, người đó liền tháo mũ trùm đầu xuống, đứng lên, tiến đến phía tôi.

Giản Khê.

Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy mình cực kỳ xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời, tôi có ác cảm mãnh liệt như vậy với bản thân mình. Giống như đầu tóc tôi bị dính đầy thứ nước hôi thối, cảm giác toàn thân mình bốc lên thứ mùi khiến người ta buồn nôn.

Giản Khê đứng bên cạnh tôi, chiếc áo trùm đầu màu xám rộng thùng thình khiến dáng người cao to vạm vỡ ấy trở nên trẻ trung đầy sức sống. Mái tóc bông bênh của anh trong ánh nắng vàng kim ánh lên vẻ lấp lánh rực rỡ. Anh đưa tay ra nắm lấy tay tôi, hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tôi nói: “Hẹn Nam Tương.”

Giản Khê hỏi tôi: “Chẳng phải tối nay Cố Ly đã hẹn mọi người cùng đến nhà cô ấy ăn cơm sao?”

“Đúng rồi, nhưng em phải gặp Nam Tương trước một chút.” Tôi đưa tay ra nắm lấy bàn tay to rộng mà ấm áp của anh.

“Thôi được, anh đưa em đi”. Anh giơ tay lên gọi một chiếc taxi đến, sau đó mở cửa xe cho tôi.

16. Chương 05 Phần 3

Tôi hẹn gặp Nam Tương ở sảnh cà phê trong một con hẻm kiểu xưa trên phố Nam Kinh Tây.

Quán cà phê này do một nhà thiết kế nước ngoài mở ra, rất ít khách, chẳng có bảng hiệu bắt mắt, cũng không ồn ào náo nhiệt, do vậy lúc nào cũng vô cùng yên tĩnh, vả lại lúc này cũng sắp đến giờ cơm tối, vì thế trong quán cũng chẳng còn ai. Những vị khách uống trà chiều đã tan hết, còn người có hẹn vào buổi tối lại chưa đến giờ. Cho nên, trong quán vắng tanh vắng ngắt chỉ còn lại ba chúng tôi.

Khi tôi và Giản Khê đến nơi, Nam Tương vẫn chưa đến.

Giản Khê gỡ menu đồ uống khê chau mày tí mẩn, anh chọn cho tôi một tách cà phê Latte, sau đó tự gọi ỉnh một ly nước Evian. Anh quá hiểu tôi, biết tôi chỉ uống cà phê Latte. Tôi nhìn anh dùng thứ giọng tiếng Anh nhỏ nhẹ gọi đồ uống với nhân viên phục vụ người nước ngoài có mái tóc vàng kia, tôi rất thích cái dáng vẻ nghiêm túc lúc này của anh.

Trước đây, khi chúng tôi còn sống cùng nhau, mỗi lần thấy anh chăm chú đọc sách trong thư viện, hay đọc tiểu thuyết trên giường trong ký túc xá của tôi, hay khi cùng tôi ôn tập trong khu tự học, tôi đều như mê dại đi trước gương mặt cực kỳ quyến rũ khi đang tập trung kia của anh. Thật đấy, mỗi khi anh nghiêm túc, sự trầm mặc và tĩnh lặng trên nét mặt đều bao bọc anh trong một thứ mùi vị đầy mê hoặc, nó giống như một rừng cây lá rộng nguyên sinh xanh thắm nằm ẩn khuất dưới màn sương mù ướt sượt, tạo nên thứ cảm giác tĩnh mịch thần bí.

Rất nhiều nụ hôn của chúng tôi cũng bắt đầu trong những lúc như vậy.

Anh đặt menu xuống, nhìn sang ánh mắt tôi đang trông về phía anh, mỉm cười, vươn tay ra đặt lên sau gáy tôi, kéo về phía anh. Tôi khép mắt lại nhẹ nhàng chờ đợi, anh khê khàng đặt một nụ hôn lên trán tôi.

Tôi bối rối mở mắt.

Đúng lúc đó, Nam Tương đẩy cửa bước vào.

Nó mặc chiếc váy ren liền màu lục sẫm trông rất mới lạ, mấy nếp xếp tinh tế trên eo khiến eo của nó càng thêm uyển chuyển. Mái tóc uốn xoắn một cách mềm mại, được ánh nắng hong cho xỏa tung và thơm tho.

Nó lúc nào cũng quyến rũ như thế, khác với Cố Ly luôn phải nghiêm khắc với bản thân, nó bẩm sinh đã thế, chẳng cần nỗ lực đã xinh xắn như vậy.

Nó ngồi xuống đối diện với tôi, ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại nhìn sang Giản Khê bên cạnh tôi, chỉ cười, không nói. Tôi đặc biệt thích điểm này của Nam Tương, dù trong lòng nó có bất cứ nghi vấn gì, nhưng cũng sẽ chờ đợi bạn nói cho biết, chứ chưa bao giờ bức hỏi bạn điều gì. Chính điều này đã khiến việc sống chung của tôi và nó luôn thoải mái vô cùng.

Tôi đưa tay qua, cầm lấy đôi tay thon dài của Nam Tương trên mặt bàn, rồi nhìn xoáy vào mắt nó, nói: “Nam Tương, trước khi về nhà, tớ cần phải nói cho cậu biết trước một chuyện...”

Nam Tương nhìn Giản Khê, nói: “Thực ra cậu không cần phải nói riêng với tớ, hôm đó khi hai người cùng từ thang máy bước ra, tớ đã biết là tái hợp rồi.” Nam Tương trở tay ngược lại vỗ vỗ lên tay tôi, an ủi.

“Tất nhiên không phải chuyện này,” tôi chau mày lại, “Cung Minh đã sa thải Cố Ly, anh ta bảo tớ tôi nay về nói cho Cố Ly biết tin này.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Nam Tương và Giản Khê cùng tái nhợt nhìn chằm chằm vào tôi.

Sau năm phút im lặng không nói gì, vẻ mặt Nam Tương vô cùng Bhó xử nhưng vẫn mang nét nũng nịu dịu dàng nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu chết chắc rồi, cậu sẽ xuống địa ngục.”

Tôi đang rộng đôi tay, làm ra bộ “các cậu xuống cùng với tớ.”

Giản Khê xoa xoa trán, mặt chau mày ừ nói với tôi: “Lâm Tiêu, anh vừa hình dung bộ dạng bùng nổ của Cổ Ly... anh có thể không đến không?”

Tôi hiểu sự bối rối của Giản Khê, cho nên, mới gật gật đầu ra chiều hiểu ý: “Anh yêu, tất nhiên không được rồi, anh đang nghĩ gì vậy?”

Giản Khê trừng mắt long sòng sọc liếc tôi.

Nam Tương ngồi đối diện cầm chiếc nĩa bạc trên bàn, gí lên yết hầu tôi: “Lâm Tiêu, tớ hận cậu.”

“Lẽ nào cậu muốn một mình tớ phải chịu đựng bị kịch này? Đáng ra lúc này cậu phải đứng chung chiến tuyến với tớ. Tớ nói nửa câu đầu, cậu phải nói nốt nửa câu sau với Cổ Ly!”

Nam Tương mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi, sau đó nó như hạ quyết tâm nhú mày, nói: “Được, Lâm Tiêu, nếu đã vậy, tớ cũng có một chuyện muốn chia sẻ với cậu.”

“Chuyện gì thế?” Trong lòng tôi đột nhiên “phập phồng” cảm giác Bhó hiểu. Tôi quá hiểu nhóm bạn của tôi rồi, cái tư chất bẩm sinh “chia sẻ đau khổ” như vậy, hầu như ai cũng đều đã chơi đến cực kỳ thành thục.

Đúng lúc này, cửa quán cà phê mở ra, một bóng người cao lớn bước vào, tôi quay mặt lại nheo mắt nhìn, liền thấy Vệ Hải. Tôi đang thấy lạ tự hỏi mình, anh ta đến đây làm gì, kết quả anh ta đi thẳng đến rồi ngồi xuống bên Nam Tương.

Tôi và Giản Khê nhìn hai người ngồi trước mặt, sau vài phút lặng thinh nhìn nhau, chúng tôi ôm mặt đau khổ: “Nam Tương, cậu sẽ xuống địa ngục cho xem!”

Khi bốn chúng tôi bước ra Bối quán cà phê, lập tức đi thẳng một mạch về căn biệt thự cách đó không xa, tôi và Nam Tương đều không có ý bỏ qua cho đối phương.

“Cổ Ly sẽ chôn cậu xuống đất, sau đó tưới axít lên trên cho xem!” Nam Tương nhìn tôi tỏ vẻ đồng tình.

“Đúng rồi, bạn thân mến. Có điều, Đường Uyển Như sẽ bỏ qua cho cậu sao? Nó nhất định sẽ móc bra từ trong áo ngực vừa ướt đầm đìa mà lại nóng hằm hập ra, sau đó mắt long lên sòng sọc mà nện thẳng vào mặt cậu!” Tôi đáp trả nó đầy vẻ nanh nọc.

Còn hai người đàn ông Giản Khê và Vệ Hải, chỉ còn biết bối rối đi theo sau chúng tôi.

Khi đi đến cổng vào tiểu khu, chúng tôi dựng ngay Neil vừa từ trong chiếc xe Panamera bước xuống trước mặt. Hắn đang ôm chiếc túi giấy màu xanh lục sẫm vô cùng tinh tế - liếc qua liền biết là mới mua từ siêu thị dưới tòa nhà Cửu Quang ra, trên miệng túi giấy lộ ra mấy ngọn rau xanh dầu dàu và các loại hải sản đã được bao trong túi đông lạnh - mỗi lần trông thấy cái thứ túi giấy không có quai xách, chỉ có thể ôm trong lòng, nhất là còn sử dụng loại chất liệu giấy cực kỳ đắt đỏ mà các siêu thị xa xỉ chuyên dùng này, tôi luôn có mối thâm thù ác cảm, dứt khoát phải in một chữ “Đắt” thật to lên trên cái túi mới được!

Tôi vừa định chào hỏi Neil, kết quả, ở mặt bên kia của chiếc xe, một anh chàng bánh bao mặc plet đơn giản màu đen bước xuống, hai chân tôi chợt nhũn ra, “Hi, Lâm Tiêu”, Lam Quyết khô ngơ đưa tay lên ra dấu chào tôi - trong lòng anh ta cũng đang ôm chiếc túi giấy màu lục sẫm cùng kiểu khác, đáng vẻ anh ta khi đứng bên chiếc Panamera chẳng khác nào một tiểu thiếu gia sống trong nhung lụa.

Cùng trông cơn choáng váng, một chiếc ra-da nào đó của tâm trí tôi đã khởi động lại. Chiếc ra-da này vào hồi cấp ba mỗi lần trông thấy Giản Khê và Cổ Nguyên nó đều sẽ khởi động, còn giờ đây, tôi nhìn Neil và Lam Quyết đang đứng trước mặt mình, chiếc ra-da đó lại tí tí te te vang lên. Tôi ngoái đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hùng hực của Nam Tương, tôi lập tức hiểu ra, ra-da của nó cũng đã khởi động.

Có điều, tôi cũng lập tức bừng tỉnh khỏi thứ tư tưởng hủ bại này, liền hỏi Neil: “Sao Lam Quyết lại ở đây?”

Có thể do ngữ khí của tôi quá thẳng thắn cho nên nó lại trở nên cực kỳ khiếm nhã, Lam Quyết thoáng bối rối, “À... Neil đang ở trong siêu thị thì gặp tôi, sau đó cậu ta nói tối nay Cổ Ly có mở tiệc họp mặt, nên nhân tiện mời tôi cùng đến luôn... nếu không tiện, cũng không sao, cũng tiện đường về nhà tôi cách đây không xa.”

Neil nhìn Lam Quyết, cảm thấy vô cùng khó xử, ngay lập tức lớn tiếng giận dữ quát thẳng vào mặt tôi: “Lâm Tiêu, cô sao thế hả? Anh ta là tôi mời đến đây, hơn nữa, dù không vui cũng chưa đến lượt cô đâu!”

Tôi liếc mắt nhìn Neil đang mặt nóng phừng phừng, thầm nghĩ: cái đồ nhãi nhép thấy sắc quên nghĩa, hẳn định để trợ lý của Cố Ly tham gia buổi dạ tiệc “tuyên bố Cố Ly bị sa thải”, ngoạn mục lắm đấy. Tôi tròn trĩnh mắt lên, cũng chẳng thêm nói thêm gì nữa, thầm rửa, muốn làm gì thì làm đi. Còn tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết trong căn biệt thự này.

Thế nên nhân tiện tôi qua quýt một chút: “Ấy ấy không phải, vì Cố Ly nói đây là cuộc họp gia đình mà, nên tôi sợ Lam Quyết khó xử. Lam Quyết đến tất nhiên là vui rồi. Tôi và cậu đều giống nhau, cũng ‘rất thích Lam Quyết!’” Tôi cố ý nhấn giọng ở cuối câu, nói với Neil đầy bí hiểm Bỳ lạp. Gương mặt Neil vụt chốc đã đỏ ửng lên. Giản Khê không kìm được đang khúc khích cười sau lưng tôi, rồi đưa tay ra vuốt ve mái tóc tôi, “Em thật là...” Tôi quay đầu lại, say đắm trong nụ cười sủng ái của anh. Nam Tương luôn là chiến hữu tốt của tôi, nên nó cũng bồi thêm một câu: “Đúng rồi, tôi cũng ‘đặc biệt thích Lam Quyết!’” Giọng còn lảng lơ quyến rũ hơn cả tôi, nghe xong câu ấy khiến toàn thân tôi sồn hết da gà.

Có điều, chỉ một giây sau, lời tán phét “cuộc họp gia đình” mà tôi vừa thốt ra, đã tiêu tan như bọt xà phòng. Chiếc xe Benz màu đen kia của Cung Minh đã lái thẳng vào tiểu khu. Khi chạy qua, anh ta còn hạ thấp cửa sổ xuống, rồi gật gật đầu về phía chúng tôi với gương mặt như tờ giấy trắng nhưng mang nét cười gượng gạo, xem như đã miễn cưỡng chào hỏi.

Tôi vụt chốc thấy bối rối, vội kéo Giản Khê và Nam Tương mau mau vào nhà.

Để lại Neil và Lam Quyết đang mặt mày đỏ gay trong bóng chiều hôm phía sau lưng.

Thực lòng tôi cảm thấy có lẽ Lưu Hồ Lan [7] từng bước từng bước đi về phía máy chém, thì tâm trạng cũng chẳng phức tạp đến mức như tôi lúc này. Tôi không biết tối nay rốt cuộc sẽ có bao nhiêu quả bom bộc phá nổ tung trong tòa biệt thự này. Tôi chỉ biết, mình là người phụ trách châm ngòi nổ của quả bom sau cùng.

[7] Lưu Hồ Lan (1932 - 1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc.

Chúng tôi đến cổng chính, đúng lúc Cung Minh cũng xuống xe.

Mấy người đứng trước cửa, tôi và Nam Tương chẳng ai dám bước lên bấm chuông gọi cửa. Tuy bảo là thò ra hay rút đầu cũng đều vấp phải đao, nhưng chúng tôi đều thấy có thể kéo dài thêm giây nào hay giây ấy.

Trong khung cảnh lặng yên “bối rối đứng chờ trước cửa” thế này, Cung Minh tỏ ra mất kiên nhẫn, anh ta bất đắc dĩ tròn mắt nói với tôi: “Bấm chuông cửa đi!”

Tôi nói với Nam Tương bên cạnh: “Tớ không bấm đâu, cậu bấm!”

Kết quả Cung Minh lại nghĩ rằng tôi đang nói với anh ta, nên ngạc nhiên bảo: “Cô nói gì thế?”

Tôi lập cập đưa tay ra bấm vào chuông cửa, cảm giác giống như vừa bấm vào công tắc kích nổ một quả bom vậy.

Người ra mở cửa không phải Cố Ly, mà là Như Như thân yêu của chúng tôi. Trong khi tôi và Nam Tương cùng tranh thủ thở phào một tiếng, thì ánh mắt Như Như lại giống như chiếc lưỡi ướm nhẹp, thần nhiên liếm đi liếm lại trên mặt của bốn người Vệ Hải, Cung Minh, Neil và Lam Quyết. Tôi nhìn nó thở hổn hển tưởng như sắp ngất đến nơi, bất giác có chút lo lắng, đợi đến khi Cố Nguyên, Cố Hoài - hai anh chàng bánh trai - cùng tề tựu, không biết nó có sốc hay không?

Phòng ăn rộng lớn được Cố Ly bày biện cực kỳ sang trọng. Không biết nó kiếm đâu ra được một chiếc khăn trải bàn cổ điển màu trắng cực lớn, khiến chiếc bàn ăn thường ngày của chúng tôi trở nên vô cùng trang nhã, tất nhiên, trên bàn đã bày biện đầy các loại chân nến và dụng cụ ăn bằng bạc, chiếc đĩa sứ màu trắng bóng loáng như sữa bò, ở trung tâm chiếc đĩa có in một bức họa đồ chữ H do nhiều mảnh ghép lại với nhau. Mấy góc khuất trong phòng khách cũng được điểm xuyết bằng những chiếc đèn cầy tỏa hương thơm, làm cả căn phòng ngập tràn thứ mùi thơm cao cấp thanh tao. Trên bàn trà có đặt một lẵng hoa tú cầu lớn màu trắng, máy CD đang phát nhạc của Niccolo Paganini... Cung Minh vừa bước vào, nhìn quanh một lượt bố

cục toát lên không khí kỳ quái này, quay đầu nghiêm túc hỏi tôi: “Có người chuẩn bị tự sát ở đây sao?” Tôi thậm chí nói thêm một câu: “Đúng rồi. Tôi.”

Khi tất cả chúng tôi đều đã bước vào nhà, Cố Ly mới nhẹ nhàng cởi bỏ tạp dề thắt trước eo nó xuống, để lộ ra chiếc váy liền bằng nhung cao cấp màu xanh nõn của Nina Ricci, tôi còn nhớ rất rõ. Vì khi nó mua về liền cắt cái cúc đi, rồi thuận tay quăng bằng giá gắn trên đó lên bàn tôi, khi đó tôi chỉ liếc mắt một cái đã giật nảy mình, tôi còn tưởng rằng nó đi dạo phố mãi rồi tiện tay mua luôn một chiếc xe...

Dưới ánh đèn, nó hiện lên xinh đẹp và quyến rũ, trên người chẳng dính chút mùi nhà bếp nào. Tôi thật sự khâm phục nó, tôi thậm chí còn chẳng chút nghi ngờ nếu nó vừa mới chui xuống hầm mỏ đào than trở lên, thì hai tay vẫn nõn nà như tờ giấy trắng, móng tay nạm đá vẫn cứ phát sáng lấp lánh.

Thế nhưng khi quay người đi vào bếp, liền thấy Lucy bốc mùi đầu mỡ, thở hổn hển hển hận hận tới mắt tới mũi như vừa mới chết đi sống lại vậy... ngay tức khắc tôi đã biết định nghĩa chính xác câu nói “tở đích thân vào bếp” kia của Cố Ly - phải hiểu là “tở đích thân bảo Lucy vào bếp.”

Cũng như vậy, trong bếp còn có Cố Nguyên, anh đang lấy từng chiếc ly pha lê chân cao trên tủ xuống.

Tôi bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng nói với anh: “Chuyện Cố Ly, tôi không nói được, muốn nói anh tự đi nói.”

Cố Nguyên quay đầu lại liếc nhìn tôi, cười nhàn nhạt như đang đùa giỡn trên nỗi đau của người khác rồi nói: “Cô chỉ biết đem khoai lang nướng ném cho tôi. Tôi không nói được, đây là nhiệm vụ cấp trên giao cho cô, tự đội cột thu lôi và mũ bảo hiểm rồi tiến lên đi!”

Tôi hẳn học lờm anh ta một cái, “Anh thật trơ trên!”

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt thương hại: “Cô không được chết đâu đấy.”

Tôi ngồi xuống bàn ăn mà nỗi lo lắng trào dâng.

Trên bàn ăn bầu dục dài đã bày biện đầy các món ăn (những món ăn được gọi từ các nhà hàng cao cấp), Cố Ly mỉm cười khiêm tốn, miệng cứ liến thoắng “Không có gì, đều là những món đạm bạc, mọi người không cần khách sáo.”

Còn tôi nhìn Cố Ly với vẻ mặt hào hứng, xen lẫn cảm giác bi thương. Có thể nó hoàn toàn không biết cho đến hôm nay bản thân nó đã tạo nên cục diện gì... tôi cảm thấy bọn tôi, như có một loại từ trường kiểu như: Chúng tôi luôn khéo tập trung mọi mâu thuẫn lại một chỗ, sau đó hện tất cả đều có mặt trong một ngày, tập trung kích nó, chẳng sót một ai, không người nào vắng mặt.

Giản Khê lặng lẽ luồn tay xuống dưới gầm bàn, nắm chặt tay tôi. Chẳng hiểu tại sao, Cố Ly lại liếc Giản Khê một cái, với vẻ mặt vừa rất phức tạp nhưng lại mang nét cười trên nỗi đau của người khác. Tôi không biết cái liếc ấy của Cố Ly mang ý gì, chỉ thấy lòng bàn tay Giản Khê lập tức rịn mồ hôi lạnh, làm ướt cả tay tôi.

Còn Nam Tương và Vệ Hải ngồi đối diện với tôi, đầu cúi rất thấp, chẳng nói câu nào. Tôi nghĩ họ sẽ luôn giữ vẻ mặt trầm mặc đó, cho đến khi ngọn đuốc đầu tiên bùng cháy.

Bầu không khí cả căn phòng vừa khó xử mà lại vừa đáng sợ.

Cố Ly đằng hắng một tiếng, rồi đứng lên, nó cầm một ly pha lê trong suốt đựng Champagne đang sủi tăm, nói bằng chất giọng tao nhã: “Vậy, chúng ta bắt đầu nhé? Bắt đầu từ ai nhỉ?”

Câu nói của nó vừa mơ hồ lại mang hàm ý phức tạp, đưa mắt nhìn mọi người đầy vẻ khiêu khích. Sắc mặt nó giống như vị thẩm phán khai mạc phiên tòa, đang chờ thẩm vấn các phạm nhân có mặt tại hiện trường. Dưới ánh đèn, trông nó sao mà quý phái, lạnh lùng quyến rũ, thậm chí trên mặt nó còn có chút đáng thương.

... Nhưng Cổ Ly, cậu hoàn toàn không biết rằng trên đỉnh đầu cậu đã có một nỗi máu chó nóng bỏng đang sôi sùng sục chực chờ, sẵn sàng lật úp gội xuống đầu bất cứ lúc nào.

Tôi ngược mắt nhìn Cung Minh, anh ta đang cúi đầu uống Champagne. Màu Champagne trong ly kia giống như con người trong mắt anh ta, tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết như hổ phách. Trên khóe môi anh ta luôn thường trực nét cười đặc trưng - nét cười tràn ngập kỳ vọng, tràn ngập mỉa mai, trông như khuôn mặt của đám đông khán giả đang chờ đợi một buổi xiếc thú mở màn đầy sôi động vậy. Ngũ quan anh tuần mà lạnh lùng của anh ta đóng đưa dưới ánh nền, trông như đại thiên sứ Lucifer cuối cùng phải trụy lạc vì ác ma.

Vừa thuần khiết cao quý, vừa gian ác tàn bạo.

Lúc này tôi đã nói, lũ chúng tôi, luôn có cách để thu gom tất cả chuyện hoang đường lại một chỗ, rồi kích nó tập trung. Trên thực tế, lúc này Thượng đế đang uống trà trên trời, tựa như cảm thấy quả cân trên cán cân còn chưa đủ nặng, vậy nên, ông ta lại nhẹ nhàng đặt thêm một quả.

Đúng vậy, đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Lucy chạy ra mở cửa.

Khi trông thấy người mới bước vào, khoảnh khắc gần như mọi men chua trong dạ dày tôi trào ngược lên cổ họng.

Tôi muốn ói.

17. Chương 06 Phần 1

Chương 6

Đường như những cơn mưa đang không ngừng trút xuống từ trời cao, mặc sức gột rửa từng tấc đất của thành phố.

Những tòa nhà chọc trời trong ánh chiều của buổi hoàng hôn trông như một di tích hoen gỉ khổng lồ.

Trên đường nước mưa chảy thành dòng, cuốn tất cả rác rưởi, đổ xuống lòng thành phố.

Nước mưa ngẫu đục, xối xả kéo đến ra sức bào mòn từng tấc bề mặt của đất đai, găng sức khoét sâu con tim của mỗi người.

Bạn không nhìn thấy, bạn nhất định sẽ nghe thấy.

Bạn không nghe thấy, bạn nhất định sẽ cảm nhận được.

Hơi thở rét mướt băng giá, đang dần áp sát cận kề kia.

Trước đây khoảng một năm, cuộc sống của chúng tôi còn chẳng khác nào tình tiết trong các cuốn tiểu thuyết kiểu Hàn Quốc đầy ấu trĩ giống như tự mình trực tiếp viết ra từ thứ mực đen của máy in chứ hoàn toàn không qua máy tính, đầy ắp các tình tiết lãng mạn, ngây thơ, nhẹ nhàng, vui vẻ... Tất nhiên, sự miêu tả của Nam Tương còn sinh động hơn cả những cuốn tiểu thuyết có trang bìa xanh xanh đỏ đỏ ấy, “Khi bạn lật các trang cuốn tiểu thuyết ấy ra, đặt những hàng chữ hoa hòe hoa sói ấy ra xa mà nhìn, đúng, chính là nhìn từ khoảng cách mười mét, thì những chữ liti nha liti nhít ấy sẽ sắp thành bốn hình vẽ, ‘Tác, Giả, X, Nguồn.’”

Tôi nhớ có lần chẳng biết Đường Uyển Như vì có gì đã mượn ở thư viện một cuốn tiểu thuyết với bìa ngoài là hình họa vắt ngang của hai thiếu nữ Mỹ trẻ trung, Nam Tương và Cổ Ly vừa mới liếc nhìn thấy dòng tit chấn động “Đưa bạn đến nơi tận cùng nỗi đau của tuổi trẻ” in trên bìa cuốn sách đó, thì hai đứa nó đã như hai con yêu tinh lờm lờm nguýt nguýt không nói một lời rồi chạy biến đi, Cổ Ly dùng hình bóng cực kỳ trầm mặc bày tỏ với Đường Uyển Như sự khinh miệt và coi thường của nó, còn Nam Tương đã bồi thêm một câu cuối trước khi rời đi “Như Như, cậu mau tìm một anh chàng đi, để anh ta đưa cậu đến nơi tận

cùng của nỗi đau - chỉ ít, kẻ đưa cậu đến chỗ đó còn là người, chứ không phải thứ mơ hồ này (ngúng nguẩy ngón tay chỉ vào cuốn sách trên tay nó).

Vào thời điểm này của một năm trước, nếu bạn lái một chiếc Porsche - hoặc một chiếc Cadillac cũng được - chạy đề lên thảm cỏ của trường, nhất định bạn sẽ bắt gặp ba thiếu nữ xinh đẹp và một thiếu nữ (...) đổ dồn ánh mắt tràn ngập vẻ lẳng lơ về phía bạn, giống như bốn đóa hoa kiều diễm, một đóa là hoa nhài nhà bên thuần khiết mà tươi mát (đó chính là tôi), một đóa sơn trà chôn thắm sơn hiem thấy phảng phất mùi hương thần bí, một đóa tuy líp của Pháp cao quý kiêu sa vô giá, một là cây thiết mộc lan vươn lên khỏe khoắn. Nếu bạn đang tuổi niên thiếu nhất định sẽ bị những ánh mắt ấy hấp dẫn đến mức suýt tông vào cây ngô đồng Pháp bên đường.

Đúng vậy, đó chính là chúng tôi.

Nếu bạn tiếp tục lái về phía trước, bạn sẽ thấy mấy chàng trai trẻ đang tay trần đầm mồ hôi như tắm trên sân quần vợt lộ thiên, ánh mặt trời chiếu rọi lên bộ ngực trần trụi đầm mồ hôi của họ, cơ bụng màu tiểu mạch dưới ánh nắng toát lên nét quyến rũ của tuổi thanh xuân, họ cố ý mặc quần đùi thể thao thật thấp, để lộ ra những múi cơ bắp đùi mà họ đã tốn rất nhiều thời gian luyện tập mới có được - đó cũng giống như cái lý do mà chúng tôi sẵn lòng tốn nửa tiếng đồng hồ chỉ để nhét cái bra vào chiếc áo ngực của chúng tôi trước khi ra khỏi cửa. Các chàng trai thích ngắm ngực của chúng tôi, còn chúng tôi thích ngắm thắt lưng của họ (những múi cơ bụng lộ ra ở bên trên). Họ cười đùa vui vẻ, giọng nói hào sảng, như những con sư tử đực vừa trưởng thành đang chạy nhảy giữa ngày hè vậy. Những con sư tử đang vươn vai ưỡn ngực, dùng mồ hôi để phát tán hoóc-môn pha lẫn trong mùi nước hoa cao cấp. Đúng thế, đó chính là các bạn trai của chúng tôi. Khi bạn lái xe đi qua bên họ, chắc chắn bạn sẽ ghen tị.

Nhưng một năm sau, cuộc sống của chúng tôi đột chuyển từ tiểu thuyết tình yêu của thời chẳng có mấy tính biến thành hồi hộp đáng sợ như trong tiểu thuyết của Edogawa Rampo [1]. Hoặc điên khùng hơn một chút, đã biến thành tiểu thuyết Tước Tích nơi người và thú, ác quỷ và quái nhân giết nhau đến đen trời tối đất mà Quách Kính Minh đang điên cuồng cho đăng liên tục. Gần như trong cuộc sống hằng ngày của chúng tôi, đều ngập tràn cảnh tàn sát thảm khốc muôn hình vạn trạng. Hôm nay, Trương Tiểu Hồng dùng chổi lông gà đánh cho tên Vương Nhị Ma máu chảy thành sông tan xương nát thịt, ngày mai anh em Lưu Đại tay trần chân đất moi ruột Diệp Nhị Nương treo lên cây, ngày kia người dùng dụng cụ thu hồn cắt chân ta thành ba đoạn, ngày kia chính tay ta sẽ thả Ayakashi ra cắn phập vào móng người, vô cùng ngoạn mục, và lại vẫn chưa kết thúc.

[1] Edogawa Rampo là bút danh của Hirai Taro, là một tiểu thuyết gia và nhà phê bình Nhật Bản, người đã có đóng góp to lớn cho sự phát triển của dòng tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản.

Cũng như hôm nay, một đám người đang ngồi thỉnh lặng hai bên chiếc bàn ăn dài, ai cũng cầm bộ dao bạc trắng sáng loáng, mặt không chút biểu cảm cắt miếng bít tết trong đĩa của mình, cả gian phòng ngoài tiếng dao kỳ dị quét lên nền đĩa sứ ra, tất cả đều im phăng phắc. Cảnh ấy tình này, chúng tôi như một đám bác sĩ phẫu thuật biến thái đang vây quanh phòng xác chờ mở party mà lòng đầy lo lắng - sự khác biệt duy nhất là chúng tôi không khoác lên người chiếc áo blouse trắng chỉnh tề.

Tôi cắt một miếng bít tết còn đỏ máu, nhét vào miệng mình.

Từ khi mẹ của Cố Ly - Lâm Y Lan bấm chuông cửa đến giờ, đã tròn mười phút trôi qua.

Mọi người trong nhà chẳng ai nói câu nào.

Ngoài Cố Hoài và Lâm Y Lan ra, mọi người đều thẫn lảng cúi đầu chăm chú xử lý miếng bít tết trong đĩa của mình, còn hai người họ, thỉnh thoảng nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh thấu xương.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu, vừa đúng lúc phát hiện Cổ Ly và Nam Tương cũng ngẩng đầu lên lén đưa mắt ra hiệu với nhau. Dựa vào sự ngẫm hiểu bấy lâu nay, chúng tôi dùng ánh mắt phức tạp và nét mặt méo mó, để tiến hành giao lưu suy nghĩ. Tôi mang nét mặt như mắc táo bón để “nói” với Cổ Ly: “Làm sao bây giờ? Trước giờ cậu chưa từng cho bọn tớ biết mẹ cậu còn có một đứa con trai riêng!”

Cổ Ly hấp háy cặp mắt sáng quắc hầu như không nếp nhăn vừa phát tín hiệu điện từ của nó, đôi mắt như có đuôi “nói”: “Mẹ già cũng chưa từng nói đến, bà ấy còn chưa chắc về thân phận của Cổ Hoài nữa kìa! Các người căng thẳng cái nỗi gì chứ!”

Nam Tương lại nhếch mép ra chiều khinh miệt “nói” thẳng với Cổ Ly: “Phải rồi, cái gương mặt của Cổ Hoài kia, đội thêm bộ tóc giả nữa là giống như khuôn đúc với cậu rồi. Mẹ cậu không mù, chẳng lẽ không nhìn ra sao?”

Tôi trợn mắt thở dài một hơi “nói”: “Phải thu dao nĩa của họ lại trước đã... để thể sớm muộn cũng trở thành hung khí!”

Khi ba đứa đang trao đổi bằng những ánh nhìn phức tạp, ba người Vệ Hải, Cổ Nguyên, Giản Khê lại thỉnh thoảng ngược nhìn bọn tôi, và bọn tôi đều cùng dùng ánh mắt hung dữ để chặn đứng việc nhìn trộm của họ: “Ăn cơm của các anh đi! Không phải chuyện của các anh!” Thế rồi ba người họ như ba con chó săn lông vàng vừa bị dạy dỗ và quả trách xong, cúi đầu ngoan ngoãn tiếp tục ăn. Lúc này, biểu hiện của họ chính xác là hình ảnh của đám bạn trai theo đúng mô phạm.

Còn từ đầu đến cuối, Đường Uyển Như luôn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trông chẳng khác nào một lão phu nhân tao nhã, xắt miếng thịt trong đĩa của mình ra thành từng miếng từng miếng nhỏ, sau đó dùng chiếc thìa lớn xúc toàn bộ cho vào miệng (...). Nó hoàn toàn không hề nhận ra Cổ Hoài đang ngồi bên cạnh và Lâm Y Lan ngồi đối diện, hai người đó chẳng khác nào hai con mèo hoang đã áp sát địa bàn của nhau, nhe nanh giương vuốt, lông dựng đứng lên trông như luồng điện vừa chạy qua.

Nó là kẻ đui mù.

Nó hời hợt nói với Cổ Hoài: “Trông cậu rất giống Cổ Ly, là bạn trai mới của cô ta hả? Rất có tướng phu thê đấy.”

Cổ Hoài để lộ ra hàm răng trắng tinh, cười lễ phép: “Vâng ạ, được thể này phải cảm ơn mẹ cháu, mọi người đều nói cháu rất giống mẹ, mẹ cháu rất đẹp.” Nói xong lại liếc nhìn Lâm Y Lan một cái, “vẫn còn trẻ”.

Tôi liếc nhìn Cổ Ly tỏ vẻ đồng tình, nét mặt nó lúc này trông chẳng khác nào khi nó uống cái thứ nước chống lão hóa có mùi vị như được khuấy tan từ cóc ghẻ với thịt dơi vậy, nhưng bên trong lại ẩn chứa điều gì đó cực kỳ sâu sắc vô cùng khẳng khái. Tôi rất hiểu nó, bên trái là một người lạ hoắc nhưng lại mang huyết thống với DNA gần như cùng một mẫu với mình, còn bên phải là một người hoàn toàn không có huyết thống, nhưng nó phải gọi bằng một tiếng “mẹ”.

Lâm Y Lan bị Cổ Hoài làm ắc nghẹn, mặt mày biến sắc, lại hậm hực quay sang đổ lửa lên người Cổ Ly, “Sao không giới thiệu chút đi, Cổ Ly?”

Cổ Ly hít một hơi thật sâu, đặt dao nĩa xuống, chậm rãi sau khoảng năm giây, ngẩng đầu lên, can đảm liếc nhìn trước sự sống và cái chết nói với Lâm Y Lan: “Mẹ, đây là em trai con, Cổ Hoài.”

Khi nghe thấy câu này, tôi như bị Đường Uyển Như ném bốp quả bóng lên đầu.

Câu đó nghe như tiếng Campuchia vậy.

Tôi không tài nào nghĩ ra được khắp Trung Quốc này ngoài người nhà họ Cổ ra, thì liệu có gia đình nào còn có thể kịch tính hóa đến mức tạo ra mẫu đối thoại khó tưởng tượng đến mức “Mẹ, đây là em trai của con” như vậy.

Cung Minh là người từng trải nhất liền tỏ ra biết điều đẩy ghế đứng lên, “Có ai cần rượu vang không, tôi đi lấy.” Lam Quyết cũng làm theo đứng lên, nói: “Anh Cung, tôi đi cùng anh, tôi giúp anh.” Sau đó hai người họ lập tức rời khỏi cục diện bối rối khó xử giống như đã cắm dây kim thép này.

Tôi và Nam Tương đưa mắt nhìn nhau, nét mặt cực kỳ đau khổ. Tôi nghĩ, nếu lúc này nói “ai muốn đi chết không, tôi muốn đi chết”, Nam Tương nhất định sẽ ngay tức khắc đứng lên nói: “Lâm tiểu thư, tôi đi cùng

cô, tôi giúp cô.”

Cả tôi và Nam Tương đều quá hiểu Cổ Ly và mẹ của nó, nếu trên thế giới này còn có tai họa nào đáng sợ hơn việc phải đối mặt với cơn điên của Cổ Ly, thì đó chính là cùng lúc đối mặt với cơn điên của Cổ Ly và mẹ nó. Năm ấy khi cha nó Cổ Diên Thịnh qua đời, ngày nào chúng tôi cũng được xem Mẹ con ân thù ký tằm tám giờ”.

Sau ba phút Cổ Nguyên đứng lên, lấy cốc muốn xuống bếp lấy đồ ăn, anh chàng Giản Khê thông minh này, cũng lập tức níu vai của Cổ Nguyên “mình cậu lấy không hết đâu”, rồi nhân tiện chạy xuống bếp luôn. Năm phút sau, Neil cũng chịu không nổi, hần đứng lên, nói: “Trong nhà có Champagne không, tôi đi lấy.” Tôi lập tức bật dậy, như cùng hòa điệu với Neil nói: “Có đây, để tôi đưa anh vào bếp lấy nhé, anh không biết chỗ nào đâu, tôi biết.” Tôi vừa đẩy ghế ra, Nam Tương cũng don đả đứng lên, dịu dàng nắm tay tôi, cười nói: “Lâm Tiêu, cậu không biết sao, chiều nay tớ mới chuyển Champagne sang chỗ khác rồi, mọi người không tìm thấy đâu. Tớ đưa mọi người đi lấy nhé.” Nói xong, ba đứa “con gái” chúng tôi nhấc váy lên mau lẹ lượn khỏi hiện trường. Giản Khê mặc kệ sự sống chết của tôi, cùng với nhân ngãi Cổ Nguyên đã thoát thân từ sớm, tương tự Nam Tương cũng bỏ mặc Vệ Hải, kéo tôi theo, chuồn mất dạng.

Còn Vệ Hải nét mặt cực kỳ bối rối và Đường Uyển Như chăm chú thưởng thức mùi vị tuyệt vời của đồ ăn, cùng với ba bông hoa quý hiếm nhà họ Cổ, như đang hừng hừng khí thế bên bàn ăn, khoe dáng dọ sắc.

Vệ Hải thấy da đầu ngứa ran, bèn đứng dậy, lắp bắp: “Tôi... tôi đi toilet...” sau đó cũng đứng lên tháo chạy về phía nhà bếp. Vừa đi được mấy bước, lập tức bị Đường Uyển Như gọi giật lại ngay tại trận: “Anh vào nhà bếp làm gì thế, toilet bên kia mà.” Vệ Hải khựng lại, sau đó nhắm nghiền hai mắt, chẳng quản được nhiều chuyện đến thế, tiếp tục xộc thẳng về phía nhà bếp.

Vừa chạy đến phòng bếp, anh ta trông thấy tất cả chúng tôi đang lặng thinh túm tụm trong không gian chật hẹp của gian bếp, anh ta quệt quệt mồ hôi trán, nói: “Mọi người đều đi như vậy, thực sự không có chuyện gì chứ? Trên tay họ đều đang cầm dao thế kia...”

Nam Tương nhìn Vệ Hải cao lớn bị dọa cho chết khiếp kia, thật không đành lòng. Với một sinh viên thể dục đơn thuần như nước khoáng Ivian là anh ta kia, thì cảnh tượng phức tạp này, quả là đã vượt quá sức lực mà anh ta có thể ứng phó. Nó bước qua vươn tay ra ôm lấy anh ta, dịu dàng mà quyến rũ như một thiếu nữ xinh đẹp đang an ủi con chó săn lông vàng của mình vừa mới bị ba con chuột chũi kia hù cho phát khiếp.

... Nói thực lòng, đừng nói là chó săn lông vàng, dù hôm nay là một con chó ngao Tây Tạng, cũng sẽ bị hù cho chết trân: Một con chuột cái răng nanh sắc bén đang đi giày cao gót nhọn hoắt hiệu Gucci kết hợp với con chuột đực luôn u ám kỳ dị mặc sơ mi hiệu Prada đã đủ hù chết người ta rồi, huống hồ bên cạnh còn có con chuột mẹ mắc chứng hysteria đang choàng khăn hiệu Hermes.

Nam Tương gục đầu vào vầng ngực rắn chắc của Vệ Hải, nó đang đắm mình trong mùi sữa tắm tươi mới lan tỏa trên ngực Vệ Hải, chợt nghe thấy tiếng của Đường Uyển Như: “Cậu đang làm gì thế?”

Tôi và Giản Khê ngay tức khắc quay đầu nhìn về phía cánh cửa sổ của phòng bếp, lũ chúng tôi đang tìm cách tháo thân lần thứ hai.

Nam Tương bối rối ngóc đầu ra khỏi ngực Vệ Hải, gượng gạo bước qua chỗ Đường Uyển Như, “Uyển Như, không phải như cậu nghĩ đâu...”

Sắc mặt Đường Uyển Như đỏ gay, nó run rẩy, bộ dạng đó khiến người ta sợ hãi giống như công chúa Shera trước khi chuẩn bị biến hình, nó cố kìm nén hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng không kìm được mà xông lên gào thảng vào mặt Nam Tương: “Vì thế Cổ Ly mới nói cậu là đồ đê tiện!”

Nam Tương vốn định vung tay níu lấy cổ tay áo của Đường Uyển Như, nhưng khi nghe thấy câu nói này, đột nhiên khựng lại, dường như nó chưa kịp nhận ra câu nói vừa rồi của Đường Uyển Như mang ý gì, chỉ một giây sau Đường Uyển Như đã vô cùng kích động vung tay lên, như muốn đẩy mạnh Nam Tương ra, nhưng Như Như quên rằng trên tay nó đang cầm dao, còn tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ, thì một thứ mùi như

máu tanh đã xộc thẳng vào mũi. Neil ở phía sau tôi quay người úp mặt lên bồn rửa nôn thốc, hẳn đang bị choáng.

Nhưng thứ bị dao cứa trúng là cánh tay của Vệ Hải, không phải tay của Nam Tương. Khi lưỡi dao lia gần đến Nam Tương, Vệ Hải đã nhanh tay kéo Nam Tương về phía mình.

Con dao trên tay Đường Uyển Như rơi đánh “cạch” một tiếng xuống nền đá trắng như tuyết của nhà bếp, hai mắt nó mở trừng trừng miệng há hốc, và hai giọt lệ giống như hai viên pha lê tuôn trào.

Vết thương của Vệ Hải không nghiêm trọng lắm, nên anh ta khoát tay, nói không cần đi bệnh viện, chỉ lấy một tấm gạc dày rịt lên vết thương, máu đỏ tươi loang một khoảng rộng trên miếng gạc trắng tinh.

Nam Tương cúi đầu, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ đứng bên Vệ Hải nhưng e rằng cho dù chỉ là động tác lặng thinh như vậy, cũng đủ thể hiện sự quyết tâm của nó: nó đang dùng hành động để tuyên chiến với Đường Uyển Như.

Đúng vậy, nó đứng bất động cạnh Vệ Hải, tuy không giải thích, nhưng cũng chẳng chùn bước. Nó chẳng khác nào một cành lan kiên cường mà kiêu diễm trong hang sâu tối tăm, đang tỏa ra một thứ sắc đẹp diễm lệ và quý phái khiến người ta không cách nào phá hủy. Bao trùm lên cơ thể nó là ánh mắt nóng bỏng mà mãnh liệt của Vệ Hải, chúng tôi dù là người ngoài cuộc, cũng đều cảm nhận được ánh mắt đó chất chứa niềm yêu thương cháy bỏng tựa nham thạch. Anh ta một tay bịt vết thương trên cánh tay, cúi đầu nhìn đỉnh đầu bất động của Nam Tương đang gục trên vai mình, rồi khẽ an ủi nó: “Nam Tương, anh không sao. Chỉ là vết thương nhỏ thôi.” “Em khóc à?” “Anh thật không sao mà.” Ánh mắt thẳng thắn của anh ta tựa như nhựa thông trong suốt, bao bọc Nam Tương thành một khối hổ phách rực rỡ và lộng lẫy nhất.

Đường Uyển Như đứng đối mặt với họ, nước mắt lăn dài từ hốc mắt đỏ hoe rơi xuống. Nó biết mình đã thua. Dù chỉ là một cô gái bình thường, chắc chắn nó cũng không phải là đối thủ. Huống hồ đây là Nam Tương mà toàn bộ nam sinh đại học đều muốn theo đuổi. Nó lập cập, nhặt lấy con dao lẫn lóc trên sàn, đặt lên bồn rửa tay, rồi lặng lẽ quay người đi ra.

18. Chương 06 Phần 2

Chiếc đèn pha lê tinh xảo kiêu diễm trên đỉnh đầu hắt xuống thứ ánh sáng cầu vồng vỡ vụn, khiến khuôn mặt trắng bệch của mỗi người càng trở nên lộng lẫy, nhờ thế nên sắc mặt nhợt nhạt của chúng tôi mới có vẻ không giống xác chết đã tàn lụi sinh khí.

Chiếc đèn chùm này là do Nam Tương và Cố Ly cùng nhau chọn trong cửa hàng đồ gia dụng đắt đỏ trên lầu năm của khu mua sắm Hàng Long, khi người chuyển hàng đem chiếc đèn pha lê to tướng đặt trước cửa nhà rồi quay người rời đi, cũng chính hai đứa tôi và Đường Uyển Như dè dặt thận trọng nhích từng centimet đi chuyển thùng giấy khổng lồ vào trong nhà. Nhiều năm nay, dường như bốn chúng tôi lúc nào cũng chân đầm tay đá, mắt ngang mày dọc như vậy, nhưng thực ra luôn tươi vui hòa nhã, tương thân tương ái bên nhau, bọn tôi giống như bốn cái cây tựa nhau mà sống, nhìn bề ngoài mỗi cây đều đang dốc sức nghĩ cách làm cành lá của mình sinh sôi nảy nở, chiếm phần ánh sáng, không khí và không gian sinh trưởng hữu hạn này, nhưng trên thực tế, dưới nền đất phì nhiêu, bốn bộ rễ cây đó đang bện chặt vào nhau, bất kể lũ lụt thể nào, mưa gió bão bùng ra sao cũng không thể xô ngã được, chúng tôi ra sức bao bọc, cùng nhau chia sẻ từng giọt dinh dưỡng.

Tôi ngược đầu đưa tay quạt nước mắt, từng cơn đau vẫn âm ỉ quanh hốc mắt. Nam Tương vẫn cúi đầu như thế, mái tóc đã che lấp khuôn mặt kiêu diễm của nó. Tôi chẳng cần nhìn, cũng biết nó đang khóc. Đã nhiều năm rồi, tôi quá quen thuộc cái bộ dạng trầm lặng của nó. Không cần nhìn vào mắt, tôi chỉ cần nhìn nhịp thở, cũng đủ biết nó đang đau lòng hay đang vui vẻ.

Neil đã thôi không nôn nữa, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, đứng chống tay lên bồn rửa. Lam Quyết lấy một chiếc khăn giấy khô sạch đưa cho hắn lau miệng. Cổ Nguyên và Giản Khê đang trầm tư, hai người họ đứng kề vai nhau, ánh mắt ngưng lại ở một điểm vô định nào đó trong không trung, mỗi lần bốn chúng tôi tranh cãi, hai người họ đều như vậy, đứng lặng thinh bên cạnh, chẳng nói lời nào. Cũng có thể do nhiều năm nay, họ đã xem đi xem lại quá nhiều lần chúng tôi biểu diễn hí kịch như vậy, mệt rồi.

Nói thực lòng, tôi cũng mệt rồi. Đột nhiên một thứ cảm giác muốn một đi không trở lại dấy lên trong lòng tôi. Giống như một năm trước, tại tiệc sinh nhật của Cổ Ly, cũng từng xảy ra trường hợp đá thủng bụng nia na ná thế này, khi ấy, tôi đã bị cơn hoảng sợ cực độ đè nặng đến mức như tan xương nát thịt vậy. Nhưng hôm nay, tôi lại không hề có cảm giác lo lắng giống vậy, mà thay vào đó chỉ là sự kháng cự bộc phát nhanh chóng lan ra khắp tứ chi và len lỏi vào từng ngõ ngách sâu nhất trong cơ thể của tôi, giống như một lọ mực nước đen kịt đổ vào hồ nước, lập tức loang ra, nhuộm nước hồ trong suốt trở thành một màu đen kịt. Nếu phải nói đơn giản hơn một chút, thì đó chính là, tôi cũng đã mệt mỏi rồi.

Cơ thể tôi lúc này giống như đột nhiên bị một đám bạch xà gõ cửa hỏi thăm, trong chớp mắt, tôi đã biến thành một gò cát với trăm ngàn góc ngách chỉ cần chạm nhẹ sẽ đổ sụp.

Bên ngoài phòng bếp tiếng tranh cãi càng lúc càng dữ dội bắt đầu vọng lại. Mạch tư duy của tôi bắt đầu trở nên rối bời, chỉ nghe loáng thoáng mấy câu đối thoại chanh chua truyền đến gian bếp.

“Mày cho rằng mày có tư cách gì mà dám bước vào cái nhà này? Mày cũng chỉ là thứ con hoang mà thôi!”
Cái giọng hysteria [2] của Lâm Y Lan vốn cố sức che giấu được bộc phát với biết bao thẳng thốt và phẫn nộ.

[2] Hysteria là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Người mắc bệnh này thường gào thét, la hét, giãy giụa...

“Đó là vì bà không dễ được, Cổ Diên Thịnh hết cách, mới sinh ra thứ con hoang tôi đây, bà còn trách ai?”
Giọng bình thản mà lạnh lùng của Cổ Hoài, giống như một lưỡi dao phẫu thuật lóe lên loang loáng.

“... Tại sao mày lại cay độc đến vậy? Mày hạ tiện hết mẹ mày!”

“Sao cao quý như bà được. Đó là điều chắc chắn. Nhưng dù chúng tôi có hạ tiện, Cổ Diên Thịnh cũng còn để lại cho chúng tôi tài sản cực lớn, còn bà thì sao? Tiền mà ông ấy để lại đủ để bà tiêu không? Mua mấy cái túi chắc cũng gần hết nhĩ!”

“... Tài sản con gái tao có được còn hơn gấp nhiều lần của mày! Bây giờ cả Thịnh Cổ này đều là của Cổ Ly con gái tao!”

“Con gái bà? À, bà nói Cổ Ly chị gái tôi chứ gì? Chị ấy và tôi là cùng một bụng mẹ mà ra, vô cùng thân. Tôi cũng vui thay cho chị ấy”.

...

Giọng nữ hysteria the thé cao vút và giọng nam trầm đục bình thản lạnh lùng nhưng không kém phần châm chọc cay độc. Nghe xong mỗi câu đều như từng cái bạt tai giáng lên mặt tôi vậy, tôi không thể tưởng tượng được cảm xúc của Cổ Ly lúc này ra sao khi đứng giữa hai người họ.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Cung Minh trước mặt. Quảng sáng ngũ sắc từ chiếc đèn thạch anh khúc xạ ra, trùu lên khuôn mặt vô cùng sắc sảo của anh ta, trông như vầng hào quang trên đỉnh đầu của một thiên sứ chuẩn bị đi chiêu nạp linh hồn của người chết. Ánh mắt anh ta lặng lẽ nhìn phía tôi, giống như đang đọc một cuốn sách. Tôi không thể hiểu được đằng sau đáy mắt của anh ta lúc này đang chất chứa ưu tư gì, nói một cách chính xác, tôi chưa từng tìm hiểu xem anh ta nghĩ gì, dòng máu đang chảy trong huyết quản từ trên xuống dưới tỏa khắp thân thể anh ta, luôn là câu đó.

Tôi gạt khô nước mắt, bước đến trước mặt anh ta, chân thành nói: “Anh Cung Minh, tôi biết với tư cách là trợ lý, tôi cần phải hoàn thành công việc anh giao phó. Nhưng coi như tôi cầu xin anh, dù thế nào, cũng đừng bắt tôi phải nói với Cổ Ly chuyện nó bị sa thải hôm nay. Xem như tôi xin anh, được không? Qua đêm nay, ngày sáng ngày mai, không cần anh nhắc, tự tôi sẽ đi tìm Cổ Ly, trực tiếp nói cho nó biết.”

Tôi dùng cảm nhìn Cung Minh trước mặt - người vẫn luôn khiến tôi sợ hãi, tôi gom hết sức lực toàn thân nhìn thẳng vào anh ta, mỗi tế bào, mỗi lỗ chân lông trên người đều đang gắng gượng, tôi chưa bao giờ có ý đối kháng với Cung Minh, chuyện này thực quá khủng khiếp. Nhưng điều đáng sợ hơn với tôi là, có lẽ tối nay sau khi màn kịch này kết thúc, người đứng lại bên Cổ Ly chỉ có mình tôi. Tôi quan sát mọi người trong phòng bếp, lần lượt hết gương mặt này đến gương mặt khác, Giản Khê, Nam Tương, Vệ Hải, thậm chí cả Cổ Nguyên, tôi đều không tin. Với tính cách lạnh lùng gáo vỡ làm muối lồi thoi làm bát sứ của Cổ Ly, chỉ cần tôi nói ra thông tin này, nó sẽ bị tổn thương lòng tự tôn bất khả xâm phạm, xù bộ lông gấn đầy gai lên mà chống lại cả tôi.

Cái tinh thần bị trắng bị cuốn vào cảnh chiến đấu trong cô độc của nó, lần nào cũng khiến lòng tôi đau như dao cắt.

Cung Minh nhìn tôi, gật gật đầu, tỏ vẻ như cười như không với tôi, dưới ánh đèn tỏa ra thứ ánh sáng khác thường, anh ta trông như thiên sứ trẻ tuổi anh tuấn trong tranh sơn dầu. Anh ta dùng giọng cuốn hút mềm mại như suối nước nóng nói: “Tôi thấy tôi nên đi trước.” Sau đó quay người rời khỏi nhà bếp.

Lam Quyết cũng rất thức thời khi đứng dậy cáo từ. Neil nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, tôi gật đầu ra hiệu với hắn, “Cậu đưa Lam Quyết đi trước đi.” Tôi biết lúc này hắn cũng rất bối rối. Nhất là hắn còn có quan hệ huyết thống với một số người ở ngoài kia, vì thế không nên lưu lại đây vào thời điểm này.

Lúc này Nam Tương mới ngẩng đầu lên, khóe mắt nó vẫn còn vương vài giọt lệ chưa khô, dưới ánh đèn trở nên trong vắt đến rung động lòng người. Nó bước đến trước mặt tôi, siết chặt tay tôi, rồi nói: “Tớ đưa Vệ Hải đến bệnh viện. Cậu ở lại đây không sao chứ?” Tôi quay sang nắm tay nó, nói: “Cậu đi trước đi, tớ ở đây không sao.” Nó nhìn tôi, mở miệng định nói gì đó, nhưng tôi cắt ngang, “Thật mà, các cậu đi trước đi.”

Nói xong, tôi theo cả nhóm họ rời khỏi phòng bếp. Giản Khê đi ngay phía sau, đặt tay lên lưng tôi, cách một lớp áo, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được luồng nhiệt nóng hổi từ lòng bàn tay to lớn của anh, lộ ra nỗi chưa xốt.

Khi đi ngang qua Cổ Nguyên, tôi cố ý nửa nhường đường nửa không tông thẳng vào. Vì tôi nhận ra hình như anh ta bị bệnh. Tôi cảm thấy đầu anh ta đã bị súng bắn một phát. Trong lòng đột nhiên vô cớ dấy lên nỗi oán hận anh ta. Có lẽ là hận bộ dạng tươi cười rạng rỡ mà tôi bắt gặp trong phòng làm việc của Cung Minh, cũng có thể là tôi đang nghĩ đến Cổ Ly chẳng hay biết vị trí của mình sắp bị thay thế. Nhất định Giản Khê cảm nhận được rất rõ thái độ thù địch của tôi với Cổ Nguyên, nên anh vừa như cố ý lại tự nhiên kín đáo đưa thân người chen ngang, ngăn cách tôi và Cổ Nguyên. Anh luôn khéo léo nhẹ nhàng thu vén mọi mâu thuẫn, tạo cục diện gió yên sóng lặng. Nếu so ra, tôi và Cổ Ly hầu như chỉ biết thêm dầu vào lửa, rưới thêm độc lên dao mà thôi.

Khi nhóm bọn tôi trở lại phòng khách, cuộc chiến giữa họ vẫn chưa kết thúc. Tôi thấy Cổ Ly đang khoanh tay, vẻ mặt điềm nhiên đứng một bên, ánh mắt của nó vừa trống rỗng vừa mang vẻ thờ ơ, thực ra tôi biết, nỗi tuyệt vọng trong lòng nó lúc này thực sự rất lớn, trên bề mặt trái tim nó, chắc chắn đã bị rạch một vết cực lớn, gió đang gào thét, tuyết trắng một màu, lạnh căm căm.

Lâm Y Lan quay đầu về phía Cổ Ly, ánh mắt lạnh như băng: “Cổ Ly, con nói gì đi chứ. Cha con đã phản bội hai mẹ con ta, dan díu với thứ hồ ly tinh dê tiện ấy để ra thẳng nhãi dê hèn này! Bây giờ con nghĩ thế nào? Tương thân tương ái với nó sao?”

“Thứ hồ ly tinh dê tiện đó”, Cổ Ly mặt không biến sắc, chỉ có hai mắt ửng đỏ, hai giọt lệ theo đôi mi rậm dày lăn xuống gò má, “cũng sinh hạ ra tôi”. Giọng nó giống như dùng một nắm cát nóng bỏng giã chà xát vào tim, nghe như một tấm cửa kính bị đập vỡ nát, phủ đầy những mảnh nhỏ thủy tinh vỡ vụn.

Cổ Hoài ngồi trên ghế sofa, chẳng nói lời nào, gương mặt toát lên vẻ khinh miệt như một lớp băng tuyết mỏng.

Cung Minh nhẹ nhàng vặn nắm cửa, chuẩn bị rời đi, Lâm Y Lan đột nhiên quay người sang, nói: “Không ai phải đi đâu hết, tôi đi! Trong cái nhà này ai cũng là người thân của cô! Tôi ra đường làm ăn mày!”

Cung Minh bối rối ngừng động tác mở cửa trong lời nói của Lâm Y Lan.

“Mẹ là mẹ con, sao lại đi làm ăn mày.” Cố Ly cố đè nén cảm xúc trong lòng, nét mặt vô cùng bình thản, chỉ có dòng lệ vương trên mặt, trông thấy mà tim tôi như vỡ thành trăm mảnh. Nó cầm khăn giấy, nhẹ nhàng lau đi lớp kẻ mắt đã nhòe, nói với giọng khàn đục: “Cho dù ăn mày, cũng là con đi, sẽ không đến lượt mẹ.”

“Vậy bây giờ thứ cô cần là tôi đây hay cái thứ tạp chủng hoang này!” Lâm Y Lan ngồi phịch xuống sofa, ngón tay bám vào tay vịn sofa run lên bần bật.

“Bà cũng có tuổi rồi, nói năng nên chú ý một chút? Cố Ly và tôi cùng cha cùng mẹ, cái câu tạp chủng hoang kia là đang mắng ai vậy?” Cố Hoài đứng đối diện với sofa, lãnh đạm nói.

Cố Ly ngẩng đầu lên, vo khăn giấy trong tay nó thành viên rồi ném thẳng về phía Cố Hoài, uể oải nói: “Cậu nói bớt một câu thì chết hả?”

Lâm Y Lan run rẩy đứng dậy, đi về phía cửa chính, đẩy bật cửa ra, “Tôi đã nuôi cô hai mươi bốn năm!” Bà ta kích động, nước mắt nhòe đi theo từng nếp nhăn trên mặt, “Cố Ly, tôi đã nuôi cô hai mươi bốn năm!” Nói xong liền đóng cánh cửa đánh “rầm” một cái rồi bước đi.

Giữa sự tĩnh lặng vô tận này, Cố Ly vùi mặt vào hai lòng bàn tay, toàn thân bất động.

Cố Nguyên đứng bên cạnh tôi, ngẩng đầu trông về phía Cố Hoài. Tôi có thể thấy được rất rõ sự thù địch trong đáy mắt của anh, sự thù địch này giống như trong thế giới động vật, hai con sư tử đực đang đứng gườm nhau vậy.

Cố Nguyên nói với Cố Ly: “Bà ấy tốt xấu gì cũng là mẹ em, còn Cố Hoài lại máu mủ ruột rà với em, đâu phải người dưng!”

Cố Ly ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt, nói: “Cố Nguyên anh đừng nhúng mũi vào việc này. Chuyện đổ vỡ của nhà họ Cố chúng em đâu chỉ có chuyện này, em quen rồi, nói không hết được đâu.”

Cố Hoài từ bên kia sofa lạnh lùng buông một câu: “Chuyện tôi và chị tôi, anh là người ngoài, chớ mũi vào làm gì.” Cố Nguyên hít một hơi sâu, đưa tay lên xoa mạnh lên mũi lên miệng - giây phút đó, tất cả chúng tôi đều rõ: Cố Nguyên đã thực sự bị kích động.

Vừa rồi ánh mắt Cố Nguyên nhìn Cố Ly, vẫn đầy ấp sự thương cảm và quan tâm triu mến, còn lúc này trong ánh nhìn đó đã bị che phủ lớp sương mù lạnh lẽo, anh ta lạnh lùng nói với Cố Ly: “Đúng đấy, nói hay lắm. Tôi là người ngoài. Từ đầu đến chân đều là người ngoài, Cố Ly, cô đã từng xem tôi là người nhà sao? Cô xem tôi là gì?”

Mắt Cố Ly lại ứa lệ, nó đứng bật dậy, vuốt mái tóc đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng sang một bên, rồi thấp giọng dè dặt nói với Cố Nguyên: “Xin lỗi...”

Chính lúc này, tôi vốn đặt mình bên ngoài việc này, đột nhiên bị bộ dạng hạ giọng nhún nhường của Cố Ly làm cho bùng cháy. Trong ấn tượng của tôi, Cố Ly từ xưa đến nay chưa từng hạ giọng nhún nhường như vậy, dù là đối mặt với hiệu trưởng của trường tôi, Cố Ly cũng chưa từng nói ba tiếng “em xin lỗi”. Tôi nhìn Cố Ly như một con cún ỉu rũ cụp đuôi như sắp sụp đổ trước mặt, rồi lại nhìn khuôn mặt của anh chàng được gọi là bạn trai đang lạnh lùng nghênh ngang kiêu ngạo trước mặt kia, một ngọn lửa không tên trong tim tôi đã bùng cháy điên cuồng bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Tôi vùng vằng khỏi vòng tay của Giản Khê, xông đến trước mặt Cố Nguyên, kéo mạnh Cố Ly về phía sau, “Anh cấu kính gì với Cố Ly? Anh nghĩ chuyện hôm nay còn chưa đủ rồi rắm hả? Xem anh là người dưng thì đã sao? Xem anh là người dưng là đúng rồi đấy! Tôi mà là Cố Ly, thì anh chẳng là cái thá gì hết! Trước khi chửi mắng ai anh phải soi lại mình trước gương đi đã, hôm nay khi anh và mẹ anh làm những trò bẩn thỉu kia trong phòng làm việc của Cung Minh, anh xem Cố Ly là gì? Giờ anh vẫn còn mặt mũi.. “

Tôi chưa nói hết câu, đã bị Giản Khê kéo giật về phía sau, anh ấy thấp giọng rít lên với tôi: “Lâm Tiêu, em đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa! Em sợ căn nhà này còn chưa bị san phẳng hả!” Nghe chừng, đã thấy anh ấy thực sự mất kiên nhẫn rồi.

Cố Nguyên vừa nghe thấy vậy cũng bốc hỏa, chau mày nhìn vào tôi, rồi đưa tay đẩy Giản Khê ra, chỉ thẳng mặt tôi nói với giọng hằn học: “Lâm Tiêu, vừa rồi ở trong bếp là cô xin Cung Minh đừng nhắc đến chuyện này, giờ cô muốn thế nào? Biểu diễn tình chị em thân thiết hay muốn thừa cơ giật đồ bìm leo với tôi?”

Giản Khê cũng bị kích động, vung tay lên gạt phăng cổ tay Cố Nguyên đang ở trước mũi tôi ra, “Cố Nguyên, khốn kiếp, nói thì nói, anh dám đụng vào Lâm Tiêu đừng trách tôi trở mặt!”

Cố Nguyên hần hển nói: “Cậu thôi cái trò bạch mã hoàng tử của cậu đi, cái thứ khốn kiếp nhà cậu vừa mới ngủ cùng Lâm Tuyền mấy tháng trước, giờ còn đứng đây ra vẻ trượng phu thế hả?”

Sự kích động trong mắt của Giản Khê thoáng chốc đã tắt lịm, giống như ngọn nến bị thổi tắt. Cố Nguyên nhìn đôi mắt bằng giá của Giản Khê, vẻ mặt cũng thoáng chút hối hận. Hai người họ không nói gì nữa, chỉ thình lạng đứng đó.

Qua hồi lâu, cuối cùng Cố Ly đứng lên, nó tiến đến bên cạnh rồi siết chặt tay tôi, sắc mặt nó đã khôi phục bình thường trở lại, giống như chiếc máy tính vừa rồi còn ở trạng thái đơ máy, cuối cùng đã có thể di chuyển được con trỏ chuột. Tôi nhìn sắc mặt Cố Ly đã lạnh tanh và mạnh mẽ trở lại, mà lòng không kìm được dòng lệ tuôn trào. Đúng vậy, đây mới là Cố Ly mà tôi biết.

Nó đứng trước mặt tôi, sóng đôi với Cố Nguyên. Cảnh tượng này đã xảy ra vô số lần trong thời thanh xuân của chúng tôi. Mỗi lần như thế, đều là Giản Khê, Cố Nguyên một bên, tôi và Cố Ly một bên, bất kể ai đứng ai sai, tôi đều đứng chung chiến tuyến với Cố Ly. Nếu nói như Giản Khê, “Nếu ngày nào đó Cố Ly giết người, thì Lâm Tiêu em là người đưa dao cho cô ấy!” Cố Ly cũng sẽ bĩu môi điềm nhiên phản pháo: “Nếu Cố Nguyên cưỡng bức một cô gái nào đó, thì cũng chính anh Giản Khê giúp lột đồ!”

Tôi đã bị hành động vừa rồi của Cố Nguyên làm cho kích động, vậy là tôi ỷ vào Cố Ly mạnh mẽ trước mặt cùng luồng ý nghĩ báo thù sâu đậm và mãnh liệt vọt thẳng lên não, mà đưa tay lên chỉ vào Cố Nguyên nói: “Anh có chuyện thì cứ nói cho Cố Ly đi, xem xem anh và mẹ anh đã yêu cầu khai trừ Cố Ly khỏi vị trí giám đốc tài chính với Cung Minh ra sao! Anh có gan làm thì cũng có gan nói chứ!”

Đúng khoảnh khắc tôi vừa dứt lời, lập tức tôi cảm nhận được rất rõ ràng, bàn tay Cố Ly đang nắm lấy tay tôi, đột nhiên buông thõng và một tiếng “soạt” lạnh lùng vang lên.

Sắc mặt Cố Nguyên tái nhợt.

Giản Khê mặt mày đỏ gay, tức nghẹn nói không nên lời, cuối cùng quát thẳng mặt tôi: “Lâm Tiêu, khốn kiếp, em cút ra ngoài cho anh, đừng làm rối chỗ này thêm nữa!”

19. Chương 06 Phần 3

Sau nửa phút căn phòng chìm trong tĩnh lặng, Cố Ly khẽ ngẩng đầu lên. Giọng nó đột nhiên khôi phục lại vẻ sắc sảo mà ngạo mạn, tôi cũng mơ hồ bị thứ cảm giác sợ hãi siết nghẹt trong tim, còn chưa kịp đoán xem thứ cảm giác kỳ lạ ấy đến từ đâu, thì đã nghe thấy tiếng Cố Ly phía sau, nói với Giản Khê: “Giản Khê, anh định gây chuyện gì ở đây? Anh thấy đầu mình cứng lắm à? Vừa rồi trước lúc ăn cơm, người đầu tiên tôi muốn nói là anh đấy. Trước đây anh từng nói gì trước mặt tôi, anh còn nhớ không? Anh nói với Lâm Tiêu là anh đã rời bỏ Lâm Tuyền, từ Bắc Kinh về đây, đúng không?”

Tôi ngẩng đầu lên, sắc mặt của Giản Khê trông như vừa đột ngột bị dội một gáo nước lạnh.

“Vào tuần trước, tôi trông thấy anh đang ngồi uống cà phê cùng một cô gái nào đó trông chẳng khác nào Lâm Tuyền kia trong quán cà phê Starbucks ở khu mua sắm Hồng Kông là ai vậy? Anh đừng nói với tôi, chính là Lâm Thinh đã nhảy lầu tự tử hồi cấp ba, khốn kiếp, tôi không thích nghe chuyện ma quỷ!”

Thượng Hải tháng Năm, bầu không khí về đêm vô cùng dễ chịu không nóng cũng chẳng lạnh. Gió cuốn mang theo chút nồng nàn cuối xuân đầu hạ, lướt nhẹ qua từng lỗ chân lông. Những cặp tình nhân đang hít lấy hít để mùi hương của nhau, cảm nhận thứ thuốc mê ảo mà người ta gọi là Tình yêu.

Ánh đèn đường vàng vọt ảm áp chiếu xuyên qua tán lá rậm dày của cây ngô đồng, rơi xuống lề đường vô số vệt sáng vỡ vụn màu vàng kim.

Lam Quyết và Neil đang thong dong dạo bước dọc theo con phố.

Tuy đã rời khỏi căn biệt thự tưởng chừng như sắp sập đến nơi kia rồi, nhưng cảm giác đè nén trong lòng lúc này vẫn chưa tan hết. Neil nhét tay vào túi quần, thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn Lam Quyết đi bên cạnh, cũng chẳng biết phải nói gì. Ánh đèn đường phản chiếu luồng sáng làm đôi chân mày ánh lên màu vàng, bóng đen thăm thẳm đổ xuống nơi hốc mắt, càng khiến khuôn mặt với ngũ quan rõ ràng của hắn chỉ còn hiện lên những nét phác thảo khung nền, phần còn lại trông như bị hòa lẫn vào màn đêm.

“Uống bia không?” Lam Quyết hỏi, rồi không đợi câu trả lời, bước thẳng tới chỗ chiếc máy bán hàng tự động. Anh ta móc tiền trong túi áo ra chuẩn bị cho vào máy, tiền vừa cầm tiền trên tay định nhét vào khe, đã bị Neil một tay kéo về phía sau, “Để mình.” Lam Quyết lùi một bước, nụ cười đáng yêu tựa như hơi lúm đồng tiền ấy hiện rõ trên khóe môi anh ta, “Đồ nào.”

Neil mua xong hai lon bia, liền nhét một lon vào tay Lam Quyết.

“Cậu vẫn còn đáng mặt nam tử hán đấy.” Lam Quyết giật nắp lon bia, rồi cười toét miệng, làn môi mỏng giãn ra, trông cực kỳ anh tuấn.

“Còn phải nói nữa sao.” Neil nháy nháy chân mày, nét mặt thoáng bức dọc, giống như đối phương hỏi một câu mà đáp án đã quá rõ rồi vậy.

“Đúng rồi” cổ họng của Neil di lên chuyển xuống mấy lượt, uống vài ngụm bia, “Anh thích con trai hay con gái?” hắn hỏi xong cũng chẳng dám nhìn Lam Quyết, chỉ đưa ánh mắt đổ về trước theo ánh đèn đường. Hàng mi run run căng thẳng.

“Nè, hỏi làm gì vậy?” Lam Quyết cười, nét mặt trở nên mềm mỏng hơn, “Chẳng lẽ cậu không đoán ra hả?”

Trong màn đêm đen đặc mặt Neil đỏ lựng lên, “không đoán được”. Hắn bối rối so vai.

“Tôi còn cho là cậu biết”, Lam Quyết cúi đầu, thoáng bối rối, nhưng lập tức tự nhiên bá vai quàng cổ Neil, “thế này chẳng phải đã rất rõ rồi sao?”

Neil cảm nhận được luồng nhiệt tỏa ra từ cánh tay Lam Quyết đang trên vai mình, lỗ chân lông khắp cơ thể vụt chốc co lại, hắn húng hắng mấy tiếng trong cổ họng, niềm vui và hạnh phúc dồn nén trong tim như sắp nổ tung, bình tĩnh nói: “ừ, đúng, rất rõ rồi.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng đưa tay ra, ôm chặt lấy eo của Lam Quyết.

“Tất nhiên rồi,” nụ cười của Lam Quyết rực sáng, cổ áo của anh ta dựng lên giữa màn đêm, tỏa ra mùi hương hoa nồng nàn, “từ trước đến giờ tôi đều thích con gái.”

Thời điểm gần sáng, Thượng Hải giống như con tàu không gian khổng lồ đang chu du giữa vũ trụ đen sẫm trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, ánh đèn như dải ánh sáng của muôn ngàn vì sao nhấp nháy không ngừng, trông chúng chẳng khác nào những đường vòng trên con chip điện tử cũng như ánh đèn nê-ông quanh các tòa nhà cao tầng.

Thành phố đang xoay chuyển không ngừng trong thỉnh lặng, nó như miếng bọt biển đang hấp thu mọi thanh âm muôn hình vạn dạng, tiếng cười đùa, tiếng than khóc, tiếng tranh cãi, tiếng đám cưới, tiếng nguyên rủa, tiếng khóc chào đời của đứa trẻ, tiếng đau thương cho người nằm xuống, mọi thanh âm ấy hòa quyện vào nhau, giống như dòng nước thải của thành phố với màu đen đặc, chảy xuống cống ngầm, đổ về phía lò luyện xa thẳm phía dưới thành phố.

Con tàu vũ trụ khổng lồ này, cứ mãi du hành về phía trước trong sự tĩnh lặng đến vô cùng như vậy, phiêu dạt đến một thế giới chưa từng biết nào đó trong vũ trụ.

Tinh hà bụi bặm thỉnh thoảng, cực quang vũ trụ lóe lên, điểm đen mặt trời bùng nổ nhẹ nhàng quét qua mi mắt, làm đồng tử trở nên bóng rât.

Tinh cầu màu đỏ nhỏ bé đang đập nhẹ nhàng trong lồng ngực kia, giống như quả đất của mấy trăm vạn năm về trước, đã bước vào kỷ băng hà trắng xóa mênh mông.

Trong đồng tử của Giản Khê phản chiếu hình ảnh của tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu đã tắt đèn, đèn tín hiệu nhấp nháy theo nhịp thở khiến nó trông giống như một tiểu hành tinh sắp chết.

Cố Nguyên đã dốc sang chai vang thứ ba, sau đó cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Anh ta áp gương mặt nóng hổi của mình lên cửa chớp ban công, nhìn khung cảnh sống nơi Ngoại Than xa hoa trắng lệt bên ngoài cửa sổ.

“Sao cậu không nói cho Cố Ly biết suy nghĩ thực của cậu?” Giản Khê nhìn Cố Nguyên đã uống say trước mặt, vừa cau mày vừa hỏi.

“Bởi vì, càng ngày tôi càng thấy,” Cố Nguyên nhắm mắt lại, hàng mi dài dày khít như lông vũ ướt rượt, “tôi không biết phải nói thế nào với Cố Ly. Tôi cảm thấy cô ấy đang dần rời xa khỏi cuộc sống của tôi.”

Giản Khê quay đầu lại, “Cậu như vậy chẳng phải tự sỉ nhục mình sao?”

“Cậu chẳng phải cũng vậy sao, sao cậu không nói với Lâm Tiêu, Lâm Tuyền mặt dày quay lại Thượng Hải tìm cậu, cậu đi gặp cô ta chẳng qua là muốn trước mặt cô ta nói chuyện rõ ràng, bảo cô ta đừng hy vọng nữa sao? Khi cậu đã quất thẳng mặt Lâm Tuyền bảo cô ta cút đi, không được quấy rầy cậu nữa, chẳng phải rất kiêu ngạo sao, sao đứng trước mặt Lâm Tiêu lại chẳng nói được lời nào như thế?”

Giản Khê không trả lời, quay đầu sang nhìn dòng Hoàng Phố đang cuộn cuộn sủi bọt ngoài cửa sổ. Ánh đèn còn sót lại trên bến hắt xuống mặt sông, nhưng ngay tức khắc bị gió thổi tạo thành những vệt như dầu loang nhàu nát khắp trên mặt sông.

“Hình như nổi gió, hơi lạnh rồi?” Lam Quyết đang uống bia, sắc mặt hồng hào.

Neil gật gật đầu trong thỉnh thoảng, rồi tiếp tục bước lên phía trước, trong lòng hần lúc này giống như hồi còn bé đánh rơi mất một món đồ chơi nhỏ vậy. Hần ngẩng lên, cặp đồng tử ướt nhẹp dường như đang cố gượng nhìn một bên mặt Lam Quyết, một lát sau, hần cởi áo khoác ngoài ra, đưa cho Lam Quyết, “Khoác lên đi”.

Hần chẳng nói gì thêm.

Chiếc Benz S500 to đùng đậu dưới tòa nhà nơi Cung Minh ở.

Cung Minh quay đầu lại, nhìn chàng trai trẻ đang ngồi bên cạnh, ánh mắt sâu thẳm tựa màn đêm đen đặc. Chàng trai ấy cũng quay đầu lại, chân mày sắc sảo khí khái hào hùng, dùng cặp mắt như sao mai, nhìn về phía Cung Minh, sau đó đưa tay ra, tóm lấy bàn tay của Cung Minh đang đặt trên tay vịn, rồi dùng lực siết chặt.

“Không sao đâu. Đừng lo ấy cô ấy.” Giọng anh ta như nước suối khoáng nóng, tràn đầy sức hút với người khác.

Cung Minh gật gật đầu, “Cậu vẫn ở chỗ cũ sao?”

“Không, đã đổi rồi. Rất gần nhà anh”.

“Tốt”.

Trong màn sương bốc lên mờ mịt, tôi và Cố Ly trầm lặng nhìn nhau, không hé một lời.

Dòng nước ấm liên tục trào lên cơ thể chúng tôi đang ngâm trong chiếc bồn massage cực lớn. Chiếc bồn tắm này do Cố Ly lắp sau nhiều lần thương lượng với chủ căn nhà này, chỉ vì việc đó mà nó mất đúng một tháng trời thỏa thuận mới xong. Chiếc bồn này lớn đến mức ngoài đủ cho tôi và Cố Ly cùng Nam Tương tắm chung một lúc ra, thậm chí nó còn có thể chứa cả Đường Uyển Như. Từ khi có chiếc bồn này, bọn chúng tôi rất hiếm khi đi Nam Kinh ngâm suối nước nóng. Chiếc bồn này đã trở thành vật cưng mới của bốn đứa bọn tôi. (Tất nhiên, khi tôi và Cố Ly phát hiện nó cũng đồng thời trở thành vật cưng mới của Neil và Cố Nguyên, chúng tôi đã tức nghẹn cổ mà nói: “Hai người đàn ông cũng ngâm chung một bồn. Không biết xấu hổ hả?” Vì vậy, cách giải quyết là, tôi và Cố Ly gia nhập cùng hai người họ... đương nhiên, bọn họ kiên quyết mặc quần tắm bên trong khăn tắm.)

Còn lúc này, trong làn nước nóng đang xối xuống, chỉ có tôi và Cố Ly. Trước đó một giờ, cả ngôi nhà ken đầy những người đã nạp sẵn thuốc súng, dường như ai cũng dùng âm lượng lớn nhất để gầm thét với nhau. Còn bây giờ đột nhiên người đi nhà vắng, ngay cả tiếng người nói cũng chẳng có.

Chúng tôi như đang ngồi thiền trong bồn tắm, đầu ngón chân đối nhau. Nước nóng trong bồn bao lấy tôi, vòi hoa sen trên đỉnh đầu bị Cố Ly xả hết cỡ, dù trời đã không còn lạnh, không cần phải tăng nhiệt độ, nhưng nó luôn thích ánh sáng màu vàng kim rạng rỡ như vậy. Tôi và nó ngồi đối mặt nhau, khuôn mặt nó dưới ánh sáng trông cực kỳ rõ nét, thậm chí tôi có thể nhìn rõ lớp lông măng màu trắng mịn màng phủ trên da mặt nó.

Cố Ly sau lớp trang điểm kia trông có vẻ chỉ mới mười bảy tuổi. Nhìn nó như vậy, lại càng mỏng manh, càng thuần khiết, càng xinh đẹp, cảm giác giống như Nam Tương, nhưng cũng dễ dàng bị tổn thương, giống như chiếc bình sứ dễ vỡ. Còn Nam Tương thì khác, Nam Tương cũng thuần khiết, cũng xinh đẹp, nhưng Nam Tương lại như dòng suối, cho dù vết thương do dao hay kiếm gây nên, đều không hề lưu lại dấu vết, cuối cùng vẫn hoàn toàn tĩnh lặng như thế, vẫn trong vắt sáng ngời, vẫn hoa nhường nguyệt thẹn như xưa. Nhưng Cố Ly thì không, nó đã nát sẽ cho nát luôn, cho dù người thợ thủ công rất giỏi có thể gắn kết những mảnh vỡ ấy lại vô số lần, thì mỗi vết rạn nứt vẫn lưu giữ rất rõ những tổn thương mà nó phải gánh chịu.

Tôi nhìn nó bình tĩnh mà vương chút bi thương trước mặt, rồi lại nghĩ đến bản thân đã thất bại, không khỏi thấy nhói lòng. Tôi duỗi ngón chân ra, rồi nhẹ nhàng khều khều vào cẳng chân của nó trong bồn nước. Nó nhú mày một cái, nói như cáu giận: “Lâm Tiêu, cậu muốn chết hả?” Vì thiếu đi sự gắn kết với lớp hóa trang, nên nét mặt nó vắng đi nửa phần dữ dội, trông như cô ôsin ngốc nghếch đang phô trương thanh thế, tôi không nhịn được cười, nước mắt rơi đánh “tôm” một tiếng vào bồn tắm.

Tôi và Cố Ly thay nước nóng mới hết lần này đến lần khác, lần nữa mãi chẳng muốn rời bồn tắm.

Khi đã rất muộn rồi, cửa nhà tắm mở ra. Nam Tương bước vào.

Chiếc bồn tắm cỡ lớn sau khi đã nhét đủ ba người, cuối cùng cũng trở nên ấm hơn, hay nói cách khác, khoảng cách giữa chúng tôi gần thêm một chút. Khóe mắt Nam Tương rơm rớm lệ trong làn hơi nước, nó vắn má tóc dài của mình về sau gáy, hơi nóng khiến làn da nó giống như đá hoa kiều diễm mê người.

“Cố Ly, cậu nói rất đúng, tớ chính là đồ đê tiện.” Nó khép mắt lại, rồi từ từ nhấn khuôn mặt mình chìm dần trong bồn nước, “nhưng tớ thật sự yêu Vệ Hải”.

“Tớ nói cậu là đồ đê tiện lúc nào? Tớ căn bản không biết cậu và Vệ Hải đang sống với nhau.” Cố Ly trừng mắt mớ hồ nhìn Nam Tương, sau đó quay đầu lại nhìn tôi đang sững sờ hỏi, “Lâm Tiêu, cậu cũng biết hả?”

Tôi gật gật đầu, “Chúng tớ đều nghĩ rằng cậu đã biết, nếu không làm sao Đường Uyển Như dám nói ‘chả trách Cố Ly nói cậu là đồ đê tiện chứ?’ Chúng tớ đều cho rằng nó ám chỉ điều này.”

“Chuyện này lạ đấy? Từ nhỏ đến lớn chẳng phải tớ luôn máng hai đứa cậu là đồ đê tiện này đê tiện nọ sao?” Cố Ly tròn tròn mắt, trông như dấu hiệu của chiếc máy tính trong nó đang dần hồi phục.

Có điều sau đó mấy phút, nó lại tỏ ra chán chường như cũ. Nó chen vào giữa chúng tôi, rồi thấp giọng nói: “Tình yêu của tớ cũng là một mớ hỗn độn, tớ có tư cách gì mà nói cậu chứ?”

Ba người cùng thỉnh lặng.

Một lát sau, Nam Tương nhẹ nhàng tựa đầu vào vai tôi, khép mắt lại, thì thầm bên tai tôi: “Tớ vừa chia tay Vệ Hải.”

Buổi tối, tôi và Nam Tương chen nhau ngủ trên giường của Cổ Ly.

Tôi nghe hai đứa nó cãi cọ chưa ngoa đánh đá qua lại một hồi, mà luồng nhiệt trong người dần tăng lên. Lần nào, dù tôi đối mặt với bất lợi gì, chỉ cần ở bên cạnh hai đứa nó, tôi sẽ luôn giống như chiếc điện thoại đã cắm sạc điện, từ từ reo trở lại. Trong đầu thì thoảng lóe lên khuôn mặt Giản Khê, cái bộ dạng đang chau mày, chẳng khác nào nét mặt đang xem một bức tranh sơn dầu vô cùng u ám vậy.

Chính lúc chúng tôi dần chìm vào giấc ngủ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ba chúng tôi cuộn mình trong áo ngủ, bước ra mở cửa, liền thấy Đường Uyển Như trở về.

Cổ Ly bước qua, nắm chặt tay nó, “Cậu không sao chứ? Vừa rồi chúng tớ gọi cho cậu suốt, nhưng cậu khóa máy.”

Đường Uyển Như lặng thinh chẳng nói gì, nhưng khẽ gật đầu ra hiệu trả lời.

Nam Tương cẩn trọng bước qua, nó nói: “Uyển Như, xin lỗi, tớ không có ý giấu cậu. Mà tớ căn bản không biết phải nói với các cậu như thế nào, tớ cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện khó hiểu như vậy. Tớ chần chừ mãi, sợ nói cho cậu biết, nói cho các cậu biết... cậu chửi rất đúng, tớ là kẻ đê tiện, tớ là loại dám đụng đến cả người mà bạn thân mình yêu quý.” Nói đến đó, giọng Nam Tương cũng bắt đầu nấc nghẹn, tôi nghe mà con tim cũng thấy chua xót, nó cố nén cảm xúc rồi tiếp tục, “Uyển Như, tớ và Vệ Hải đã chia tay rồi.”

Đường Uyển Như ngẩng đầu, mắt nhìn như đóng đinh vào Nam Tương, một hồi lâu sau, dường như nó thâm hạ quyết tâm rất lớn, nhẹ nhàng nắm tay Nam Tương, quàng mắt của nó ửng đỏ, “Nam Tương, tớ hiểu, những lời này của cậu là thật lòng...”

Nó nắm chặt bàn tay hơn, chặt đến mức khiến nét mặt Nam Tương lộ vẻ đau đớn, sắp đứng không vững rồi, “Nhưng trong lòng tớ, cậu vẫn là loại đê tiện từ đầu đến chân, kẻ đê tiện nhất chính là cậu.”

Hai tay nó dùng sức quá mạnh mà bắt giác run rẩy vô cùng kích động, như muốn bóp nát vụn xương của Nam Tương vậy.

Khoảnh khắc đó, tôi nhận ra sự oán trách và hận thù đang cuộn trào trong ánh mắt Đường Uyển Như, tôi chợt thấy rung mình. Nỗi sợ hãi thăm sâu như có một linh hồn đang đứng bất động phía sau soi ánh nhìn vào tôi. Tôi vốn chưa từng bắt gặp ánh mắt Đường Uyển Như như một đầm lầy màu đen sâu hoắm không có đáy vậy, như ánh sáng màu xanh huyền hoặc lấp lóe trong đầm lầy đó, giống thứ nọc độc đang không ngừng bắn ra.

Nó hất bàn tay thon thả của Nam Tương ra, quay người bước vào phòng. Khi tôi chạy đến đỡ Nam Tương, liền đụng ngay phải bàn tay thấm đẫm nước mắt nóng hổi.

Sáng hôm sau, Đường Uyển Như thu dọn hành lý chuyển nhà.

Sau khi nó chuyển đi không lâu, Thượng Hải đổ mưa như trút nước. Khắp Thượng Hải bao trùm trong màn nước mưa nhuộm màu hoàng hôn.

Tiếp đó, mùa mưa dầm lê thê bắt đầu.

Dường như những cơn mưa đang không ngừng trút xuống từ trời cao, mặc sức gột rửa từng tấc đất của thành phố. Những tòa nhà chọc trời trong ánh chiều của buổi hoàng hôn, trông như một di tích hoen gỉ khổng lồ.

Trên đường nước mưa chảy thành dòng, cuốn tất cả rác rưởi, đổ xuống lòng thành phố.

Nước mưa ngẫu đục, xối xả kéo đến ra sức bào mòn từng tấc bề mặt của đất đai, găng sức khoét sâu con tim của mỗi người.

Bạn không nhìn thấy, bạn nhất định sẽ nghe thấy. Bạn không nghe thấy, bạn nhất định sẽ cảm nhận được. Hơi thở rét mướt bằng giá, đang dần áp sát cận kề kia.

20. Chương 07 Phần 1

Chương 7

Đây chính là Thượng Hải.

Có thể chỉ trong một khoảng đất hình viên đạn rộng chừng 120 giây đi bộ, nhưng mọc dày đặc những khu như Hằng Long I, Hằng Long II, quảng trường Kim Ưng, Trung Tín Thái Phú, quảng trường Mai Long Trấn, cho đến sáu tòa cao ốc Đệ Hào chọc trời của tập đoàn Hoa Mẫn vừa bật nóc vùng đất mới Phố Tây; cũng như vậy, có thể chỉ với một nét phác thảo, tại vị trí đất vàng trung tâm của thành phố, mọc ra quảng trường Nhân Dân rộng đến 140.000 mét vuông toang cửa rộng mở, ở đó ngày nào cũng cần có hai trăm tám mươi nhân viên cây xanh kiên trì cắt tỉa những bồn hoa và hàng cây xanh cực lớn, mở cửa miễn phí cho thị dân toàn Thượng Hải.

Bất kể là chân bạn đang đi giày cao gót làm từ thạch anh chạm rồng hiệu Jimmy Choo có thể mua được linh hồn của bất kỳ cô gái nào, hay ủng đi mưa hiệu giải phóng màu xanh đặc sệt chất dân lao động, bạn vẫn có thể ở trung tâm công viên của quảng trường Nhân Dân, tìm được một chiếc ghế dài xung quanh đây đầy chim bồ câu, rồi ngồi xuống nói chuyện yêu đương, hoặc uống ly sữa chua.

Đây chính là Thượng Hải, nó nuôi dưỡng giấc mộng giữa ban ngày của tất cả mọi người một cách kỳ diệu như vậy, trên bầu trời bao la rộng lớn của nó có treo một chiếc cân cực lớn, để duy trì một thứ không bao giờ nghiêng lệch, mãi mãi công bằng, đó chính là sự bất công.

Phóng tầm mắt ra toàn Trung Quốc, nếu muốn tìm một người thực sự hiểu được câu nói “One step at a time” này nhất, đó chắc chắn là Cố Ly – người đang ngồi trước mặt bạn lúc này, vuốt vuốt mái tóc đen nhánh, giống như bản thân là Nicole Kidman của Australia vậy. Dù trước mặt chúng tôi đang có một đồng chuyện như một khối tơ vò nặng hơn tám cân cần giải quyết, thì cái bộ dạng điềm nhiên không biến sắc trên mặt nó, sẽ khiến bạn cảm thấy thứ mà nó sắp đối mặt là kỳ nghỉ dài ngày đang sắp đến gần, chứ không phải là cuộc sống của chúng tôi gần như đổ vỡ hoàn toàn trước đó.

Nó chẳng bao giờ tỏ ra vội vã đến mức lằng xằng, chân tay bấn loạn, Nam Tương từng nói, cho dù có sóng thần ấy chục mét đổ ập về phía nó, nó cũng vẫn điềm nhiên như thế rồi nói với chúng tôi đang ở trên thuyền cứu sinh chuẩn bị lật úp đến nơi bằng cái giọng du dương dịu dàng rằng: “Để chúng ta khua đôi mái chèo (sau đó đi chết)...”

Vì thế, lúc này nó đang cực kỳ tập trung nghiêm nghị cùng với Neil ngồi trên chiếc ghế sofa đặt trong phòng khách mà nó mới mua từ cửa hàng đồ nội thất “Davinci” về, dạy bảo Neil đang ủ ê chán nản như là dạy con trai mình vậy, giảng giải về vấn đề tình cảm của hắn.

“Chị không thể không nói cho em biết, có khi nói chuyện yêu đương, cũng chẳng khác nào mua một món đồ gia dụng, ví dụ như bộ sofa kiểu mới nhất hiệu Armani mà em đang ngồi đây...”

Tất nhiên, Cố Ly còn chưa kịp thể hiện tài năng miêu tả kỹ càng sâu xa hơn, thì đã bị Nam Tương và tôi đang ngồi khẹp mắt dưỡng thần bên cạnh cắt ngang. Bởi thực tình chúng tôi không chịu nổi nó hai ngày nay, bất kể là chuyện gì, đều lòi cái ghế sofa mà nó mua về kia vào để nói. Tôi và Nam Tương đều cho rằng tuy mặt nó không biến sắc khi mua bộ sofa đắt ngang với mua ba mét vuông cửa hiệu trên đoạn đường đất vàng thuộc trung tâm thành phố, nhưng trong lòng nó, kỳ thực là rất đau, nếu không, nó sẽ không ra rả dùng cái điệp khúc “chính là giống như mua bộ sofa này...” để làm opening trước khi giảng giải trọng tâm đối với bất kỳ đề tài nào.

Tệ nhất là tối qua, nó nói với người phụ nữ trung niên trong tiểu khu đến thu tiền gas: “... Cô nên biết rằng, tôi không phải vì một vài đồng bạc lẻ, cũng giống như bộ sofa đang đặt trong phòng khách của tôi mà cô thấy lúc này, tôi không quan tâm đến giá tiền, nhưng cô không được để tôi...” còn chưa nói xong, tôi đã một phát đẩy con bé diên khùng này vào trong phòng ngủ, sau đó Nam Tương móc ra một đồng hai xu lẻ, nét mặt ra chiều nhiệt tình tươi cười dúi vào tay người phụ nữ trung niên đang ngây người ngơ ngàng kia.

Lúc này, Neil cũng không chịu đựng nổi nữa, hấn vồ vồ vào khuôn mặt lạnh băng của mình, giống như người mẫu Âu - Mỹ trên tạp chí lâu ngày chẳng được lĩnh lương mà vẫn phải miễn cưỡng lao đầu vào làm việc, không hào hứng chút nào. Hấn nói: “Cố Ly, nếu chị chắc chắn không đề cập đến chuyện chiếc ghế sofa này nữa, em tình nguyện chịu ba mươi phần trăm hóa đơn của bộ ghế này cho chị.”

Trong tích tắc Cố Ly lập tức chấp nhận ngay cuộc giao dịch này, nó hầu như bắn tia ra ngay: “Tình yêu thực ra là chuyện ván đã đóng thuyền, một tổ hai tường, giống như ‘ma thuật của thị trường’ mà tổng thống Mỹ Ronald Wilson Reagan nói đến, thực ra phải gọi một cách chính xác là ‘chủ nghĩa nguyên giáo chỉ thị trường’ [1]...”

[[1]] Chủ nghĩa nguyên giáo chỉ thị trường (market fundamentalism) là chỉ thị trường có thể tự động khôi phục cân bằng, không cần chính phủ phải can thiệp bằng bất cứ hình thức nào. Cái gọi là chủ nghĩa nguyên giáo chỉ thị trường, thực ra chẳng có bất kỳ căn cứ lý luận và thực tiễn nào, nó trên thực tế là một loại tín điều của người ta mà thôi.

Tôi và Nam Tương nhìn Cố Ly trước mặt đang trợn tròn mắt, đọc liến thoắng không ngừng nghỉ các loại thuật ngữ kinh tế mà chúng tôi nghe rồi mắt vẫn cứ thộn ra thở phào một hơi. Nó đã trở lại bình thường - cho dù sau khi nó bình thường trở lại cũng sẽ không nhiều người có thể hiểu được nó đang nói gì.

Tất nhiên, trừ một người - Cố Nguyên bạn trai của nó. Hai người họ có thể dùng thuật ngữ kinh tế để tám chuyện liên tục với nhau cả giờ đồng hồ. Nghe uyên bác thâm thúy như cuộc thảo luận của hai sinh viên xuất sắc ở Học viện Tài chính về sự biến đổi hình thái quốc tế mới nhất do sự biến đổi của cục diện tại phố Wall gây nên vậy, nhưng trên thực tế họ chỉ đang nói về bộ phim truyền hình mới phát sóng gần đây nhất trên đài truyền hình vệ tinh Hồ Nam sao mà xúc động lòng người đến thế, hai người họ như cùng đến từ một vì sao, họ liên lạc với nhau cực kỳ thuận lợi (...).

Tôi và Nam Tương nhìn Cố Ly bằng ánh mắt khâm phục, nó đang rành mạch rõ ràng, an nhiên tự tại tại giảng giải cho Neil dốc bầu tâm sự về những phiền não yêu đương thời niên thiếu với nó - Nhưng chúng tôi không ai biết được, người khiến thiếu gia Neil đau đầu khó xử lại là Lam Quyết - trợ lý của Cố Ly. Bằng không, Cố Ly đã sớm móc khẩu súng MP-5 từ trong chiếc túi màu hồng đào hiệu Prada ra nhắm thẳng đỉnh đầu Neil mà bắn một phát.

Neil cũng chỉ than phiền qua quýt chuyện tình cảm của hắn không thuận lợi, chứ hoàn toàn không nhắc đến mỹ nữ (nam) đang nằm ngủ trong chiếc quan tài bằng thạch anh chờ đợi nụ hôn để tỉnh dậy trong lòng hắn là ai. Còn Cố Ly lại dùng thứ ánh mắt của một vị thần hóng chuyện để dò xét hắn từ trên xuống dưới: “Nè, không phải một tiểu minh tinh hạng ba nào đó chứ?” Chuyện này vụt chốc đã chấm ngòi cho quả bom hót chuyện của tôi và Nam Tương, chúng tôi uốn éo trên ghế sofa, toàn thân phùng phùng, trông như hai con xà tinh vì lạc đường mà bắt ngờ lọt vào xương rệu hừng hoàng vậy.

Khi Cố Ly thấy Neil mặt chau mày ủ im lặng không nói gì nó lại trưng ra khuôn mặt tưởng chừng như luôn được cất giữ trong tủ lạnh ngàn năm không hề biến sắc ấy quay qua nhìn tôi: “Lâm Tiêu, không phải tớ từng nói cậu, trên con đường tình yêu này, không thể cố chấp được. Cậu nói xem cậu đối với Giản Khê, còn chưa đủ tốt sao? Mọi tìm móc phổi, còn thiếu điều là chưa đem thân mình buộc lên thất lưng để theo anh ta đi làm, quệt thẻ, tan ca, đi chợ, rồi cuộc thì sao? Đã đâm cho cậu mấy dao rồi? Cậu nói xem có giống Bạch Cốt Tinh ngày ngày nghĩ cách để tiêu diệt Tôn Ngộ Không, nào là đâm chân bóp vai, nào là thoa tinh dầu lên lưng, nhưng được gì không? Cuối cùng Đường Tam Tạng vẫn da mỏng thịt non, dung mạo hơn người, Tôn Ngộ Không phải ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, không thiếu một lần, sau cùng người bị vỡ đầu rách trán đầu bù tóc rối chẳng phải vẫn là cậu sao...”

Tôi nhìn đôi môi anh đào khép mở không ngừng của Cố Ly, cảm giác như nó đang niệm Ba la mật tâm kinh vậy. Tôi nói: “Cố Ly, dạo này cậu nói chuyện cứ như người Bắc Kinh vậy?”

Cố Ly chau mày, “Ê đồ sói khinh người kia, tớ đang dùng liệu pháp tâm lý, mắc mớ gì mà cậu mắng người ta?”

Nam Tương ngồi đối diện Cố Ly lập tức ngẩng đầu lên, cơ thể cứng đờ sau khi Cố Ly phát ngôn.

Tôi chẳng biết nói gì nữa chỉ khẽ đấm bùm bụp lên ngực, thầm nghĩ may mà ở đây không có ai là người Bắc Kinh, nếu không sớm phải lấy bút bi viết ba chữ “Vương Bát Đản” (Tên hèn) lên chiếc túi Prada của nó rồi.

Tôi nhớ lần trước trường tôi có tổ chức liên hoan với sinh viên của Học viện Thể dục Thượng Hải, Cố Ly không muốn đi nhưng đã bị tôi và Nam Tương lôi lôi kéo kéo tham gia vào buổi liên hoan “trong căn phòng chật kín các chàng trai với làn da bánh mật rậm rắng” (thứ mà bọn họ đang khá thèm khát). Kết quả là khi bọn tôi cùng hai anh chàng bảnh trai mắt to mày rậm như tượng điêu khắc La Mã đến từ Thanh Hải đang chuyện trò đến thời điểm hưng phấn nhất, thì Cố Ly mặt chau mày ủ như một bóng ma lướt qua, trưng ra bộ mặt lạnh tanh như chiếc máy tính kia chen vào giữa chúng tôi, rồi khoan thai cầm lấy cốc nước tỉnh bơ uống ừng ực một hồi. Hai chàng trai trước mặt bọn tôi nhìn thấy người đẹp như công chúa Bạch Tuyết này, thì đều như mô tơ đã bắt đầu khởi động. Trong đó có một anh chàng dán cặp mắt sững sờ vào Cố Ly rồi nói: “Có thời gian các em nên đến Thanh Hải, tuyết ở đó trắng muốt đẹp vô cùng, giống như làn da của các em vậy.” Cố Ly ngửa cổ uống ực một cái hết sạch nửa ly nước còn lại, rồi tiện tay đặt phịch ly xuống mép bàn, chau mày nguýt mắt, “Anh nói gì vậy, ai đắc tội với anh hả, tự nhiên bảo người ta đi về chỗ đó, anh không thấy mặt các cô gái ở Thanh Hải đều bị tan nát đến mức nào sao? Không phải là tôi nói bọn họ, mà hầu hết mọi người, bình thường không đi tránh nắng hay sao ấy? Nếu không phơi mình cho đến lúc phát sáng lấp lánh như củ cải đỏ thì không được à... À cũng đúng, so với mặt của các anh cũng chẳng khác mấy, cũng may các anh là nam. Có điều nói đi cũng phải nói lại, các anh là nam mà nhỉ? Tôi chẳng thể nào phân biệt được giới tính của bọn họ...” Nam Tương mặt mày tái xanh, giơ tay bịt chặt miệng Cố Ly, rồi lúi đi. Nhưng nó quên mất rằng bên cạnh chúng tôi có cả một Đường Uyển Như còn không sợ chết hơn cả Cố Ly, Như Như chen ngang tiếp tục đề tài của Cố Ly, nói: “Đúng rồi, lần trước ở trong toilet, tớ nghe cách một tiếng giật mình quay nhìn lại thì thấy một chiếc bàn chải tiến vào, vừa cởi quần đã mất la mày lém nhìn tớ chằm chằm, nếu không phải trông thấy cô ta cởi quần xong ngồi xuống, tớ đã suýt chút nữa gọi điện báo cảnh sát. Sau này dò hỏi mới biết, ôi thôi, quả thực là nữ...” Tôi cũng ngay tức khắc vội kéo Đường Uyển Như đi thật nhanh, tôi lo chẳng may trên người bọn họ có giấu dao, chắc chắn sẽ lôi xắt Cố Ly và Đường Uyển Như thành từng lát mỏng ngay tại trận. Có khi bạn sẽ cảm thấy, Đường Uyển Như và Cố Ly như tồn tại một thứ thần giao cách cảm vậy.

Nghĩ đến Đường Uyển Như, con tim tôi bỗng chùng xuống.

Tuy thường ngày tôi bị gã cuồng công việc tới mức biến thái là Cung Minh kia hành hạ làm đầu tắt mặt tối không hề có chút thời gian nào ở nhà, mỗi khi về nhà, tôi đều gào lên thảm thiết rồi vùi đầu vào trong chăn, hoặc ném mình vào bồn tắm (tất nhiên lần nào sau khi đã ném mình vào bồn tắm rồi tôi cũng mới phát hiện ra Cố Ly đang ngâm mình trong đó, trên mắt dán hai miếng dưa chuột trông như người ngoài hành tinh, lập tức bị tôi đập cho kêu the thé), hầu như không hề chú ý đến sự tồn tại của Đường Uyển Như. Còn Cố Ly càng chẳng cần phải bàn, nó cũng giống Cung Minh đều là những người có hành tung thoát ẩn thoát hiện, tôi thường xuyên chứng kiến cảnh nó đọc báo tài chính của Anh vào lúc 4 giờ sáng, nhưng đến 7 giờ sáng khi tôi thức dậy, trên người còn mặc nguyên cái áo ngủ, hai mắt kèm nhà kèm nhèm đi đi lại lại trong phòng khách, đã trông thấy Lam Quyết bất ngờ xuất hiện trong phòng khách nhà chúng tôi, anh ta vừa nghe điện thoại vừa nói: “Được rồi Lily, tôi đã tìm được văn bản đó, sẽ đem đến công ty ngay giúp cô.” Đến khi tôi xuất hiện ở công ty vào lúc chín giờ sáng, tôi liền nhận được điện thoại của Cố Ly từ nhà gọi vào: “Lâm Tiêu, tan ca cậu cầm giúp tớ chiếc notebooks của tớ ở công ty về được không?” - hình dung một cách đơn giản, quản lý cao cấp của M.E có hai khả năng, một là họ đều bị bệnh thần kinh; khả năng thứ hai họ đều là mèo máy Doraemon.

Giữa cuộc sống điên cuồng như thế này, thực tình chúng tôi rất khó để ý xem Đường Uyển Như đang làm gì. Nó bắt đầu tìm việc làm rồi sao? Cuộc sống của nó có thuận lợi không? Nó có quen chàng trai nào mới chưa, có sống cùng với hắn không? Nó cứ sống mãi bên ngoài như vậy, người trong nhà có phản đối không? Những chuyện đó chúng tôi đều chưa ai biết. Ba chúng tôi gồm tôi, Cố Ly và Nam Tương, mỗi người đều

đang cố sức làm cho cuộc sống của mình đủ để sánh ngang với những bộ phim hành động của Hollywood, còn Đường Uyển Như lại lặng lẽ sinh tồn trong khe hở cuộc sống của chúng tôi, chúng tôi cũng chưa bao giờ để tâm đến nó, nó giống như một tấm pha lê trong suốt vậy. Nhưng khi đến một ngày nó đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của chúng tôi, chắc chắn lúc ấy chúng tôi mới phản ứng trở lại, mất đi chiếc cửa sổ pha lê, gió mới bắt đầu thổi từ ngoài vào, trăm hàng ngàn gạch từ từ len lỏi.

Tôi im lặng cuộn mình trên sofa, Cố Ly nhìn tôi, biết tôi đang nghĩ gì. Nó đã làm bạn với tôi bao năm như vậy, tôi chỉ cần cựa quậy đầu ngón chân thôi nó cũng biết tôi đau bụng vì đến ngày đèn đỏ, hay vì ăn quá nhiều mà muốn ói. Cho nên, nó cũng biết ngậm miệng đúng lúc. Còn Nam Tương được xem là người giỏi quan sát nét mặt đoán suy nghĩ của đối phương nhất trong nhóm chúng tôi, lại càng không bép xép. Nó vờ như hoàn toàn lảng tránh không hề tham gia vào cuộc trò chuyện của chúng tôi, ngồi khoanh chân dựa lưng vào ghế trên chiếc sofa hiệu Armani, đọc tạp chí thời trang. Nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ trong lòng nó.

Nhẹ đến mức giống như trên bầu trời xanh thẳm của tháng Sáu bên ngoài song cửa lúc này, một sợi mây tựa như bông vừa lướt qua.

Chớp mắt đã đến cuối tuần.

Không ai muốn ở nhà vào thứ bảy. Cố Ly hẹn Cung Minh, nói là cần phải giải quyết vấn đề công việc của nó, về việc nó dám làm phiền Cung Minh vào hai ngày nghỉ cuối cùng, tôi thực sự vô cùng khâm phục, thậm chí còn có ý tốt, đề nghị nó cài đặt phím tắt cho di động của nó với số “1” là gọi cảnh sát, tôi thật sự lo lắng Cung Minh sẽ dùng loại dao lóc xương sườn mà phi về phía nó - do vậy tôi còn đồng thời đề nghị nó cài đặt phím tắt số “2” thành số 120 [2].

[2] 120 là gọi cấp cứu.

Để giải tỏa những buồn bực trong lòng, tôi đã kéo Neil đi dạo phố. Lúc ra khỏi cửa, Nam Tương nhận được điện thoại, sau khi nó nghe xong, lập tức quyết định ra ngoài cùng chúng tôi - tất nhiên, là chia nhau hành động. Chẳng biết tại sao, tôi cảm thấy giây phút nó bước ra khỏi cửa, nó đã liếc nhìn tôi mấy cái.

Trên thế giới này, có hai việc mà tôi thích nhất. Một là cùng Giản Khê tay trong tay đi dạo trong công viên, dưới ánh mặt trời tận hưởng mùi hương ấm áp trên lồng ngực anh ấy, cùng anh mặc sức tưởng tượng về mọi thứ trong đời này. Anh thường nắm tay tôi, đôi mắt nhìn vào những ông lão bà cụ lưng còng trong công viên mà nói rằng: “Khi chúng ta già, phải lảng mạn hơn họ, chúng ta phải mặc quần áo sặc sỡ đến trung tâm “Địch Mỹ” bên dưới quảng trường Nhân Dân chụp ảnh, còn phải đi Tân Tây Cung mua poster chân dung của Johnny’s, còn phải ngày ngày lên QQ để chat, cuối tuần đi siêu thị chơi trò khiêu vũ... hơn nữa những người theo trường phái không chạy theo xu hướng (Non - mainstream) chơi thể nào chúng ta chơi thể ấy.” Tôi luôn bị anh chọc cho cười ngặt nghẽo. Giản Khê vì thế cũng vui theo, khi anh cười trong cổ họng phát ra một thứ thanh âm cù rù rất đặc biệt, giống như tiếng gù của mấy con chim bồ câu trên quảng trường Nhân Dân, cù rù cù rục.

Nhưng hiện tại Giản Khê và tôi đang bất hòa, có thể hiện giờ anh ấy đang cùng Lâm Tuyền nghe ca kịch trong phòng nhạc, không có thời gian rồi để cùng tôi mặc sức tưởng tượng về cuộc sống không chạy theo xu hướng trong tương lai kia nữa. Vì vậy, tôi cũng chỉ còn việc thứ hai là có thể làm được, đó chính là dạo phố cùng Neil.

Sống cùng Neil, bạn sẽ luôn cảm thấy mình chẳng khác nào trong phim tình yêu lãng mạn của Paris, giữa bầu không khí ngập tràn mùi hương Chanel N0.5 vĩnh hằng lan tỏa, xung quanh là kiến trúc Baroque kinh điển với tường ngoài bằng đá trắng, mái che nắng màu trắng nhô ra trước cửa là các loại biển hiệu LOGO rõ nét nổi tiếng. Tôi dạo bước dưới những tấm LOGO đang tỏa ra mùi hương xa xỉ mà cực kỳ nồng nàn này, bên cạnh là một anh chàng con lai điển trai ngồi ngồi.

21. Chương 07 Phần 2

Nếu đi bộ mệt, bạn có thể ngồi lên chiếc First Officer sang trọng của hân, khi chúng tôi dừng xe chờ trước đèn đỏ, các cô gái đang xách đủ loại túi mua hàng xung quanh sẽ liếc ánh mắt đầy ghen tỵ về phía bạn, những ánh mắt ấy vô cùng nóng bỏng, giống như nồi canh đang sôi sùng sục trên bếp vậy. Hân sẽ luôn mở cửa xe cho bạn, xách túi giúp bạn, mời bạn đi xem phim, hoặc mua tặng bạn chiếc váy ngắn mà bạn vô cùng thích kia, mặc cho sinh nhật của bạn còn cách đó những sáu tháng, hơn nữa hân còn có thể cầm tách cà phê của Starbucks vào ra cửa hàng DIOR tự do thoải mái mà không hề bị nhân viên ở đây chặn lại: “Xin lỗi, mong quý khách đừng đem đồ uống vào cửa hàng được không ạ?” Những nhân viên trong các cửa hàng ấy trông thấy nét mặt của Neil thì giống như một đám chó săn đã say máu, mở rộng cửa chính, túm tụm lại chào đón chúng tôi bước vào, sau đó lại tranh nhau bưng trà rót nước lấy catalogue sản phẩm, chân rối tay loạn một hồi và chỉ trong một hơi đã xong. Còn tôi tất nhiên vẫn nhớ khi đi một mình vào đây, bọn họ đưa ánh mắt nhìn vào một điểm nào đó bất định trong không khí, nói mà chẳng thèm nhìn tôi: “Cô ơi, cầm đồ uống xin đừng vào cửa hàng.”

Tôi căm ghét cái thế giới bợ đỡ này, tôi thật sự rất muốn xem xem một ngày nào đó Cung Minh tay bê một bát canh đầu cá Tứ Xuyên chân đi dép lê bước vào cửa hàng, bọn họ sẽ nói những gì. Hoặc Cố Ly cầm một xiên thịt cừu vừa ăn vừa kiễng chân xía răng trong cửa hàng của họ thì sẽ xảy ra tình huống gì. Nếu thế thật sẽ hả hê lòng người lắm đây.

Tôi nhét nỗi bức dọc này vào lòng rồi ngồi phịch trên sofa màu đen đặt trước chiếc gương lớn trong cửa hiệu Dior, vừa uống cốc cà phê hương vanilla trong tay, vừa nhìn Neil đang mặc thử bộ mẫu xuân hè 2009 của họ.

“Bộ này đẹp không?” Neil quay đầu hỏi tôi, lúc này hân đang đứng trước gương, ánh đèn êm dịu trên đỉnh đầu trùm xuống, trông chẳng gì khác anh chàng người mẫu trang bìa tạp chí ảnh trên tay tôi: hốc mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, thân thể gầy nhom nhưng lại có cảm giác rất cơ bắp. Tôi nhìn đường viền hoa vô cùng phức tạp mà cực kỳ nhẹ nhàng và đường viền kim tuyến rườm rà trên măng sét của trang phục, nói: “Trông đẹp đấy, nếu kết hợp với một đôi giày cao gót, cũng có thể mặc tham gia dạ tiệc được. Thật là một bộ lễ phục tinh tế, hợp với cậu lắm.”

Giây phút đó, tôi cảm thấy mình thật chua ngoa cay nghiệt chẳng khác nào bản copy linh hồn của Cố Ly, tôi không phải là người.

Ai đã khiến trang phục nam giới mặc hiện nay còn tinh tế hơn cả trang phục nữ giới chúng tôi? Tôi thường hoài niệm về thời hoàng kim của thế hệ cha ông chúng tôi. Đó là thời kỳ một bộ vest Goldlion đã có thể mỉm cười ngạo nghễ trước giang hồ.

“Thật không? Thế tôi mua bộ này.” Neil dùng cặp mắt quyến rũ đã bị che khuất bởi đôi mi dài màu vàng kim làm bộ trọn tròn mắt với tôi, trông như đang quá quan tâm đến chuyện tiền bạc như thế, làm tôi chợt nhớ đến một bài thơ nổi tiếng, đêm tối cho tôi đôi mắt đen, mà tôi lại dùng nó để trọn tròn. Thứ cảm giác này giống như đang dùng đàn dương cầm cao cấp hiệu Sterinborgh của Đức diễn tấu bản “Nhà ở Đông Bắc” của Bằng Long.

Sau khi hân nói xong câu đó, chàng nhân viên “xem chừng thiếu một đôi giày cao gót và mười móng tay khảm đá” này giờ vẫn hầu cận bên cạnh hân điềm tĩnh hít một hơi thật sâu, giống như sắp xỉu đến nơi vội chạy vào phòng nhỏ ở phía trong viết phiếu thanh toán. Cầm bộ trang phục từ tay Neil lật lật xem miếng tích kê ghi giá, tôi cũng như muốn té ngã, suýt chút nữa ngum cả phê trong miệng đã phun hết lên dòng ghi giá “7.980 đồng” đó. Tôi không kìm được mà rít lên với Neil: “Đàn ông gì, tên của cậu sẽ là Hư Vinh!”

Neil liếc nhẹ tôi một cái, rồi đáp trả: “Lâm Tiêu, tên cô là Đan Ông.”

Tôi nhìn nét mặt nham nhở của hân, tôi biết mình thua rồi. Giây phút đó trông hân giống như bản copy linh hồn của Cố Ly, hân cũng không phải người.

Có điều tôi nhìn mình đang mặc T-shirt rộng thùng thình và chiếc quần bò cũ, đầu tóc bù xù, trên mũi giày còn có một vài chấm bùn, còn Neil trước mặt tôi, mặc quần áo viền họa tiết vương giả màu trắng, móng tay cắt sạch sẽ gọn gàng, cơ thể thoang thoảng mùi nước hoa, tóc tai tỉa đầu ra đấy, đôi chân mềm mại mà dày rậm, so với hẳn, tôi thật khá giống đàn ông.

Lúc này, trong đại sảnh khu chung cư cao cấp Tỉnh An cách chúng tôi chưa đến một cây số, một báu vật xinh đẹp mặc đồ hiệu Dior khác, đang tìm mọi cách để phá vỡ phòng tuyến bảo vệ an ninh của tòa nhà. Đó chính là Cố Ly.

Nó hỏi Kitty nên biết được hôm nay Cung Minh ở trong tòa chung cư kiểu khách sạn này, có quỷ mới biết đây là tòa nhà thứ mấy của Cung Minh ở Thượng Hải. Khi nó đứng trước cửa ra vào, ngẩng đầu lên ngắm bức tường bao bằng đá granite vàng, rồi lại quay đầu ngắm hai tòa nhà chọc trời Hằng Long I và Hằng Long II đang sóng đôi cách đó mấy trăm thước, thậm chí dài một hơi đầy oán giận.

Hệ thống cấm cửa của tòa nhà này khiến Cố Ly phát cáu, cũng giống như hệ thống cấm cửa trong tòa nhà của Cố Nguyên, nếu không được sự cho phép của chủ tòa nhà, thì dù nó có chen vào được thang máy, ngoài số 1 ra, nó chẳng thể bấm được tầng nào khác.

Cố Ly cố kìm cảm giác thất bại, dùng nụ cười quyến rũ của nó, nói với anh chàng bảo vệ mặc đồng phục màu đỏ: “Này anh trai, có thể dùng thẻ ra vào của anh trai ẩn giúp tôi lầu 33 được không, tôi là khách của ngài Cung Minh.”

“Cô vòng ra phía đại sảnh, ẩn số phòng của ngài Cung Minh, nếu cô đúng là khách của ngài ấy, ngài ấy sẽ cho cô mật mã.” Gương mặt anh chàng bảo vệ không chút biểu cảm dưới ánh mặt trời gay gắt, trông chẳng khác nào một quân nhân.

Cố Ly cười nhạt một tiếng, rồi nói: “Tôi tìm ngài Cung có chuyện gấp, anh ấy chắc đang ngủ, tôi gọi di động anh ấy cũng chẳng nghe máy, điện thoại hệ thống cấm cửa tất nhiên cũng không nghe rồi. Các anh chắc cũng biết tính cách của anh ấy, nếu chậm trễ, anh ấy hỏi đến, tôi sẽ nói bảo vệ các anh không cho tôi lên.” Cố Ly nhìn tấm bảng tên trên ngực áo anh chàng bảo vệ, rồi nói tiếp: “Kevin, lẽ nào anh chưa từng nghe qua tiếng tăm của anh Cung, nếu con rùa mà thấy hiệu suất làm việc kiểu này của anh, nó nhất định sẽ cười đến mức phát bệnh tâm thần trên đường chạy đua với thỏ đấy.”

Nói xong, Cố Ly móc từ trong túi xách ra một phong thư, đập đánh “phạch” một cái vào tay anh chàng bảo vệ, “Đây là văn kiện quan trọng mà nhân viên tài vụ của ngài Cung chuyển cho anh ta, trước mười hai giờ trưa nay phải ký tên và chuyển lại công ty, anh liệu mà làm.” Cố Ly chống tay lên eo như hình cây dương liễu, rồi mò lấy chiếc kính râm trong túi ra đeo lên, dưới ánh mặt trời trông như một tên mù đang vênh vênh váo váo hung hăng càn quấy.

Một phút sau, Cố Ly bước vào thang máy trước sự cung kính hết mực của bảo vệ, anh chàng này sau khi dùng thẻ của mình quẹt qua, đã ẩn giúp Cố Ly lầu 33, sau đó cung kính bước ra.

Cố Ly điềm nhiên cầm “phong thư của phòng Tài vụ” kia bỏ lại vào túi xách Dior màu đen của mình, bên trong phong thư đó là hồ sơ bệnh án kiểm tra sức khỏe phụ khoa định kỳ nửa năm một lần mà tôi và nó đi khám vào tuần trước trong bệnh viện. Nếu như vừa rồi anh chàng bảo vệ kia tiện tay lật trang đầu tiên, đã có thể nhìn thấy mấy chữ lớn vô cùng rõ nét: kinh nguyệt bình thường.

Nhưng ngay sau khi thấy Cung Minh mở cửa, có lẽ nó phải nghi ngờ phía sau bốn chữ “kinh nguyệt bình thường” có cần thêm mấy chữ “not any more” nữa hay không. Trong khoảnh khắc, nó cảm nhận được huyết dịch của mình chảy ngược xông thẳng lên đỉnh đầu như sắp bật tung cả hộp sọ, hai chữ “chào anh” còn chưa kịp vọt ra khỏi miệng thì đã đông cứng trên hàm răng trắng như sứ của nó (tất nhiên, đây là kết quả của hai lần nó liều mạng nhe nanh múa vuốt để sử dụng liệu pháp làm trắng bằng ánh sáng lạnh đầy đau đớn). Nó nhìn thấy Cố Nguyên đang ngồi uống cà phê trên sofa trong phòng Cung Minh - tất nhiên, đây hoàn toàn không phải là nguyên nhân kích động nó, sau khi nó phần nộ chỉ thẳng vào Cố Nguyên, cần rằng nghiêng lợi lập cập hồi lâu, mới quay sang hỏi Cung Minh: “Anh cũng mua kiểu sofa này của Armani à?!”

Cố Nguyên: “...”

“Thực ra, tôi hoàn toàn không mua kiểu sofa này của Armani, mà là tôi đã đặt hai bộ sofa của Armani ở chỗ ‘Davinci’, nên họ mới chuyển từ Milan đến Thượng Hải hai bộ, nhưng màu sắc của một bộ tôi không thích lắm, nên không cần nữa, trả lại cửa hàng của họ rồi. Có điều sau đó có nghe nói nó được một cô gái đã mua với giá chiết khấu 95%.” Cung Minh mặc bộ quần áo màu trắng mềm mại, đứng ở cửa chính, giống như một người mẫu trên tạp chí ảnh quảng cáo vậy.

“Thật không thể hiểu nổi cô gái ấy nữa, phải biết rằng, sản phẩm mới của Davinci hầu như đều không chiết khấu.” Sắc mặt Cố Ly trắng bệch, hồng cứu vãn sự tự tôn cuối cùng của mình.

“Đúng vậy, tôi cũng chỉ có thể kiếm được chiết khấu 7% thôi. Một người đi đường có thể kiếm được chiết khấu đến 95% như vậy, thật không dễ... à đúng rồi, cô tìm tôi có chuyện gì... sao?”

Cung Minh ngừng nhìn Cố Ly đang trợn mắt trắng dã tựa bên khung cửa, hỏi nó.

Tôi và Neil rời khỏi Hằng Long, ngồi trên đài phun nước ở cửa chính. Xung quanh có vô số các cô gái trẻ tay xách đủ thứ túi hàng hiệu đang đi đi lại lại, da dẻ họ trắng như tuyết, tất cả đều đeo kính con ếch, đi giày cao gót cao lêu nghêu trông như đang múa balê.

Mỗi lần tôi nhìn, đều cảm thấy họ giống như một tấm ngân phiếu sống đang đi qua đi lại, chờ đợi vị thiếu gia giàu có nhiều tiền trẻ tuổi đến quy đổi tuổi thanh xuân của họ ra thành hiện kim - hoặc đợi chờ những lão già nhiều tiền, đến đổi tuổi thanh xuân của họ thành vàng.

Neil ngồi bên tôi, những bọt nước li ti bắn ra từ đài phun nước dưới ánh mặt trời tạo thành cầu vồng trên đỉnh đầu hắn, tôi dám cược, tất cả các cô gái trên phố đều muốn làm bạn gái của cậu ta.

Neil vuốt cằm dài của hắn ra, nhìn tôi qua cặp kính râm, nói: “Hãy mau tìm bạn trai đi.”

Trên quảng trường Kim Ưng vừa mới khai trương nằm đối diện với Hằng Long, bức tường quảng cáo với tổng diện tích lên đến 1387m² của Gucci đang thu hút vô số ánh nhìn của khách qua đường. Đây là cửa hàng kinh doanh độc quyền đầu tiên tại Trung Quốc được giám đốc sáng tạo là Frida Giannini nhà Gucci áp dụng cách thiết kế cửa hàng mới nhất, đây cũng trở thành cửa hàng chính tại Trung Quốc kế sau chuỗi cửa hàng ở các thành phố lớn như New York, Rome, Munich, Hồng Kông và London, áp dụng cách thiết kế mới này.

Bên cạnh nó, trên bức tường ngoài của cửa hiệu Bottega Veneta cũng trang hoàng những hoa văn kinh điển được đan cài thêu dệt, ngập tràn bầu không khí xa hoa mà trầm lắng, giống như tách cà phê đậm đặc đã bị hạ độ. Mỗi lần qua đường ở đây, tôi đều liên tưởng đến khuôn mặt chán nản của Vương Phi khi bị chụp lén ở phi trường, cũng như chiếc túi đan hiệu Bottega Veneta không hề đổi màu trên tay cô ta.

Đây chính là Thượng Hải.

Có thể chỉ trong một khoảng đất hình viên đạn rộng chừng 120 giây đi bộ, nhưng mọc dày đặc những khu như Hằng Long I, Hằng Long II, quảng trường Kim Ưng, Trung Tín Thái Phú, quảng trường Mai Long Trấn, cho đến sáu tòa cao Ốc Đế Hào chọc trời của tập đoàn Hoa Mẫn vừa bật nóc vùng đất mới Phố Tây; cũng như vậy, có thể chỉ với một nét phác thảo, tại vị trí đất vàng trung tâm của thành phố, mọc ra quảng trường Nhân Dân rộng đến 140.000 mét vuông toang cửa rộng mở, ở đó ngày nào cũng cần có hai trăm tám mươi nhân viên cây xanh kiên trì cắt tỉa những bồn hoa và hàng cây xanh cực lớn, mở cửa miễn phí cho thị dân toàn Thượng Hải. Bất kể là chân bạn đang đi giày cao gót làm từ thạch anh chạm rồng hiệu Jimmy Choo có thể mua được linh hồn của bất kỳ cô gái nào, hay ủng đi mưa hiệu giải phóng màu xanh đặc sệt chất dân lao động, bạn vẫn có thể ở trung tâm công viên của quảng trường Nhân Dân, tìm được một chiếc ghế dài xung quanh đậu đầy chim bồ câu, rồi ngồi xuống nói chuyện yêu đương, hoặc uống ly sữa chua.

Đây chính là Thượng Hải, nó nuôi dưỡng giấc mộng giữa ban ngày của tất cả mọi người một cách kỳ diệu như vậy, trên bầu trời bao la rộng lớn của nó có treo một chiếc cân cực lớn, để duy trì một thứ không bao giờ nghiêng lệch, mãi mãi công bằng, đó chính là sự bất công.

Lúc này Nam Tương đang ngồi bên đài nhạc nước của quảng trường Nhân Dân, xung quanh có rất nhiều người đang thả diều, có người đang trượt patin, cũng có người ngồi bên đài phun nước, chờ đợi cuộc trình diễn nhạc nước nửa tiếng một lần.

Nam Tương quay đầu lại, ngược nhìn ánh mắt nóng bỏng của Vệ Hải.

22. Chương 07 Phần 3

Anh ta giờ tay ra, nắm lấy tay Nam Tương đang đặt trên váy, nhẹ nhàng siết lại, hơi ẩm từ cơ thể anh ta như đang truyền qua từng đốt ngón tay. Mùi hương xà phòng thơm còn lưu lại sau khi tắm tóa ra trên vầng ngực anh ta, tràn ngập Zét quyến rũ như mùa hạ nồng nàn trước mặt. Anh ta nhìn Nam Tương rồi nói với giọng thấp trầm mà chắc nịch: “Anh biết, chắc chắn em sẽ ghét bỏ aZh, vì anh chẳng thông minh như Cố Nguyên, điều kiện gia đình cũZg không khá như anh ta, để có thể mua cho em rất nhiều thứ; anh cũng chẳng khôi ngô như Giản Khê, chàng hoàng tử bạch mã trong trường. Em xinh đẹp như vậy, cần có một nam sinh như họ đứng cạnh bên. Anh cũng chẳng biết nói những lời yêu thương, nhất là khi gặp những nữ sinh vô cùng xinh đẹp như em, nên anh càng không biết phải yêu em thế nào. Nhưng, ngày nào anh cũng muốn gặp em, muốn đối với em thật tốt.”

“Sao anh lại nói vậy?” Nam Tương hỏi Vệ Hải đang cúi đầu, tỏ vẻ tự ti trước mặt, trong lòng giống như dòng suối nhỏ chảy quá dữ dội, “Lẽ nào anh không biết sức hấp dẫn của chính mình sao?”

Vệ Hải nhướn miệng, để lộ hàm răng trắng ngay ngắn: “Nam Tương, em đừng đùa để làm anh vui nữa, sinh viên thể dục bọn anh, đầu óc khá đơn giản, em cảZg đùa, trông anh sẽ càng ngốc hơn.”

Nam Tương nhảy xuống khỏi ghế dài, bước mấy bước về phía cô gái trẻ cách đó không xa, nó chỉ vào Vệ Hải, rồi thì thầm mấy câu với cô gái kia, sau đó lấy di động ra bấm bấm mấy cái, rồi quay lại.

“Anh xem.” Nó giờ di động ra, đặt trước mặt Vệ Hải. “Xem gì chứ?” Vệ Hải lắc đầu ngờ vực.

“Đây là số di động của cô gái kia. Em chỉ cần chỉ vào anh, nói anh muốn làm quen với cô ấy, cô ấy đã ngay tức khắc cho anh số điện thoại. Vệ Hải, anh tin em đi, con gái khắp quảng trường này đều mong làm bạn gái của anh, chỉ cần anh thích.” Nam Tương nhìn Vệ Hải cao lớn tuần tú trước mặt, nói về quan tâm.

“Nhưng anh không thích”. Vệ Hải chau mày, đưa mắt nhìn về phía Nam Tương, ánh nhìn rực sáng nóng bỏng, “Anh chỉ thích em”.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Nam Tương nhìn Vệ Hải trước mặt, bóng hình cao lớn của anh đaZg bao trùm bóng nó.

Nó thấy xúc động, rướn người lên trước, cắn lấy đôi môi của Vệ Hải. Mùi vị nồng nàn tựa biển cả trong khoang miệng của anh ta, giống như những con sóng biển muốn nuốt chửng nó, cuốn lấy thân thể nó. Nó mở rộng miệng, luồng hơi thở phảng phất mùi anh đào êm dịu của mình, thấm sâu vào cơ thể anh ta.

Khi nhận được điện thoại của Cố Ly, trời đã về chiều. Nhưng mặt trời vẫn chưa lặn, ánh nắng vẫn đang không ngừng chiếu rọi xuống mặt đất. Tôi và Neil đã chia tay nhau một giờ trước, hắt lái xe chờ đông quần áo vừa mới mua, nhân tiện chuẩn bị một chuyến về thăm nhà. Còn tôi một mình tiếp tục bước đi trong vô định, đang định đi ăn chút gì đó trên đường Ngô Giang trước khi nó bị phá bỏ và di dời sạch sẽ, thì chuông điện thoại vaZg lên.

Thượng Hải bị hàng vạn ống dẫn khí lạnh bao bọc, giống như một nhà kho đông lạnh cực lớn, vô số người ăn mặc gọn gàng bị đông cứng qua hết gian phòng pha lê này đến gian phòng pha lê khác, ba hoa khoác lác, tậZ hưởng cao lương mỹ vị, chẳng khác nào những tiêu bản thi thể có thể cử động.

Tôi đẩy cánh cửa bằng kính lớn của quán ăn Pháp trên lầu hai khách sạn Portman, thì trông thấy Cổ Ly và Cổ Nguyên đang ngồi bên bàn ăn. Hai người họ đều mặc trang phục hãng Dior, vô cùng xứng đôi. Cổ Ly gọi phục vụ kê thêm chỗ ngồi và dụng cụ ăn, còn Cổ Nguyên đang cầm một cuốn menu toàn tiếng Anh chuẩn bị gọi rượu. Dưới ánh hào quang của đèn pha lê, trông anh ta giống như một quý tộc trẻ tuổi người Anh.

Tôi thấy trong ánh mắt Cổ Ly nhìn Cổ Nguyên, lửa yêu lại lần nữa cháy lên. Hai ngọn lửa này khiến thần sắc của nó long lanh, như một con chim cú mèo vừa tỉnh giấc.

Tôi ngập ngừng ngồi xuống, đưa mắt như hỏi Cổ Ly: “Chuyện gì thế này?”

“Chỉ là bữa tối, để chúc mừng tở.” Cổ Ly ngược cặp mắt đã bị lửa tình thiêu đốt đến nóng bỏng của nó lên, nhìn qua Cổ Nguyên, sau đó quét trở lại trên mặt tôi, “Chúc mừng tở, đã thăng chức.”

Sau ba phút nhìn vào đôi mắt tưởng như đã uống quá nhiều đến mức phát đỏ của nó, cuối cùng tôi đã hiểu, nó không hề nói đùa.

Mấy tiếng trước đó, nó ở trong phòng Cung Minh, kề vai sát cánh chiến đấu cùng Cổ Nguyên, và đã thuận lợi giành lại được vị trí Giám đốc điều hành bộ phận quảng cáo, vị trí quyền thế nhất trong công ty, đồng thời, Cổ Nguyên thay thế chức vụ trước đây của Cổ Ly, đảm nhiệm giám đốc tài vụ. Còn vở kịch liên quan đến chuyện cho Cổ Ly từ chức trước đó, đến lúc này đã hai năm rưỡi - đó chẳng qua là cái cớ mà Cổ Nguyên tạo ra để bước chân vào M.E, xuất phát điểm cũng là vì để Cổ Ly nắm được quyền lực thực tế hơn - ai cũng biết bộ phận quảng cáo quyết định đến sự thịnh suy của cả tạp chí. Nói ra cũng là sự trùng hợp kỳ lạ, dự án trong gia đình mà Cổ Nguyên phụ trách, cũng vừa đúng là dự án hợp tác với M.E, hơn nữa, cha ruột Cổ Nguyên cũng có ý đầu tư vào “M.E”. Cho nên, với tư cách con trai nhà họ Cổ, tham gia vào “M.E” trở thành nước cờ kỳ diệu trong đàm phán, Cổ Nguyên cũng không ngại cởi mở hơn chút, nếu Cung Minh đã biết quan hệ giữa mình với Cổ Ly, vậy thì, hãy đem tất cả đặt lên bàn đàm phán - chúng tôi cho anh dự án hợp tác, đầu tư vốn cho anh, nhưng anh phải cho tôi quyền lực, đồng thời cũng phải cho bạn gái của tôi quyền lực.

Nghe chừng là một cuộc mua bán tốt, đơn giản rõ ràng.

Nếu nói còn có chỗ nào đó chưa hoàn mỹ, ấy chính là toàn bộ sự việc này trên thực tế đã quá hoàn mỹ rồi. Với một người có tâm tư sâu biển như Cung Minh mà nói, cục diện để cho Cổ Ly, Cổ Nguyên cùng nắm giữ hai bộ phận quan trọng nhất của “M.E” như vậy, thì sự đồng ý của anh ta rõ ràng có phần hơi khinh suất.

Nhưng dù nói thế nào, đây cũng là chiến dịch thành công mỹ mãn.

Trong suốt quá trình đàm phán, sự lạnh lùng sắc sảo mà Cổ Nguyên thể hiện, giống như anh ta đang cầm một con dao găm sáng loáng, và nó có sức hấp dẫn khó tả với Cổ Ly. Nó nhìn Cổ Nguyên và Cung Minh đang thâm tính toán, người lui kẻ tiến, bụng dạ nham hiểm, thì tình yêu sâu thẳm trong lòng đối với Cổ Nguyên giống như bị cơn bão lớn cuốn tung lên, quay cuồng bao vây nó. Thậm chí có khoảnh khắc, nó cam tâm lùi về sau Cổ Nguyên làm một người phụ nữ nhỏ bé, nó cầm bình trà hiệu Hermes lên, châm thêm trà vào ly cho hai người. Khi ấy, nó đã biến thành một tấm vải nhung mềm mại, cam tâm tình nguyện lau chùi thanh bảo kiếm sắc bén này của Cổ Nguyên.

Tôi nghe xong tự thuật của Cổ Ly, những con số trong đầu bắt đầu nhảy tới nhảy lui lộn tung phèo hết cả. Những việc như chuyển quyền sở hữu cổ phần, dự toán biểu đồ giá trị tăng trưởng, chuyển đổi giá trị năng lực bộ phận... mà nó vừa nói đến, khiến đầu óc tôi chẳng khác nào một gói mì tôm bị người ta một tay bóp nát vậy, “răng rắc răng rắc” tất cả đều nát vụn. Đột nhiên tôi cảm thấy thật may khi mình chỉ là một trợ lý quen lấy giúp đỡ đồ đeo tay cho Cung Minh từ cửa hiệu Hermes. Cái cảm giác may mắn này vừa mới xuất hiện trong đại não của tôi chưa lâu, thì cửa phòng đã nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Neil, Nam Tương còn cả Cổ Hoài nữa bước vào cùng lúc. Lòng mắng sau lưng tôi đột nhiên dựng đứng lên.

Không hiểu tại sao, tôi sợ cảnh tượng tất cả mọi người đều tề tựu như vậy, bởi trong ký ức của tôi dường như mỗi lần tụ họp, nhất định sẽ có ai đó ném lựu đạn, rồi trước sự kích động của một vài câu, sẽ nổ đánh rầm một tiếng rách toạc da đầu của từng người.

Mà ba phút sau, quả bom này đã thực sự nổ tung.

Cố Ly khề khàng đứng dậy, tiến đến bên cạnh Neil, mái tóc tinh tế của nó vuốt về phía sau, chẳng khác nào Lâm Chí Linh sau khi đã trang điểm xong. Hai tay nó đặt trên vai Neil, nhìn tôi, rồi lại nhìn Cố Hoài em trai nó, cuối cùng đổ dồn ánh mắt lên người Cố Nguyên, nói: “Thực ra, kế hoạch chỉ mới bắt đầu. Cố Nguyên, em hoàn toàn không chỉ vì anh giành được vị trí giám đốc tài vụ, em có được ghế giám đốc bộ phận quảng cáo mà vui. Điều khiến em vui là ở chỗ, cục diện như vậy một khi được xác lập, chúng ta có thể lợi dụng quy định quản lý cấp cao của công ty nắm giữ cổ phần, thuyết phục các đại cổ đông của công ty, an toàn chuyển một phần quyền cổ phần của công ty vào tay anh, đây là quy định của công ty Cung Minh không thể chối từ.”

Cố Hoài tiếp lời Cố Ly, nói: “Cộng thêm số cổ phần trong tay em và cổ phần mà chị còn bảo lưu trước đây nữa, số cổ phần trong tay chúng ta, có thể tiến hành chống chọi ở mức độ nhất định với cổ phần mà tập đoàn Constanly đang nắm giữ.”

Ánh mắt Neil lóe lên, nhìn Cố Nguyên, nghiêm túc nói: “Còn lúc này, Lily sẽ chuyển một khoản vốn không phải nhiều nhưng vừa đủ, để ba tôi ra mặt, với danh nghĩa công ty truyền thông văn hóa từ nước ngoài có tên gọi là SONIA tiến hành bơm vốn đầu tư và mua lại quyền sở hữu cổ phần đối với “M.E”, từ đó sẽ tiến thêm một bước làm loãng cổ phần của Cung Minh cũng như cổ phần mà chúng ta đang nắm giữ trong tay, xem ra việc thu mua của SONIA với M.E là cân bằng, trong cục diện kiểm soát thì Cung Minh vẫn chiếm phần lớn, nhưng...”

“Nhưng, một khi việc mua bán quyền sở hữu cổ phần hoàn thành, mọi người đều sẽ hiểu, người nắm giữ cổ phần thực tế của công ty văn hóa SONIA kia, chính là tôi, Cố Ly.” Cuối cùng nó khề khàng tổng kết, sau đó dùng nụ cười xao động hồn người, trông sang phía Cố Nguyên.

Đột nhiên tôi thấy thâm hoảng sợ, giống như có một lưỡi hái tử thần cực lớn đang xoay quanh đỉnh đầu chúng tôi, lúc này chẳng biết lưỡi hái khổng lồ ấy đang bổ xuống đầu ai, có thể là Cố Nguyên, có thể là Cố Ly, cũng có thể là tôi.

Tôi ngược mắt nhìn Cố Nguyên đang ngồi đối diện, sắc mặt anh ta trắng bệch giống tôi. Thực ra, khi vừa bước vào căn phòng này, tôi đã nhìn ra được con quái thú đang ẩn nấp trong tim thông qua nét mặt của Cố Ly, còn lúc này, con quái thú đó cuối cùng cũng phá toang trái tim của nó, hú vaZg khắp không trung.

Cố NguyênZ thân yêu, đã nhiều năm trôi qua, lẽ nào anh luôn cho rằng Lily vẫn là cô gái đơn thuần tự cao ngạo nghễ, coi trời bằng vungZg như xưa sao? Vào cái ngày cha nó qua đời, nó đã chôn vùi con người Lily trong quá khứ. Chỉ là các người không biết mà thôi.

Chỉ có tôi biết rõ.

Rõ ràng Cố Nguyên không ngờ tới chuyện Cố Ly thuận theo kế hoạch nhỏ nhỏ của anh ta, âm thầm thiết lập nên chiếc bẫy to lớn khác kinh khủng hơn. Còn con thú bị săn đuổi đang từng bước từng bước tiến đến chiếc bẫy này, là cấp trên của tôi - Cung Minh.

Cố Nguyên nhìn về phía Cố Ly, trong mắt thấp thoáng ẩn hiện nỗi sợ hãi, “Em biết anh muốn vào M.E từ khi nào vậy?”

“Từ khi trên bàn em xuất hiện kế hoạch báo giá dự án của công ty ba anh gửi cho ‘M.E’, anh yêu. Chắc khoảng hai tháng trước nhĩ.” Cố Ly mỉm cười, ánh sáng cầu vồng phản xạ từ ánh đèn chùm, chiếu sáng lên khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ của nó.

“One step at a time, tớ thích câu nói Zày nhất.” Cố Ly nâng ly rượu vang lên, “Nói mới hay làm sao, từng bước, từng bước một nào.”

Cố Nguyên thân yêu, người hiểu nó nhất, phải là anh rồi. Anh phải sớm biết, đây mới là Cố Ly.

Nếu nói bốn con cừu nhỏ phải tập hợp lại để đối phó với sói xám, trong lòng tôi chắc chắn chỉ nở nụ cười lạnh.

Còn hiện tại xuất hiện trước mặt tôi, là bốn con sói với nanh vuốt sắc lẹm, chúng tập hợp lại với nhau, đang từ từ áp sát một con sư tử dường như đang ngủ say.

Đối với Cố Ly mà nói, ngay từ thời sinh viên, nó đã đơn thương độc mã siZh tồn trong hệ thống của những con số mô phỏng giá trị của tổ chức học viện tài chính, với số vốn ảo hai trăm vạn, cuối cùng đã đạt đến số tài sản ảo trị giá 470 triệu; đồng thời cũng trong quãng thời gian này, nó không chút nỗ lực khi khiến cho năm đối thủ cạnh tranh cùng học viện thua đến không thu hồi được vốn gốc. Trong thế giới ảo, nó đã tiêu diệt đối thủ không còn manh giáp, buộc đối thủ phải cuốn chiếu vào thế giới thực, từ đầu đến chân nó, giống như một nữ thần trên chiến trường sát khí đằng đằng, tôi cảm thấy dung nhan của nó, thi thoảng lại mang dáng dấp của Cate Blanchett, đúng, chính là nữ hoàng Elise mang dung nhan trắng phau như tuyết trong thời đại hoàng kim kia - Nó là nữ thần ma quái đang kêu gào thảm thiết ai oán bị thương sầm vai trong Chúa tể của những chiếc nhẫn kia, từng bắt đầu cơn ác mộng của tôi.

Còn Neil, với vẻ ngoài công tử hào hoa mỹ lệ, tôi được biết, khi cậu ta là nghiên cứu sinh Luật học ở đại học, từng dùng thân phận luật sư, lợi dụng lỗ hổng tài vụ của một công ty và luật pháp đơn giản nhất của giới tài chính Mỹ, khiến một người mười ba ngày trước còn sở hữu khối tài sản trị giá đến bảy trăm triệu đô la, trong nháy mắt khuyh gia bại sản.

Còn Cố Hoài, càng giống một hồ nước màu đen thẳm sâu thẳm không thấy đáy. Tôi không hiểu cậu ta. Cậu ta là một màn sương đen đặc.

Nhưng dù là như vậy, tôi vẫn chẳng biết tương lai sẽ ra sao. Vì Cung Minh mà họ đang đối mặt, là người mà khi Cố Ly, Cố Nguyên còn đang lặng lẽ học trước hàm số cao cấp của bậc đại học, anh ta đã đệ trình luận văn “Lý luận diện tích giao thoa đồ thị trước khủng hoảng tài chính” ở Princeton rồi.

Tôi nhìn sắc mặt Cố Nguyên trắng bệch ở đối diện, anh ta này giờ luôn nhìn Cố Ly, cuối cùng, aZh ta khẽ thở dài một hơi giống như vừa buông bỏ thứ gì đó, nói: “Em đã lên kế hoạch xong rồi, thì anh nghe theo em vậy.”

Bầu trời vụt chốc tối sầm.

Cả Thượng Hải giống như một dòng ngân hà đang không ngừng cuộn cuộn, chớp mắt chỉ chút ánh đèn đã được bật lên.

Đường Uyển Như nằm trên giường, một luồng ánh sáng màu trắng ngọc lạnh lạnh lướt qua đỉnh đầu chiếu lên mặt nó.

Nó chăm chú hồi lâu nhìn chiếc di động trên tay, cuối cùng cẩn thận bấm “110”, “Xin chào, tôi muốn báo cảnh sát, tôi biết một vài chuyện liên quan đến một người bạn của tôi...”

Máy lạnh để nhiệt độ quá thấp, tôi thấy mình như sắp bị cảm lạnh đến nơi.

Tôi nhìn sang Nam Tương bên cạnh, nó đang lặng lẽ ăn cơm, thi thoảng lại lén gửi tin nhắn dưới bàn ăn. Tôi không biết nó gửi tin nhắn cho ai, nhưng tôi biết nó là người thông minh. Nó làm Zhur chẳng nghe thấy gì, phạm trù mà bữa cơm Zày thảo luận, tôi và nó đều không thể tham gia sâu hơn được.

Tôi cũng muốn giả bộ như chẳng nghe thấy gì, nhưng khuôn mặt Cung Minh lại cứ chập chờn trước mặt tôi, thật kỳ lạ, khuôn mặt ấy đang mỉm cười ấm áp với tôi.

“À đúng rồi, đợi chút nữa Giản Khê cũng ghé qua. Tổ gọi điện thoại bảo anh ấy đến, lúc trước tổ đã hiểu nhầm anh ấy. Anh ấy không hề có lỗi với cậu, anh ấy rất yêu cậu.” Cố Ly nhìn bộ dạng giống như hồn vía lên mây của tôi, thì trông sang nhìn Cố Nguyên, sau đó nói với tôi.

Tôi gật đầu theo quán tính, chẳng biết tại sao, tôi nghe xong mà chẳng có cảm giác gì, khuôn mặt của Cung Minh đang quay cuồng trong đầu tôi, khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại rất mực dịu dàng cuốn hút của anh ta, đôi môi mềm mại của anh ta tỏa hương thơm như đóa hoa thuần khiết.

Lúc này, cửa đã mở, khuôn mặt của Giản Khê xuất hiện phía sau cánh cửa kính, nhưng nét mặt của anh ấy lại như đã Zg một bầy quái vật theo sau vậy.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, mấy cảnh sát mặc quân phục, từ phía sau anh ta, tiến vào trong vây quanh cửa nhà chúng tôi.

Mọi người vội vàng đứng dậy.

Một cảnh sát nhìn chúng tôi, lạnh lùng nói: “Dừng tay lại, có chuyện muốn hỏi các người.”

Cố Ly sắc mặt xám ngắt đứng bật dậy, nó và Neil liếc mắt nhìn nhau, chẳng nói lời nào.

Viên cảnh sát ấy nhìn quanh một lượt, rồi hỏi: “Các người ai là Nam Tương, đứng ra đây.”

Tôi quay đầu sang nhìn, Nam Tương đang ngồi cúi đầu, không động dậy, tay Zó vẫn tiếp tục động tác cắt miếng bò bíp tết, sau khi nghe thấy tiếng viên cảnh sát thì dao trên tay nó ngừng lại.

Tựa như có một đầm lầy khổng lồ màu nước đen kịt, ào thẳng về phía tôi.

Mùi tanh tươi hôi thối dữ dội, cái rét mướt thối rửa nhớp nháp, ngay tức khắc nuốt chửng tôi trong tích tắc.

Chiếc còng số tám bằng thép sáng loáng “lạch cạch” vang lên hai tiếng, bập vào cổ tay thon thả trắng như ngọc của Nam Tương.

23. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Màn đêm từ từ bủa vây khắp không gian, vô số chuyện ngoài luồng và xấu xa của ban ngày, đều vụt chốc biến mất giữa màn đêm đen đặc.

Bốn bề đều là ánh đèn nê-ông lung linh rực rỡ và những tấm biển quảng cáo cực lớn như mời gọi cả thế giới loài người.

Vô số người với khuôn mặt mơ hồ cứ lần lượt lướt qua trong ánh mắt của Giản Khê, giống như những chiếc lá mùa thu, từng chiếc từng chiếc tung bay giữa khoảng không xa thẳm.

Hơi nước nồng đậm bốc lên giữa đêm mùa hạ, ngưng lại thành hạt trên cửa kính đầy hơi máy lạnh.

Từng giọt từng giọt tựa như nước mắt, đọng lại giây lát trong tầm nhìn của hành khách.

Giản Khê nhẹ nhàng khép đôi mắt đen láy mà dịu dàng, ánh đèn nê-ông chiếu trên hàng mi mềm mại như càng thêm rực rỡ.

Anh tựa đầu lên cửa sổ như đang say ngủ.

Khoanh đôi chân dài, trong tay là chiếc di động màn hình tối đen, giống như con nai đã quá ư mệt mỏi.

Xe đã chạy hơn nửa giờ đồng hồ trên đường Nam Kinh Tây.

Phong cảnh hai bên đường, từ những tấm tủ kính trưng bày trong các cửa hiệu LV, HERMES, đã biến thành những tòa chung cư cao tầng nhỏ bụi bặm mà mù mịt trước mắt. Có lần tôi và Cố Ly ngồi trên máy bay từ Bắc Kinh trở về khi trông xuống những tòa chung cư màu xám tro nhỏ nhắn vuông vức liền kề nhau kia, Cố Ly đã nói với giọng điệu tỉnh bơ: “Thật giống mấy chiếc hộp đựng tro cốt nhỉ.” Khi đó tôi thậm chí nói: “Xuống địa ngục đi cho rồi!” - Bởi tôi cũng đang ở trong một cái hộp tro cốt như vậy đấy.

Tháng tám nóng như thiêu đốt, từng tia nắng chói chang chiếu xuyên qua tấm kính chắn gió rọi thẳng vào tôi, vệt chói mọi thứ trong tầm nhìn đều trở nên chói lòa tựa như một bức ảnh bị phơi sáng quá mức vậy. Chiếc xe BMW 750L1 trị giá hàng trăm ngàn tệ trong nhà Cổ Ly kia, lúc này đang được một tài xế vừa lấy bằng lái xe mới ba tháng điều khiển. Đúng, tài xế đó chính là tôi. Ngồi bên tôi là Cổ Ly đã lấy bằng lái cách đây hai năm. Lúc này nó đang đeo chiếc kính râm cực lớn, khuôn mặt nhỏ như lòng bàn tay kia của nó, có đến hai phần ba bị chiếc kính râm ấy che kín, chỉ còn lộ ra cặp môi được tô loại son chiết xuất từ quả hạnh của Nhật Bản hiệu Anna Sui và chiếc cằm xinh xắn đầy đặn.

Nó chẳng nói gì. Tôi cũng lặng thinh. Trên thực tế, đầu tôi không hề trống rỗng, mà bởi lúc này trong đầu tôi, từng giây từng phút đang không ngừng trình diễn các mảnh ký ức, chúng chuyển động liên tục giống như mỗi thước phim cứ chạy mãi không dứt trong rạp chiếu phim vậy, ánh sáng phản chiếu từ đáy mắt tôi, dừng bên ngoài cửa gương chắn gió trước mặt, tạo nên những hình ảnh chẳng khác nào trong phim. Sự trầm lặng cộng với khí lạnh lan tỏa trong xe hơi lạnh đủ để khiến đầu gối đông cứng lại đau đớn vô cùng, tất cả như đang ngân vang khúc nhạc bi thương. Ngoài nhạc nền trong xe không hài hòa lắm - dàn âm thanh cao cấp trong xe lúc này đang phát ca khúc mới nhất của Lady Gaga từ iPod của Cổ Ly. Con diên vĩ vĩnh viễn không mặc quần lại còn luôn trang điểm bản thân trở thành chuột Micky này, là niềm say mê mới nhất của Cổ Ly. Đạo trước, tại một show biểu diễn trực tiếp của Lady Gaga, chiếc áo ngực của cô ta đột nhiên phun lửa, cơ thể ngã ra ngửa mặt lên trời, sau đó hình ảnh đôi ngực phun lửa rực rỡ lấp lánh khiến tôi đang ngồi trên ghế sofa cứng người không thốt nên lời, còn Cổ Ly bên cạnh lại bị hình tượng ấy hoàn toàn mê hoặc. Còn nhớ hồi trước, Cổ Ly đã bị bộ ngực như hai quả chùy của Madonna hấp dẫn, còn hôm nay, nó lại bị cô gái mà bộ ngực có thể phun lửa hàng phục. Tôi trông thấy ánh mắt nó say đắm bộ ngực kia. Đây cũng là nguyên nhân mà tôi cho rằng, nó có thể sống bình yên vô sự nhiều năm như thế với Đường Uyển Như. Bởi Đường Uyển Như đối với ngực, cũng say đắm chẳng kém, vì đó là chứng cứ thuyết phục nhất, thậm chí là chứng cứ duy nhất để nó có thể chứng minh mình là một cô gái.

Nơi chúng tôi cần đến, là cục công an khu Tỉnh An.

Trước đó mười hai ngày, khi Nam Tương bị chiếc còng số tám sáng loáng bập vào tay dẫn rời khỏi khách sạn Portman, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì. Còn mười hai ngày sau, tôi và Cổ Ly lặng thinh lái xe, chuẩn bị đến trại giam đón nó ra. Trong hai tuần này, Cổ Ly đã lục lọi tìm kiếm mọi mối quan hệ mà nó có thể lợi dụng, hòng lôi Nam Tương ra khỏi chỗ ấy. Nhưng tàng trữ ma túy lại không phải chuyện đơn giản như đánh nhau nơi đầu đường xó chợ; huống hồ, Nam Tương còn bị tình nghi liên quan đến việc buôn bán chất cấm này.

Cha của Neil cũng đã bỏ nhiều công sức, tất nhiên, với một quan chức ngoại giao lái xe con biển số xanh mà nói, đây vốn là một chuyện không tiện can dự vào. Nhưng ông ta vì nể mặt Cổ Ly, cũng ngấm ngấm giúp đỡ rất nhiều, người cuối cùng giải quyết được chuyện này, lại là người mà Cổ Ly ghét nhất - Tịch Thành, cho nên, chuyện này cũng khiến Cổ Ly cảm thấy thất bại và khó chịu vô cùng.

Tôi quay đầu lặng lẽ liếc nhìn nó, nó vẫn như một đĩa mù về thời trang. Tôi đang chuẩn bị thở một hơi dài, thì một bé trai tay cầm que kem đột nhiên lao ra chặn trước đầu xe, tôi dùng hết sức bình sinh đạp thắng xe, ngực tôi đập mạnh lên vô lăng, đau đến thừa sống thiếu chết, đồng thời tiếng mắng the thé của Cổ Ly cũng không ngừng vang lên bên cạnh. Mặt nó hầm hầm, mở cửa xuống xe, vòng qua phía trước, lại mở cửa xe, thô bạo lôi lôi kéo kéo tôi ra khỏi xe, sau đó với tay mở cửa sau ra một tay đẩy tôi vào trong, rồi nó tự mình ngồi vào vị trí tài xế. Trước khi ngồi vào, mặt nó không biến sắc lờm ngáy cậu bé kia một cái. Vốn dĩ cậu nhóc này chưa có phản ứng gì, nhưng sau khi đón nhận ánh mắt lờm ngáy kia xong, bắt đầu gào khóc bù lu bù loa, có thể nhận thấy bao trùm trong mắt Cổ Ly, là cảnh tượng sát khí đằng đằng, mà vẫn bình bình sức sống.

Tôi cuộn mình trên chỗ ngồi của CEO rộng rãi phía sau xe, từ từ bình tâm trở lại sau sự cố kinh hồn vừa rồi. Còn Cổ Ly đã lái xe phóng đi “vù vù”, cảm giác như đang bay vậy.

Mười hai ngày trước, Cổ Ly cũng vậy, lái xe với tốc độ của máy bay, lòng nóng như lửa đốt lao về phía cục cảnh sát. Hai chúng tôi chạy đến cục cảnh sát, đợi ở đó suốt năm giờ đồng hồ, mới gặp được Nam Tương. Khi nó tay đeo còng đi từ phòng giam ra gặp chúng tôi, nửa mặt bên phải đã bị sưng phù.

Cuối cùng, bí mật mà Nam Tương đã che giấu chúng tôi hơn ba năm ròng, đã hoàn toàn được phơi bày, phơi bày dưới ánh mặt trời bỏng rát của tháng Tám, giống như một con bạch tuộc bị quật lên từ đáy biển sâu mang theo bùn nhầy nhụa quăng lên mặt đường nóng hầm hập, vừa xấu xí, lại vừa đáng thương. Ba năm nay, nó luôn giấu chúng tôi, mua ma túy, tàng trữ ma túy, nhưng người hít ma túy không phải là nó, mà là mẹ nó. Số tiền vốn dùng để cung cấp cho Nam Tương ăn học cũng vì vậy mà tiêu hao nhanh chóng, thứ gì có trong nhà có thể bán đều đã bán sạch.

“Cậu báo cảnh sát hả! Cậu không có nào sao!” Cố Ly nhìn Nam Tương đang ngồi đối diện trên chiếc ghế dài màu xanh sẫm, mặt mày trắng bệch rít lên trách mắng nó, mười móng tay gấn đầy đá tím lấy chiếc váy gấm trơn bóng hiệu Chanel của nó đến mức nhăn nhúm lại.

“Cậu cho rằng tớ chưa từng nghĩ đến chuyện này sao?” Đầu tóc Nam Tương rối bù xù phủ xuống vai, trông mắt nổi đầy tia máu, “Không dưới mười lần, tớ cầm di động trong tay, ba số 110 đã bấm sẵn, nhưng lại không đủ dũng khí bấm nút gọi, bởi người đang quỳ trước mặt cậu, kéo váy của cậu nói ‘mẹ sai rồi, mẹ sai rồi’ là mẹ đẻ của cậu, thì cậu làm thế nào? Khi tỉnh táo, bà ấy khóc suốt mười, túm lấy tay tớ, mái tóc bạc trắng, gương mặt đầy nếp nhăn nói rằng bà có lỗi với tớ, bà không phải là người. Nhưng một khi cơn vật thuốc phát tác, bà ấy lại miệng sùi bọt mép nằm trên nền đất, lăn lộn, đập phá đồ đạc, cầu xin tớ cho ‘thuốc’, không cho thì mắng tớ là tiện nhân, là đồ đi. Còn nói với tớ rằng ‘mày càng lớn trông càng xinh vậy, mày đi bán thân, đi làm đi đi, chắc chắn sẽ có tiền!’... Cố Ly, nếu đổi lại cậu là tớ, mấy năm nay cậu đã sớm phát điên rồi”.

Tôi và Cố Ly ngồi đối diện với nó, không biết phải nói gì. Một nửa khuôn mặt của nó nhợt nhạt tựa như ánh trăng đầu thu, còn nửa bên kia sưng đỏ chẳng khác nào quả táo đang rớm máu. Đã nhiều năm trôi qua, bí mật luôn ẩn giấu đằng sau khuôn mặt này, vậy mà tôi và Cố Ly lại chẳng hề nhận ra chút bất thường nào. Bọn tôi đều cảm thấy Nam Tương chẳng khác gì so với bọn tôi, sống trong thời đại mới hạnh phúc, vui vẻ thoải mái dạo chơi trong vườn trường đại học, trong khi tôi đang ca thán mấy chuyện cãi nhau với người yêu, hay Cố Ly đi mua di động mới rồi chỉ dùng được hai tuần đã lập tức ném vào học tủ, không dùng đến nữa, thì Nam Tương đang nghĩ những gì chứ?

Cố Ly im lặng, tôi ngồi trên chiếc ghế dài mà lệ tuôn không ngừng, giống như chiếc vôi nước chẳng may bị hở.

Xe chạy đến trước cửa cục cảnh sát, Cố Ly và tôi xuống xe bước thẳng vào bên trong, đến cửa buồng giam đón Nam Tương ra. Khi cửa sắt bật mở, tôi lại như nghe thấy tiếng nước mắt đang tuôn trào không ngừng, trong khoảnh khắc lệ ằng ạng quanh mắt, nhưng Cố Ly đã kịp thời đưa móng tay gấn đá của nó véo lên thắt lưng tôi một cái, để tôi cố kìm không để nước mắt trào ra. Chúng tôi ai cũng nở nụ cười ầm áp trên gương mặt, một phải một trái đỡ Nam Tương, đi thẳng ra bên ngoài.

“Tớ có thể nói mấy câu với Tịch Thành không?” Nam Tương quay đầu lại, nhìn viên cảnh sát đưa chúng tôi đến đây, “Chính là anh chàng ở tù thay cho tớ sau này ấy.” Cánh tay Cố Ly ngay tức khắc buông thông khỏi tay Nam Tương, nét mặt đột nhiên sa sầm, nó chẳng thém ngoái đầu lại mà bước một mạch thẳng tới chỗ chiếc xe BMW của nó, “Thứ lỗi cho tớ đi trước ới đây, ới xong tớ đợi các cậu trên xe.”

Viên cảnh sát neho đôi mắt sâu thẳm, đáy mắt anh mang một thứ ánh sáng êm dịu mà vô cùng sắc bén của một người đã tôi luyện nhiều năm trong xã hội này: “Anh ta có thể giúp cô thoát tội hay không, chuyện này còn rất khó nói. Cho nên, cô đừng có dây cà ra dây muống. Tôi mà là cô, ra khỏi cửa lớn này rồi, sẽ không bao giờ quay đầu nhìn lại. Tiểu cô nương, cuộc đời cô vẫn còn dài, cô lại xinh đẹp thế này, đừng để bản thân phải lầm lỡ.”

Trên đường trở về, ba đứa chúng tôi đều im lặng. Tôi và Nam Tương ngồi hàng ghế sau, Cố Ly ngồi trước lái xe. Nó chỉ để lộ một cái gáy, và chiếc kính râm cực lớn hiện lên trong gương chiếu hậu. Tôi không nhìn thấy mắt nó, không nhìn thấy nét mặt nó, không nhìn thấy trái tim nó.

Còn Nam Tương ngồi dựa nghiêng nghiêng trên ghế, trán tựa nhẹ lên mặt kính cửa sổ xe, ánh tà dương ngoài cửa xe dần chuyển sang màu đỏ sẫm chiếu xuyên qua miếng chắn tia UV đang dán trên cửa sổ xe, bao

bọc gương mặt nó vào bóng hoàng hôn mang thứ màu sắc vô cùng bi thương. Mái tóc vừa dài vừa mềm của nó, đang phủ trên vai, mái tóc ấy trở nên bông bênh trong chút ánh sáng còn sót lại của buổi chiều tà.

Mấy lần tôi muốn nói gì đó, hòng phá vỡ bầu không khí bối rối này, lúc này trong cổ họng như có một búi giun đang bò qua bò lại, ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại không biết phải nói gì. Cho nên tôi cũng chỉ có thể quay đầu qua, nhìn dòng xe như nước, lũ lượt chạy qua chạy lại bên ngoài cửa xe. Đúng lúc đó, di động của Cổ Ly đột nhiên đổ chuông.

Nó cầm máy lên, chẳng nói gì, chỉ lắng nghe, nửa chừng “ừ, ừ” mấy tiếng thật nhỏ, cuối cùng sau khi nó nói hết câu “được, tôi lập tức đến ngay”, liền cho xe tạt vào lề đường. Nó mở cửa xe bước xuống, đi đến cửa sau, tôi hạ kính cửa sổ xe xuống, nó nói với tôi: “Lâm Tiêu, cậu lái xe đưa Nam Tương về trước. Tổ phải về nhà, mẹ tớ xảy ra chút chuyện, tớ về nhà rồi, chúng ta nói tiếp.” Nói xong, nó nhìn Nam Tương, cách mặt kính râm, tôi cũng chẳng thấy được thế giới trong mắt nó. Nam Tương khẽ gật đầu, “Cậu đi trước đi, chúng tớ về nhà đợi cậu.”

Cổ Ly đưa tay lên vẫy một chiếc taxi, cái bóng dáng mỏng manh mà thon thả của nó ngay tức khắc bị chiếc xe màu vàng cuốn đi, mất hút trên quốc lộ.

Thực ra khi nó nói chuyện điện thoại, tôi đã nghe thấy, vọng ra từ điện thoại của nó là cái giọng nói lạnh băng băng của Cung Minh.

Tôi chỉ làm ra vẻ chẳng nghe thấy mà thôi.

Tôi ngồi vào ghế tài xế, vừa thắt dây an toàn, Nam Tương đã bước lên ngồi bên cạnh. Nó mỉm cười với tôi, trong đôi mắt ấy mơ hồ chất chứa sự mệt mỏi, ánh mắt uơn ứot của nó giống như lá cây ngô đồng chất đống bên đường bị ướt sũng vì sương sớm giữa mùa đông, toát lên vẻ lạnh lẽo khiến người ta xót lòng. Sự thê lương này cũng khiến nó đẹp hơn. Sự thực là vậy, lâu nay tôi vẫn luôn cảm thấy Nam Tương rất đẹp, vẻ đẹp như thế sẽ hủy hoại nó. Sẽ có một ngày.

Tôi vừa lái xe, vừa lần mò hệ thống giải trí trong xe, tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng mò ra chiếc radio. Kênh đó đang phát ca khúc vàng trong phim xưa, trên đường dày đặc xe cộ, đang là giờ cao điểm, mọi tài xế đều sốt ruột nhất loạt bấm còi inh ỏi, lúc này Thượng Hải chẳng khác nào một dòng sông tập hợp vô số sự huyền ảo. Bầu không khí bên ngoài bị ánh mặt trời hong nóng đến mức tưởng chừng chỉ cần một mối lửa là bùng cháy dữ dội, nhưng trong xe lại là một khoảng không lạnh căm rét mướt, từng tia nắng rực rỡ cuối cùng của buổi chiều tà đang chiếu thẳng vào trong xe, giống như chiếc chăn bông ấm áp bọc tôi và Nam Tương lại với nhau. Tôi chợt nhớ đến bộ phim “Tài xế và nữ phạm nhân” được công chiếu năm 1987 mà tôi và Nam Tương từng xem, tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình liên tưởng khôỉ hải như vậy. Nam Tương đột nhiên quay đầu qua, cười nói với tôi: “Cậu có nhớ bộ phim ‘Tài xế và nữ phạm nhân’ mà chúng ta cùng chui trong chăn xem hồi năm thứ hai đại học không?” Tôi quay sang nhìn Nam Tương, nỗi đau trong lòng như một tiếng sét xoẹt qua đánh trúng. Thế xác và linh hồn tôi, đều sụp đổ tan tành trong dòng lũ cuốn cuộn này. Tôi đổ rạp trên vô lăng há miệng khóc rống, lồng ngực thất lại, giống như bị một chiếc cọc gỗ thụi vào, như sắp không thở được nữa.

Khi tôi đang mếu máo, Nam Tương có điện thoại gọi đến, là cuộc gọi của Vệ Hải. Anh ta muốn qua tìm nó. Nam Tương bảo Vệ Hải đến nhà, nhưng Vệ Hải không muốn, trong điện thoại, tôi cũng lơ mơ nghe được giọng nói mạnh mẽ của anh ta: “Anh không. Anh đến tìm em. Em bảo Lâm Tiêu tấp xe vào lề đường, anh lập tức đến ngay.” Trong giọng nói của Vệ Hải mang sự kiên định không dễ kháng cự, chẳng khác nào Sùng Quang khi nổi giận. Tôi không biết tại sao đột nhiên mình lại nghĩ đến Sùng Quang, anh ấy đã rời xa thế giới của tôi hơn nửa năm rồi. Có lẽ là vì lúc này ánh chiều tà giăng khắp không gian đang hừng hực tô vẽ lên thành phố như vạt rừng xi măng này, đây là tính cách bẩm sinh của anh ấy, có lẽ sự mệt mỏi trong thân xác sắp phá tan tôi rồi, tôi khát khao ánh mắt như ngôi sao trong trời lấp lánh trong màn đêm đen kịt tràn đầy sức mạnh của anh ấy, soi sáng tôi.

Tôi cho xe dừng lại trên vạch trắng bên đường, tắt máy, ngồi trong xe nghe nhạc cùng Nam Tương. Tích tắc tích tắc thời gian cứ lặng lẽ biến thành từng hạt mưa rơi, lác rác lác rác chậm chậm đổ xuống đầu tóc, xuống cơ thể chúng tôi, cùng gương mặt đang bị từng tia nắng chiếu nóng hầm hập của chúng tôi, móng tay của chúng tôi. Đường như chúng tôi bị cơn mưa tâm tã của thời gian này gội cho ướt sũng.

Tôi đổ rạp người trên vô lăng, từng mảnh ký ức của những năm tháng đã qua trong đầu xao động quay cuồng, chúng như một dòng sông lớn, không ngừng tuôn chảy về phía trời đông ngay trước mắt tôi. Tôi không thể lưu giữ chúng, chỉ có thể dùng ánh mắt để vỗ về chúng, chỉ có thể chăm chú dõi theo những xoáy nước cuộn cuộn, cho đến khi chúng xoáy vào đáy sông thăm thẳm.

Tôi nhìn thấy bọn tôi đang cuộn mình trong phòng khách nhỏ của ký túc xá, hồi đó Cổ Ly còn chưa mạnh tay tiêu mười mấy vạn đồng đi mua một bộ sofa. Chúng tôi hào hứng lôi một bộ sofa vải màu trắng với giá hơn một ngàn tệ từ cửa hàng tiện lợi, để ngồi uống cà phê Thụy Điển mà Cổ Ly mang theo hoặc trà sữa mà Nam Tương pha. Tôi dạy Đường Uyển Như yoga trên thảm tập, Nam Tương đang đọc đủ loại tiểu thuyết tình cảm mùi mẫn ở góc đặt sofa với khoe mắt đỏ hoe, còn Cổ Ly lúc nào cũng như một bình hoa bằng đá thạch anh tinh xảo, ngồi ngay ngắn trên tay vịn của sofa, với gương mặt giả tạo không chút biểu cảm, đang soạn soạn lật xem tờ Nguyệt san Thời báo kinh tế.

Tôi nhìn thấy Cổ Ly khi ấy, nó vô cùng phần nộ bùng lờ cay nghiệt với số 8 đường Tế Nam vừa chào bán: “Bảy vạn một mét vuông! Ăn cướp hả!” Nó cũng đang trù tính rốt cuộc mua một chiếc túi của LV là được, hay cần rằng cần lợi dốc hầu bao mua một chiếc của Hermes. Nó đem đủ loại túi đồ uống mà trên bao bì in đầy chữ nước ngoài có ở nhà đến ký túc xá, sau lại lôi ra đủ thứ giống như làm thí nghiệm, chia cho chúng tôi cùng thưởng thức. Hồi đó tuy nó cũng tôn thờ tiền, lạnh lùng, cay nghiệt, nhưng trên cơ thể nó vẫn phảng phất khí chất chanh chua tựa như mấy loài thực vật tươi mới. Chính thứ ấy khiến nó hiện lên chân thực nhất. Là thứ tôi có thể tiếp xúc, khiến tôi dám tiếp cận nó, hoặc là dựa vào nó.

Tôi và Nam Tương thường trốn tiết cả buổi sáng những khi trời đổ mưa, tôi lăn lộn trên giường nó, vùi mặt vào trong mái tóc dài tỏa hương của nó, nghe nó dùng giọng điệu hàm súc và diễn cảm, đọc tác phẩm của các nhà văn Nhật Bản có văn phong gãy gọn, ngắt câu quái lạ. Trong tiếng mưa rào rào bên ngoài và tiếng ù ù của điều hòa không khí, tôi nghe kể nó đã đọc xong “Kim Cúc tự” [1], “Chăm thảo tử” [2], “Đã qua tiết xuân phân” [3]... còn cuốn “Biển cả muôn màu” đọc được một nửa, thì chúng tôi tốt nghiệp.

[1] Kim Cúc tự và cuốn Biển cả muôn màu là tác phẩm của nhà văn Mishima Yukio (1925 - 1970), nhà văn nhà biên kịch Nhật Bản.

[2] Makura no soshi (Chăm thảo tử) của tác giả Sei Shonagon (966 - 1025) được mệnh danh là tùy bút đầu tiên trong văn học Nhật Bản.

[3] Tác phẩm của nhà văn Natsume Soseki (1867 - 1916).

24. Chương 08 Phần 2

Hồi đó Đường Uyển Như vẫn là Như Như yêu quý của chúng tôi, cứ mỗi lần ở nhà ăn nó lại phát kiến ra một câu nói tâng đơm kinh hồn, khiến chúng tôi giậm chân tức tối, hận một nỗi không thể cách ly nó ngay tức khắc.

Nhưng trong con người nó lại mang sự thuần khiết và đơn giản nguyên sơ nhất, giống như một cây cột trụ bằng đá quý bóng mịn tỏa sáng vĩnh viễn trong thành phố Thượng Hải đã bị ăn mòn hoen gỉ này. Chúng tôi sống quanh niềm vui của nó, chúng tôi cũng tạo niềm vui quanh nỗi đau khổ của nó.

Còn bây giờ, tôi đang một mình đưa Nam Tương vừa được thả ra từ trại tạm giam, cho xe tấp vào lề đường ầm ĩ tiếng máy nổ còi xe cùng đủ loại thanh âm hỗn tạp, Cổ Ly vì công việc mà bỏ lại hai chúng tôi, còn Đường Uyển Như, tôi nghĩ đến nó thì con tim lại quặn thắt từng cơn.

Nước mắt tôi trào xuôi theo gò má chảy xuống cổ, bất chợt có người gõ cửa xe “cộc cộc cộc”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, ngoài cửa là khuôn mặt của Vệ Hải, một nửa chìm trong bóng râm, một nửa được ánh tà dương rọi vàng.

Vệ Hải sau khi lên xe, đã tự động tiếp quản vị trí tài xế. Tôi chủ động ngồi xuống hàng ghế sau. Nam Tương ngồi ở ghế lái phụ. Vệ Hải lái xe chắc tay hơn tôi nhiều, tôi khép hờ mắt tựa nghiêng vào ghế, giống

như đang nằm trên một du thuyền cực lớn vậy. Tôi ngồi sau lưng Vệ Hải và Nam Tương, lặng lẽ nhìn Vệ Hải một tay cầm vô lăng, tay còn lại siết chặt tay Nam Tương, trong lòng tôi đột nhiên dấy lên nỗi ưu tư hòa trộn giữa bi thương và cảm động. Ban đầu khi biết Nam Tương và Vệ Hải ở cùng nhau, tôi thật sự nghĩ rằng đây là trò đùa, còn bây giờ, đột nhiên tôi cảm thấy hình ảnh từ phía sau của hai người họ sao mà động lòng người đến thế. Tình yêu không hề vĩ đại như chúng ta tưởng tượng, tình yêu vô cùng đơn giản, tình yêu là dù chỉ một giây cũng không muốn đợi thêm, anh muốn tìm được em ngay tức khắc, rồi sau đó lặng lẽ cầm lấy tay em, hai ta trao nhau ánh nhìn triu mến.

Đột nhiên tôi nhớ tới khi thiết kế trang web của Sùng Quang trước đây, anh ấy ngồi ở nhà vừa nghe nhạc, uống Cola, vừa thuận tay cầm chiếc bút chì màu đen “sốt soạt” viết chữ thể hành rất đẹp trên bìa cuốn sổ tay hiệu Hermes của anh ấy. Đoạn đó viết rằng:

Em phải tin rằng trên thế giới này nhất định có người yêu em, dù hiện tại em đang được ánh hào quang vây quanh, được tiếng vỗ tay nhấn chìm, hay khi em đang bước đi cô độc trên phố rét mướt bị mưa lớn làm ướt sũng, dù là sáng sớm tinh mơ hoa tuyết giăng đầy trời hay khi bị ánh hoàng hôn rực lửa thiêu đốt, anh ấy nhất định sẽ xuyên qua biển người cuộn cuộn sôi sục trên thế giới này, kiên định lướt qua từng người từng người, cùng con tim thổn thức bước về phía em. Anh ấy nhất định sẽ nâng niu và trân trọng tình yêu với trái tim tràn đầy nhiệt huyết và ánh mắt ngập tràn yêu thương, bước về phía em, giữ chặt lấy em. Anh ấy sẽ vồn vã chạy đến bên em, nếu anh ấy còn trẻ, nhất định anh ấy sẽ ôm chầm lấy em giống như đứa trẻ ngang bướng muốn độc chiếm đồ chơi quyết không chia sẻ với người khác; nếu anh ấy không còn trẻ nữa, chắc chắn anh ấy sẽ như người thợ săn đập bằng mọi chông gai trở về, nhóm lên ngọn lửa bên em, sau đó ôm chặt em mà yên lành thiếp đi.

Nhất định anh ấy sẽ tìm được em. Em hãy chờ.

Khi Cố Ly về đến “M.E”, ngay khoảnh khắc bước vào cửa đã cảm nhận được bầu không khí nơi đây dấy lên cảm giác cực kỳ mơ hồ rất khó diễn tả. Tất nhiên nó biết tại sao, nó với tư cách đứng đầu bộ phận quảng cáo mới nhậm chức, đột nhiên nhận được thông báo người mẫu quảng cáo trên trang bìa hẹn chụp ảnh vào ngày mai đột nhiên lật lọng nói không chụp nữa, lý do là giá quá thấp. Cố Ly về đến phòng làm việc, Lam Quyết đã ở trong phòng đợi nó.

Nó nhận ly cà phê Lam Quyết đưa cho và một xấp tài liệu, uống một ngụm, sau đó lật xem soàn soạt. Cố Ly chau mày, “Thế người mẫu đang ở đâu?”

“Ở dưới lầu?”

Cố Ly cầm ly cà phê khoan thai đặt xuống chiếc bàn kính mới tinh mà nó vừa đặt mua về, rồi mỉm cười với khuôn mặt khô ngô tuần tú của Lam Quyết, nói: “Đi xuống với tôi, tôi sẽ dạy anh phải giáo huấn cái loại chó săn quèn này thế nào.”

Sau khi thang máy mở cửa, đôi giày cao gót nhọn hoắt của Cố Ly bắt đầu vang âm thanh “lộp cộp lộp cộp” nhịp nhàng trên hành lang lát đá hoa, mọi người trên hành lang đều im lặng, người nào người nấy đều căng thẳng nhưng cũng nóng lòng trông đợi, giống như khán giả sốt ruột lo lắng khi xem phim “Robot đại chiến” vừa chiếu trong rạp một phút trước vậy, họ đều đang chờ đợi một vụ nổ máu thịt tung tóe và khoảnh khắc biến hình “zi zi a a u u”.

Quả thực Cố Ly cũng như nữ người máy biến hình vậy, “zi zi a a u u” bước vào phòng họp. Lam Quyết nhìn theo cái bóng mỏng manh và thướt tha của nó, không hề nghi ngờ sau mấy phút nữa, nó sẽ như một Decepticon trong phim kia, ngoác rộng cái miệng đỏ lòm phóng cái lưỡi như chiếc roi sắc lẹm ra quật tới tấp vào anh chàng người mẫu kia một trận đau đến thừa sống thiếu chết.

Hơn chục nhân viên kẻ đứng người ngồi nhón nháo trong phòng họp, hầu hết đều là người của bộ phận quảng cáo, còn cả một vài người của bộ phận hành chính. Ngồi ở phía cuối chiếc bàn họp to tướng, chính là con chó săn quèn đang chờ được dạy dỗ kia - có điều rõ ràng, hiện giờ hẳn ta tự mình là một con sư tử. Hẳn nhìn Cố Ly đang bước vào như con mèo Ba Tư lười biếng, đôi mắt híp lại, nửa như cười nửa lại như không nhìn thẳng vào mấy mỹ nữ trang điểm tinh tế đứng trước mặt.

“Mọi người ra ngoài trước đi,” Cố Ly nhìn các đồng sự đang sốt ruột đứng xung quanh một lượt, “Tôi nói chuyện với cậu ta.”

Đám người lặng lẽ tản đi không gây tiếng động, tuy khi rời đi chẳng ai biểu lộ thái độ gì trên mặt, nhưng cơ hồ mọi người cũng có thể nhìn thấy tâm trạng hụt hẫng trong nhau, khi không được đích thân tận mắt chứng kiến Cố Ly - con nha đầu tóc vàng vừa được điều về quản lý bộ phận quan trọng nhất công ty này chịu thất bại, đó đúng là chuyện khiến người ta sầu não biết nhường nào.

“Nói đi, cậu bắt măn cái gì?” Cố Ly kéo một cái ghế ra, rồi ngồi xuống đối diện hẳn. Lam Quyết khiêm tốn đứng sau nó.

“Tất nhiên không hài lòng tiền thù lao rồi.” Anh chàng người mẫu nhoài người đưa khuôn mặt khô ngô tuần tú dùng để kiếm được tiền kia, tiến sát gần mặt Cố Ly, “Hợp đồng là cô và Tony ký, tuy Tony là người quản lý của công ty chúng tôi, nhưng tôi là người mới, hợp đồng tôi vừa ký với công ty phải bắt đầu từ tháng sau mới có hiệu lực, cho nên, hợp đồng trên tay hiện giờ của các vị thực ra không có hiệu lực. Dù sao các vị cũng đã phát quảng cáo rồi, ảnh của tôi cũng đã gửi cho truyền thông, bây giờ nếu đổi người, nhất định các vị sẽ đau đầu đầy, chi bằng nâng giá cao hơn một chút, chúng ta ai nấy đều đỡ phải nghĩ nhiều. Chị cũng biết, sau khi công ty trích phần trăm, phần tôi thực ra chẳng được bao nhiêu, chị cũng nên giúp đỡ người mới như chúng tôi chứ.” Nói xong, anh chàng người mẫu nháy nháy mắt về phía Cố Ly, “Chị giúp tôi lần này, về sau chị có nhu cầu ‘cá nhân’ gì, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến ngay tức thì.”

Cố Ly mỉm cười nhìn hẳn, nói: “Thôi khỏi, tôi ăn chay.”

Có điều với chỉ số IQ của một người mẫu, hẳn rõ ràng chẳng thể thấy được thanh đoản kiếm sáng loáng ẩn sau lời nói của Cố Ly.

“Nói vào chuyện chính nhé,” Cố Ly ngồi dựa vào lưng ghế, bộ dạng như vừa mệt mỏi lại vừa mơ hồ khó đoán, “đầu tiên tôi nói cho cậu biết, Tony và tôi là chỗ giao tình đã bảy năm nay, từ khi cậu còn đeo giày Nike chơi bóng rổ trong trường cấp ba, tôi và Tony đã tay trong tay vào cửa hiệu LV đem tên khắc lên vali du lịch rồi. Trong giới thời trang và giới người mẫu ở Thượng Hải, dù anh ấy không thể một tay che trời, nhưng đối với loại chó săn quèn tự mình móng vuốt sắc nhọn như cậu, cũng dư sức đối phó. Đừng nói là hợp đồng quản lý của cậu tháng sau mới có hiệu lực, cho dù các cậu không có hợp đồng quản lý đi chăng nữa, nếu anh ấy muốn cho cậu từ nay không cách nào đứng trong ngành này, cũng không phải chuyện khó. Anh bạn nhỏ à, trong ngành này giỏi hay không, sự khác nhau không phải ở năng lực, cũng chẳng phải ở khuôn mặt, mà ở chỗ cậu quen biết những ai, cũng như cậu đặc tội với ai. Hằng năm “M.E” đều cần mời một lượng lớn người mẫu đến chụp ảnh, riêng khoản phí này đã rất lớn rồi, vả lại Tony cũng gần như tiếp quản trên 70% nhu cầu người mẫu của Thượng Hải. Nếu cậu không muốn chụp cũng được, có điều cậu đã cùng lúc đặc tội với hai người là tôi và Tony rồi đấy. Tôi cũng chẳng có bản lĩnh gì, chỉ vừa đủ khả năng để “M.E” từ nay trở đi không mời cậu nữa, còn Tony thì có bản lĩnh hơn tôi một chút, vừa may anh ấy có thể khiến cậu không được mời nữa.”

Đôi mắt khép hờ khi nãy của anh chàng người mẫu, lúc này đã tròn xoe nhìn Cố Ly, “Cùng lắm tôi không làm người mẫu, cũng đã có phụ nữ nhiều tiền muốn nuôi tôi rồi”. Hắn ta vênh mặt lên, ngả người ra sau ghế, bộ dạng bất cần đời lộ rõ.

Nét mặt Cố Ly như đóa sơn trà mềm mại, thuần khiết mà mỏng manh, nhưng động tác của cánh tay nó lại nhanh chóng thuần thục như luồng điện chạy không ngừng nghỉ, nó vươn tay phải lên túm chặt ngón tay cái của anh chàng người mẫu, sau đó tay trái đưa ra phía sau, đón lấy tờ giấy trắng mà Lam Quyết đang phối hợp đưa tới, trong khi anh chàng người mẫu kia còn đang chờ người chưa kịp phản ứng, thì Cố Ly đã kéo ngón tay của hẳn, ấn “tạch” một tiếng lên tờ giấy trắng, anh chàng kia mới chỉ cảm thấy ngón tay mình ướt ướt, thì trong ngay sau đó, dấu vân tay của ngón cái của hẳn đã hiện rõ mồn một trên tờ giấy trắng kia.

“Lam Quyết, anh cầm đi, viết một tờ giấy anh ta nợ tiền tôi, số tiền để trống đấy, tôi sẽ điền sau tùy tâm trạng.” Cố Ly quay người qua, nhón tay rút lấy mấy miếng khăn giấy từ chiếc hộp khăn ăn để trên bàn họp, chùi dấu mực đỏ dính đầy lòng bàn tay. Trước khi bước vào phòng họp, nó đã bôi vào lòng bàn tay thứ mực đỏ thường dùng để đóng dấu. Nó nhìn anh chàng người mẫu mặt mày xám ngắt ngồi thần thờ trước mặt với ánh mắt lạnh băng. Giờ này hoàn toàn không cần phải mỉm cười với hẳn nữa, con mèo Ba Tư lười

nhắc vừa rồi, cuối cùng đã lộ ra ánh mắt của một con báo săn.

Nó cầm mấy chiếc khăn giấy thấm đầy mực đỏ, ném lên mặt bàn, sau đó chống tay lên, “Nghe đây, bây giờ cậu có hai lựa chọn. Thứ nhất, ngoan ngoãn ngày mai đến đây phối hợp chụp ảnh, tôi đảm bảo cậu sẽ nhận được thù lao tương xứng, đồng thời sau này công ty nếu có nhu cầu, tôi sẽ ưu tiên chọn cậu. Tuy cậu rất ngu xuẩn, nhưng lại có khuôn mặt hấp dẫn người ta, hơn nữa tôi có thể bảo đảm chuyện này Tony sẽ không biết, hợp đồng của các người lúc nào có hiệu lực thì đến lúc đó sẽ phát huy hiệu lực như thế”. Cố Ly nói xong đứng thẳng người dậy, rồi nở nụ cười rạng rỡ, “Còn lựa chọn thứ hai, chính là tiếp tục thách thức tôi, xem tôi có thể viết ra con số kinh hoàng đến mức nào trên tờ giấy đã điểm chỉ dấu tay của anh kia.”

Nói xong, Cố Ly quay người cầm một xấp hợp đồng trên tay Lam Quyết, ném xuống trước mặt anh chàng người mẫu kia, “Hãy ký đi”. Nói xong, Cố Ly chỉnh lại chiếc thắt lưng thon thả của nó, quay người bước ra cửa, trước khi đi nó còn phất phất tờ giấy trắng có dấu tay điểm chỉ của anh chàng người mẫu kia, “Tôi đi trước, chó săn quên.”

Trong căn phòng họp rộng thênh thang, chỉ còn lưu lại anh chàng người mẫu mặt mày tái nhợt như xác chết, đáng vẻ kiêu ngạo như một con sư tử lúc trước, giờ lại chỉ như một con chó săn quên đang đeo vòng xích cổ.

Lam Quyết cầm hợp đồng đẩy đến trước mặt của anh chàng kia, trên mặt mang nét cười rạng rỡ, nó chẳng ăn nhập gì với sắc mặt lúc này của anh chàng kia, anh ta điềm đạm nói: “Ký đi. Anh đấu với cô ấy, còn quá sớm đấy. Anh nên biết, khi cô ấy mười sáu tuổi, đã buộc cha cô ấy phải ký một bản hợp đồng hàng năm đều phải mua cho cô ấy một chiếc túi LV thành công, hơn nữa bản hợp đồng này khi đưa cho luật sư xem, thật sự các điều khoản đều có hiệu lực pháp lý vô cùng chặt chẽ.”

Cố Ly đẩy cửa chính phòng họp bước ra, nhìn trên mặt đám đông ai cũng mang ý hiểu kỳ chần chịt kín cửa liền nói với họ: “Một giờ chiều mai, nếu hán ta đến trễ một phút, thì không cần trả tiền nữa.” Nói xong, nó tiếp tục giẫm trên đôi giày cao gót để nhọn cơ hồ có thể xuyên thủng nền lát đá hoa này, đầu không ngoái lại mà thẳng tiến về phía thang máy, “Này cô, cái cô ăn mặc như nhân viên đưa thư ấy, lần sau còn mặc cái váy này nữa, tôi sẽ điều cô xuống phòng thu phát để cô phát rồ phát dại luôn đấy. Cho tôi biết, Vera đang ở đâu?”

“Đang ở khu A bộ phận quảng cáo.” Cô gái vừa bị nói kia dè dặt trả lời. Cho dù trong ngữ khí là sự lúng túng không nói nên lời.

“Bây giờ cô đến phòng làm việc của tôi, pha hai tách cà phê Midori của Nhật mà tôi đã mua, sau đó đưa đến khu A của bộ phận quảng cáo.”

Cung Minh đẩy cửa kính của khu A bộ phận quảng cáo bước vào, trong phòng làm việc, chỉ có Vera đang ngồi ở vị trí của mình, lớp trang điểm trên mặt cô ta tinh tế và tươi mới, trông như vừa hóa trang xong lúc chín giờ sáng, chứ chẳng giống một lãnh đạo đã bận bịu suốt cả ngày lúc sắp tan ca chiều. Rõ ràng cô ta thoáng chút hưng phấn, vì từ trước đến giờ Cung Minh chưa từng trực tiếp bước vào khu vực làm việc của bộ phận cấp dưới. Cô ta nhìn Cung Minh mặc trang phục bó sát hiệu Raf Simons đang đứng trước mặt, trên chiếc kẹp cà vạt với hoa văn dài nghiêng là một dây thạch anh sắc sáng long lanh.

“Cô gọi điện nói cho tôi biết chuyện này,” đôi mắt Cung Minh như hai viên hổ phách, dịu dàng mà trong suốt, “Cô muốn chứng minh điều gì?”

Sắc mặt Vera lơ mơ lộ ra nét vui, “Tôi cảm thấy, xảy ra chuyện như vậy, mà không ai nói cho anh biết, nên tôi nghĩ cần phải cho anh biết.”

“Nghe đây,” Cung Minh kéo ghế ra, đưa tay ghim chặt cà vạt, sau đó ngồi xuống, động tác tao nhã như một quý tộc trẻ tuổi trong phim, “Tôi không biết cô có được số điện thoại của tôi từ đâu, bây giờ mời cô hãy xóa nó ngay, sau đó bất kể xảy ra chuyện gì, nếu cô còn có ý gọi điện cho tôi hoặc gửi tin nhắn, thì cô đã bị fire!”

Về mặt kỳ vọng của Vera như chiếc bếp than đang rùng rục cháy đột nhiên bị gọi một gáo nước lạnh, mà đúng lúc đồng than này đang “xèo xèo” bốc khói trắng, thì cánh cửa kính lại lần nữa mở ra, Cố Ly trang

điểm vô cùng tinh tế bước vào, nó gật đầu với Cung Minh, “Anh đến rồi.” Cung Minh cũng gật đầu ra hiệu với nó, “À, rất xin lỗi vì đã gọi cô về, đã làm rối mọi kế hoạch của cô rồi.”

“Không sao, cần thiết mà. Chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi. Anh không cần lo lắng.” Nói xong, Cố Ly kéo một chiếc ghế khác ra, ngồi xuống bên cạnh Cung Minh, ngược đôi mắt đã được trang điểm với đôi mi dày cong, nửa như cười mà nửa như không nhìn Vera đang càng lúc càng căng thẳng trước mặt.

Rất khó nói rõ ràng, rốt cuộc là nọc của rắn độc chỉ trong mấy giây có thể khiến tim người ta tê liệt, hay nanh vuốt sắc lẹm của sư tử trong chớp mắt có thể xé xác người ta đáng sợ, nhưng khi hai thứ này cùng lúc chĩa thẳng vào bạn, thì ngoài việc ngoan ngoãn bất động một chỗ, bạn có thể làm được gì khác tốt hơn.

Con tim đang đón chờ tưởng thưởng của Vera trong chớp mắt đã vỡ vụn.

“Tôi chỉ là thấy xảy ra sự việc như vậy, nên muốn nói cho anh Cung biết, vả lại tôi còn gọi điện bảo người mẫu đến, mời anh ta vào phòng họp, như vậy chúng ta càng dễ giải quyết. Chẳng phải mỗi lần họp, anh Minh đều nói cho chúng tôi biết, phải dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết mọi phiền phức sao?” Giọng Vera nghe chừng vẫn bình tĩnh, nhưng sự run rẩy khe khẽ bên trong, vẫn không thể lọt qua được đôi tai như chiếc ra đa cực kỳ nhanh nhạy và chính xác của Cố Ly.

“Trong cuộc họp, tôi từng nói với các cô, trong ‘M.E’ của tôi, tuyệt đối tuân theo chế độ cấp bậc. Cô có biết trực tiếp gọi điện cho tôi là vượt bao nhiêu cấp rồi không? Cô là cấp dưới của Cố Ly, cô ấy là cấp trên đứng đầu bộ phận của cô, có bất cứ chuyện gì, người mà cô phải báo cáo là cô ấy, nếu cô ấy giải quyết không được, tự khắc sẽ cho tôi biết. Bất luận thế nào, cũng không đến lượt cô gọi điện thoại báo cáo với tôi.” Cung Minh nhìn cô ta, nói vẻ lạnh lùng.

“Cố Ly là cấp trên mới điều về, chúng tôi đều không biết, hơn nữa cũng không thấy cô ấy trong công ty, không biết hôm nay cô ấy đã vào làm hay chưa...” Rõ ràng Vera vẫn chưa ý thức được, lúc này cô ta đã đang giãy chết rồi mà vẫn muốn bắn lên Cố Ly một phát, thật là một ý tưởng ngu xuẩn.

“Cố Ly là người đứng đầu của cả bộ phận quảng cáo, nên công việc của cô ấy cũng vô cùng phóng khoáng, bất kể là có hay không có mặt ở công ty, cô ấy đều đang làm việc. Điểm này không đến lượt cô thắc mắc. Nếu cô đã có cách tìm được số di động của tôi, đương nhiên cũng có cách tìm ra số di động của Cố Ly; hơn nữa, cô với tư cách là người của bộ phận cô ấy, theo lý phải có cách liên lạc. Nếu cô không thể nhận thức sâu sắc trong đầu mình rằng ‘cô làm việc vì Cố Ly, cô là cấp dưới của Cố Ly’, vậy thì cô hãy thu dọn đồ đạc, đổi công ty đi.”

Cánh cửa kính lại mở ra lần thứ ba, cô gái ăn mặc chẳng khác nào nhân viên đưa thư đang bê trên tay hai tách cà phê nóng, run rẩy đứng trước cửa, rõ ràng, những lời vừa rồi của Cung Minh đã khiến cô gái kia không khỏi sợ hãi, cô ta nhìn Cố Ly đang ngồi bên cạnh Cung Minh, cuối cùng cũng đã ý thức được rốt cuộc Cố Ly dựa vào cái gì, mới có thể với kinh nghiệm non trẻ như vậy, đã nắm giữ bộ phận quan trọng nhất “M.E”.

Cung Minh đứng dậy, chỉnh lại cà vạt một chút, rồi quay người tao nhã bước ra. Anh ta quay đầu lại nói với Cố Ly: “Mùi cà phê rất ngon, đưa đến phòng làm việc của tôi.”

“Không thành vấn đề, tôi xử lý chút việc ở đây, rồi sẽ mang sang ngay.” Cố Ly mỉm cười.

25. Chương 08 Phần 3

“Nghe đây, Vera, cô là người của bộ phận tôi, bất kể bộ phận chúng ta xảy ra chuyện gì, cô phải gọi điện thoại cho tôi, và chỉ cho tôi mà thôi, dù là chuyện xảy ra lúc ba giờ sáng ngày mừng một Tết đi chăng nữa,

cũng mời cô gọi cho tôi vào lúc ba giờ lẻ một phút sáng mừng một Tết. Nếu cô muốn qua mặt tôi làm việc gì đó, thì phí tổn mà cô phải trả e rằng không chỉ có chút này đâu.”

“Tôi đã bị fire rồi phải không?” Vera xám mặt.

“Tất nhiên là chưa. Cô bạn thân mến, tôi của ba năm trước, giống y chang cô bây giờ, luôn cho rằng bản thân mình không gì không biết, thực ra, thứ phải học còn nhiều lắm.” Cổ Ly mỉm cười, “Chẳng hạn như bài học của hôm nay chính là nói cho cô biết, nếu gặp bất cứ việc gì, do cô tự đoán ra, không hề nghiêm trọng đến mức khiến Cung Minh fire tôi, đồng thời vì vậy mà tưởng thưởng cô thay thế vị trí của tôi, thì việc cô vượt cấp gọi điện thoại trực tiếp cho Cung Minh, chính là một việc vô cùng ngu xuẩn. Bởi chỉ cần tôi còn ở vị trí này một ngày, cô chính là cấp dưới của tôi, cô vẫn cần phải nhìn sắc mặt của tôi mà làm việc, chứ không phải là nhìn Cung Minh.”

Vera nhìn Cổ Ly trước mặt, lớp trang điểm của nó cũng như của cô ta không chút tì vết, chỉ có điều cô ta biết rõ, mười phút trước nó đã trang điểm lại trong toilet. Vera đã hoàn toàn bị chinh phục.

Cổ Ly đứng lên, đón hai tách cà phê từ tay cô gái kia, rồi dùng cẳng tay đẩy cánh cửa kính bước ra, trước khi đi, nó quay đầu lại, dùng ánh mắt trong veo mà sắc sảo, nói với cô gái kia: “Cô giúp Vera thu dọn đồ đạc, sau đó chuyển đến phòng thu phát.” Nói xong, nó quay đầu nhìn Vera sắc mặt đã xám ngắt rồi nở nụ cười rạng rỡ, “Bây giờ cô có hai lựa chọn, bắt đầu từ ngày mai, hoặc tự động thôi việc, hoặc đến phòng thu phát làm việc. Cô cũng biết đấy, luật lao động hiện nay, thật sự rất phiền phức, nếu tôi chủ động sa thải cô, sẽ phải trả cho cô một tháng lương trợ cấp; còn nếu cô chủ động thôi việc, tôi không cần phải nhúc nhích gì. Đúng không? Các cô thu dọn đi, tôi đi trước.”

Cổ Ly đem một tách cà phê Midori đậm đà của Nhật đặt lên bàn Cung Minh, “Tách này là đồ mới mua. Chưa dùng lần nào.”

Cung Minh cười, nhận lấy rồi uống một ngụm.

“Cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi xác lập uy tín ở bộ phận này. Đòn đánh phủ đầu đó rất đẹp.”

“Không có gì, cô cũng xử lý tình huống rất tuyệt vời.” Cung Minh nháy mắt mỉm cười, dưới ánh đèn vàng đôi mi vừa dài vừa dày của anh ta trở nên long lanh quyến rũ vô cùng, trông còn mềm mại hơn cả mi con gái, trông như hai chiếc lông vũ màu đen vậy.

“Vera là người phụ trách hợp đồng của bộ phận quảng cáo, chắc cô ta sẽ không tiếp tục ở lại bộ phận này nữa. Tôi nghĩ phải tìm một người hiểu luật để thay thế. Neil em trai tôi, anh cũng đã từng gặp cậu ấy, cậu ấy hiện cũng chưa có việc làm, nếu có thể, tôi muốn để cậu ấy vào bộ phận của tôi, năng lực của cậu ấy tôi có thể đảm bảo, tuyệt đối không vấn đề gì.”

“Ừm, rất tốt, tôi biết Neil, cha cậu ta cũng rất lợi hại. Có cậu ta trong công ty chúng ta, tất nhiên là tốt nhất rồi.”

“Được, vậy để tôi đi sắp xếp. Không phiền anh nữa.” Cổ Ly đứng dậy, mỉm cười nhìn Cung Minh.

Thời gian tích tắc tích tắc lặng lẽ trôi qua, trong khoảnh khắc chớp mắt lướt qua, một tiếng tích tắc vang lên, một quân cờ đã được đặt trên bàn cờ trong sự tĩnh lặng. Kết cục sự thay đổi chỉ xảy ra trong một cái nháy mắt.

Neil chính là quân cờ trong sự tĩnh lặng ấy.

Cổ Ly đứng lên vừa định đi ra, đột nhiên bị Cung Minh gọi lại.

Anh ta kéo hộp bàn mình ra, lấy một chiếc hộp được gói rất tinh tế, “Đây là tinh sữa cà phê được dùng với cà phê Midori của Nhật, nó được tinh luyện từ công nghệ đặc biệt, uống ngon nhất khi kết hợp với cà phê Midori. Cho cô.”

Cố Ly thoáng ngạc nhiên, “Sao anh biết là tôi đã mua cà phê Midori?”

Cung Minh khẽ cười, để lộ ra hàm răng tăm tắp trắng bóng, trông giống như trong quảng cáo mới nhất của Gucci, những nam người mẫu trẻ tuổi đi đi lại lại như con thoi trong rừng mưa nhiệt đới, “Rất nhiều chuyện tưởng chừng tôi không biết, nhưng thực ra, tôi vẫn biết. Cô nói xem đúng không?”

Cố Ly nhìn Cung Minh khò ngò mà gian xảo trước mặt, sợi dây cót trong tim từ từ vặn căng cứng lên. “Đúng thế.” Nó mỉm cười, đóng cửa phòng Cung Minh lại.

Khi Cố Ly về đến phòng làm việc, Lam Quyết đã cầm hợp đồng mà anh chàng người mẫu kia ký xong, đứng trước bàn làm việc đợi. Nó nhận hợp đồng, vừa lật xem, vừa uống cà phê.

“Lily, chiều vừa rồi của cô thật đẹp, cái tờ giấy nợ khổng ấy lưu lại đây, không chừng ngày nào đó sẽ thật sự phải dùng đến.” Lam Quyết đứng đối diện với Cố Ly, cười híp mắt, dáng vẻ trông như một sinh viên đại học vừa thắng một trận bóng rổ.

“Anh cũng thật ngốc,” Cố Ly kéo ghế ra ngồi xuống, “cái thứ này làm sao có thể có hiệu lực pháp lý gì chứ, tôi chẳng qua là phô trương thanh thế dọa唬 ta một phen khiếp vía thôi. Anh cũng biết đấy, bọn người mẫu đều không có óc, nếu hấn ta từng học ở Học viện Thương mại thì sẽ không đi làm con chim công khoe mẽ trên sân khấu chữ T đâu. Nếu cách làm này mà hữu dụng, tôi đã đi tập kích Cung Minh từ lâu rồi.”

Lam Quyết nhìn Cố Ly điềm nhiên tĩnh tại, mà trên trán toát mồ hôi hột.

Khi xe sắp về đến nhà, tôi nhận được điện thoại của Cung Minh, trong điện thoại anh ta bảo tôi đi lấy lễ phục mà anh ta để ở tiệm giặt ủi vốn ngày mai mới lấy về, tối nay anh ta cần dùng. Tôi tắt điện thoại, bảo Vệ Hải dừng xe.

“Cô đi đâu vậy? Mọi người đều hẹn nhau cả rồi, tối nay cùng ăn cơm ở nhà Cố Ly, Cố Nguyên, Giản Khê đều đến.” Vệ Hải nhòai người trên cửa xe nói với tôi.

“Tôi đi đưa lễ phục đến cho Cung Minh, đưa xong sẽ về ngay. Nhanh thôi mà.” Tôi khoác chiếc túi lên vai, rồi quay người bước sang bên kia đường. Tôi đưa tay chặn một chiếc taxi, vẫy vẫy tay với Nam Tương trên xe, sau khi dùng khẩu hình ra hiệu “tớ sẽ về nhanh thôi”, tôi chui lên xe, nói với tài xế: “Đến Hằng Long.”

Ngay sau khi tôi lấy được bộ lễ phục bằng gấm màu đen của Cung Minh từ chỗ tiệm giặt ủi mà tiền giặt một bộ đồ còn đắt hơn cả tiền tôi mua một bộ đồ mới tại tầng trệt của tòa nhà Hằng Long kia, tôi lại gọi taxi chạy qua chỗ chung cư mới của anh ta nằm cách Hằng Long không xa.

Khi tôi đến dưới chân tòa nhà của Cung Minh, lấy di động ra định gọi cho anh ta, mới phát hiện di động đã hết sạch pin từ khi nào.

Tôi đứng tần ngần dưới tòa nhà, không biết phải làm thế nào, tôi có thể trực tiếp lên lầu, hoặc gửi ở chỗ bảo vệ dưới tòa nhà để Cung Minh tự xuống lấy... bất kể là lựa chọn nào, tôi đều cảm thấy Kitty sẽ móc súng ra bắn chết tôi.

Tôi đang thẫn thờ đứng đó, thì một bảo vệ mặt mày tươi cười bước đến chỗ tôi, “Chào cô Lâm, đến đưa đồ cho anh Cung à, để tôi ấn giúp thang máy cho cô.”

Xem ra mức độ xấu xa của Cung Minh đã từ “M.E” lan đến chung cư kiểu khách sạn mới này rồi, ngay cả bảo vệ cũng sợ anh ta như vậy, thật là nghiệp chướng.

Sau khi cửa thang máy mở ra, tôi lần theo số phòng mà đến trước cửa rồi nhấn chuông gọi cửa, khi cửa phòng mở ra, Cung Minh xuất hiện phía sau cánh cửa, rõ ràng, trên mặt anh ta toát lên vẻ ngạc nhiên, “Tôi bảo cô đem quần áo về công ty, cô đến nhà tôi làm gì?”

Tôi còn chưa kịp phản ứng vì bản thân đã phạm phải sai lầm chết người, thì đột nhiên bị một hình bóng phía sau anh ta lia mắt tới, tôi nhìn anh chàng đang ngồi trong phòng khách của Cung Minh kia, miệng

ngoác ra, nhưng lại chẳng thốt nên lời. Đường như chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi vô số ánh chớp lóe lên, nổ tung khiến đầu óc tôi như vỡ vụn chết lặng.

“Anh có phải là...” Tôi hỏi không đầu không đuôi chàng trai đang ngồi trên ghế sofa nhà Cung Minh kia.

“Lâm Tiêu, cô nên đi đi.” Cung Minh nhè nhẹ kéo cửa, cùng lúc cái bóng của chàng trai kia mất hút phía sau rèm cửa.

“Cung Minh, anh ta... anh ta là...” Đường như đang có một con quái thú chồm lên trong lồng ngực, có thể phá tung lồng ngực tôi bất cứ lúc nào để vọt ra ngoài.

“Lâm Tiêu, cô lên cơn sốt cũng được, lên cơn điên cũng được, bây giờ cô lập tức cuốn xéo cho tôi. Cô không thấy mình đang rất thất lễ sao?” Cung Minh cầm bộ lễ phục trên tay tôi, rồi quay người đóng sầm cửa lại.

Trong khoảnh khắc trước khi cánh cửa đóng kín, tôi nhìn thấy nụ cười nhạo báng đầy vẻ khinh miệt của anh chàng bên trong căn phòng ấy chia thẳng về phía tôi, tôi biết, anh ta nhất định nghĩ rằng tôi là một con điên.

Tôi không quen anh ta.

Tôi biết, chàng trai trong phòng là một người nước ngoài, hoặc một người lai. Cung mào cao cao, sống mũi dọc dừa, đôi môi mỏng như lưỡi dao rất giống Cung Minh, anh ta có đôi mắt màu xanh ngọc bích, ánh lên sự lấp lánh ướt át. Tôi chưa từng gặp anh ta.

Nhưng cái ý tưởng điên khùng ấy trong lòng tôi cứ như một thứ dây đại ngang bướng xiên ngang đâm dọc không ngừng, chớp mắt đã xối tung lòng đất dày đặc vọt lên, rồi bện thành tấm lưới trong không gian khiến tôi không cách nào thoát ra được.

Tôi biết anh ta là...

Tôi biết anh ta chính là...

Thế nhưng tôi không quen anh ta.

Cố Nguyên và Cố Ly ngồi trên sofa, Giản Khê đứng trước cửa chớp ban công nhìn về phía cửa tiểu khu.

“Cậu gọi điện cho cô ấy chưa?” Cố Nguyên hỏi.

“Di động của cô ấy khóa rồi.” Giản Khê chẳng buồn quay đầu lại, lí nhí trả lời.

“Cô ấy đi đưa quần áo cho Cung Minh. Nói là sẽ về ngay. Đã đi một lúc lâu rồi.” Vệ Hải từ dưới nhà bếp thò đầu ra, nói vọng lên phòng khách.

“Vậy để tôi đi tìm cô ấy, mong là đừng có chuyện gì.” Giản Khê quay người, đi đến phía cửa mang giày vào, “Cố Ly, cô nhấn địa chỉ của Cung Minh vào máy tôi nhé.”

“Ừ,” Cố Ly cầm di động, vừa nhấn tin, vừa nói, “có điều anh đứng dưới hỏi thăm là được rồi, nếu không muốn chết, tuyệt đối đừng có lên đây - nhưng anh có muốn cũng chẳng lên được.” Nghĩ đến đây, hình như nó đã yên tâm hơn chút.

Sau khi bước ra khỏi thang máy, tôi ngồi chờ ra trên bậc tam cấp dưới tòa nhà chung cư. Thảm cỏ mềm mại được các công nhân cắt tỉa cực kỳ ngay ngắn gọn gàng, trông như một tấm thảm nền màu xanh được đan thủ công. Mùi cỏ thơm trong ánh hoàng hôn chợt mang chút gì đó thê lương.

Trần ngập trong đầu tôi là cái ý tưởng điên rồ đó.

Tôi chẳng biết mình đã ngồi đó bao lâu, cho đến khi màn đêm phủ xuống. Trên đỉnh đầu là mái vòm bằng kính vươn thẳng ra trước cửa sảnh chính tòa nhà, bên trên trang trí những quả cầu pha lê lấp lánh rất đẹp. Tôi nhớ đến những nét chữ xinh xắn mà Sùng Quang từng viết ngày ấy.

Tôi nghĩ nhất định do mình quá nhớ anh ấy.

Giống như hôm nay khi nhìn thấy ánh hoàng hôn đỏ ối tôi đã nhớ đến cái cảm giác vừa ấm áp vừa bi thương giống như ánh chiều tà trên cơ thể Sùng Quang. Cái áo trùm đầu màu xám và đôi giày thể thao màu trắng của anh ấy. Trong đôi mắt đen láy của anh ấy lấp lánh một thứ ánh sáng tựa như ánh sao.

Dưới ánh đèn tôi nhìn bóng mình đồ dài đen kịt trên mặt đất. Tôi không biết mình ngồi đây làm gì, trong đầu luôn vang lên âm thanh tích tắc tích tắc giống như quả lắc đồng hồ.

Đột nhiên tôi bị một làn hương ủa thoảng vào người, làn hương ấm áp mà bi thương như ánh tà dương, tôi ngẩng đầu trong khi mọi ý nghĩ điên rồ đang mặc sức quay cuồng, anh chàng nước ngoài trẻ tuổi ở trong nhà Cung Minh vừa này, hiện giờ đang đứng trước mặt tôi.

Đôi chân mày màu hạt dẻ rậm dày như hai thanh đoản kiếm, cung mày nhô lên cao cao, khiến ánh mắt anh ta như được khảm trong rãnh hẹp sâu thẳm, sống mũi cao thẳng làm vóc dáng anh ta toát lên thứ thần sắc mà người châu Á không thể có được.

Nước mắt tôi trào nơi khóe mắt, lồng ngực như bị quả chùy nặng trĩu nện qua nện lại, như sắp không còn thở được nữa. Tôi muốn khóc. Đôi tay tôi túm chặt lấy chiếc túi xách, tôi phải đứng thật vững.

“Chẳng phải em đã nhận ra anh sao?” Đôi mắt anh ấy ửng đỏ, bước đến phía tôi, vươn cánh tay dài, ôm siết tôi vào lòng. Một luồng hơi phả vào tôi, bi thương và ấm áp như ánh trời chiều.

Anh ấy mặc T-shirt không tay có mũ màu xám, quần soóc đến gối để lộ ra cẳng chân rậm lông, dưới sự khúc xạ của ánh đèn chúng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng kim. Đôi tay anh ấy dịu dàng thân thiết đỡ lấy khuôn mặt tôi, đôi tay ấy đã viết ra vô số câu nói khiến người ta dâng trào lệ nóng. Anh ấy nhẹ nhàng cúi người xuống, dùng đôi môi mềm mại tựa cánh hoa khẽ cắn đôi môi run rẩy của tôi, mùi vị hoóc-môn ấm áp và tươi mát trong khoang miệng anh ấy như nuốt chửng mọi suy nghĩ của tôi, cơ thể anh ấy như một đại dương sôi sục, cứ từ từ chậm rãi nhấn chìm tôi.

Nước mắt nóng hổi rơi xuống từ khóe mắt anh, rơi lên mũi tôi. Cổ họng anh ấy chạy lên chạy xuống liên hồi, tôi cảm nhận được sự ghen ngào trầm đục trong anh.

... Em phải tin rằng trên thế giới này nhất định có người yêu em.

... Anh ấy nhất định sẽ tìm được em. Em hãy đợi.

Bên ngoài cửa sổ xe taxi là Thượng Hải đèn hoa vừa rực sáng. Ánh đèn đường đông đưa không ngừng quét qua cửa sổ xe, giống như đuôi con cá vàng lộng lẫy, từng cái từng cái lướt qua khuôn mặt gợn đau buồn của Giản Khê. Anh liên tục móc di động ra, nhưng trong điện thoại luôn vang lên tiếng tổng đài trả lời tự động “số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Màn đêm từ từ bủa vây khắp không gian, vô số chuyện ngoài luồng và xấu xa của ban ngày, đều vụt chốc đã biến mất giữa màn đêm đen đặc. Bốn bề đều là ánh đèn nê ông lung linh rực rỡ, và những tấm biển quảng cáo cực lớn như mời gọi cả thế giới loài người. Vô số người với khuôn mặt mơ hồ cứ lần lượt lướt qua trong ánh mắt của Giản Khê, giống như những chiếc lá mùa thu, từng chiếc từng chiếc tung bay giữa khoảng không xa thẳm. Hơi nước nồng đậm bốc lên giữa đêm mùa Hạ, ngưng lại thành hạt trên cửa kính đầy hơi máy lạnh. Từng giọt từng giọt tựa như nước mắt, đọng lại giấy lát trong tầm nhìn của hành khách.

Giản Khê nhẹ nhàng khép đôi mắt đen láy mà dịu dàng, ánh đèn nê-ông chiếu trên hàng mi mềm mại như càng thêm rực rỡ. Anh tựa đầu lên cửa sổ như đang say ngủ. Khoanh đôi chân dài, trong tay là chiếc di động mang màn hình tối đen, giống như con nai đã quá ư mệt mỏi.

... Em đã quên rồi, trên thế giới này, còn có một người khác, người yêu của em. Anh ấy nhất định sẽ nâng niu và trân trọng tình yêu với trái tim tràn đầy nhiệt huyết và ánh mắt ngập tràn yêu thương, đi xuyên qua dòng người sôi sục trên thế giới này, anh ấy sẽ bước qua từng người từng người một, tiến về phía em.

... Đi về thế giới mà chúng ta ai nấy đều đã quá quen thuộc, muôn kiếp không trở lại.

26. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Thượng đế nói, đừng nên nản lòng, đừng nên thất vọng, thế giới này có một thứ, gọi là “sinh nhật Cố Ly”, đây là món quà mà Thượng đế ban tặng cho trần gian dung tục tầm thường, vô vị nhạt nhẽo này.

Vì sự tồn tại của nó, mà cuộc sống của chúng tôi luôn tràn ngập kích thích đủ khiến người ta nhồi máu cơ tim mà chết.

Nếu bạn còn nhớ sinh nhật năm ngoái của nó, nhất định bạn sẽ biết, buổi tiệc đầu rơi máu chảy đó, đã sinh ra rất nhiều cảnh quay kịch tính đủ khiến các nhà biên kịch vĩ đại đều phải hổ thẹn mà tự vấn.

Đến hẹn lại lên, sinh nhật Cố Ly luôn tràn ngập các màn quay chậm kinh hồn bạt vía, chia năm xẻ bảy, nếu đem tất cả hình ảnh sinh nhật những năm qua của nó được chụp lưu lại, chúng sẽ còn ngoạn mục hơn cả loạt phim “Final Destination.”

Từ xưa đến nay, người ta dùng muôn hình vạn trạng để miêu tả tình yêu. Cái trò vui hư ảo trên thực tế do hoóc-môn kích dục sinh ra này, được phết lên hết lớp phẩm màu rực rỡ này đến lớp phẩm màu rực rỡ khác, cuối cùng nó đều vô dương oai, dát vàng nạm ngọc, như chiếc cầu vồng lớn tỏa sáng lấp lánh che phủ cả bầu trời trên đỉnh đầu mọi người.

Còn một thứ khác cũng do hoóc-môn kích dục sinh ra - đó là tình dục, lại bị bôi nhọ hết lớp này đến lớp khác. Thực ra trong mắt các nhà sinh vật học, suy cho cùng, tình yêu chỉ là một kênh, một cây cầu, một con đường ngắn nhất của sự phát tiết tình dục mà thôi, nếu đem các câu chuyện tình yêu lãng mạn đơn giản hóa, thì đó chính là một quá trình “lần đầu gặp mặt, trái tim thổn thức, sinh ra rung động, lên giường, chia tay, quen người tiếp theo”. Mỗi chúng ta đều như một con lừa đang tự bịt mắt mình rồi lừa mình dối người, cao giọng nói mình đang vung gót chu du khắp thế giới - thực ra chỉ là kéo cối xay lòng vòng hết vòng này đến vòng khác mà thôi - hơn nữa còn không dám thừa nhận.

Bọn chúng tôi, tất nhiên cũng không thoát khỏi vòng thế tục ấy. Chúng tôi cũng là thành viên trong đội quân khổng lồ đông nhưng nhúc nhúc đang ca ngợi tình yêu kia.

Đối với Giản Khê và tôi, tình yêu chính là khi tôi và anh ấy chen chúc trong tàu điện ngầm, anh ấy sẽ kéo tôi đến một góc khuất, sau đó dùng đôi tay dài khoan thành một khoảng trống xung quanh tôi, anh ấy vốn hòa nhã nhưng cũng luôn sẵn sàng dùng cặp mắt to dịu dàng tựa hồ phách của mình mà trừng lên hung dữ với những người chen lấn tôi, đe dọa bọn họ. Tôi gục đầu lên vầng ngực anh, mùi hương tỏa ra từ chiếc áo lông màu xám của anh ấy, với tôi mà nói, chính là tình yêu. Tôi nhớ mùi trong toa tàu điện ngầm bị điều hòa không khí thổi tới mức oi ngạt giữa mùa đông, tôi nhớ ánh sáng màu trắng xám trên đỉnh đầu, tôi nhớ cảm giác mấy cọng râu lún phún dưới cằm Giản Khê cọ vào trán tôi. Tôi và anh ấy cùng nhau xuyên qua thành phố ngày càng rộng lớn, ngày càng lạnh lẽo trên chuyến tàu dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời này, tôi cảm thấy, đó là yêu.

Đối với Neil, có lẽ ca khúc xúc động lòng người của Nga kia, nghe ra chính là tình yêu. Tất nhiên, còn cả bộ trang phục lông vũ vừa dày vừa nặng lông lá tua tủa kia nữa. Trong thế giới của hắn, tình yêu cũng như luồng hơi ấm của người cùng giới thổi ra, là tiếng kèn acmonica ngân vang trong trời đông tuyết phủ, là bức ảnh chụp chung kẹp trong tấm hộ chiếu Prada. Trong bức ảnh đó hắn trông cao lớn mạnh mẽ, còn người kia cũng giống như hắn, chân mày của hai người đều dày đậm sắc sảo, ngón tay đều thon dài cứng cáp. Neil nhớ quán cà phê ở đoạn rẽ trên phố 23, nhớ mùi bánh mì ngào ngọt bao phủ khắp con phố, nhớ chiếc áo măng tô lông cừu hiệu Dior màu xám mà bọn họ đều có, đám bồ câu trong công viên trung tâm luôn thích theo sau bước chân hai người họ và kêu gù gù vào mỗi buổi chiều rực rỡ ánh mặt trời. Cậu ta cảm thấy, đó là yêu.

Đối với Nam Tương của những năm tháng qua, Tịch Thành múa may quyền cước đánh nhau vì nó, vết thương còn lưu lại trên chân mày hắn ta chính là tình yêu. Mùi tanh từ vết máu trên sống mũi hắn ta,

chính là tình yêu. Sự thương hại mà họ dành cho nhau cũng là tình yêu. Sự tha thứ mà họ trao cho nhau cũng là tình yêu. Những cuộc tranh cãi và giằng co tưởng như vô cùng vô tận giữa họ đều là tình yêu. Còn đối với nó bây giờ, vừa bước ra khỏi phòng tranh của trường khi tối muộn, ngẩng đầu lên đã trông thấy Vệ Hải mặc áo may ô đường nét khỏe khoắn, cánh tay gợi cảm, đang đứng dưới tán cây um tùm, tay cầm một tách Latte lạnh chờ mình, người đàn ông môi đỏ răng trắng nở nụ cười hồn nhiên chất phác, thì đó chính là tình yêu. Nó nhớ anh ta vụng về vì không biết viết gì trên thiệp quà tặng, nên đã chạy đến thư viện tìm rất nhiều thơ tình của Beres Tov, nhớ trước khi nó đến ký túc xá của anh ta lấy đồ, anh ta đã dầm dìa mồ hôi mất hai tiếng mới thu dọn xong căn phòng bữa bọn của sinh viên nam. Khi nó đọc sách, anh ta nhoài người nằm ngủ trên chiếc bàn dài trong thư viện, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên mái tóc của anh ta sáng sủa lên như mặt hồ lấp lánh dưới ánh nắng xiên trong buổi chiều tà. Nó cảm thấy, đây là yêu.

Đối với Cố Ly mà nói, ngay khi đang cúi đầu lấy thẻ ngân hàng trong túi ra để thanh toán cho chiếc váy viền hoa nhỏ màu trắng hiệu Chanel mà nó vừa ưng ý, nó đã nghe thấy âm thanh chạy giấy “ren rét ren rét” của chiếc máy POS, ngẩng đầu lên, đã thấy Cố Nguyên khôi ngô đang khoát tay ký lên tấm phiếu thu ngân, trong tiếng sột soạt của bút sắt, Cố Ly dường như cũng nghe thấy nhạc khúc của tình yêu.

Ở Thượng Hải, có lẽ thứ tình yêu này của Cố Ly và Cố Nguyên, là khá phù hợp với phong cách của thành phố - trao đổi ngang giá, mãi mãi không đổi.

Còn như Sùng Quang, tình yêu mà tôi cảm nhận được, là mùi máu tanh vừa nồng nặc vừa bi thương ở nơi sâu thẳm trong khoang miệng của anh ấy, giống như có thứ gì đó của ngày tận thế, chất chứa niềm hoan lạc trong tai họa diệt vong. Thứ tình yêu này ngoài sự cứu rỗi ra còn chất chứa sự hủy diệt, nghiêm trọng hơn nó đủ để nghiền nát Trung tâm tài chính Hoàn Cầu thành một đồng kính vụn - lúc này, tôi cảm giác mình đang đứng trên đồng kính vụn đó - với đôi chân trần.

Khi tôi về đến nhà, Cố Ly và Cố Nguyên, Nam Tương và Vệ Hải cùng Neil, đang ngồi trên sofa. Ánh mắt năm người họ nhìn tôi vừa chất chứa gì đó xa xôi vô định, vừa ẩn giấu niềm sâu sắc vô biên, sắc thái trên năm gương mặt tinh tế xinh đẹp ấy đan xen phức tạp như có điều gì muốn nói rồi lại thôi, trông như năm bộ tiểu thuyết trinh thám của Seishi Yomizo. Tôi nhìn họ, đầu vụt chốc đau nhói.

Chiếm trọn tâm trí tôi lúc này là gương mặt hoàn toàn xa lạ của Sùng Quang, nhưng chỉ cần một giây cũng lập tức nhận ra được. Đột nhiên tôi cảm thấy cụm từ “gặp ma giữa ban ngày” trong tiếng Trung sao mà chính xác, tinh tế đến vậy, người nghĩ ra từ này, chắc chắn đã từng gặp ma.

“Giả Khê đâu?” Tôi ném phịch túi xách rồi uể oải đổ vật xuống sofa. Móc di động ra thuận tay quăng luôn lên sofa - tôi chẳng còn sức để đi tìm cái sạc điện nữa. Tôi cảm giác mình như một bao gạo bị trút sạch trơn, trống rỗng không cách nào đứng được.

“Đi tìm cậu rồi, vẫn chưa thấy về. Tổ đã nói với anh ấy là không cần tốn sức đâu, tiểu khu chỗ Cung Minh ấy, cậu còn không biết sao, dù là con ruồi muốn bay vào, cũng phải dùng đôi chân nhỏ xíu lồi từ trong cánh ra một tấm thẻ ra vào, nếu không, bảo vệ sẽ cầm bình xịt mà xịt chết. Các khu cao cấp ở Thượng Hải này đều như vậy, nếu chính sách quốc gia cho phép, thì mấy tay bảo vệ đứng trước cửa tòa nhà chắc chắn sẽ còn đeo súng bên hông, bất cứ lúc nào cũng có thể móc ra “pằng pằng” hai phát bắn chết người ngay trước cửa. Ở chỗ tiểu khu của Cố Nguyên cũng biến thái y chang như vậy.” Cố Ly điềm nhiên tĩnh tại uống hồng trà trong chiếc ly sứ hiệu Hermes, hoàn toàn chẳng để ý đến Cố Nguyên ngồi bên cạnh đang trợn mắt về phía nó, cũng như hoàn toàn quên mất chính bản thân mình đang ở trong một tiểu khu như vậy, hơn nữa chính anh ta cũng từng viết đủ ba tờ đơn khiếu nại lên bộ phận bảo vệ, lên án kịch liệt việc bảo vệ tự tiện để người giao hàng vào ra tiểu khu.

Đầu tôi lúc này là một mớ hỗn độn, giống như nồi sủi cảo đã nấu suốt buổi chiều vậy, dính sền sệt. Thật sự tôi chẳng còn đủ trí tuệ để đầu trí đấu đùng với Cố Ly nữa. Tôi không muốn nói chuyện với nó, bởi chỉ cần sơ sẩy một chút, tôi sẽ để lộ ra điểm yếu và nhanh như cắt nó sẽ chớp ngay. Hiện tại tôi cũng không muốn thảo luận với nó chuyện liên quan đến Sùng Quang, ít nhất, trước hết tôi phải tự mình đi làm rõ rốt cuộc vở kịch này từ đâu mà ra, cho dù đây có là phim “Ông xã ma” cũng không thể diễn như vậy được. Vậy nên

tôi quay đầu lại, nhìn Nam Tương và Vệ Hải đang ngồi ở đầu khuất kia của sofa, hỏi Nam Tương: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Nam Tương gật đầu với tôi, “Tớ không sao.” Nó đứng dậy cầm bình trà trên bàn, rót một ly hồng trà nóng, nhét vào tay tôi. Rồi nó nắm lấy tay tôi, nói: “Cậu mới từ ngoài về, thời tiết bên ngoài hầm hập, sao tay cậu lại lạnh toát thế này?”

“Cố Ly ấy mà, cứ thích mở điều hòa hết cỡ, nó đúng là Bạch Tố Trinh, một năm bốn mùa đều thích trong nhà rét như dao cắt.” Tôi thầm ngạc nhiên trước khả năng nhìn mặt đoán ý của Nam Tương, nhưng vẫn không hề biến sắc, thậm chí tôi còn vận dụng chút trí tuệ còn lại để nở nụ cười đùa, tôi không muốn bọn họ biết chuyện của Sùng Quang - đối mặt với đám người này, tôi sớm đã sợ rồi, không cần phải nghi ngờ gì nữa, mỗi người trong căn phòng này, đều có một thứ bấm sinh trời cho, đó là bất cứ chuyện bình thường nào được đặt lên người họ, thì họ đều có thể nhẹ nhàng mà nhanh chóng khiến chuyện ấy phát triển đến mức không thể cứu vãn.

Tôi vừa nhấp một ngụm trà, cánh cửa đã bật mở, Cố Ly vẻ mặt thoáng giận nói với tôi: “Vừa rồi cậu lại quên khóa cửa, lần sau khi chúng tớ không ở nhà, cậu mà còn thế, thì chẳng khác nào (mời) người giao hàng (vào nhà) cưỡng bức cậu đấy.”

Tôi quay đầu lại, còn chưa thấy bóng người bước vào, đã nghe văng vẳng giọng nói dịu dàng mà quyến rũ: “Lâm Tiêu về chưa? Tôi chẳng tìm thấy cô ấy.”

Giản Khê khom lưng cúi xuống cởi giày, cởi xong ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi đang ngồi trên sofa. Tôi nở nụ cười hoàn mỹ về phía anh ấy, nụ cười mà tôi đã phải dùng toàn bộ sức lực còn sót lại để duy trì, tôi tin, cho dù Cố Ly là người hiểu tôi nhất, cũng không thể nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Quả nhiên, Giản Khê bước qua, ngồi xuống sofa, rồi kéo tôi ngồi vào giữa đôi chân thon dài cơ bắp chắc nịch của anh ấy, nói: “Em sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong giây lát tôi đã bị câu nói này quật ngã, tan tác không còn manh giáp. Mắt tôi ửng đỏ, nỗi hổ thẹn trào dâng như nước lũ tràn bờ.

Giản Khê chớp chớp đôi mắt to tròn với cặp chân mày rậm rịt, kéo sát tôi vào lòng, tôi tựa đầu lên ngực anh, nghe giọng nói vang ù ù trong lồng ngực phóng khoáng, giống như một chiếc loa tông trầm, “Có phải quần áo không đưa đến đúng giờ, Cung Minh đã mắng em?”

Tôi thuận theo lối đó mà thoát ra, khẽ gật đầu.

“Anh đoán đúng mà. Vừa nãy anh đi tìm em, tiểu khu đó căn bản là không vào được. Di động của em lại hết pin, chắc chắn cũng không có cách gọi điện nói cho anh ta biết.” Anh ấy ngẩng đầu lên, dùng ngón tay nóng ấm vuốt mái tóc rũ xuống trước trán tôi về phía sau, rồi đặt một nụ hôn lên trán tôi.

Tôi nghe thấy Cố Ly và Cố Nguyên đang ngồi đối diện cùng lúc phát ra tiếng nôn ọe. Về điểm này tôi hiểu quá rõ mà.

Hồi đó, tại sảnh giữa cao vút rộng thênh thang màu trắng toát của tòa nhà Hằng Long, khi Cố Ly cầm chiếc túi giấy Dior màu trắng đựng một bộ vest trị giá ba vạn tệ đưa cho Cố Nguyên, Cố Nguyên cũng đồng thời cầm một chiếc túi giấy Cartier màu hồng tươi đưa cho Cố Ly, hai người nhìn nhau rồi cười nói “I love you”, tôi và Giản Khê cũng phát ra tiếng nôn ọe cùng lúc như thế.

Đây chính là đạo lý bất biến giống loài này chẳng thể hiểu được cách thức chào hỏi của giống loài khác. Có lẽ chúng ta gặp nhau, bắt tay mỉm cười, trong mắt của người hành tinh khác, hành động đó chẳng khác nào tát cho đối phương một cái nổ đom đóm mắt. Tôi nhớ có lần trên đoạn đường phía cửa sau trường học, khi trông thấy một con chó đực đang cưỡi lên lưng một con chó cái rồi không ngừng nhảy chồm lên (...), tôi và Nam Tương cùng lúc lộ vẻ bối rối và ngượng ngùng, còn Cố Ly lại tỏ ra bực bội, thậm chí nó còn đưa tay lên bịt mũi, giống như đã ngửi thấy mùi gì vậy... Trong khi đó, Đường Uyển Như vô cùng bình tĩnh, với thái độ vượt qua cả loài động vật bậc cao, khách quan phân tích vấn đề, “Ồi chao, các cậu làm gì thế, bối rối với chả ngượng ngùng, khi các cậu và bạn trai giao phối, nếu để một con chó bên cạnh cho nó xem, thì nó cũng bối rối giống như vậy thôi..” Lời của nó còn chưa nói hết, Cố Ly đã đưa tay ra chặn được một chiếc

taxi, chẳng nói câu nào, mặt mày hằm hằm bực tức bỏ đi. Nam Tương đỡ tay lên trán rồi nói với Đường Uyển Như: “Cậu không thể dùng từ ngữ nho nhã hơn một chút để hình dung... chuyện ấy sao? Cần gì phải nói đậm chất học thuật như vậy, ‘giao phối’? Thế mà cậu cũng nghĩ ra được.” Đường Uyển Như ưỡn ngực, “Thế theo cậu nên dùng từ gì?” Nam Tương bị chặn họng, qua một lúc lâu, mới cẩn trọng nói: “Làm tình?” Đường Uyển Như hít một hơi thật sâu, làm lồng ngực như căng phồng, nó đưa tay lên ôm ngực, “Có biết xấu hổ không hả cô! Bĩ ối!” Nói xong, nó sải chân, mặt hằm hằm tức tối rời đi. Bỏ lại tôi và Nam Tương hai người đứng thần thờ trên con đường ở cửa sau trường, đưa tay lên trán, chúng tôi đang suy tư nghĩ ngợi để rút kinh nghiệm xương máu xem cuộc đời bọn tôi rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì thế này.

Lúc ăn cơm, mọi người trên bàn ăn chẳng ai nói với ai câu nào, bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Có điều tôi cũng hiểu được, dấu sao Nam Tương phía đối diện vừa mới thoát khỏi trại tạm giam, sự hoảng loạn chưa nguôi, nếu bạn muốn nó ngay tức khắc vui vẻ nghịch ngợm hay rạng rỡ quậy rũ như nó của ngày trước, e rằng đang làm khó người ta. Vệ Hải bên nó, trong cuộc sống của chúng tôi, xưa nay chính là một bức tượng “David” sống, ngoài thân xác nam tính đầy quậy rũ ra, chúng tôi chưa bao giờ nghe anh ta nói gì. (Hoặc có thể nói, chúng tôi chưa từng để ý anh ta nói gì. Nói như Cố Ly thì “Anh ấy chỉ cần đứng đó, sau đó vén vạt áo T-shirt của anh ta lên để lộ ra múi cơ bụng rắn chắc, thì chỉ trong nháy mắt anh ta hiện ra trước mặt bọn tôi giống như đã sở hữu học vị tiến sĩ kinh tế học”, đoạn nửa trước trong lời của Nam Tương cũng giống vậy, còn đoạn nửa sau chỉ thay đổi “thì trong chớp mắt giống như đã tốt nghiệp khoa Nghệ thuật của học viện San Martin trở về vậy”). Còn như Cố Nguyên và Cố Ly, những lời đối thoại của họ tôi chưa bao giờ hiểu được, hai người họ dùng thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh riêng có, chính là kiểu nói chuyện mà trong năm mươi chữ thì có đến hai mươi lăm chữ là các con số hoặc ký hiệu, hoặc công thức, hoặc thuật ngữ kinh tế học. Họ luôn dùng thứ ngôn ngữ như vậy để trao đổi, tán gẫu, mà hoàn toàn chẳng có bất cứ trở ngại nào.

Trái với một Giản Khê thường ngày hay tán gẫu với tôi, thì lúc này lại chẳng nói gì, chùm đèn gắn pha lê chói lóa trên đỉnh đầu tỏa chiếu những quang sáng cầu vồng, dịu dàng bao trùm lên anh đang cúi đầu chăm chú dùng đũa gắp một miếng xương dằm trong cá ra, sau đó gắp bỏ vào bát của tôi. Anh ấy không giống như thường ngày hay kể những câu chuyện cười, hoặc tám những câu chuyện thú vị của anh ấy và Cố Nguyên. Lúc này khuôn mặt anh luôn duy trì sự dịu dàng ảm áp, ung dung bình thản.

Cố Ly sau một hồi ba hoa với Cố Nguyên, nó bắt đầu chìa mũi súng về phía Nam Tương, thì thoáng ném ra một vài câu không lạnh cũng chẳng nóng làm bộ như không cố ý, thờ ơ hờ hững, cảm giác dễ như trở bàn tay, điều luyện thành thục, trên thực tế, những lời ấy nghe thật không sao lọt tai được, hoặc nói câu nào câu nấy như móc hầu móc họng người ta cũng chẳng có gì là khoa trương.

Nói tóm lại, nó không hài lòng việc Nam Tương đã giấu giếm bọn tôi trong thời gian dài như vậy. “Chuyện lớn như thế, mà cậu tùy tiện như là quên mua giúp bọn tớ một cốc trà sữa vậy, cậu giỏi thật đấy. Hồi đó sao cậu không đi thi khoa biểu diễn hài, tớ cảm thấy cậu chắc chắn sẽ thành công.”

Nam Tương chẳng hề để ý lời nó nói, vẫn cúi đầu, tiếp tục ăn cơm, mái tóc dài đen óng che kín khuôn mặt nó, khiến tôi cũng chẳng nhìn rõ rốt cuộc đó là nét mặt của sự hổ thẹn, hay thần sắc của sự tức giận. Cố Nguyên và Giản Khê cũng cúi đầu chăm chú ăn cơm, họ hoàn toàn không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của mấy đứa con gái bọn tôi. Bởi với những bài học xương máu suốt nhiều năm qua của họ, mỗi lần có ý chen vào giữa để ngăn cản, cuối cùng đều sẽ phát hiện một giấy trước bốn đứa chúng tôi còn đấu với nhau đến một mất một còn, máu tươi lênh láng, nhưng một giây sau đã nhanh chóng quay lại thành vòng, chìa tất cả nòng súng thẳng vào hai người họ - cho nên họ đã học được cách ngoan ngoãn, đứng ngoài sự việc, coi đó không phải việc của mình. Trước khi sự việc trở nên không thể cứu vãn - chẳng hạn như khi Đường Uyển Như muốn đem canh dưa chua hắt lên chiếc túi LV của Cố Ly, hoặc Cố Ly muốn gọi nước cà chua lên tiểu thuyết của Nam Tương - thì họ tuyệt đối không nhúng tay vào.

Duy chỉ Vệ Hải, ở bên cạnh Nam Tương mấy lần muốn nói giúp nó rồi lại thôi. Nhưng với trí tuệ của anh ta làm sao có thể là đối thủ của Cố Ly được, nên anh ta cũng chỉ có thể tỏ vẻ lo lắng, cổ đỏ nổi đầy gân rồi chẳng nói được gì, nhìn Nam Tương đang cúi đầu trầm lắng, sắc mặt hằn rõ sự đau lòng, giống như chứng loét dạ dày lại tái phát vậy.

Trong bầu không khí ngột ngạt bối rối này, tôi và Neil ngồi nhìn nhau, muốn khuấy động bầu không khí

làm nó thoải mái hơn, nhưng mấy lần ngập ngừng đều chẳng có cơ hội chen vào. Nhân lúc khói lửa tạm ngừng, cậu ta đằng hắng mấy tiếng, rồi hỏi: “Mọi người có ai muốn đi xem Robot đại chiến 2 không?”

Cố Ly, Cố Nguyên, Giản Khê, Vệ Hải, Nam Tương, thậm chí ngay cả tôi, cũng nhất loạt trả lời: “Xem rồi.” Sau đó chủ đề câu chuyện bị cắt ngang ở đây. Bầu không khí lại tiếp tục rơi vào trầm lặng.

Neil tròn mắt nhìn tôi, giống như trách tôi không hiểu ý, “OK, tôi kiệt sức rồi.”

Trong bầu không khí dồn nén như vậy, tôi thấy sắp không thở được nữa rồi. Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên. Tôi bật dậy ra mở cửa, động tác nhanh đến mức như tháo chạy khỏi một tòa nhà đang bốc cháy. Tôi mở cửa ra thì thấy Lam Quyết đang ung dung đứng trước cửa. Anh ta khẽ nháy đôi chân mày rậm dày được cắt tỉa gọn gàng ra dấu chào tôi, trông như một anh chàng bánh trai trên trang bìa của tạp chí Nhật Bản bước ra đời thực. Anh ta cười mở miệng nhưng vẫn giữ chừng mực chào hỏi tôi: “Hi, Lâm Tiêu.” Khắp người toát lên nét thư thái, cảm giác như một người đã được dạy dỗ tốt từ khi còn trong trứng.

27. Chương 09 Phần 2

Lam Quyết đến đưa hợp đồng cho Cố Ly. Bản hợp đồng này là hợp đồng tuyển dụng mà Cố Ly trước khi rời công ty đã lấy ở bộ phận nhân sự. Trong đời nó ngoài giới “One step at a time” ra, cũng còn rất giỏi “chớp thời cơ”. Cuộc nói chuyện hồi chiều của nó với Cung Minh, tuyệt đối không phải là ý tưởng bất chợt xóc nổi, tất nhiên nó càng không phải tùy tiện đề cập chuyện để Neil vào công ty làm việc. Trong đời mình, nó chưa từng nói một câu vô bổ, nó hận bản thân không thể nói được những điều được xem là vô bổ ấy, bởi mỗi lời nó nói ra đều giống như giấy trắng mực đen chẳng khác nào các điều khoản của hợp đồng, không hề có một chữ dư thừa, đồng thời thiếu đi một chữ cũng là chuyện không tưởng. Phần lớn thời gian, nó là người thành công - trừ khi nó đối mặt với Đường Uyển Như, vì con bé này hoặc là cùng vốn từ vựng, hoặc là điên điên khùng khùng nói không chọn từ. Nên chúng tôi luôn cảm thấy Thượng đế cực kỳ công bằng, cùng lúc ngài đóng cánh cửa này lại, nhất định sẽ mở một cánh cửa khác ra. Cùng lúc ngài tạo ra một Cố Ly hoàn mỹ như đất vàng nam ngọc, thì nhất định trên đầu của vị chiến thần thân thể đất vàng này, luôn có một bóng thực được tuyệt đẹp đã hoàn toàn héo rữa - Đường Uyển Như.

“Chị thật sự muốn đưa em vào ‘M.E’ à? Hành động của chị cũng nhanh quá đấy.” Neil vừa húp xúp, vừa lật xem bản hợp đồng trên tay.

“Anh ăn cơm chưa?” Cố Ly nhìn Lam Quyết đứng bên bàn ăn, thuận tay kéo chiếc ghế bên cạnh Neil, “Ngồi xuống ăn chút đi”.

“Em không cảm thấy mọi việc tiến triển quá nhanh sao?” Cố Nguyên nghiêng đầu qua nhìn bản hợp đồng tuyển dụng trên tay Neil, “Ý anh là, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, trong ‘M.E’ đã có em, anh, Lâm Tiêu, giờ còn thêm Neil, rồi thêm em trai của em nữa...”

“Trong xã hội này, có ai không dựa vào các mối quan hệ chứ.” Cố Ly hờ hững cắt ngang lời Cố Nguyên, rồi ngay lập tức chuyển hướng đề tài, “Giúp em họ mình tìm một công việc có gì không đúng, hơn nữa học thức của Neil mà đặt vào vị trí ấy của ‘M.E’ vẫn còn dư sức. Huống hồ, em đã báo với Cung Minh rồi.” Nói xong, nó ung dung thản nhiên cầm thìa, múc đầy một bát canh, rồi tay đưa bát cho Lam Quyết, còn ánh mắt rực sáng nhìn vào chàng trợ lý trẻ, mặt mũi thanh tú, cổ khoác khăn tơ thuần sắc hiệu Hermes. Nét mặt anh ta lễ độ và bình thản, khóe miệng thường trực nụ cười mỉm đúng mực nhất và cũng khiến người ta thoải mái dễ chịu nhất, cơ hồ hoàn toàn không để ý đến những lời nói vừa rồi của Cố Nguyên và Cố Ly. Sắc mặt anh ta tự nhiên đến mức hoàn toàn kín đáo, khiến con tim Cố Ly như dụi lại một chút.

Cố Nguyên bên cạnh Cố Ly nhiều năm như vậy, nên đương nhiên hiểu được ý tứ của Cố Ly. Trong căn phòng này, Lam Quyết lúc này chính là “người ngoài”, tất nhiên không đủ tư cách để tham gia bàn luận đã tâm lang sói của mấy người họ.

Ăn cơm xong, Lam Quyết lễ phép cáo từ. Neil - cái anh chàng nhóc dĩ tình xuân phơi phới này (nguyên văn lời của Cổ Ly) tiễn Lam Quyết đi ra cửa với cặp mắt long lanh, hai con ngươi màu xanh ngọc bích giống như hai con đom đóm thỏa sức bùng cháy trong đêm mùa hạ, chớp chớp thứ ánh sáng như muốn thiêu đốt người ta. Lam Quyết vẫy tay chào mọi người, rồi quay lưng bước ra cửa, vừa định dõng chân đi, bất chợt như sực nhớ điều gì, quay đầu lại nói với Neil: “Đúng rồi, có phải cậu muốn đi xem ‘Robot đại chiến 2’ không?”

“À, đúng rồi. Thì sao?” Neil vươn thẳng, trên người chỉ mặc một chiếc áo T-shirt mỏng màu trắng, dưới ánh đèn vàng từ trên ngưỡng cửa rọi xuống, cơ thể hần hiện lên rần rở trắng kiện. Ánh đèn vàng rực rỡ chạm trở bộ ngực của hần trở nên vạm vỡ chắc nịch - hồi trước hần đã tốn không ít thời gian và tiền bạc vào phòng tập thể hình Á Lịch Sơn trước cửa nhà, chính là vì muốn có được cơ ngực và cơ bụng ít nhiều rần chắc như thế, thế giới này công bằng đến mức khiến người ta cảm giận.

“Tôi xem rồi,” Lam Quyết để lộ hàm răng trắng ngay ngắn, mỉm cười, “Nhưng tôi muốn xem lại lần nữa, vừa hay nếu cậu muốn đi, chúng ta đi cùng.”

“À há!” Neil quay đầu lại, nháy mắt với tôi, một bên khoe miệng nhướng cao tỏ vẻ đắc ý.

Cổ Ly ngồi bên tôi há hốc miệng nhìn Neil, rồi dùng khẩu hình lặng lẽ ra hiệu sáu chữ: “Thỏ, không, ăn, cỏ, gần, hang.”

Sắc mặt Neil vụt chốc ửng đỏ, “Cổ Ly chị đừng nói thô như vậy! Xấu hổ lắm...”

Cổ Ly: “...”

Tôi bưng trán, thực không tài nào tưởng tượng được rốt cuộc Neil đã hiểu câu nói này ra ý kinh thiên động địa thế nào, mới có thể khiến một người “học rộng hiểu nhiều” như hần đỏ mặt như thế. Nhưng tôi chắc chắn đó nhất định là giới hạn cuối cùng về đạo đức mà tôi không thể chấp nhận.

Sau khi Lam Quyết ra khỏi cửa, Nam Tương đứng dậy thu dọn dao nĩa, tuy Lucy sẽ xử lý tất cả dụng cụ ăn uống nhấy dầu mỡ, khiến chúng sáng bóng trở lại, có thể soi gương được sau mười phút, sạch đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể đặt chúng vào tủ kính của Hằng Long để bày bán, nhưng Nam Tương luôn sẵn lòng phụ Lucy một tay. Về phương diện này, nó là một người bạn gái hoàn hảo, có thể đem gương mặt tinh tế đường nét sắc sảo đậm chất nội trợ của nó đi dọa dẫm những bà khác, cũng có thể đem về nhà rồi dùng tài nghệ bếp núc như vợ hiền dâu thảo để điều động những mẹ hiền dâu thảo khác. Ở phương diện khác, chúng tôi không cần nói ra cũng đủ hiểu nhau, vì ở đây không phải trả tiền thuê nhà, cho nên, nó luôn cảm thấy nợ Cổ Ly, còn tôi tuy cũng trả tiền thuê nhà, nhưng chút tiền ít ỏi của tôi, chỉ có thể đủ thuê một mét vuông trên khu đất vàng Tinh An này, để tôi ngày ngày đứng ngủ như một con ngựa. Có điều, Nam Tương vẫn còn biết chút xấu hổ, còn tôi khi đứng trước mặt Cổ Ly, đã vứt toẹt sự sĩ diện đó đi từ mười năm trước rồi.

Sau khi Cổ Ly rời khỏi bàn ăn, liền lả lướt đi về phía toilet, bật chiếc bàn chải đánh răng điện sóng âm mới nhất của Phillip kêu vo vo bắt đầu chải răng, về chuyện bàn chải đánh răng điện sóng âm, nó nhiệt tình tới mức người thường khó có hy vọng đuổi kịp. Tôi tin chắc rằng một ngày nào đó nếu phát minh ra một loại bàn chải đánh răng chạy ngang tốc độ ánh sáng, dù trông như một chiếc cửa điện đi chẳng nữa, nó cũng dừng cầm nhét vào khoang miệng. Nó luôn đánh răng ngay sau khi dùng cơm xong như vậy, đồng thời bản lĩnh không ngờ của nó còn ở chỗ, bất kể đang ở đâu, trong trường hợp nào, đều có thể làm được công việc này. Về điểm này cần phải ghi công cho việc nó luôn nhét trong mỗi chiếc túi trị giá hàng đồng tiền của nó một bộ dụng cụ đánh răng, từ bàn chải cho đến kem đánh răng, chỉ nha khoa, nước súc miệng, bình xịt miệng, nhíp... tất cả đều có đủ, như một phòng nha khoa di động. Sau khi chải chuốt xong hàm răng trắng như ngà ấy, nó lại với tay lấy lọ thủy tinh màu trắng bên cạnh rót một ly nhỏ nước súc miệng - tôi đã từng thử món này, giá cả lọ nước súc miệng đó cũng khiến người ta lộn ruột giống như cảm giác khi súc nó trong miệng vậy, nói không khoa trương chút nào, cảm giác chẳng khác nào đang uống acid sunphuric - sau khi nó mặt không hề biến sắc mà khò khò ục ục một hồi rồi nhổ toẹt thứ nước trong miệng vào bồn rửa tay xong, lại lao như bay vào phòng ngủ chọn trang phục, bởi sau một giờ nữa, nó có cuộc hẹn, cùng Cung Minh gặp giám đốc phụ trách đầu tư quảng cáo của công ty sản phẩm điện tử. Nếu có thể khiến gã mặt đầy mụn

trứng cá của tuổi dậy thì và cả đường chân mày như dính liền với nhau kia đồng ý ký hợp đồng ngay trên bàn tiệc, thì Cổ Ly sẽ có thể yên tâm thông thả tới cửa hàng Hermes vác chiếc Birkin màu đen về nhà.

“Ngày ngày nhìn thấy chị ấy vội vội vàng vàng như ngồi trên chảo dầu, lúc nào cũng như đang chuẩn bị tham gia cuộc thi ba môn phối hợp tính giờ, cậu không mệt sao?” Neil quay đầu lại, hỏi tôi.

“Không mệt. Cậu phải đến công ty bọn tớ xem tốc độ của Cung Minh, so với anh ta, Cổ Ly chẳng khác nào một con lợn suốt ngày chỉ biết ăn xong rồi lăn quay ra ngủ, trong chuồng đầy phân và nước tiểu”. Ngay sau khi tôi nói hết câu đó, tôi giật mình kinh hãi ngoảnh lại nhìn xem Cổ Ly có tay cầm một con dao chạy xồng xộc từ trong phòng ra xuyên thẳng vào cổ họng tôi hay không, nhưng may quá, nó đang say sưa trong chiếc váy dạ hội thuần sắc màu đen thăm thẳm.

Tôi vẫn không tài nào hiểu được, tại sao Cung Minh, Cổ Ly, Kitty dám người họ, chẳng thể khiến động tác của mình chậm lại một chút được. Ở công ty, họ luôn dùng tốc độ như khi chạy nước rút cự ly một trăm mét cầm các loại văn bản được đánh máy hùng hùng hổ hổ tạt qua các phòng ban, giống như nếu chậm một giây thì sẽ có một quả bom nổ tung trong dạ dày họ vậy. Mỗi khi nhìn thấy họ vèo vèo trước mặt, tôi đều cảm thấy người vừa vụt qua mình là Na Tra - đỉnh đầu lóe sáng, chân đạp trên Phong Hỏa Luân, miệng thì không ngừng “A a a a a a a a, yêu quái người chạy đi đâu!” Với tôi mà nói, lúc nào ăn cơm xong cũng muốn được nằm trên ghế sofa, nhàn nhã thư thái nhìn tách hồng trà trong ly Hermes trước mặt bốc hơi nồng đang dần dần nguội lạnh, đây mới là mục tiêu cuối cùng của đời tôi - vả lại, bên cạnh lúc này còn có người bạn trai anh tuấn, cặp đùi rắn chắc của anh ấy đang làm gối cho tôi gối đầu, ngón tay thon dài mát xa trên da đầu tôi, chải tóc cho tôi, lẽ nào đây không phải là chân lý của đời người? Tôi tức tối nhìn sang Cổ Nguyên đang ngồi đối diện trên ghế sofa, anh ta vừa lật xem báo cáo tài chính trên tay, vừa dùng chiếc di động hiệu Hero mới đổi ra xem tỉ giá hối đoái USD mới nhất hôm nay, đồng thời miệng cũng mở lời: “Anh thấy chiếc váy dạ hội màu đen ngắn, khóa kéo sau lưng, không có tay ấy trông khá đẹp.”

Tôi hậm hực dịch chuyển ánh mắt khỏi cơ thể Cổ Nguyên, nhưng lại thấy Vệ Hải ngồi bên Neil, mặt đỏ ửng tía tai nhìn anh chàng con lai ngồi cạnh mình như định nói gì rồi lại thôi, tôi lập tức ngồi thẳng người lên đùi Giản Khê, vụt chốc chiếc ra đa đậu hũ màu hồng phấn trong đầu tôi lại khởi động. Tôi ngồi xuống bên Vệ Hải, nhiệt tình mà thành khẩn nắm chặt tay Vệ Hải, nói: “Vệ Hải, anh muốn nói gì với Neil à? Không sao đâu, nào, đừng cảm lên.” Vị trí đan điền trên bụng tôi như có một ngọn lửa bùng cháy, nó điên cuồng thúc giục tôi như sắp chuẩn bị lâm bồn vậy.

Vệ Hải nuốt nước bọt, hột táo trên cổ chạy lên chạy xuống nhịp nhàng nổi bật, anh ta nhìn tôi, rồi lại nhìn Neil, giống như ngừng thở, tay nắm chặt, nói: “Vậy tôi nói đây!”

Tôi chợt thấy phấn khích lập tức reo lên: “Mời anh tự nhiên!” (... Chưa từng thấy tác giả tàn nhẫn với bản thân như vậy...) (Nếu bạn không hiểu những lời trong ngoặc ở trên, cũng chẳng sao, không ảnh hưởng đến bất cứ tình tiết nào...)

Vệ Hải nhíu mày, quay mặt về phía Neil lúc này đang tràn ngập nghi hoặc nhưng cực kỳ anh tuấn, nói: “Cậu lớn lên ở nước ngoài, chắc hẳn rất giỏi chuyện này... cậu có thể dạy tôi... làm thế nào... hôn nhau ấy, mới được coi là tương đối đúng...”

Neil không chút do dự, lập tức phun ngụm hồng trà trong miệng lên bộ sofa hiệu Armani mà Cổ Ly mới mua từ cửa hàng Davinci, “Anh muốn tôi với anh hôn nhau á?” Khả năng nghe hiểu tiếng Trung ngang học sinh tiểu học của Neil, lúc này phát huy ma lực thần kỳ. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi cơ thể tôi cũng như sôi lên.

“Tất nhiên không phải, cậu chỉ cần nói cho tôi biết hôn như thế nào là được.” Vệ Hải đỏ mặt lắc đầu.

Cùng với nỗi thất vọng trào dâng, sự nhiệt tình muốn làm thầy người khác cũng ngay tức khắc bùng lên mãnh liệt. Tôi nhìn quanh một lượt, giữa đồng dụng cụ như tách trà, quả táo, Giản Khê (...), quả chuối, giá cắm nền thơm, tôi đã chọn quả táo để giải đáp sự nghi hoặc của Vệ Hải. Tôi cầm quả táo cắn một miếng, sau đó nhắm thẳng vết cắn đó, đưa đầu lưỡi ra, vừa liếm như thăm dò (...), vừa nói: “Đầu tiên, anh phải tưởng tượng đầu lưỡi mình như một con chuột nhát gan, đang trên đường tiến đến ăn trộm phô mai, vậy là, nhẹ nhàng nhích từng chút một, sau đó lại sợ hãi lập tức thụt lại...” Tôi đang nhắm mắt nhập tâm dạy cho Vệ Hải, thì hành động thị phạm đó đã lập tức bị chất giọng chanh chua cay nghiệt của Cổ Ly cắt ngang, giọng nó nghe như một con chuột không hề nhút nhát.

Nó đứng trước cửa phòng ngủ, trên người khoác một bộ trang phục ngắn màu đen trông như siết nó sắp chết ngạt đến nơi, bộ ngực cũng được đẩy lên gần chạm cằm. Nó chỉ thẳng mặt tôi nói: “Cậu phải lấy máy ảnh chụp lại toàn bộ cảnh ngoạn mục này, sau đó trưng lên trang bìa DVD, đặt trên giá hàng mới nhất của AV Nhật Bản, sau đó vô số tay đàn ông hèn hạ sẽ mua cậu về nhà, rồi tha hồ mà bắn phá.”

Nói xong, nó đập trên đôi giày cao gót nhọn như kim, rồi nhẹ nhàng xoay gót chân bước đi như một diễn viên múa ba lê. Bần lĩnh của nó ngày càng lão luyện, đến mức mặt không biến sắc khi nói ra những lời như “đàn ông hèn hạ sẽ mua cậu về nhà, rồi tha hồ mà bắn phá”.

Tôi còn chưa định thần lại được, cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, rồi chợt như bừng tỉnh, “Ái chà, không phải nó cho rằng mình đang dạy Vệ Hải chuyện ấy chứ? Chắc chắn nó nghĩ mình lấy quả táo này ví dụ là Nam Tương...” Tôi còn chưa nói xong, đã thấy Cổ Nguyên và Vệ Hải mặt đỏ gay đứng trước mặt tôi, trông chẳng khác nào quả cà chua chín chỉ cần bóp nhẹ một cái là nước phọt ra. Nhất là Vệ Hải cảm giác như sắp ngạt đến nơi.

Tôi chợt nhận ra, sau khi Đường Uyển Như đi rồi, tôi gần như tiếp quần khẩu súng của Lôi Phong, hiên ngang vác lá cờ mà các chiến sĩ cách mạng đã dùng máu tươi nhuộm đỏ. Tôi bị phát hiện bất ngờ này dọa cho chết khiếp.

Sau khi Cổ Ly đi được mấy phút, Nam Tương từ bếp đi ra, trông nó mảnh mai gọn gàng, thoát tục không vương chút bụi trần, hoàn toàn không giống một người vừa rửa xong chén bát trong bếp bước ra. Tôi phải đặc biệt cảm ơn sự xuất hiện của nó, đã phá vỡ tình trạng bối rối lúc này.

Ba giây sau khi nó ngồi xuống, đột nhiên như nhớ ra điều gì, liền quay sang nhìn tôi vẻ băng quơ rồi nói: “Hai tuần nữa là đến sinh nhật Cổ Ly rồi, năm nay phải tổ chức thật vui.”

Cổ Nguyên ngồi đối diện lập tức bật dậy, “Tôi đi tắm.”

Giản Khê bên cạnh cũng không hề kém cạnh, “Tôi đi ngủ chút, mệt rồi.”

Neil cầm di động lên, diễn tự nhiên như thật nói với chiếc ống nghe đang cực kỳ tĩnh lặng, “Alo, alo, alo ở chỗ tôi mạng kém lắm” rồi vừa nói vừa đi vào phòng ngủ.

Chỉ còn Vệ Hải cực kỳ anh tuấn, phấn chấn nhìn tôi, hỏi: “Thật à? Vậy đến lúc đó các cô muốn như thế nào?”

Tôi nghiêm túc đáp lại anh ta: “Bực mình.”

28. Chương 09 Phần 3

Cổ Ly đi đến cửa tiểu khu, xe của Cung Minh đã đợi sẵn ở đó. Tài xế đeo găng tay trắng cung kính đứng bên cửa xe sẵn sàng mở cửa cho nó. Cổ Ly ngấm nía logo “S600” gắn phía đuôi xe, tròn tròn mắt, rồi thầm nói: “Khốn kiếp, rốt cuộc anh có mấy chiếc xe!” vừa nhếch mép nói “vắt vả rồi”, vừa đưa tay nhắc váy, rồi tao nhã ngồi vào ế sau.

Xe chạy được khoảng mười phút thì dừng trước hai con sư tử đá. Cổ Ly xuống xe, bước qua cánh cửa trông như hang động tối om. Đây là nhà hàng thứ bảy thuộc hệ thống “Nhân Gian” trên đường Cự Lộc, hai bên được che phủ hai hàng ngò đồng Pháp, các chi nhánh rải khắp ở Bắc Kinh, Đài Bắc, Thượng Hải. Hồi trước Cổ Ly từng đến đây cùng cha, nhà hàng này vô cùng kín đáo, chỗ cửa vào âm u như động không đáy, và lại chẳng có bất cứ biển hiệu nào, phía trên bức tường chỗ cổng vào có chín lỗ nhỏ trông như bàn phím di động, cần căn cứ vào mật mã của ngày hôm đó, rồi đưa tay vào nhấn phím tương ứng, cửa vào bên trái sẽ mở ra, mật mã được đổi hằng ngày, chưa từng có sự trùng lặp, nếu muốn có mật mã, cần phải gọi điện đặt chỗ trước, mới được cấp. Còn nếu nhập sai mật mã, bên phải sẽ mở cửa tử, sau cánh cửa có một tấm gương, bạn sẽ trông thấy một tên đàn mang vẻ mặt mơ màng - đó chính là bạn. Cổ Ly từng nhìn thấy chính mình

trong tấm gương này, nó xếp việc này vào bảng xếp hạng Top 10 thời khắc mất mặt nhất trong đời nó. Tất nhiên, lần đầu tiên trải nghiệm trong toilet nhà hàng này, cũng được nó xếp vào Top 10 thời khắc mất mặt nhất. Nếu bạn có cơ may đến nhà hàng này dùng cơm, nhất định bạn phải thử thách mình với khu nhà vệ sinh.

Dường như các nhà hàng ở Thượng Hải đang ngày càng xấu xa - lừa gạt khách hàng cơ hồ trở thành mục tiêu cao nhất mà họ theo đuổi. Không có biển hiệu, không biển chỉ dẫn đã là chuyện bình thường của các cửa hàng, rất nhiều nhà hàng còn trưng ra bộ dạng “lão nương hôm nay rất rất không muốn làm ăn”, hơn nữa các kiểu nhà hàng quái đản cũng không ngừng xuất hiện, chẳng hạn nhà hàng thứ sáu thuộc hệ thống “Nhân Gian”, nếu bạn muốn vào, trước tiên phải đưa tay ra mò mẫm một lúc trong cảnh tối đen như mực trên khe đá kỳ quái giữa rừng trúc chỗ cửa ra vào, mới mở cửa được. Còn như nhà hàng nổi tiếng vì có rất nhiều gương kính ở Ngoại Than, họ đã thiết kế bộ phận gài cửa không thể khóa trái chỗ cửa ngăn cách với nhà vệ sinh, vì thế, dù nam hay nữ cũng đều được trải nghiệm những khoảnh khắc kinh hoàng khi đang khoan khoái xả máy bơm thì bất thành linh có người đẩy cửa bước vào. Hay một nhà hàng khác trên đường Thiểm Tây, vốn không có dụng cụ để ăn, điều cần phải nói là, thực đơn của nhà hàng này hoàn toàn không phải kinh doanh món ăn của Indonesia vốn dùng tay, mà chỉ là nhà hàng bán món cay Tứ Xuyên, Cố Ly từng ngồi ở đây, nhìn quanh một vòng sẽ thấy mặt mũi ai nấy đều đầm đìa mồ hôi, thò tay vào vớt những miếng cá từ trong nồi nước đỏ au ra ăn, cuối cùng nó cũng chẳng dám đụng vào món nào, uống hết một cốc cam ép, rồi ầm ục khó chịu bỏ đi - rõ ràng nó đã cố giữ bình tĩnh vì thể diện, chứ nhớ lại năm đó, ngay cả con chuột còn sống đỏ hỏn mà nó còn dám ăn. Còn nhà hàng mới khai trương phía cổng sau công viên Phục Hưng thì biến thái hơn nhiều, cảnh quan tuyệt đẹp bên ngoài cửa chớp ban công mà họ khoe ra bên ngoài, chính là máng tiểu của nhà vệ sinh nam nằm đối diện cửa chính của tòa nhà văn phòng, chỉ cần bạn cao hứng, quay đầu lại, có thể nhìn thấy một hàng đàn ông đang móc cái thứ đủ kích thước màu sắc hình dáng của họ ra đứng đối diện với bạn “rào rào rào rào...” - so sánh như vậy để thấy, những nhà hàng được gọi là hòn ngọc phương Đông ngoài cửa sổ trên sông Hoàng Phố kia, là hạng tầm thường và thiếu ý tưởng tới mức nào.

Các ông chủ nhà hàng ở Thượng Hải, đầu óc đều bị lừa đã rồi - tất nhiên, so với họ, những người đến đó ăn lại càng dửng dưng hơn, chắc chắn họ dám đá vào đầu lừa.

Cố Ly tìm thấy Cung Minh ở trên chiếc ghế sofa nằm ở vị trí khuất nhất của tầng lầu. Anh ta đang nở nụ cười vô cùng quyến rũ cũng cực kỳ giả tạo trước chuyện gì đó, trông cứ như dùng remote nhắm thẳng tivi rồi đột nhiên nhấn nút tạm dừng hình ảnh người mẫu nam trên quảng cáo kem đánh răng. Sau khi Cố Ly ngồi xuống, nhìn qua một lượt mấy người đang ngồi trên sofa, đối diện với Cung Minh, là nhân vật chính Dan của buổi “Hong Môn yến” lần này, cũng chính là giám đốc bộ phận quảng cáo của công ty sản phẩm điện tử sắp mua các sản phẩm đắt giá nhất của “M.E” trong ba tháng tiếp theo. Cố Ly ngấm nhìn đám mụn trên khuôn mặt phòng thủ vững chắc của gã, rồi lại nhìn hai con “gà” mặc đồ LV đang ngồi hai bên, nó hít một hơi thật sâu, tỏ vẻ rất vui mừng vì hôm nay trên người mình chẳng có bất cứ thứ gì của LV. Sau đó, nó nở nụ cười vừa quyến rũ vừa giả tạo giống hệt Cung Minh, chẳng khác nào dùng remote nhắm thẳng tivi rồi đột nhiên nhấn nút tạm dừng hình ảnh nữ người mẫu trong quảng cáo thuốc đau bao tử (...).

Diễn biến sau đó hoàn toàn không hề thuận lợi, bản hợp đồng đặt trên bàn trà dưới ánh đèn lại trở nên cực kỳ gai mắt, nhất là khi Dan cầm bản hợp đồng mà trước đó đã xem đi xem lại rất nhiều lần này “loạt soát” lật qua lật lại đọc tới đọc lui, thỉnh thoảng còn dừng lại chất vấn về một vài chi tiết chẳng mấy quan trọng, Cố Ly lập tức cảm thấy tình hình có chút bất ổn. Thế là, nó táo nhả đứng lên đi vào phòng vệ sinh, sau khi Cố Ly đứng trước gương chỉnh trang đầu tóc xong, nó điềm nhiên quay lại chiến cuộc, cười “hì hì hì hì”, nói với Cung Minh: “Vừa rồi tôi thấy Tommy ở bên kia, có cần qua chào hỏi một tiếng không?” Cung Minh đứng lên, cười nói với Dan: “Một người bạn thân của cha tôi đang ở bên kia, tôi phải qua chào một tiếng, rồi quay lại ngay.”

Sau khi Cung Minh cùng Cố Ly đứng lên đi đến chỗ góc khuất, lập tức hỏi Cố Ly: “Lại chuyện gì đây?” Tommy thực ra là cái cớ mà Cố Ly, Cung Minh và Kitty thường dùng, trong bất cứ tình huống nào, chỉ cần nói ra Tommy cũng đang ở đây, cần phải đi chào hỏi một tiếng, thế là đủ biết có một số việc không tiện nói trước mặt đối phương.

“Chẳng phải các điều khoản của hợp đồng này đã thống nhất đâu vào đấy với đối tác rồi sao? Hôm nay đến đây gặp nhau cũng chỉ là hình thức, tại sao còn cần thảo luận chi tiết?” Cung Minh nhìn Cố Ly, dưới ánh

đèn sắc mặt anh ta thoáng ửng đỏ, không biết có phải vừa rồi đã uống mấy ly rượu mạnh hay không.

“Anh Cung à, chắc anh cũng rõ, nếu đối tác đột nhiên quay sang vặn hỏi một số chi tiết nhỏ trên hợp đồng, thực ra không phải là những chỗ đó có vấn đề, mà là đối tác đã thay đổi chủ ý.” Cổ Ly nói.

“Vậy ý cô là?” Cung Minh gật gật đầu.

“Không sao, tôi ứng phó được. Anh ta muốn thảo luận chi tiết, tôi sẽ thảo luận chi tiết với anh ta. Anh ta không lật bài tôi cũng không lật bài. Anh cứ ngồi mà uống rượu đi, tôi xung phong đánh trận đầu, như vậy dù cuối cùng tôi có lật mặt đập đổ cục diện này, sẽ vẫn còn anh, với tư cách là phòng tuyến sau cùng. Hơn nữa, tôi tin, anh ta đã ra mặt, chắc chắn vẫn muốn ký hợp đồng này, chỉ có điều anh ta có dự tính riêng mà thôi. Đợi đến khi anh ta bại lộ, chúng ta hãy tùy cơ ứng biến.” Trông vóc dáng hoàn mỹ của Cổ Ly giống như được điêu khắc từ lưỡi dao sắc bén mà tinh xảo của Cung Minh, nói như đã lường trước mọi việc.

Toàn bộ cục diện đã biến thành một cuộc chiến giằng co khốc liệt. Hết ly cocktail này đến ly cocktail khác được đem lên, rồi những chiếc ly đã uống cạn được phục vụ dọn xuống. Cung Minh uống đến mức mặt mày đỏ ửng, tửu lượng của anh ta vốn không cao lắm, trước đây trong bất cứ trường hợp gặp mặt đối tác nào, luôn là Kitty xông lên tuyến đầu, hôm nay không có Kitty, cho nên đương nhiên anh ta phải xông ra trận tiền. Có điều, anh ta vẫn cố dùng chút lý trí cuối cùng để duy trì hình ảnh bề ngoài vĩnh viễn không chút sơ hở kia. Anh ta ngồi trên ế sofa, lưng vẫn dựa thẳng, chỉ có điều hình như một màn sương đã dày lên trong mắt, nụ cười cũng như làn gió từ phương trời xa xôi nào đó thổi lại.

Trong suốt quá trình, Cổ Ly luôn kiên trì tinh thần chủ nĩa cách mạng “chỉ ít bà đây cũng phải lật đổ mày rồi mới chết”, nó hào hứng uống cùng Dan hết ly này đến ly khác. Sau khi không biết đã uống bao nhiêu ly, mặt Dan như quả gấc chín, nín vai Cổ Ly nói: “Người anh em, đã có ý như vậy. Tôi cũng nói thật, dự án này là của công ty, bản thân tôi chẳng được lợi lộc gì, cho nên tôi cứ theo phép công mà làm, đúng không?” Cổ Ly ngược đầu lên, nhìn thẳng mắt gã, tuy gã đã uống nhiều, mắt đã vằn ngang vằn dọc gân máu, nhưng trong ánh nhìn đó, vẫn có thể thấy được sự sắc sảo như đám lang sói đã bốn ngày nhịn đói, tất nhiên Cổ Ly nhận ra được thâm ý của gã.

Cổ Ly vuốt mái tóc đã rũ xuống vì mải uống rượu của mình về phía sau (...), tiến sát bên tai Dan, nói: “Tất nhiên cứ theo phép công mà làm rồi, vả lại còn phải nĩ đủ trăm phương ngàn kế. Cũng như khi chúng tôi phải chuyển tiền cho tư nhân vậy, bất kể lý do là phí dịch vụ hay là phí tư vấn, là tiền mặt hay chuyển khoản, chúng tôi đều phải nghĩ cách để hoàn thành. Đây chính là chuyên nghiệp.” Cổ Ly nháy nháy đôi mi giả như lông vũ, nhìn ba cái mụn to như ba hạt lựu trên trán Dan, rồi nói đầy ẩn ý.

“Ha ha! Thế thì tốt! Tôi cũng muốn theo đến cùng, 1%, các vị thấy thế nào?”

Cổ Ly biết gã đã lật ngửa bài, nói trắng ra, gã muốn được 1% hoa hồng hợp đồng quảng cáo này vào tài khoản cá nhân, Cổ Ly ngoảnh lại nhìn về phía Cung Minh, chờ đợi quyết định. Cung Minh chớp chớp mắt nhìn thẳng về phía Cổ Ly. Nó quay đầu lại, “Không thành vấn đề”.

Nụ cười vui vẻ của Dan, giống như đám mụn đầy mủ trên mặt đã được trị khỏi vậy. Gã chỉ vào hợp đồng trên bàn, nói: “Vậy tôi đem về sửa lại tổng tiền một chút, ngày mai, tôi sẽ đích thân đem hợp đồng đã ký và đóng dấu đến cho quý công ty!”

Cổ Ly lại lần nữa nở nụ cười như nữ thần chiến thắng, lặng lẽ lấy từ trong chiếc túi Prada to tướng kia ra một chiếc máy tính hiệu Adamo, lập tức bật máy lên rồi mở file hợp đồng, ngón tay nó lướt nhẹ trên bàn phím sửa lại tổng giá trị hợp đồng, sau đó, lại thần bí lôi từ trong túi ra chiếc máy in dạng xách tay tiện lợi, càng kỳ diệu hơn, nó lại cho tay vào túi, lôi ra một xấp giấy in. Sau hai phút, một bản hợp đồng mới toanh đã được bắt đầu in “xèn xẹt xèn xẹt” dưới ánh đèn mờ ảo và bầu không khí nồng nặc mùi rượu.

Dan trông thấy cảnh tượng đó thì thộn ra, nói với Cổ Ly: “Tôi cảm thấy chiếc túi xách này của cô giống như túi của mèo máy Doraemon ấy.”

Cổ Ly đưa tay che miệng, rồi phá lên cười ha ha ha, “Ôi trời, thế này đã là gì, tôi có một đồng nghiệp, từng lôi cả máy pha cà phê từ trong túi ra ấy chứ. Ha ha ha ha.” - Tất nhiên, cô đồng nghiệp mà nó nói chính là mèo máy của Cung Minh, Kitty.

Gần như sau khi ký được hợp đồng theo ý đối tác, toàn bộ hệ thống phòng ngự của Cổ Ly thoáng chốc đã sụp đổ, nó cầm lấy hợp đồng mà đối tác đã ký loạng choạng nhét vào túi, rồi kéo khóa cái rẹt, sau đó hai mắt như tối sầm, chẳng khác nào chiếc máy tính đột nhiên bị phần mềm virus phá hủy tất cả, trong chớp mắt, ngựa gỗ ùn ùn kéo đến rầm rầm húc đổ cổng thành - nó đã say. Nó xách chiếc túi tao nhã, đứng lên bước về phía phòng vệ sinh. Đi được nửa đường, nó dừng lại ngó quanh khi không thấy ai, liền cúi xuống vớ lấy bình hoa đặt ở bên cạnh, nôn ồng ộc vào đó. Sau khi nôn xong, đôi mắt toát lên ánh nhìn thăm thẳm, lấp lánh trong veo sắc lẹm như cặp mắt của yêu tinh đã tu luyện ngàn năm vậy.

Ba phút sau, nó lại minh mẫn như một chiến sĩ vừa ngủ đủ tám tiếng, đập trên Phong Hỏa Luân bay trở lại bên Cung Minh, nó điều Cung Minh đã nói không ra hơi, nhưng vẫn duy trì gương mặt như trong quảng cáo kem đánh răng kia, bất chấp Đan đang gục trên đùi hai cô gái mặc đồ của LV phía đối diện.

Có nhiều khi, Cổ Ly luôn biết cách điều võ dương oai, sức lực phi thường. Một trong số đó chính là khi nó nhét bản hợp đồng vừa ký xong vào trong chiếc túi của nó.

Cho nên, lý trí vừa tỉnh lại nhờ nôn thốc nôn tháo vừa rồi của nó, lại nhanh chóng biến mất.

Nó nhét Cung Minh lúc này chẳng khác nào chiếc bao tải vào ế sau chiếc Benz S600, sau đó lại tự mở cửa xe, ngồi như ngã vào trong xe. Tài xế vô cùng bối rối, không nói lời nào chỉ lăm lăm lái xe.

Hai cú rẽ ở góc phố khiến đầu óc Cổ Ly nôn nao quay cuồng. Lúc này Cung Minh cơ hồ đã tỉnh lại đôi chút, cuối cùng anh ta cũng đã mở miệng được, nhưng chỉ nói đúng một câu: “Tuyệt đối không được nôn trên xe, đây là xe của cha tôi!” - Có thể thấy, câu nói này chắc chắn được phát ra từ nỗi lo sợ ở nơi sâu thẳm nhất trong tiềm thức anh ta, có lẽ dù anh ta đã thật sự hôn mê đi chẳng nữa, vẫn sẽ gào lên trong cơn mê rằng: “Đây là xe của cha tôi!”

Nhưng rõ ràng Cổ Ly không được tỉnh táo như thế, đúng thời khắc điều võ dương oai sức lực phi thường, Cổ Ly đã hào sảng gào lên mà quên mất mình là ai: “Cha anh là cái thá gì!”

Ngay sau khi gào xong câu khẩu hiệu chấn động lòng người này, nó như chợt tỉnh. Nó đã bị luồng dũng khí xuất hiện bất chợt, chẳng khác nào con thiêu thân lao đầu vào lửa, lấy trứng chọi đá, kiến đòi rung cây, châu chấu đá xe, ma xui quỷ khiến này làm cho khiếp đảm.

Nó nhìn Cung Minh, đang chậm chậm khép mắt, hơi thở nặng nề mà đều đặn. Nó lại nhìn qua tài xế đang lái xe trước mặt, lúc này đang chau mày, đôi mắt hí lại như sắp nhắm niền đến nơi, Cổ Ly tin rằng nếu anh ta có nhiều hơn hai cánh tay, lúc này nhất định sẽ bịt tai lại. Anh ta hận mình không thể dùng mỗi tế bào, mỗi chiếc lông trên cơ thể mình để tuyên bố “tôi chẳng ne thấy gì, tôi không nhìn thấy gì”.

Cổ Ly thở phào một hơi, sau đó bắt đầu tìm khăn giấy trong xe. Nó phải lau sạch nước mắt trào ra nơi khóe mắt. Đột nhiên nó cảm thấy, bản thân lúc này, giống như đã tiếp quản khẩu súng của Đường Uyển Như, dùng cảm xúc lá cờ mà các chiến sĩ cách mạng đã dùng máu tươi nhuộm đỏ. Lại lần nữa nó bị ý nghĩ bất chợt này làm cho kinh hãi.

Nhưng trong quá trình kiểm tìm khăn giấy, Cổ Ly đã phát hiện chỗ chứa đồ ở tay vịn của ế sau xe, một món quà tuyệt vời nhất mà Thượng đế đã chuẩn bị sẵn cho ngày sinh nhật sắp đến của nó.

Khi Cổ Ly lật xem xấp tài liệu sao chép hóa đơn tài vụ của công ty “M.E” một năm trước, nó chợt nhận ra Thượng đế chẳng ở xa nó lắm, giống như nó chưa bao giờ cách quá xa tòa nhà Hằng Long vậy. Khỏe miệng nhướng cao, và dòng lệ ằng ằng dâng trong ánh mắt nó, đang hùng hồn tuyên bố, đây là món quà quý giá nhất mà nó có được trong hai mươi mấy năm của cuộc đời của mình. Nếu vừa rồi uống thêm mấy ly nữa, có thể lúc này nó đã xúc động đến mức cất giọng thánh thót hát bài “Đại địa phi ca”. (...)

Nó nhẹ nhàng đặt xấp tài liệu vào chỗ cũ, rồi ngẩng nhìn Cung Minh đang ngủ say trong chất men nồng hư ảo hoàn toàn không hay biết gì. Ánh trăng nhô ra khỏi tầng mây sâu thẳm, chiếu lên nụ cười của Cổ Ly, cũng như chiếu sáng nọc độc trên răng nanh của nó.

Cuộc sống của chúng tôi chẳng bao giờ ngoạn mục được như trong những bộ phim Hollywood, nơi có các chàng trai quyến rũ lái những chiếc xe danh tiếng mấy trăm vạn tệ đi qua đi lại trên đường, chốc chốc lại bay “vèo” qua trên đỉnh đầu, chốc chốc lại “vù” một tiếng lao xuống vực. Cuộc sống của chúng tôi cũng chẳng du dương trầm bổng như trong tiểu thuyết của Quách Kính Minh, trang trước còn khoát tay trên sân khấu làm chương trình thể thao, nét thanh xuân ấm áp mà tươi đẹp, lật qua trang sau chưa được mấy dòng đã có một cô gái nhảy lầu chết, rồi đến chàng trai mở bếp gas cũng không xong. Chúng tôi thật tẻ nhạt vô vị. Thế giới này càng ngày càng chuyển động trong sự đơn điệu nhàm chán.

Nhưng, Thượng đế nói, đừng nên nản lòng, đừng nên thất vọng, thế giới này có một thứ gọi là “sinh nhật Cố Ly”, đây là món quà mà Thượng đế ban tặng cho trần gian dung tục tầm thường, vô vị nhạt nhẽo này. Vì sự tồn tại của nó mà cuộc sống của chúng tôi luôn tràn ngập kích thích đủ khiến người ta nhồi máu cơ tim mà chết. Nếu bạn còn nhớ sinh nhật năm ngoái của nó, nhất định bạn sẽ biết, buổi tiệc đầu rơi máu chảy đó đã sinh ra rất nhiều cảnh quay kịch tính đủ khiến các nhà biên kịch vĩ đại đều phải hổ thẹn mà tự vẫn. Đến hẹn lại lên, sinh nhật Cố Ly luôn tràn ngập các màn quay chậm kinh hồn bạt vía, chia năm xẻ bảy, nếu đem tất cả hình ảnh sinh nhật những năm qua của nó được chụp lưu lại, chúng sẽ còn ngoạn mục hơn cả loạt phim “Final Destination”[1].

[[1]] Bộ phim này có tên gốc là ‘Final Destination’, khi vào Việt Nam nó được dịch ra nhiều tên khác nhau như ‘Đích đến cuối cùng’, ‘Lưỡi hái thần chết’, ‘Số phận an bài’,... ở Trung Quốc, tên phim này được dịch thành ‘Thần chết đến rồi’.

Trong biệt thự ở khu Tịch An cách không xa chiếc xe Benz hào nhoáng mà Cố Ly đang ngồi, tôi choàng tỉnh giấc, toàn thân đầm đìa mồ hôi, ngồi lặng lẽ trong bóng tối không ánh đèn điện, rèm cửa khép chặt, ne thấy hơi thở của mình vang vọng trong căn phòng lúc nửa đêm chẳng khác nào bị ma bóp nẹt nơi cổ họng. Giản Khê không về nhà mà đang ngủ say bên tôi, lúc này anh ấy đang chìm trong giấc mộng, đôi mi tựa đôi cánh mềm mại bình thản của chú chim đang lạc vào tiên cảnh.

Trong giấc mơ vừa rồi, sinh nhật Cố Ly được tổ chức trên đỉnh tòa nhà rất cao bên sông Hoàng Phố. Khắp xung quanh, ai cũng diện đủ loại váy dạ hội với kiểu dáng mới nhất, trang phục của mỗi nhân viên phục vụ chẳng khác nào chú rể chuẩn bị đi kết hôn. Các loại champagne, cocktail trong khay được nhân viên phục vụ bê đi lại bận rộn dưới ánh đèn ngũ sắc rực rỡ, như các loại cá bơi lội dưới biển, chúng bị vô số đôi tay không ngừng vớt lên, một hơi uống cạn. Khung cảnh vô cùng tươi đẹp, cực kỳ cuốn hút, muôn sắc ngàn tia trắng lệt lệt thường thấy trong thành phố này: vẻ đẹp dùng tiền giấy xếp thành từng chồng tạo nên.

Tôi giật mình tỉnh mộng là bởi trong giấc mơ ấy, Đường Uyển Như cũng xuất hiện, lúc sắp tàn tiệc, Cố Ly tao nhã thổi tắt nến, sau đó quay lại mỉm cười, đẩy Đường Uyển Như xuống từ sân thượng của tòa nhà ba mươi ba tầng.

29. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Mỗi lần nghĩ đến Thượng Hải, trong đầu tôi luôn đầy ắp các hình dung từ ngữ mang giọng điệu văn chương của đám tiểu tư sản, lúc nào tôi cũng tự hào và luôn khoe với mọi người về sự tinh tế và sầm uất, văn chương và sang trọng của Thượng Hải.

Còn lúc này, mỗi giây phút nghĩ về TTượng Hải, trong đầu đều là hình ảnh của con quái thú khổng lồ toàn thân đổ đầy xi măng sắt thép và mảnh vỡ thủy tinh đang Tá miệng cực đại cổ nuốt mọi thứ.

Hàm dưới của nó đang rờn rờn chảy ra thứ dịch nhầy hôi tanh, ngầu ngời kTông ngừng nghỉ, bởi có vô số người ùn ùn kéo đến, xô trước đẩy sau dâng hiến linh hồn và thể xác đang mê đắm lạc lối của mình

trong thời đại hoàng kim dần tan biến, sắc đen sắp bủa vây - đây chính là thức ăn của con quái thú này.

Tôi và Nam Tương ngồi trên bãi cỏ ở sau lưng Bảo tàng Mỹ thuật Thượng Hải. Ánh nắng ấm áp xuyên qua lớp mây thưa mỏng, rải lên mặt chúng tôi giống như vụn bánh mì. Trong không khí, tràn ngập mùi cà phê nồng đậm của quán cà phê Starbucks bên cạnh. Bao quanh chúng tôi là mười mấy tòa cao ốc chọc trời của CBD trên quảng trường Nhân dân, dải cỏ xanh giữa trung tâm này giống như miếng ngọc bích vô cùng quý giá nằm trên chiếc vương miện vàng của Thượng Hải. Tôi và Nam Tương uể oải ngồi trên đó, bên cạnh tay là một cốc cà phê Vanilla Latte cỡ lớn đang bốc hơi, phía chân là chiếc túi xách tay khổng lồ hiệu D&G của tôi - tất nhiên, là của Cố Ly, tôi kiếm được sau khi đã lục tung góc tủ quần áo to rộng giống như chiếc container rỗng ruột, nó đã quên từ lâu cái túi xách kiểu năm 2007 này rồi, nên tôi hầu như chẳng cần thuyết phục nó, đã lập tức có được thứ đồ chơi mà theo giá của hồi đó thì bằng cả tháng lương của tôi. Giữa ánh nắng vàng rực rỡ, tôi và Nam Tương ngồi bên nhau, mỉm cười hiền dịu, trò chuyện vô tư.

... Nghe như đó là khoảng thời gian của tiệc trà chiều vô cùng thanh thoi dễ chịu, phải không?

Tất nhiên không phải rồi, soi vào cuộc đời tôi mà nói, làm gì có sự tồn tại của “tiệc trà chiều” trong ngày làm việc như vậy cơ chứ, dù có mơ tôi vẫn biết, mình còn chưa tu đến trình độ chân đạp trên Phong Hỏa Luân như Kitty, mà nhiều lần cũng chỉ được xem như đang đi trên giày trượt tuyết mà thôi. Những người thanh thoi ngồi uống trà chiều thường chỉ có hai hạng, hạng thứ nhất gọi là “nhóm phu nhân”, hạng thứ hai gọi là “nhóm Cung Minh”.

... Lúc này, khi ánh nắng mỏng manh mờ bạc, mang làn hương tinh khôi thuần khiết như xuyên qua luồng sáng nhỏ nhoi đó, bây giờ mới là 7 giờ 23 phút sáng giờ Bắc Kinh. Thượng Hải, nơi kim tiền thống trị kia còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, khuôn mặt sống mũi được tô son trát phấn cực kỳ tinh tế nhưng lại thờ ơ vô tình, lúc này đang tỏ ra điềm nhiên, không sắc sảo, không bức ép trong sự mỏng lung, khiến người ta không dám lại gần.

Tôi nhìn Nam Tương, giọt lệ nơi khóe mắt khẽ khàng lăn dài xuống gò má.

Hơn hai giờ trước.

Thượng Hải lúc năm giờ sáng, ngoài cửa sổ là màn đêm đặc quánh trầm lắng nặng nề, một màu đen kịt, tôi đắm mình trong giấc mộng đẹp không muốn và cũng không thể tỉnh lại. Còn lúc này, Cố Ly đang mặc bộ đồ màu đen hiệu Armani chạy xộc vào phòng tôi, không chút nề nang tấn công tôi tay không tác sát, chẳng còn ý thức. Nó cầm chiếc bình xịt loại vừa giành được giải thưởng y học cao nhất của Pháp, vừa xuất hiện trên thị trường đã được toàn Thượng Hải mua sạch, tên gọi là “nước tế bào”, nhắm thẳng vào tôi đang ngoác miệng ngáy khò say ngủ, như vô tình mà lại hữu ý xịt xịt, không vương một mảy may quan tâm, giống như đang dùng nước máy của Thượng Hải với giá 1,33 tệ trên một mét khối để tưới hoa vậy.

Ngay khi tôi giật mình thoát khỏi cơn ác mộng trong câu chữ chất chứa đầy bức bối: “Đường Uyển Như khốn kiếp, cậu dựa vào cái gì mà phun nước bọt vào tớ”, tôi liền trông thấy bà ngoại sói - Cố Ly - đang ngồi bên mép giường mình. Nó quơ tay cầm chiếc bình phun sương ném mạnh một cái lên bộ sofa nhỏ nằm phía góc phòng ngủ, một tiếng cách vang lên từ góc khuất, rõ ràng, nó đã ném rơi xuống đất.

Nó áp khuôn mặt trái xoan đã được trang điểm tinh tế vào sát trước mũi tôi, rồi chẳng biết đầu cua tai nheo thế nào sử dụng thứ giọng điệu cực kỳ thần bí nói với tôi ba tiếng: “Đi, theo, tớ” trong khi tôi còn đang lơ mơ chưa tỉnh hẳn.

Nhìn toàn thân nó được trang điểm lộ rõ vẻ hiểm ác, và nét mặt cổ làm bộ huyền bí, tôi bỗng nhiên tỉnh hẳn. Một tay tôi túm chặt chiếc chăn, lo lắng sợ hãi nhưng đồng thời cũng có đôi chút phấn khích vì bị kích thích dè dặt hỏi nó “Cậu muốn đi cướp ngân hàng nào à?”

Cố Ly nhìn tôi mà mặt không biến sắc, nhưng tôi vẫn cảm thấy trên trán nó mơ mơ Tồ hồ phát ra tín hiệu.

Tôi trông thấy vẻ mặt nghiêm túc và trầm tĩnh đó, thế rồi, kề sát mũi nó, hỏi thật khế: “Hay là, cậu muốn đi giết ai?”

Cố Ly mang tâm trạng vừa trầm tĩnh vừa bức bối bất dậy, nhưng vẻ mặt vẫn không hề biến sắc quay người rời khỏi phòng, trong khoảnh khắc nó vận tay nắm cửa bước ra, tôi đằng hắng hai tiếng rồi bồi thêm một câu, “Khốn kiếp, đừng nói là cậu đã giết người rồi, bắt tớ đi tìm các bộ phận trên thi thể hả?” Tôi nhìn theo bóng lưng nó, rồi nói giọng khoái trá tràn đầy vẻ thắng lợi: “Tớ không tổn sức vì chuyện ấy đâu!”

Sau khi khiến Cố Ly tức tối bỏ đi, tôi cực kỳ tự hào về bản thân mình. Lâu nay, tôi luôn bị Cố Ly chấn chỉnh mọi lúc mọi nơi, để gì có cơ hội khiến cho nó tức đến tím mặt như vậy. Tôi nhận ra một điều muốn đối phó với Cố Ly, chỉ có thể áp dụng phương pháp của Đường Uyển Như: chiêu thức linh hoạt, tiến công bất ngờ, khác lạ kỳ quái, thù hoa dệt gấm, cần phải áp dụng chính sách “ba không”: Không da, không mặt, không não.

Nhưng ngay sau khi tôi đang mỉm cười mãn nguyện chui vào nằm trở lại trong chăn được một phút, cánh cửa phòng lại bị đẩy ra chỉ để hở một khe nhỏ, sau đó, cánh tay trắng ngà thon thả tựa cây hành hoa vừa được thoa kem dưỡng da đắt tiền, trên ngón tay đang đóng đưa một chiếc đồng hồ báo thức, ngón tay đó trở tráo cầm chiếc đồng hồ báo thức đó đặt lên bàn trà gần cửa, sau đó rút lại. Đúng một phút sau, màng nhĩ như sắp bị chiếc đồng hồ báo thức mà tôi hoàn toàn không có cách tắt tiếng này làm cho thủng đến nơi – điều càng khiến tôi tím tái mặt mày là tiếng chuông của chiếc đồng hồ báo thức này là giọng cười the thé của một nữ hysteria, nghe rất giống Cố Ly - cái thứ không cần thể diện kia đang hướng thẳng mặt tôi mà cười cay độc: “U... ha ha ha ha ha ha, ơ... ha ha ha ha ha ha.”

Tôi như một con yêu tinh bị Phật quang bao phủ, quần quai kêu than, rồi quỳ trên đất hiện nguyên hình.

Sau ba phút, tiếng chuông im bật, Cố Ly bọc mình trong thứ trang phục toát lên vẻ hiểm ác, lại lần nữa bay đến bên giường, dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi, dùng đôi mắt trong veo như làn nước nhìn tôi rồi nói: “Dậy chưa? Trong phòng tớ vẫn còn ba chiếc đồng hồ báo thức khác đấy.”

Sau mười phút, tôi bước ra khỏi phòng với quả đầu bù xù. Đúng lúc đặt chân bước đi, Cố Ly vẫn không quên nhắc nhở tôi, “Nhớ đem theo túi của cậu.”

Tôi bị ném không thương tiếc vào ghế sau xe, trong khi đầu óc còn đang mơ màng, xe đã vèo chạy ra khỏi cổng của tiểu khu, rẽ vào đường Nam Kinh Tây. Tôi cảm thấy đây hoàn toàn không phải xe của Cố Ly, nội thất mới toanh thậm chí còn tỏa ra mùi thuốc da tươi mới. “Xe này của ai vậy?” Tôi sờ sờ lớp da bò mỏng mềm mại cao cấp dưới móng mình, ngắm nghía không gian ghế sau rộng rãi đến mức gần như có thể để tôi duỗi thẳng chân ra, rồi hỏi Cố Ly đang đeo găng tay trắng lái xe trước mặt. Cố Ly nhìn tôi tóc tai rối bù như vừa bị người ta móc từ trong bụi gai ra qua gương chiếu hậu, đáp: “Của tên phá gia chi tử, Cố Nguyên đấy.”

Đường Nam Kinh Tây lúc năm giờ sáng trông như một di tích lịch sử. Thứ ánh sáng vàng ửng tỏa rạng và tràn ngập sự thèm khát vật chất hắt lên phía chân trời như sắp khiến người ta phát cuồng của buổi Toàng hôn hôm trước, lúc này đã biến mất hoàn toàn. CTi còn ánh đèn đường cô quạnh trên đỉnh đầu là đang chiếu sáng, một hàng ngay ngắn thẳng tắp sát nhau, làm con phố thương mại sầm uất nhất toàn Trung Quốc này bừng sáng, giống như con đường thông thiên nối cửa chính của nơi hỏa táng ra ngoài vậy. Thỉnh thoảng có một vài nhân viên vệ sinh đang phát cây chổi trên tay hoặc đang cầm vòi nước tẩy rửa từng vết bẩn trên nền đá hoa đắt tiền. Mỗi khi hùng đông lấp ló vào lúc cả Thượng Hải còn chưa tỉnh giấc, họ đều tận mắt chứng kiến sự vắng lặng hiếm thấy của thành phố này, chỉ có điều họ luôn bị người ta lãng quên. Mỗi khi ngày mới rực rỡ ánh mặt trời bắt đầu, người người bước qua quảng trường Hằng Long hay cửa khách sạn Portman trên nền đá cẩm thạch hầu như không vương một hạt bụi, thì chẳng còn ai nhớ đến họ. Trong ánh mắt của những kẻ được xem là tri thức ăn mặc một kiểu vest giống nhau, dùng di động như nhau, notebook như nhau, thậm chí nói cùng một thứ tiếng này, Thượng Hải vốn đã luôn sạch sẽ như vậy. Giống như một người sống, mỗi khi màn đêm uể oải lặng lẽ buông xuống sẽ ngủ vùi trong điều hòa hay chăn ấm, sáng hôm sau, lại khôi phục tinh thần và năng lượng cơ thể.

Chỉ có hàng cây ngô đồng vươn cao hai bên đường giữa làn gió mát cuối hạ lúc sáng sớm tinh sương, đang

lay động tạo nên thứ âm thanh ve vuốt cành lá tràn ngập khắp con phố, vang lên xào xạc, nghe như sa mạc Taklamakan đang di động trên đỉnh đầu. Hồi đó, Đường Uyển Như còn thốt ra câu nói kinh điển trước cảnh tượng này: “Taklamakan, khốn kiếp, thật lợi Tại, ngay cả sa mạc cũng không bỏ qua!” - nó hiểu Taklamakan là tên một người, coi chữ “kan” trong cụm từ “Taklimakan”, là một động từ phát âm với thanh bốn.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Tôi nhìn Cố Ly vẻ mặt mờ ám, qua kính chiếu hậu có thể thấy đáy mắt nó đang long lên sòng sọc, sát khí đằng đằng. Bản năng tự vệ trong cơ thể tôi vụt chốc được khởi động. Tôi nhớ như in ánh mắt này, mỗi khi đại hạn sắp giáng xuống đầu, tôi sẽ luôn nhìn thấy ánh mắt này của Cố Ly. Lần gần nhất nó phát ra ánh nhìn như chiếc đèn pha như vậy, là hai năm trước, di lớn của nó chết - lúc đang mặc bộ đồ Chanel mà hiện tại không thể mua được nữa. Theo di nguyện trước lúc chết của di nó, khi bị đẩy vào lò hỏa thiêu, bà phải được mặc bộ đồ Chanel này. Với Cố Ly, đó đương nhiên là chuyện không thể chấp nhận. “Xuất phát từ sứ mệnh bảo vệ và cứu rỗi báu vật nghệ thuật, tớ, một phụ nữ của thời đại mới, làm sao có thể để thảm kịch nhân gian này xảy ra chứ!” Khi ấy tôi cũng thấy từ đầu đến chân Cố Ly toát lên vẻ hiềm ác và phần nộ cực độ, nét mặt nó như vừa chất chứa huyết hận thâm thù nhưng vẫn nghĩa lớn hừng hực, tôi nghĩ nó cần phải đi tranT cử tổng thống Mỹ. Vậy là tối đó, tôi bị nó bức ép, hay nói cách khác bị thái độ con chiên ngoan đạo đối với “báu vật nghệ thuật” của nó làm cho cảm động - tất nhiên, còn có chuyện không kể ra cũng được, là nó đã đồng ý tặng tôi chiếc ví của Dior, có điều đây là chuyện nhỏ, chẳng mấy quan trọng.

Thế là, bọn tôi tay chân nhanh nhẹn, thoát ẩu thoát hiện thâm nhập vào nơi quản linh cữu của di nó. Bọn tôi đi lại nhẹ nhàng bí ẩn đến mức quỷ không biết thần chẳng hay. Chúng tôi hành động lanh lẹ, phóng bước như bay. Chúng tôi thuần thục điều luyện, khí thế như dờn non lấp biển. Chúng tôi mắt đảo tứ bề, tai ngTe tám hướng. Chúng tôi lặng lẽ vô hình giống như ma quỷ. Và chúng tôi sau khi thâm nhập vào đó được một phút rưỡi lập tức bị bắt.

Những chuyện trước đây lặng lẽ trôi qua trước mắt, nó giống như các tấm biển quảng cáo cảm dày đặc trong đầu tôi. Tôi nhào về phía ghế lái, vươn tay dùng lực níu lấy bờ vai thanh mảnh của nó, “Cố Ly, rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Tôi dùng lực khá mạnh, tới mức có thể nhìn thấy rõ mấy đầu ngón tay tôi trắng bệch ra.

Dù đau đến mức cau mày nhíu mắt, đôi mi giả rung lên bần bật, nhưng Cố Ly vẫn cực kỳ bình tĩnh mà uy hiếp tôi, “Nếu cậu còn dùng sức thêm chút nữa, tớ có thể lái xe lên đường dành cho người đi bộ, chúng ta cực xem ai chết trước, tớ đang thất đây an toàn đấy nhé.”

Tôi hiểu Cố Ly nói được là làm được, trước nay nó luôn là một con sói mà. Hồi đó, nó uy hiếp Cố Nguyên nói là sẽ đẩy anh ta xuống hồ nhân tạo của trường, Cố Nguyên chẳng thềm để ý còn phá lên cười ha hả, kết quả đương nhiên là Cố Ly dùng đôi mắt trang điểm vô cùng xinh đẹp, cùng đôi tay với mười chiếc móng được nạm đầy pha lê trong suốt lóng lánh, đích thân dạy Cố Nguyên bài học xương máu. Nhưng tôi vẫn chưa chịu buông, bởi tôi thấy, chết trên lối dành cho người đi bộ, nói không chừng còn thoải mái hơn, nếu tiếp tục theo Cố Ly trong tình trạng này, mới có khả năng chôn xuống rồi còn bị đào lên để phơi nắng triển lãm ở Ngoại Than. Cho nên, tôi càng siết mạnh tay hơn, “Đừng nhiều lời, cậu nói cho tớ biết, hôm nay cậu lại muốn đột nhập linh đường của ai? Bà ta lại tùy táng theo mình cTiếc tú Birkin da cá sấu hay là chuỗi châu báu có hiệu Cartier?”

Trước nay Cố Ly chưa từng nói sai điều gì, lập tức đánh vô lăng, bánh xe vang “két” một tiếng, cả xe đã lao thẳng lên vỉa hè, tôi giật mình buông tay, vội ngồi xuống ghế sau rồi bối rối với lấy dây an toàn cài lên.

Mười phút sau, xe đã lẳng lặng dừng ở gara dưới tầng hầm của công ty chúng tôi trên đường Hoài Hải. Đúng lúc ấy, từ chi tôi lạnh toát, đầu vang tiếng bom nguyên tử nổ “bùm”. Nhất là khi tôi nhìn thấy phía cuối gara, dưới ánh đèn mờ mờ u ám, Cố Nguyên cũng diện bộ trang phục đi đêm với áo bông kiểu tây hiệu Armani trông cũng nhuốm vẻ hiềm ác đang đứng đó, khuôn mặt sâu thẳm của anh ta hiện lên sắc sảo tinh tế dưới ánh đèn, trên trán như đang khắc hai chữ cực lớn: “Đồng phạm.” Tôi quay đầu nhìn Cố Ly đã xuống xe, tất nhiên chữ viết trên trán nó là: “Chủ mưu.” Tôi nhìn mình trong chiếc gương nhỏ phía đầu xe,

trên trán tôi đang viết rõ ba chữ: “Đội cảm tử” - mà cũng có thể là, “Lính cảm tử”.

Cố Nguyên nhìn Cố Ly đang bước về phía mình, đôi ủng lông ngựa gót cao nhọn của Chanel dưới chân nó, ánh lên sắc đen bóng loáng dưới ánh đèn lơ mơ mờ ảo. Cố Nguyên nở nụ cười hài lòng, rồi nói với ngữ khí đầy tán dương: “Chào các cô gái phá gia.”

Tôi nhìn hai kẻ áo đen trước mặt, trong lòng thầm nghĩ họ đúng là cặp trời sinh đất tạo.

Nhưng ngay sau đó, tôi đã bị bầu không khí kỳ quái do Tai kẻ khoác choàng đen Cố Ly và Cố Nguyên tạo nên tiêm nhiễm, động tác của tôi cũng trở nên mờ ám. Tôi rón rén bước đến bên hai người họ, rồi thủ thỉ hỏi: “Rốt cuộc chúng ta đến đây làm gì vậy?”

Cố Ly quay đầu lại, xuyên ánh nhìn qua cặp mi dày khít chuốt dài như lông vũ, liếc tôi bằng cặp mắt trắng dã, “Cậu không cần phải làm bộ như ăn trộm vậy, vừa rón rén tiến đến, lại nói năng thì thà thì thào, tối đen như mực thế này, trong cả gian gara này, những người sẽ bị cậu làm tỉnh giấc e cũng chỉ có mấy con gián dưới cống ngầm thôi, and trust me, they don’t care.”

“Chúng ta đến đây chẳng phải là ăn trộm sao?” Tôi nhìn Cố Ly rồi hỏi.

“Tất nhiên là không phải, cậu đang đùa hử, Cố Ly tớ đã bao giờ làm chuyện hèn hạ như vậy chưa?” Nó ném thẳng sang phía tôi nét mặt mỉa mai chua ngoa và cay nghiệt.

“Thế thì tốt, làm tớ sợ chết khiếp.” Tôi thở phào một hơi, “Thế bọn mình đến đây làm gì?”

Cố Ly: “Chỉ là trộm chút đồ thôi.”

Tôi: “...”

Chúng tôi đi một mạch từ gara lên đại sảnh, được coi là tòa kiến trúc biểu tượng của trung tâm CBD trên đường Hoài Hải, tòa cao ốc là trụ sở của “M.E” này, tất nhiên đã áp dụng các thiết bị chống trộm, chống cháy, tôi không biết hai kẻ họ Cố làm cách nào kiếm được thẻ thông hành qua các cửa cấm kia, mỗi khi chúng tôi đến một đường hoặc lối thoát hiểm, Cố Ly hoặc Cố Nguyên sẽ từ trong chiếc túi xách tình nhân màu đen của họ, móc ra các loại thẻ qua cửa, đặt trên thiết bị cảm ứng, “tít tít” hai tiếng, cửa lập tức mở ra, trông chẳng khác nào cảnh thường ngày họ rút các loại thẻ ngân hàng rồi quét ngang quét dọc thanh toán trong các cửa hiệu ở tòa nhà Hằng Long. Từ nhỏ đến lớn tôi luôn cảm thấy cơ thể Cố Ly toát ra một luồng yêu khí, nó luôn làm được những chuyện mà người ta không ngờ tới, nói cách khác, nó không phải người thường. Trên cả quãng đường, lúc nào cũng cảm giác như có muôn vàn bóng ma xung quanh, nỗi lo luôn thường trực sẽ có một bảo vệ xông đến cTổ tôi, rút súng ra nhét vào miệng tôi rồi bóp cò. “Cậu tỉnh táo chút đi, căn cứ vào luật hiện hành của Trung Quốc, nếu ngay một bảo vệ quèn của tòa nhà văn phòng cũng được phép mang súng, thì Cố Ly tớ có thể chất theo mấy quả tên lửa đất đối không trong cốp xe Benz của tớ rồi.” Đối diện với sự nghi hoặc của tôi, Cố Ly giải thích cặn kẽ không chút sơ hở để tôi phàn nàn.

“Thế nhờ hẩn cầm dùi cui đánh tớ, hoặc móc một con dao từ trong túi ra thì sao?” Tôi không cam lòng.

“Sợ gì, trong túi tớ cũng có,” Cố Ly vỗ vỗ lên chiếc túi xách tay bằng da bò hiệu Dior màu đen của mình, “thời buổi này có ai không đem theo dao chứ.” Nói xong nó liếc nhìn tôi một cái đầy khinh miệt, rồi quay đầu không nói gì nữa như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, tiếp tục sải bước như bay trên đôi giày cao gót nhọn hoắt trong hành lang tối đen như mực.

Tôi đuổi theo, hỏi nó: “Người ta trộm đồ đều lựa lúc trời tối gió to, nửa đêm mờ sáng, không biết sách lược này của cậu từ môn phái nào vậy, trộm gà bắt chó giữa thanh thiên bạch nhật, đợi đến khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên người cậu, thì cậu chẳng khác nào lũ chó hung hãn [1] rít lên một tiếng thảm thiết rồi tan thành tro bụi.” Tôi ngấm ngấm đắc ý với ví dụ kinh điển mà tôi vừa chợt nghĩ đến, không hổ là gái học khoa văn học nhiều năm như vậy đây bụng thi ca từ phú, chỉ vài lời khơi khơi đã có thể chế nhạo Cố Ly như con quỳ hút máu.

[[1]] Thành ngữ gốc là “Thử nha liệt chủ”: có nghĩa đen là mở miệng ra, để lộ răng lợi. Dùng để hình dung đáng vẻ hung hãn dã man hoặc đau đớn khó chịu. Thành ngữ này lấy từ hồi 5 sách ‘Tây du ký’ của tác

giả Ngô Thừa Ân đời Minh. Trong bài phú ‘Cổ hương tạp ức’, sách ‘Thu sắc phú’ của Tuấn Thanh có viết: “Trong những ngày đẫm máu ấy, chó trên hai bờ sông Duy Hà, kéo ra ăn xác người chết, ăn đến mức đỏ cả mắt, gặp người sống thì nhe nanh gầm gừ”.

Cố Ly chẳng quay đầu lại, khẽ nói; “Thôi đi, tớ đâu phải gà.”

Tôi: “...”

Sự im lặng của tôi đổi bằng nụ cười nhạt đặc ý của nó: “Nửa đêm mờ sáng? Cậu đùa gì thế, đó cTầng phải là thời gian đi làm của Cung Minh sao? Trộm sao được? Chạy đến phòng làm việc của anh ta, sau khi chào hỏi sẽ nói “Thật ngại quá, tôi đến trộm một món đồ, hiện giờ anh có rảnh không?”

Tôi: “Cậu thật nTanh trí.”

Cố Ly: “Còn phải nói.”

Tôi: “Cậu không phải gà, cậu là yêu tinh gà.”

Cố Ly: “...”

30. Chương 10 Phần 2

Ngay sau khi chúng tôi vào công ty một cách thuận lợi, trái tim mà suốt dọc đường tôi treo lơ lửng trên cổ họng, đến lúc này mới xem như đã rơi trở lại vào lồng ngực. Bao trùm công ty là màn đêm tối như mực, không gian lặng ngắt như tờ. Tôi khéo léo ẩn mình trong màu đen bảo vệ an toàn này, dựa sát vào tường để lấy lại nhịp tim vừa mới nhảy đến 180 nhịp và chứng cao huyết áp. Nhưng Cố Ly, cái loại dê hèn này, chẳng đợi tôi kịp thở, đã lách ca lách cách bật toàn bộ hệ thống đèn của công ty. Trái tim nhỏ như tim chuột nhắt của tôi, trong nháy mắt đã bị phơi trần dưới ánh sáng như ban ngày. Nhất là phía cuối hành lang còn treo một bức chân dung cực lớn của Cung Minh, do nhiếp ảnh gia người Mỹ nổi tiếng với bộ râu quái nón vĩnh viễn không đổi và luôn vấn chiếc khăn tơ tằm hiệu Hermes trên cổ áo chụp khi Cung Minh lên giữ chức tổng biên tập tạp chí “M.E” mấy năm trước.

Tôi rít khan khản cổ thẳng vào mặt Cố Ly, chẳng khác nào một người đang hát ca kịch với cổ họng kêu gào khản đặc, “Cậu điên rồi hả? Làm gì có tên trộm nào đường đường chính chính như các cậu thể này hả, có phải là cậu thấy đôi giày cao gót như dụng cụ đánh động cảnh sát trên chân và đôi mi giả mỗi khi chớp mắt là có thể quạt ra gió kia của cậu còn chưa đủ để gây chú ý với người ta à? Sao cậu không đi kiếm một chai Champagne đến đây bật nút đánh “póc” một tiếng, rồi tiện tay ấn 110 gọi cảnh sát đến cùng uống luôn. Đáng kiếp cậu trước đây mỗi lần đều bị tóm!”

“Cái này cậu không hiểu rồi,” Cố Ly ngoảnh đầu lại, dưới ánh đèn gương mặt nó cực kỳ hoàn mỹ tinh tế, sắc nét từng li, “Trước đây tớ còn trẻ, không hiểu sự đời, chưa tích đủ kinh nghiệm trộm đồ, (Tôi: ...) còn tớ của bây giờ đâu thể nói như ngày xưa được.”

“Cậu đừng quên cổ nhân từng hát một khúc rằng: Ta và nàng hôm nay, sao có thể lặp lại chuyện ngày xưa”’ Tôi nhại lại.

“Mao Ninh mà nghe thấy cô gọi anh ta là cổ nhân, chắc chắn sẽ gửi tin nhắn cảm ơn cô đấy.” Cố Nguyên đứng một bên quan sát tình hình xung quanh, quay đầu lại nói chen vào.

“Lâm Tiêu, cậu được coi là phụ nữ của thời đại mới, ăn cắp cũng phải có kỹ thuật chút chứ? Bật tắt cả đèn lên, thế nếu lúc này có người bước vào, ba chúng ta đều là nhân viên công ty, có thể nói thật là vàng không sợ lửa rằng chúng ta đang mở cuộc họp khẩn hoặc nói phải về công ty lấy công văn. Nếu không, ba người giữa đêm khuya thanh vắng, mới năm giờ sáng chạy đến công ty làm gì? Ngoài ăn cắp ra còn có thể làm gì nữa?” Cố Ly nhìn tôi, rồi dùng nét mặt như một quý bà hiền hậu, giải thích tường tận tỉ mỉ về cái gọi là hàm lượng kỹ thuật của nó.

“Nếu tắt đèn, có thể nói hai chúng tôi tối qua tăng ca đến tận khuya, bây giờ đang vựng trộm.” Cổ Nguyên lặng lẽ cầm một chiếc ly, bước đến khu uống trà rót cà phê.

“Thế còn được. Nhưng,” Cổ Ly bật ra một ngón tay nạm đá, chỉ vào tôi nói, “hai đứa mình đang yêu đương vựng trộm, còn cô gái này ở đây làm gì?”

Tôi: “...”

Cổ Ly soi gương trang điểm thêm, sau đó đợi Cổ Nguyên uống hết ly cà phê, nó tìm một vị trí rồi ngồi xuống, lật xấp ảnh chụp xe BYD phiên bản Fortune trên “Tạp chí ảnh cuối tuần” đã hoàn thành tuần rồi. Dáng vẻ điềm đạm thản nhiên của hai người họ hoàn toàn không giống ăn trộm, ngược lại trông như đôi tình nhân trẻ trong kỳ nghỉ đang nằm phơi nắng trên bãi biển Caribe - đúng thế, ngay cả kính râm Cổ Ly cũng đã đeo lên, tôi nghĩ mấy phút nữa nó sẽ lôi bình gel chống nắng ra khỏi túi rồi bôi lên da.

Ngay sau khi Cổ Nguyên uống cà phê xong, anh ta đứng dậy, nói với giọng trầm đục: “Bắt đầu thôi.”

Tôi vịn vào chiếc máy lọc nước, chân tay lạnh toát, cân nhắc xem có nên vác thùng nước lên rồi nện ỳnh ngất đi hay không.

Trong khi tôi - một trợ lý quèn đang mặc thứ áo khoác rẻ tiền được bán trên phố Trường Lạc cùng hai vị giám đốc đang mặc đồ cotton màu đen tuyền hiệu Armani đứng trước cửa phòng làm việc của vị sếp cao cấp nhất của chúng tôi là Cung Minh, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao họ phải đưa tôi theo, nét mặt Cổ Ly nhìn tôi như con chuột hoang tiêu chuẩn, rồi chìa một ngón tay nạm đá khác ra đây bí ẩn, chỉ vào túi xách của tôi và nói: “Đưa thẻ ra vào cửa phòng làm việc của Cung Minh đây.”

Mặt tôi xám ngoét, cầm cập đưa tay vào túi móc thẻ của tôi ra. Tuy tôi là nhân viên có cấp bậc gần như thấp nhất trong công ty (nếu tính cả các cô lao công đang mặc những bộ đồ mà nhãn hiệu nhàu nát hết còn sót lại từ các cuộc chụp ảnh của công ty cũng như các bác trai lớn tuổi đóng gói văn thư với những chiếc túi công văn kiểu cũ hiệu Prada từ ba năm trước dùng trong phòng thu phát, tôi có thể miễn cưỡng đứng ở lầu hai của kim tự tháp), nhưng tôi cũng là người ở rất gần trung tâm quyền lực, thời gian làm việc, tôi chỉ cách BOSS cao nhất Cung Minh một bước chân, chỉ cần tôi muốn, tôi có thể tiếp cận anh ta gần đến mức đủ để đếm xem anh ta có bao nhiêu chiếc lông mi, thời gian tan sở, tôi và hai giám đốc họ Cổ của bộ phận tài vụ và bộ phận quảng cáo - hai bộ phận quan trọng nhất trong công ty, có thể cùng nhau ăn uống thoải mái. Đồng thời, Neil sắp vào bộ phận pháp chế, vậy là tôi lại có thêm một người bạn chí cốt chốn khuê phòng đang nắm giữ quyền lực quan trọng (...).

Chẳng hạn lúc này, Cổ Nguyên và Cổ Ly thường ngày hô mưa gọi gió nhưng đang phải đứng trước cánh cửa lớn mà không biết làm thế nào, chỉ có tôi đang nắm giữ thần chú “Vùng ơi mở ra” kia.

Tôi lôi chiếc thẻ từ cứng màu trắng ấy ra rồi ném cho Cổ Ly, giống như Bao Thanh Thiên quăng chiếc thẻ bài khi xử trảm - tất nhiên, thứ bị chém chính là cái đầu của tôi.

Sau khi tôi giúp hai người họ mở cánh cửa kính trông có vẻ hoàn toàn không có khả năng phòng ngự này, chỉ đứng trước cửa mà lòng nhất quyết không muốn bước vào. Tôi nghĩ, dù tôi không chống lại được sự uy hiếp của Cổ Ly, nhưng chí ít, tôi có thể chọn không tham gia vào chuyến du hành một ngày xuống địa ngục của họ. Tôi ngược ánh mắt nặng trĩu nhìn hai người họ ngồi xuống trước máy tính của Cung Minh, ánh sáng trắng hắt ra từ màn hình máy tính chiếu lên hai khuôn mặt uyên ương phối hợp ăn ý, trông họ chẳng khác nào gián điệp trong phim 007 - chỉ là trên tai họ không có hệ thống liên lạc mini, sau não không cấy chip điện tử mà thôi. Tiếng lách cách phát ra từ ngón tay nạm đá nhấp chuột và gõ lên bàn phím của Cổ Ly giống như tiếng đồng hồ đếm ngược của quả bom hẹn giờ, nó khiến người ta bối rối bần loạn.

Tôi đứng giữa cửa ra vào, phòng làm việc rộng thênh thang dưới ánh đèn huỳnh quang trắng bàng bạc dường như trở nên thê lương lạ thường. Dù đã nhiều đêm, tôi cũng từng một mình ở lại tầng ca, nhưng khi ấy, tôi hoàn toàn không cảm thấy có một nơi khiến người ta thương cảm đến thế. Bởi mỗi tối như vậy, tôi biết phía sau cánh cửa kính sau lưng tôi kia, có một người mà trong lòng tôi người ấy đại diện cho thiên thần kiên định vững vàng quyền năng vô tận, Cung Minh. Tuy anh ta không hề nói chuyện với tôi, cũng không nán lại dù chỉ một giây, nhưng tôi biết mình không cô đơn, tôi chỉ cách anh ta khoảng cách của một tiếng gọi khẽ. Tất nhiên, anh ta cũng đại diện cho vô số những chiếc túi xách nổi danh và người mẫu trên

tạp chí cực kỳ xinh đẹp. Nhưng trong những tối tăng ca ấy, anh ta đã cởi bỏ bộ tây phục màu đen được cắt may vừa khít, đi chân trần, mặc áo len ấm áp thoải mái hoặc tha đôi dép lê mềm mại đi lại trên tấm thảm lót nền bằng lông, cầm theo một tách cà phê, gương mặt xuất thần của anh ta hòa trong làn khói cà phê bốc lên tạo nên dáng vẻ của một chàng trai điềm đạm khiến người ta đắm say, đáy mắt sâu thẳm đó, đang tỏa chiếu thứ hào quang khiến người ta tin tưởng và trông đợi. Giọng điệu nghe điện thoại trong đêm tối khi mọi vật đều tĩnh lặng nghe vô cùng trầm lắng mà cuốn hút chẳng khác nào tiếng đàn violon cello. Khi anh ta chau mày phiền não, nghĩ đến biện pháp giải quyết việc gì đó, sẽ mỉm cười dịu dàng, hàm răng trắng muốt đều đặn tỏa sáng như vỏ ốc.

Đột nhiên một cảm giác tội lỗi khó tả trào dâng nơi cổ họng tôi. Cảm giác đó giống như trong đêm khuya tăng ca, Cung Minh dùng nụ cười vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn dịu dàng quyến rũ, bảo tôi rót giúp cà phê, khi nhận tách cà phê, anh ta lại dùng ánh mắt tin tưởng mỉm cười, rồi nói với tôi bằng chất giọng nồng ấm “cảm ơn” - còn tôi thì đã hạ độ vào tách cà phê đó.

Tiếng đóng cửa lập tức cắt đứt mạch suy nghĩ trong đầu tôi, Cố Ly vỗ vỗ lên vai tôi, tôi quay đầu lại nhìn, vừa đúng lúc nó thấy dòng lệ tuôn trào nơi khóe mắt tôi.

Với trí thông minh vượt trội của Cố Ly và mối giao tình mười mấy năm giữa chúng tôi, nó sao có thể không biết tôi đang nghĩ gì. Vậy nên, sau khi nó trao ánh mắt cho Cố Nguyên khiến tôi mãi không thể nào quên, hai người họ kéo tôi theo, không nói một lời lặng lẽ rời đi.

... Bất luận sau bao nhiêu năm nữa, mỗi khi nhớ đến ánh mắt khi ấy của hai người họ, tôi cảm giác như mọi chuyện vừa mới xảy ra. Ánh mắt ấy... nếu như phải hình dung, thì nó giống ánh mắt sau khi trải qua tai họa đẫm máu tàn khốc nhất, loài người sau khi chịu đựng thảm cảnh, những người còn sống nhìn những thi thể xếp lượm trên đất, trong ánh mắt ấy tràn đầy sự tươi mới, cũng tràn ngập sự đau khổ, may mắn, thương xót, sợ hãi, hoang mang, tuyệt vọng...

Trên đường rời đi, ba chúng tôi đều thinh lặng, chẳng ai nói lời nào. Tất nhiên, nguyên nhân tôi không muốn nói chắc chắn khác với hai người họ.

Tôi mệt mỏi tựa đầu lên cửa sổ xe, qua lớp cửa kính, nhìn Thượng Hải đang dần thức giấc dưới ánh mặt trời, con quái vật khổng lồ mấy phút trước còn ngủ vùi trong bóng tối, thoáng chốc đã từ từ vươn vai choàng tỉnh, rồi dựng thẳng những chiếc gai sắc nhọn trên lưng và nanh vuốt có độc lóng lánh ánh vàng của nó ra, chỉ trong một tích tắc ngắn ngủi, nó sẽ từng phút từng giây dần trở nên quyến rũ mê đắm lòng người, rạng rỡ muôn màu. Chẳng hiểu tại sao, trước khi tốt nghiệp đại học, mỗi lần nghĩ đến Thượng Hải, trong đầu tôi luôn đầy ắp các hình dung từ ngữ mang giọng điệu văn chương của đám tiểu tư sản, lúc nào tôi cũng tự hào và luôn khoe với mọi người về sự tinh tế và sẫm uất, văn chương và sang trọng của Thượng Hải. Còn lúc này, mỗi giây phút nghĩ về Thượng Hải, trong đầu đều là hình ảnh của con quái thú khổng lồ toàn thân đồ đầy xi măng sắt thép và mảnh vỡ thủy tinh đang há miệng cực đại cố nuốt mọi thứ. Hàm dưới của nó đang rùng rùng chảy ra thứ dịch nhầy hôi tanh, ngầu ngẩn không ngừng nghỉ, bởi có vô số người ùn ùn kéo đến, xô trước đẩy sau dâng hiến linh hồn và thể xác đang mê đắm lạc lối của mình trong thời đại ánh vàng dần tan biến sắc đen sấp bủa vây - đây chính là thức ăn của con quái thú này.

Khi đi ngang qua Bảo tàng Mỹ thuật Thượng Hải trên quảng trường Nhân Dân, tôi bảo Cố Ly dừng xe, tôi nói mình phải đến “Đông Phương ký bạch” - Quán ăn nhanh kiểu Trung Quốc bên cạnh KFC, ăn sáng. Thực ra tôi hoàn toàn không đói, nhất là sau khi vào làm việc ở “M.E”, ngày nào tôi cũng được sống dưới sự chỉ bảo “We eat nothing but pills” của Kitty, tôi làm sao còn ăn bữa sáng được. Chỉ là tôi muốn tránh mặt Cố Ly, để bình tâm lại một chút. Nhưng người bạn tốt nhất suốt nhiều năm nay của tôi, sao có thể thuận theo ý tôi? Nó giao xe cho Cố Nguyên, rồi xuống cùng tôi. Tôi biết nhất định nó có nhiều chuyện muốn nói với tôi, nhưng có thể nó hoàn toàn không biết, tôi chẳng muốn nghe chút nào.

Tôi và nó đứng trước cửa Bảo tàng Mỹ thuật, đợi đèn đỏ, chúng tôi chẳng ai nói với ai câu nào, mãi đến khi nghe thấy tiếng gọi dịu dàng như mặt nước mà cảm động lòng người. Chúng tôi quay đầu lại, trước cửa Bảo tàng Mỹ thuật, mái tóc mềm mại đen lác của Nam Tương đang bông bênh tung bay trong gió nhẹ và ánh nắng tinh mơ mùa hạ, hình ảnh ấy với đàn ông mà nói quả thật giống như chiếc phướn gọi hồn. Nó

mặc bộ sơ mi trắng kiểu nam đơn giản, bên trên thiết kế nhiều miếng rách vá không theo quy luật, làn da mềm mại, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn tươi mới như đóa hoa vừa nở trong sáng tinh sương nơi hang núi, con ngươi và đôi mi đen ánh toát lên cảm giác như bức tranh thủy mặc lát phát sương giăng, quan trọng hơn là nó mặc một chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn, từng cơn gió nhẹ thỉnh thoảng thổi qua cặp đùi thon thả trắng nõn của nó, làm mép váy tung bay lúc phất cao lúc hạ thấp, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng gây nên vụ đụng xe liên hoàn ở trung tâm thành phố.

Cố Ly nhìn cách ăn mặc “nói không hết ý chết không yên” này của Nam Tương, ngay tức khắc với khả năng bẩm sinh kiệt xuất giết người không dao nó ra đòn tấn công trực diện về phía Nam Tương: “Còn sớm vậy, đã đi làm rồi à?”

Tôi, Nam Tương: “...”

Ba chúng tôi cầm ly cà phê mua từ cửa hàng Starbucks mới mở cửa (vì việc này, Cố Ly còn phải đợi năm phút trước cửa Starbucks cho đến khi họ mở cửa, trong thời gian chờ đợi, tất nhiên chúng tôi đã đề nghị qua cửa hàng KFC đối diện cũng có cà phê để mua, nhưng Cố Ly sao cho phép bản thân mình uống thứ rẻ tiền mà nó định nghĩa là “thuốc độc mãn tính đóng trong ly nhựa” ấy được), ngồi trên thảm xanh của quảng trường Nhân Dân.

Gió khẽ thổi lướt qua mặt, đem theo luồng nhiệt đang dần tăng trong sáng sớm tinh mơ của ngày hè, hơi nóng chưa đến mức nung người, nhiệt độ vừa phải đủ để khiến mặt chúng tôi đỏ bừng bừng, giống như thiếu nữ mười tám đôi mươi. Trong cơn hoảng hốt, thậm chí tôi đã cảm thấy mình trở về thời đại học, bốn chúng tôi ngồi trên thảm cỏ xanh cực lớn trung tâm trường, ngắm nhìn các chàng nam sinh mặc quần bò sang trọng đang huyết sáo xung quanh, nhìn mấy người bạn trai của bọn tôi từ xa đi tới, trên tay cầm theo sandwich và trà sữa mà họ mới mua, bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu như đang tuôn trào sự sung mãn của tuổi trẻ và sự xa xỉ của thanh xuân như chẳng bao giờ tan biến. Khi ấy, chúng tôi chẳng cần phải hoang mang lúng túng vì di động vang tiếng chuông, khi ấy Cố Ly còn chưa trang bị ỉnh lý trí hoàn mỹ đến mức giống khối kính xây dựng lạnh lùng như bây giờ. Vẻ đẹp thuần khiết mà rạng rỡ của Nam Tương, cũng sẽ không như bây giờ, mà là một dạng mỹ cảm được sinh ra từ sự thần bí, giống như hộp nhạc Pandora. Còn Đường Uyển Như vẫn như áng mây đẹp màu hồng phấn của ngày xưa, vây quanh chúng tôi, vẻ đẹp của nó đơn thuần đến gần như ngu muội, cái cảm giác đơn thuần này giống như bẩm sinh nó đã mất đi ý thức tự bảo vệ chính mình, khiến nó trở nên nhu mì mà đáng yêu trong lòng tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, khóe mắt lại trào ra dòng lệ. Bên tai lại văng vẳng tiếng răng rắc của con quái thú đang nhai thức ăn kia.

Một nam một nữ đang xách hai túi đậu phộng Vĩnh Hòa tiến về phía chúng tôi, cô gái ấy nũng nịu với anh chàng, “Ồ kia, chồng ơi, chồng xem, ba cô gái kia chiếm mất chỗ quen thuộc của chúng ta rồi.”

Vừa nghe hết, tôi đã biết nó xong rồi.

Anh chàng kia không biết sống chết là gì bước thẳng đến chỗ chúng tôi, càng liều mạng hơn khi nhìn ba chúng tôi một lượt, rồi chọn đúng Cố Ly (...), đưa tay ra, chỉ chỉ vào Cố Ly, giống như mình là anh chàng số đỏ đã trúng ba trăm sáu mươi triệu tệ vé số độc đắc vậy, trề môi rồi nói: “Ba người các cô, dịch sang bên kia chút, đây là chỗ hằng ngày tôi và bạn gái tôi ăn sáng, các cô mới tới? Có hiểu luật không hả?”

Ngay cả đúng Cố Ly cũng chẳng thêm đứng lên, người như vậy, đối với nó mà nói, ngồi đã là khách sáo lắm rồi, nó quay đầu lại, đưa ánh mắt như đang xem chiếc áo cổ chui chất đầy trong sọt bán giảm giá của Giordano, liếc nhìn đôi trai gái trước mắt, “Có hai cách mà có thể lựa chọn, hoặc là móc giấy chứng nhận quyền sở hữu đất từ chiếc túi áo vải bạt rẻ mạt kia của mày đối với mảnh đất xanh mà tao đang ngồi đây đưa cho tao xem, hoặc là mày cuốn lấy mảnh đất dưới chân mày mà đem đi. Nếu không, mày hãy xách túi đậu phộng Vĩnh Hòa của mày, rồi dẫn theo cô bạn gái Vĩnh Hòa của mày, cút xa chỗ này cho tao.”

Mỗi cuộc chiến đều như vậy, kết cục nhất định phần thắng thuộc về Cố Ly, nó luôn là nữ thần chiến thắng tay giương cao ngọn đuốc mà cười ngạo nghệ giang hồ, nó đang mặc áo giáp hoàng kim mà Athena không bao giờ xuyên thủng, nó có thể khôi phục nộ khí trên mặt bất cứ hoàn cảnh nào, địa điểm nào, nó là một chiến sĩ phòng ngự cấp 70 đã trang bị đầy đủ thiết bị khoan xuyên giếng mặt trời.

Bóng hình xám xịt của đôi nam nữ ấy từ từ khuất xa khỏi ánh mắt tôi, càng lúc càng nhỏ, thu lại thành một hạt bụi có thể thấy khắp nơi trong Thượng Hải rộng lớn này - chỉ có điều, dù là hạt bụi nhỏ hơn nữa, nếu bay vào mắt rồi vẫn sẽ theo dòng nước mắt mà chảy ra.

Ngay sau khi chúng tôi uống xong cà phê, Cố Ly đã đi trước. Nó sắp đến giờ phải đi làm. Nó đã quen với đồng hồ sinh học kiểu Manhattan, New York vậy. Cái bộ dạng đi trên đôi giày cao gót bước về phía trước của nó giống như hình ảnh nó đại diện cho toàn bộ sinh viên tại Học viện Tài chính bước lên sân khấu phát biểu tại buổi lễ tốt nghiệp năm đó - tự tin, cuồng vọng, lý trí, lạnh lùng, hoang dại, quý phái.

Nhìn bóng Cố Ly đang dần rời xa, tôi đã trầm lặng hồi lâu, sau đó quay đầu lại, nhìn Nam Tương, nói: “Tớ muốn nói cho cậu biết một bí mật. Cậu có thể hứa không nói cho bất kỳ ai không?”

“Đương nhiên rồi, bao nhiêu năm như vậy, tớ luôn là đứa kín tiếng nhất.” Nam Tương nhìn tôi, tâm trạng bất ổn.

“Bao gồm cả Cố Ly.” Tôi nhìn nó, nghiêm túc bổ sung.

Sau khi tôi nói xong câu này, sắc mặt Nam Tương lặng lẽ ngưng lại, dường như nó ý thức được mức độ nghiêm trọng đã vượt xa dự tính của nó. Nó đưa tay ra nắm lấy tay tôi - bao năm nay, mỗi khi xảy ra chuyện gì, chúng tôi đều có hành động theo thói quen như thế. Nó nhìn tôi, rồi khẽ gật đầu, “Được, cậu nói đi.”

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi từ từ cúi trối cho con quái vật vẫn đang giãy đạp trong lòng ra, “Hôm nọ tớ tình cờ gặp Sùng Quang. Anh ấy chưa chết.”

Bình minh của Thượng Hải đã hoàn toàn tỉnh giấc. Ánh mặt trời bức bối và bóng râm, chiếu rọi lên khuôn mặt mềm mại như cánh hoa của Nam Tương khiến sắc mặt nó trở nên nhợt nhạt.

Còn trong tòa nhà văn phòng cao cấp trên đường Hoài Hải cách chúng tôi không xa, Cố Ly đang nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kính bước vào công ty, nó hoàn toàn không biết, bản thân vừa mở cánh cửa dẫn đến họa diệt vong.

31. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Ánh nắng nhạt dần, đám mây dày đặc đang phiêu dạt trên nền trời, từng đám từng đám màu trắng thuần khiết, những tia nắng bị khúc xạ thành vô số những mảnh vỡ lấp lánh ánh vàng, bầu trời được trang điểm vô cùng huyền ảo hoa lệ, giống như khung trời trong phim hoạt hình của Disney, biểu tượng cho tình yêu, biểu tượng cho vẻ đẹp, biểu tượng ộng ước, và cũng là biểu tượng cho sự hư ảo và không thực tế.

Tôi tạm biệt Nam Tương để trở về công ty. Khi sắp đến chân tòa nhà, di động của tôi đột nhiên đổ chuông, là tin nhắn của Kitty bảo tôi đem hai tách cà phê Hazelnut Latte của Starbucks lên lầu.

Tôi bưng hai tách cà phê Hazelnut Latte cực lớn bốc khói nghi ngút vào phòng làm việc của Cung Minh, trông anh ta hôm nay tràn đầy tinh thần và sức lực như đã ngủ đủ sáu tiếng. (Anh ta hầu như ngày nào cũng chỉ ngủ bốn tiếng, nếu ngủ đủ sáu tiếng, anh ta sẽ như một cục pin Duracell mới cứng, nếu ngủ tròn tám tiếng, chắc chắn anh ta phải chuẩn bị tham gia Olympic London 2012 – nếu khi ấy không phải là ngày tận thế của trái đất).

Nghe thấy tiếng tôi đẩy cửa vào, Cung Minh quay đầu lại. Dưới ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuyên qua khung cửa sổ, anh ta khẽ mỉm cười với tôi, đôi môi quyến rũ ấy vừa căng mọng vừa tươi đẹp giống như được rưới một lớp nước sốt dâu, hàm răng đều đặn mà trắng ngà, chẳng khác gì các người mẫu trong quảng cáo kem đánh răng trên truyền hình. Hôm nay anh ta không mặc vest mà mặc chiếc quần jean màu trắng xám, trên có mấy lỗ rách rõ ràng đã được mài giữa công phu, còn trên người mặc chiếc áo len sợi màu trắng

thuần, rất mỏng, rất thích hợp khi trong công ty tràn đầy hơi lạnh giữa hè thế này. Cơ thể anh ta được bao bọc trong lớp lông nhung thon dài mảnh mai, khiến anh ta trông như một chú thỏ lông dài của Angola đặt trong tủ kính ở cửa hàng bán thú cưng cao cấp, giá trị vô cùng. Trên ve áo lộ ra cái cổ áo T-shirt tròn nhỏ màu lam, kết hợp với dây nịt màu đá quý mới nhất của Gucci trên thắt lưng - cảm giác anh ta như vừa được lôi xuống từ trang năm của tạp chí Vogue.

Tôi biết lịch trình ngày hôm nay, anh ta chẳng có cuộc họp chính thức nào cho nên mới ăn mặc thoải mái như vậy, hơn nữa cũng chẳng giống thường ngày. Mái tóc vuốt dựng đứng, mỗi cọng mỗi nơi, trông giống như vừa từ trong phòng tắm bước ra rồi dùng máy sấy thổi khô đi, mái tóc bông bênh mềm mại càng tôn thêm khuôn mặt lạnh lùng mà quyến rũ kia, trông như trẻ ra mấy tuổi, giống như mấy chàng nam sinh đẹp trai nhất trong số các tân sinh viên đại học nếu lỡ chạm vào có thể bỏng tay. Hơn nữa, anh ta còn đang cười với tôi, biết phải làm sao đây?

Tôi nhìn Cung Minh trước mặt, lo lắng chông chênh, không chắc hành động của anh ta như vậy là sao? Tôi đem cà phê đặt lên bàn, Cung Minh mỉm cười nói với tôi, “Cô đem tách còn lại chuyển cho Cố Ly nhé.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn Cung Minh, cảm giác anh ta đã bị người ta bỏ thuốc.

Tôi bưng tách cà phê còn lại ra khỏi phòng, đi đến chỗ Cố Ly ở đầu kia hành lang, khi đi qua Kitty, tôi đã không tìm được tờ mờ mờ hồi Cung Minh rút cuộc bị gì, sao hôm nay trông như một con Hai Bao - chính là cái tuýp kem đánh răng màu xanh trên đường lớn ngõ hẻm bất kể gặp ai cũng giơ ngón tay cái lên toét miệng cười ngốc nghếch. Tôi còn chưa kịp mở miệng, Kitty đã giơ mấy ngón tay dính đầy đá quý ra vô cùng bí hiểm tóm lấy tôi, khẽ nói: “Tôi cảm thấy Cung Minh chắc bị bệnh rồi - bệnh tâm thần.”

Tôi bưng tách cà phê rồi đẩy cửa phòng làm việc của Cố Ly bước vào, điều ngạc nhiên là, không có nó trong phòng. Tôi nhìn về phía chiếc ghế ngồi trống trong phòng làm việc của nó, rồi hỏi Lam Quyết ở cửa: “Cố Ly đâu rồi?”

“Qua phòng làm việc của Cố Nguyên rồi. Cô tìm cô ấy có việc hả?” Lam Quyết đứng lên, lễ độ mà lịch sự ôn tồn mỉm cười nhìn tôi. Anh ta mặc chiếc sơ mi màu trắng phẳng phiu, để tiện làm việc, cổ tay áo được xắn lên một chút để lộ ra cẳng tay rắn chắc và chiếc đồng hồ Hermes màu đen cũng rất đẹp. Đôi mắt đen láy của anh ta dù đang ở trong phòng điều hòa, nhưng không hề khô khan, trái lại còn lóng lánh quyến rũ vô cùng. Tôi thầm thở dài một hơi, hiểu được cảm nhận của con hồ ly đực Neil khi trông thấy Lam Quyết, bọn con gái chúng tôi hiểu điều này nhất. (...)

“Không có gì,” tôi đặt tách cà phê lên bàn Lam Quyết, “Tổng biên tập Cung bảo tôi đưa tách cà phê này qua đây cho giám đốc Cố. Cô ấy trở về anh nói giúp là cà phê của Tổng biên tập Cung đưa sang là được rồi.”

“Được thôi.” Lam Quyết ra dấu tay với tôi biểu thị ý “OK”.

Tôi vừa định quay người rời đi, liếc sang nhìn, thấy một chiếc áo lót nam hiệu Chanel móc trên lưng ghế của Lam Quyết, tôi lập tức quay người đứng thẳng, rồi xộc đến hỏi Lam Quyết: “Tại sao áo lót của Neil lại ở đây?”

Lam Quyết vừa nghe thấy thế đã như đứa trẻ thật thà, lập tức lúng ta lúng túng, hệ thống phòng ngự hoàn toàn bị sụp đổ: “À... hôm qua bọn tôi xem phim xong, cũng gần nhà tôi, mà trời nóng quá, nên cậu ấy đã qua nhà tôi tắm, tôi lấy chiếc T-shirt của tôi cho cậu ta mặc, chiếc áo lót cậu ta cởi ra bỏ quên ở nhà tôi... tôi đem đến công ty, bảo Cố Ly đưa cho cậu ấy...”

Tôi nhìn Lam Quyết trước mặt, anh ta lúc này mặt mày ửng đỏ, ánh mắt bối rối, giống như con nai nhỏ đang hoảng sợ. Thực ra anh ta hoàn toàn có thể không nhận, bởi vì, tuy tôi khẳng định trăm phần trăm chiếc áo lót hiệu Chanel này là của Neil, vì loại trang phục nam này của Chanel chưa thể mua được trong nước, lần trước sau chuyến du lịch Paris về, Neil đã mặc chiếc áo lót cả thế giới chỉ có hai cái này khoe trước mặt tôi suốt mấy ngày, cậu ta thậm chí đã phải hy sinh rất lớn: mặc chiếc áo này suốt hai ngày liền.

Nhưng Lam Quyết hoàn toàn có thể nói đó là áo của Cung Minh - tôi hoàn toàn tin Cung Minh có bản lĩnh này. Nếu anh ta muốn, dù toàn thế giới chỉ có một chiếc, chắc chắn chiếc đó sẽ nằm trên người Cung Minh chứ không phải trên người Neil. Nhưng trước mặt tôi, Lam Quyết lại chọn cách đổ mặt xấu hổ, ấp a ấp úng, lạy ông tôi ở bụi này, chưa đánh đã khai.

“Tôi đi trước đây.” Tôi bắt chước các người mẫu yếu điệu đi trên sàn catwalk, làm động tác xoay người phóng khoáng, ngập tràn niềm vui, cuối cùng tôi cũng hiểu được thứ khoái cảm ấy của Cổ Ly khi phá hủy hệ thống phòng ngự của tôi, tôi cười the thé trong cổ họng mình, “Chuyện này lát nữa tôi tìm anh nói tiếp, vẫn chưa xong đâu.”

Tôi về bàn làm việc của mình, đúng lúc ấy, Kitty đang đi trên đôi giày cao gót bước đến trước mặt tôi, trên tay cầm một xấp hồ sơ, nhìn tôi rồi nói: “Vừa nãy Cung Minh đã giao cho chúng ta nhiệm vụ mới.”

Hệ thống phòng thủ tự động trên cơ thể tôi chớp mắt lại bật lên, tôi nói: “Chuyện phạm pháp à?” Tôi vẫn bị ám ảnh bởi chuyện của Cổ Ly lúc hừng đông.

“Tất nhiên không phạm pháp,” Kitty đáp lời bằng vẻ mặt khinh khỉnh, “chuyện phạm pháp mà đến lượt trợ lý quen như chúng ta làm sao, cô đang mơ à!”

Tôi nhìn Kitty, lặng thinh không nói, tôi đang nghĩ, rốt cuộc sức mạnh ghê gớm đến mức nào mới có thể bóp méo giá trị quan của một cô gái hồn nhiên thành ra như vậy?

Tôi vô cùng phần nộ: “Họ xem thường trợ lý chúng ta quá rồi đấy!”

Kitty nhìn tôi, trong đôi mắt được trang điểm tinh tế kia toát lên vẻ đẹp mơ màng như tranh thủy mặc, cô ấy nghiêm túc nói: “Đừng nói đến chuyện phạm pháp, chỉ ít có thể cho tôi sử dụng chút sắc đẹp, nếu có thể, tôi thật sự hy vọng có thể ngủ với Cung Minh một đêm!”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ôm ngực, nhưng một giây sau tôi lập tức bỏ tay xuống, tôi đã bị phản ứng theo bản năng làm khiếp sợ, tôi nhìn Kitty, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào chị chấp nhận hy sinh thân mình, ngủ với Cung Minh một đêm để đổi lấy chức vụ?”

Kitty lườm tôi một cái, giống như nhìn một kẻ tâm thần: “Cô điên à? Tất nhiên là tôi dùng chức vụ của mình để mong đổi một đêm được ngủ với Cung Minh!” Cô ấy nhắm mắt lại, giống như đang mơ mộng, nói: “Được ngủ với Cung Minh một đêm, có bảo tôi đi KFC mua đùi gà rán cũng được - tất nhiên, tôi nhất quyết không mặc đồng phục của họ, tôi dị ứng với chất liệu hợp chất hữu cơ...”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc, nhìn Kitty, rồi mắng vô cùng cay nghiệt rằng: “Đừng mơ nữa, đứng há miệng chờ sung, đâu có chuyện tốt như vậy chứ!”

Trong vòng mười phút tiếp theo hai nữ trợ lý mê trai chúng tôi đã dâng trào tư tưởng ngoại tình như sóng thần đổ bộ. Cũng trong khoảnh khắc ấy, Cung Minh bê tách cà phê anh ta mới mua, bước qua chỗ chúng tôi, hơn nữa còn gửi lại nụ cười như ánh nắng vàng rực rỡ trên cánh đồng lúa mạch tháng Tư. Chúng tôi cũng được dịp trao lại ánh nhìn mơ màng nóng bỏng như quả đào tiên mới nhú nơi đầu tường giữa tiết tháng Ba, ánh mắt hừng hực lửa yêu ấy trước khi chạm đến đôi mắt sâu thẳm như hẻm núi hun hút, đã tranh thủ ba giây quét qua lồng ngực căng đầy rắn chắc của anh ta.

Sau khi Cung Minh rời khỏi, tôi liếc nhìn Kitty khi đó mặt mày đỏ ửng, nói: “Có chút tiến triển thuận lợi nào không, vừa rồi nghe thấy chị nuốt nước bọt ực một tiếng, suýt chút nữa Cung Minh nghe thấy rồi.”

Kitty quay người rút một tờ khăn giấy, đưa cho tôi, rồi trông ra dáng bà chị trưởng thành thành khẩn tựa như chuẩn bị lời gan móc ruột mà khuyên nhủ: “Cô cũng khác gì, mau lau đi, nước miếng cũng sắp chảy đến rốn rồi kìa.”

Tôi: “...”

Sau khi hoóc-môn trong tôi và Kitty sút giảm, hai đứa tôi bước đến bên sofa đặt ở gian uống trà, ngồi xuống, vừa uống cà phê vừa tán gẫu. Tôi hỏi: “Rốt cuộc là nhiệm vụ gì, sao phải thần bí như vậy ạ?”

Kitty vừa ấn nút xả nước màu hồng trên máy lọc nước, vừa nói với tôi mà chẳng thèm quay đầu lại: “Giúp Cổ Ly lên kế hoạch party sinh nhật. Cung Minh nói đây là sinh nhật đầu tiên của cô ấy khi làm việc tại công ty, nên phải chúc mừng chu đáo một chút.”

Kitty rót nước xong quay đầu lại, nhìn thấy tôi té xỉu trên sofa. Cô ta tiến đến, chẳng thèm nhìn tôi, mà điềm nhiên thoải mái ngồi xuống sofa, vừa dùng chiếc thìa nhỏ tinh tế khuấy cà phê, vừa thờ ơ nói: “Cho cô thời gian ba giây, cô còn giả chết, tôi sẽ đổ tách cà phê này vào giữa rãnh ngực của cô đấy - tuy tìm rãnh ngực của cô cũng khá khó khăn, nhưng tin tôi đi, niềm vui lớn nhất của Kitty tôi chính là chinh phục khó khăn đấy...”

Còn chưa đợi cô ta nói xong, tôi lập tức bật dậy với đôi mắt sáng rõ, rồi vô cùng chuyên nghiệp và cực kỳ tỉnh táo nói: “Đưa tôi xem bản kế hoạch, chúng ta chắc chắn thời gian rồi hẵng bàn bạc.”

Kitty đối phó tôi, thật là có lớp có lang.

Always.

Lúc bận rộn thì thời gian sẽ trôi đi vùn vụt, chớp mắt một cái đã hết buổi sáng, cảm giác giống như tiền trong thẻ tín dụng, mới dạo một khu của trung tâm mua sắm, số tiền trong thẻ đã giảm đi quá nửa.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, sự nhàn nhã của Cung Minh hôm nay hình như khá bất bình thường. Đang trên đường đi tìm anh ta ký một văn bản, đã thấy anh ta đang ngồi xếp bằng trên chiếc thảm đặt phía trước cửa chớp ban công, đón ánh nắng vàng rực rỡ bên ngoài cửa sổ để lật xem tạp chí, trong khi chiếc loa được đặt làm bộ iPod đang không ngừng vang lên tiếng piano trong veo như dòng suối mát lành đang tuôn chảy, mùi cà phê tràn ngập khắp phòng làm việc. Còn nhớ khi tôi bưng cà phê đến, anh ta còn ngẩng đầu lên, mỉm cười rồi nói hai tiếng “cảm ơn” với tôi. Lúc ấy tôi đã hoảng hồn mà run lên cầm cập, vội vàng chạy ra khỏi phòng. Tất nhiên, trước khi chạy đi, tôi còn nhân cơ hội liếc mắt nhìn múi cơ ngực chắc nịch lấp ló qua cổ áo rộng của Cung Minh.

Giờ nghỉ trưa, tôi ra ngoài ăn cơm, trước đó tôi đã hỏi Kitty có muốn đi ăn cùng nhau, nhưng tôi cũng thấy được đáp án là “NO” từ sắc mặt rõ ràng đã bị sỉ nhục của cô ta. Khi đi đến hành lang đợi thang máy, tôi liền nhận được điện thoại của Nam Tương, nó nói vừa hay nó đang ở dưới tòa nhà công ty chúng tôi, và hỏi tôi có muốn đi ăn trưa với nó hay không. Tôi trả lời: thật trùng hợp. Nó nói: “Có cần gọi Cổ Ly, Cổ Nguyên không?” Tôi suy nghĩ một lát, rồi nói: “Không được, hai người họ đều không ở công ty, chẳng biết đã đi đâu rồi.”

“Được, hai chúng ta thôi vậy.” Giọng Nam Tương dịu dàng vang lên trong điện thoại.

Khi cánh cửa thang máy trượt mở, tôi đã trông thấy Nam Tương. Nó ngồi trên bộ sofa màu xanh ở sảnh lớn dưới tòa nhà, bên cạnh là một xấp tranh ảnh đóng bìa cứng được in trên giấy, giống như hồi đại học, hai mươi tư giờ trong ngày đều nhìn thấy nó bé theo cái cục gạch có thể dùng làm vũ khí ấy. Nói theo lời của Cổ Ly, đó chính là “Tớ luôn hoài nghi thứ cậu đang ôm là một bộ phận nào đó trong cơ thể cậu.”

Nam Tương gặp tôi, liền đứng lên.

Hai chúng tôi vừa bàn bạc xem ăn gì, vừa bước ra phía cửa kính đang xoay tròn ở cửa chính.

Lúc sắp đến cổng, bất chợt chúng tôi bị tiếng người ồn ào huyên náo gây chú ý, ngược mắt trông theo, bên đường có một chiếc Benz S600 màu đen bóng loáng tới mức có thể soi gương được, xem chừng xe ấy còn chưa mở cửa, thế mà đám phóng viên đang cầm đủ loại súng trường súng ngắn, và cả bảo vệ mặc đồng phục đứng đông nghịt xung quanh.

“Có chuyện gì thế nhỉ?” Nam Tương nhìn về phía huyên náo trông như hiện trường phạm tội, rồi quay sang hỏi tôi với vẻ khó hiểu.

“Có thể là một ngôi sao nào đó đến công ty chụp ảnh thôi.” Tôi chẳng lấy làm lạ lắm, lần trước khi Cung Lợi đến, cách công ty hai trăm mét đã có bảo vệ mở đường. Tôi vừa nói xong, cửa xe mở ra, một anh chàng ngoại quốc mắt xanh tóc vàng từ trong xe bước xuống. Viên mắt sâu mà hẹp dài của anh ta trông như một tia sét, quét qua não tôi, trong chớp mắt, mạch suy nghĩ của tôi như chiếc tivi lúc bốn giờ sáng chỉ còn lại một màn mưa đen trắng hỗn độn. Sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn, cặp mi vừa dày vừa đậm trông như cỏ rong mềm mại đổ rạp trong hồ nước. Con ngươi màu xanh lục đang bao phủ một quang sáng giống

như đến từ một tinh cầu xa xôi nào đó, ánh mắt anh ta quét qua mặt tôi, hoàn toàn tự nhiên, không chút khiên cưỡng.

Hơi thở của tôi vụt chốc trở nên khó khăn, tôi cố gắng trấn tĩnh để mình không gục ngã. Khi đi ngang qua chỗ chúng tôi, anh ta được vô số bảo vệ mặc đồng phục đen tiền hô hậu ủng tiến vào thang máy, tôi mới thở phào một cái, cảm giác như sóng to gió lớn không ngừng vùi dập tôi cuối cùng cũng yên bình trở lại sau khi đã ném tôi lên bãi cát. Tôi nằm ngay đơ trên đó, há hốc miệng giống như con cá chết.

Sảnh chính yên tĩnh trở lại, các phóng viên chen chúc nhao nhao ngoài cửa cũng tản dần, chỉ có vài nhân vật thuộc thành phần tri thức vào vào ra ra với ánh mắt hồ hững, giống như sự hỗn loạn vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy ra. Tôi quay đầu lại, nhìn Nam Tương, giọng tôi rít lên chói tai giống như sợi dây đàn đã kéo căng hết cỡ: “Anh chàng vừa nãy, tớ quen.”

Nam Tương quay đầu sang, giơ tay ra nắm chặt lấy ngón tay tôi đang run rẩy, trừng trừng nhìn tôi rồi gật đầu, nói: “Tớ cũng quen.” Tôi chắc chắn nó biết rõ.

Tôi vừa định mở miệng, nó lại tiếp: “Chỉ cần gần đây xem tivi, đọc tạp chí chắc chắn đều sẽ nhận ra anh ta nhỉ. Người mẫu nam được lên trang bìa tạp chí thời trang trong vòng hai tháng, vừa rồi hoàn thành tiết mục áp chót xuất sắc của Prada, trên tạp chí lá cải ngày nào cũng đưa tin tức bên lề về hoàn cảnh gia đình thần bí của anh ta. Có ai mà không nhận ra anh ta chứ, Shaun người mẫu mới nổi, hơn nữa còn có tên gọi tiếng Trung rất dễ nhớ, họ Lục tên chỉ một chữ Thiêu.”

“Cậu nói anh ta là ai?!”: Tôi nhìn Nam Tương, hỏi lại vẻ khó mà tin nổi.

“Cậu nói anh ta là ai?!” Nam Tương nhìn tôi ngồi đối diện bàn ăn, hỏi lại vẻ không tài nào tin được. Nó múa may dao ăn trên tay, cặp mắt tròn xoe như đang quát tôi, khiến nhân viên phục vụ suýt chút nữa đã gọi điện báo cảnh sát.

Tôi không thèm trả lời nó. Tôi biết nó đã nghe hai năm rõ mười rồi. Chẳng qua nó chưa muốn tin mà thôi.

Tôi ngồi đối diện nó, lặng thinh nhìn tách cà phê đang sủi bọt, Nam Tương trước mặt tôi cũng chẳng nói chẳng rằng. Ánh mắt của nó đang dao động, chẳng khác nào ánh nến đang lay động trong gió, chập chờn không rõ. Nó nhào người qua một chút, rồi áp sát vào tôi nói: “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Tôi đem chuyện hôm trước đưa quần áo đến nhà Cung Minh, kết quả tình cờ gặp Sùng Quang - cũng chính là anh chàng Lục Thiêu trong miệng Nam Tương - kể cho nó biết. Sau khi nó nghe xong, lập tức lắc đầu quầy quậy, tôi có thể nhận ra, đầu nó cũng như đang to ra giống tôi. Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, trong khoảng thời gian khi Sùng Quang mới ra đi, còn Giản Khê vẫn chưa trở lại ấy, tôi đã tâm sự với Nam Tương rất nhiều chuyện thầm kín, tình yêu của tôi với Sùng Quang. Hồi đó, tôi nghĩ Giản Khê sẽ không trở về nữa, nói chính xác hơn, dù Giản Khê có trở lại hay không, tôi đều đã chuẩn bị tinh thần, không tha thứ cho anh ấy. Khi ấy, lòng tôi ngập tràn thù hận với Giản Khê và áy náy với Sùng Quang.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn chia sẻ mọi yêu hận của mình với Nam Tương, tâm sự nổi nghi hoặc với Cố Ly, và sẻ chia sự ngu xuẩn với Đường Uyển Như.

Còn bây giờ, Nam Tương đã hiểu rõ nỗi đau khổ và khó xử của tôi: Giản Khê đã quay lại.

Đồng thời, Sùng Quang cũng trở về.

Trong khung cảnh trầm lặng gượng gạo, tôi và Nam Tương ai nấy lặng lẽ ăn bữa trưa của mình. Đột nhiên tôi sực nhớ, hỏi: “Đúng rồi, hôm nay cậu tìm tớ làm gì vậy?” Nam Tương nhìn tôi, nét mặt thoáng vẻ chán nản, nói: “Bỏ đi, giờ trong lòng cậu đang trăm mối tơ vò, để hôm khác tớ nói với cậu.”

“Thôi nào, cậu nói đi.” Tôi buông dao nĩa xuống, “Dù sao tớ cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn nữa.”

“Tớ có chuyện muốn nhờ cậu giúp, chuyện liên quan đến công việc,” Nam Tương nhìn tôi, thoáng ngập ngừng, “nhưng tớ không muốn đánh đồng vấn đề tiền bạc với tình bạn của chúng mình...”

Nét mặt Nam Tương vô cùng bối rối, vả lại cũng khá gượng gạo. Tôi biết nó đang tìm kiếm sự hỗ trợ của tôi. Tôi cũng biết với một người mang cái tôi và sự kiêu ngạo rất lớn luôn chẳng coi tiền bạc ra gì như nó

mà nói ra chuyện này quả là việc khó mở miệng biết bao, chắc chắn phải lên dây cót tinh thần rất lớn, chẳng khác nào bảo Cố Ly hẹn Đường Uyển Như cùng đi dạo mua sắm ở cửa hàng độc quyền của Lý Ninh vậy, nhất định nó phải có lòng dũng cảm ghê gớm và một trái tim biết bao dung tất cả. Chỉ có điều tôi không hiểu tại sao Nam Tương lại tìm kiếm sự giúp đỡ ở tôi, tôi chỉ là một trợ lý quen, có thể giúp gì cho nó chứ? Tôi thấy nó tìm Cố Ly rõ ràng hữu dụng hơn nhiều.

Tôi vỗ vỗ tay nó, rồi nói: “Nam Tương, đừng ngốc thế, từ nhỏ bọn mình đã luôn đánh đồng chuyện tiền bạc với tình bạn mà. Cậu còn nhớ hồi năm nhất tớ và Cố Ly đã cùng nhau đem máy chụp ảnh của cậu bán ấy nam sinh mặt đầy mụn trứng cá cùng lớp với giá mười đồng không? Hồi năm thứ ba đại học tớ cùng cậu đã đem luận văn của Cố Ly lên rao bán trên trang taobao, nhớ không hả? Chúng ta chẳng phải luôn làm như vậy sao?”

Nam Tương nhìn tôi, mỉm cười, tuy trên mặt vẫn còn vương chút buồn, nhưng trông nó rõ ràng đã nhẹ nhõm hơn, nụ cười như đóa hoa mới nở sau cơn mưa xối xả, mang nét đẹp như thể hồi sinh. Tôi liếc mắt nhìn sang anh chàng ngồi kế bên trái nó, mặt đang thộn ra, đùa nhét đến bốn năm lần mà cũng không trúng miệng.

Nam Tương hít một hơi dài, nói: “Tớ muốn cậu đem tranh của tớ, đến cho Cung Minh xem, không cần phải làm gì, chỉ cần cho anh ta xem, nếu thấy đẹp, có thể nói đôi lời cảm nhận, hoặc giới thiệu một chút về phòng tranh giúp tớ được không... hoặc tùy ý treo ở vị trí nào đó không bắt mắt trong công ty cũng được...”

Tôi nhìn Nam Tương, tay vỗ ngực, “Không thành vấn đề. Tuy tớ không thể bảo đảm anh ta sẽ đồng ý phát biểu ý kiến gì đó, nhưng nhất định tớ sẽ để anh ta nhìn thấy tranh của cậu, kẹp vào hợp đồng, hoặc đặt trên bàn làm việc của anh ta, không chừng tớ còn cài đặt màn hình máy tính của anh ta là hình bức tranh của cậu.”

“Nếu vậy anh ta sẽ ra tay giết cậu mất?” Nam Tương thấp thỏm.

“Tất nhiên sẽ không có chuyện đó đâu,” tôi uống cà phê, nói như khẳng định, “Anh ta sẽ cử Kitty giết tớ.”

32. Chương 11 Phần 2

Tiếp đó tôi và Nam Tương ngồi tán gẫu về một vài vấn đề khác, không có gì ngoài những tình huống hài hước mà chúng tôi tình cờ gặp phải trong cuộc sống, trong sách hoặc qua phim truyện gần đây. Làm bầu không khí vừa rồi còn bức bối như trước khi cơn mưa chiều mùa hạ kéo đến đã trở nên thoáng đãng hơn nhiều, tôi không muốn phải suy nghĩ quá nhiều. Tôi cảm thấy, xe đến trước rừng ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cuộc sống sẽ không bức bối chết tôi, cùng lắm chỉ khiến tôi đau đến không thiết sống mà thôi, nhưng ở phương diện này, so với Cố Ly người chị em tốt bên tôi, đạo hạnh của nó có thể còn kém xa.

Sinh nhật của Cố Ly là một lời nguyện đối với tôi, lần nào nó cũng làm tôi muốn sống không được muốn chết không xong. Còn năm nay, vị sếp cao nhất lại đem chuyện này đổ ụp xuống đầu tôi, và tôi đương nhiên phải theo yêu cầu của anh ta, bỏ ra chút sức mọn, để sắp đặt một buổi tiệc sinh nhật cực kỳ ngoạn mục, tràn ngập surprise. Tôi cảm thấy Cung Minh vẫn chưa hiểu Cố Ly lắm, thật lòng tôi rất muốn nói cho anh ta biết, không cần bất cứ sự sắp đặt nào, sinh nhật Cố Ly chắc chắn sẽ tràn ngập surprise với muôn hình vạn kiểu, đủ khiến người ta sợ đến ói ra mặt xanh mặt vàng.

Ăn xong bữa trưa, tôi tạm biệt Nam Tương, day nhẹ huyệt thái dương đang căng cứng trên đường về công ty, tôi còn phải cùng Kitty lên kế hoạch cho tiệc sinh nhật Cố Ly.

Tôi về đến bàn làm việc của mình, Kitty bước qua : “Cố Ly về rồi, tốt nhất nên đi hỏi cô ấy có ý tưởng gì về vụ sinh nhật không. Cô hiểu cô ấy nhất, hai chúng ta cùng đi.”

Tôi gật đầu, rồi cùng Kitty thẳng tiến đến phòng làm việc của Cố Ly.

Khi đẩy cửa phòng làm việc của Cố Ly, thấy ngoài Lam Quyết và nó ra, Cố Nguyên cũng ở đó.

Sau khi tôi và Kitty nói rõ ý đồ, Cố Ly im lặng. Rõ ràng, việc này với nó mà nói, là một surprise cực kỳ khủng khiếp. Ngược lại Cố Nguyên, mặt mày rạng rỡ, vui mừng khôn xiết. Tôi rất đồng tình với anh ta, cũng có thể hiểu được, bởi hằng năm tôi và anh ta đều là châu chấu cột chung trên một sợi dây thừng, hao tâm tổn sức, vất kiệt trí não vì sinh nhật Cố Ly. Còn năm nay, đột nhiên có một con châu chấu không sợ chết khác nhảy ra, cởi trói cho Cố Nguyên, rồi đem dây thừng buộc lên cổ chính mình, tràn đầy tự tin không biết sống chết là gì nói phải chuẩn bị một party sinh nhật cho Cố Ly, anh ta không vui mừng khôn xiết sao được? Cho nên, Cố Nguyên ra vẻ đồng tình liếc nhìn tôi - con châu chấu cái không được cởi trói khỏi chiếc dây thừng - một cái dài, sắc lẹm.

Kitty thấy Cố Ly lặng thinh, nghĩ rằng nó không có ý kiến gì, vì thế, cô ta lấy bản kế hoạch sơ bộ ra, đọc cho Cố Ly nghe từng câu từng chữ. Thế là, trong một giờ tiếp theo, ba chúng tôi gồm tôi, Cố Nguyên, Lam Quyết, ngồi trên sofa Italia màu kem đặt trước ra lối ban công, mày chau mặt ủ để xem hai người họ dùng lý này lẽ kia tranh luận thuyết phục lẫn nhau, trông như hai chiếc máy tính đang kết nối với nhau vậy, ánh đèn lập lờ, ổ cứng răng rắc, liều mạng hòng quy cách hóa đĩa C của đối phương.

Chẳng hạn...

Kitty: “Cố Ly, tôi bảo đảm với cô, chắc chắn là đồ Tây chính thống!”

Cố Ly: “Cô chắc chắn thực sự là đồ Tây đúng nghĩa chứ? Cô đừng nói dùng dao nĩa ăn thịt bò xào là đồ Tây đấy nhé.”

Kitty: “Không đâu, nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy, thì trước khi cô ra tay, Cung Minh đã dùng dao cắt cổ tôi rồi.”

Cố Ly: “...”

Chẳng hạn...

Kitty: “Được rồi, theo yêu cầu của cô, tất cả đều dùng hoa sơn trà màu trắng trang trí, bao gồm cả cửa ra vào.”

Cố Ly: “Cô chắc chắn là hoa sơn trà trắng chứ? Lần trước chụp ảnh tạp chí, hoa mà các người cầm đến bảo là hoa sơn trà trắng, nhưng rành rành là hoa nguyệt quế mua ở cái chợ di động dưới tầng trệt kia!”

Kitty: “...”

Chẳng hạn...

Cố Ly: “Cái gì? Chiêu đãi bằng rượu vang nhẹ? Tất nhiên không được, toàn bộ đổi thành rượu Whisky và rượu vang đỏ cao cấp, tiệc sinh nhật không thể không có rượu, không say sao có không khí, dùng rượu vang nhẹ mất mặt lắm!”

Kitty: “Tôi sợ cô uống nhiều quá sẽ không kiểm soát được bản thân, mười giờ đêm lại lao đầu vào bánh sinh nhật, thế thì vô cùng mất mặt.”

Cố Ly: “...”

Chẳng hạn...

Kitty: “Cần phải tìm một vài chỗ để xe gần đây, sau đó khách khứa sẽ đi bộ đến bữa tiệc là được.”

Cố Ly: “Đi bộ á? Cô đùa đấy à? Cô bảo các khách là nữ mặc váy dạ hội dài thì làm thế nào? Lết váy dài để qua đường hả? Hay đứng bên đường đợi đèn đỏ đèn xanh cùng với một đám các mẹ tay đang xách cổ mấy con vịt chuẩn bị về nhà làm cơm? Hành vi này cũng đầy tính nghệ thuật nhỉ? Vả lại, lê chiếc váy dài mà đi như thế, sẽ khiến cả con phố Nam Kinh này bị quét sạch mắt, chính quyền thành phố cũng không trả tiền vệ sinh đâu, có điều tôi bảo đảm lá rụng và rác rưởi dưới váy chúng tôi khi đi hết con đường này chắc chắn đủ để đốt một đồng lửa để thiêu cô đấy.”

Kitty: “...”

Chẳng hạn...

Kitty: “Có cần vũ đạo không?”

Cố Ly: “...”

Cuối cùng Kitty không tài nào chịu đựng thêm được nữa, nó nhìn Cố Ly, nói cực kỳ thành khẩn mà vô cùng tuyệt vọng: “Giám đốc Cố à, cô hãy tin tôi được không, nhất định tôi sẽ không làm hỏng party sinh nhật đâu, đây không phải lần đầu ngài Cung Minh bảo tôi giúp anh ta chuẩn bị party sinh nhật.”

Cố Ly quay lại, một giây trước còn đầy vẻ khinh miệt, ánh mắt toát lên sự châm chọc cực kỳ hài hước, nhưng lúc này, sau khi nghe thấy câu nói sau cùng của Kitty, vụt chốc nó đã trở nên thư thái, thở phào một hơi, rồi khoát tay nói: “Ôi trời, sao không nói sớm, sinh nhật của ngài Cung Minh cô còn lo được, vậy thì tôi yên tâm rồi.” Nói xong Cố Ly liền nở nụ cười vừa quyến rũ vừa giả tạo, nhưng lại vô cùng cuốn hút.

Kitty nhìn Cố Ly, cũng cười phá lên, “Giám đốc Cố thật biết đùa. Tôi nói là giúp mấy người em họ của Cung Minh chuẩn bị party. Còn sinh nhật của ngài Cung Minh thì đâu đến lượt tôi sắp xếp, sinh nhật của ngài ấy đều giao cho các công ty chuyên tổ chức sự kiện làm thôi, mười mấy con người bận bịu suốt hai tháng liền, chỉ riêng phương án chuẩn bị và danh sách khách mời đã dày bằng nguyệt san tháng chín của tạp chí Vogue rồi, ha ha ha ha...”

Ngay tắp lự mặt Cố Ly như xám ngoét đi trong tiếng cười “ha ha ha ha” của Kitty.

Có lẽ, đây chính là vai trò mà sự tồn tại của Cung Minh phải đảm nhiệm. Đường như ông trời sinh ra anh ta là để khiến Cố Ly sống không bằng chết, cũng như Cố Ly được sinh ra là để khiến cho chúng tôi sống dở chết dở vậy.

Tôi nghĩ nếu Cố Ly thuộc mẫu người tùy hứng, thích gì làm nấy, thì sự phẫn nộ và đổ kỵ đang ngập tràn trong nó nhất định sẽ đủ để nó tóm cổ Cung Minh rồi châm một mồi lửa thiêu anh ta cháy thành than. Tất nhiên, nó sẽ cẩn thận đem cục than đó cất vào hộp, đặt ở chỗ cửa ra vào nhà nó để thờ phụng, ngày ngày thấp nhang bái lạy - cho dù đã hóa thành than, “trở thành Cung Minh” vẫn là mơ ước cuối cùng của nó.

Khi rời khỏi phòng làm việc của Cố Ly, trời đã trở chiều. Ánh nắng nhạt dần, đám mây dày đặc đang phiêu dạt trên nền trời, từng đám từng đám màu trắng thuần khiết, những tia nắng bị khúc xạ thành vô số những mảnh vỡ lấp lánh ánh vàng, bầu trời được trang điểm vô cùng huyền ảo hoa lệ, giống như khung trời trong phim hoạt hình của Disney, biểu tượng cho tình yêu, biểu tượng cho vẻ đẹp, biểu tượng ộng ước, và cũng là biểu tượng cho sự hư ảo và không thực tế.

Tôi thộn người nhìn lên bầu trời bên ngoài qua tấm rèm cửa ban công, bỗng nhiên bị cơn ồn ào náo động cắt ngang, tôi quay đầu nhìn, liền thấy hai con chuột Mickey đang cười nói tíu tít, nô đùa chạy qua trước mắt.

Tôi: “...”

Kitty: “...”

Tôi: “... cái thứ thuốc chống lão hóa mà chị giới thiệu cho tôi có tác dụng phụ sao?”

Kitty: “... công ty kết hợp với Disney trú tại Phố Đông làm một kỳ chuyên đề, hôm nay chụp ảnh. Tôi xin cô, với tư cách là phụ nữ có trình độ đại học trong thời đại mới, mỗi khi gặp phải vấn đề bất ngờ nào, hãy xuất phát từ chủ nghĩa duy vật biện chứng, sử dụng nhân quan khoa học mà phân tích, được không? Đừng mê tín như thế được không hả?” Kitty nhìn tôi, tỏ vẻ cực kỳ thất vọng, sau đó cô ấy day day huyết thái dương rồi nói: “Cô và Cố Ly làm đầu tôi như muốn nổ tung. Chả trách cái thầy tướng số “Cửu vĩ hồ tiên” gì mà bạn tôi giới thiệu hôm trước, bảo tháng này sức khỏe tôi yếu, xem ra phải nghe lời bà ấy thật, đặt một miếng gỗ tử đàn ở vị trí hướng Nam trong nhà.”

Tôi: “...”

Trở về bàn làm việc, tôi đem bản kế hoạch sinh nhật Cố Ly đang cầm trên tay nhét vào ngăn bàn, tạm thời không muốn suy nghĩ đến chuyện hao người tổn của này, và lại sau khi tan ca, tôi còn cả đồng thời gian để bàn bạc với nó, mặt đối mặt, thậm chí mặt sát mặt mà nói chuyện cả đêm. Còn bây giờ, tôi chỉ muốn nằm sõng soài trên mặt bàn, nghỉ ngơi giây lát, vì đầu tôi như sắp muốn nổ tung ra rồi.

Tuy nói như thế, nhưng thực tình trong lòng tôi biết rất rõ, việc khiến đầu tôi đau đến muốn nổ tung, thực ra hoàn toàn không phải vì sinh nhật Cố Ly, mà là ánh mắt của Sùng Quang thản nhiên quét qua mặt tôi lúc ở dưới lầu, ánh nhìn trống rỗng, mù mịt, lạnh đậm. Nói thực, tôi chưa bao giờ thấy Sùng Quang như vậy, mỗi lần tôi nhìn thấy, anh ấy đều bình bình sức sống, trong đôi mắt vô cùng dịu dàng, như bóng hoàng hôn đang dần khuất phía chân trời lúc chạng vạng, bao phủ lên người màn sương chiều ấm áp nặng trĩu. Ánh mắt rất đổi sinh động của anh ấy hoàn toàn không giống một bệnh nhân ung thư sắp bước đến bờ vực cái chết, mà trái lại, trái tim với lòng nhiệt thành cuộn cuộn chảy trong cơ thể anh ấy đã cảm hóa tôi, cổ vũ tôi, che chở tôi. Thậm chí khi nhìn vào bức di ảnh treo ở phía cuối của nhà tang lễ, tôi vẫn có thể nhìn thấy từ trong đôi mắt trong veo đó niềm hy vọng pha lẫn bi thương, sự lưu luyến hòa trộn cảm giác chia ly.

Tôi đang định nhào người nằm lên bàn, thì nhìn thấy mấy bức tranh mà Nam Tương để lại. Ngay lập tức tôi cầm chúng lên, chuẩn bị đến phòng làm việc của Cung Minh. Bởi xem chừng, tâm trạng của anh ta hôm nay rất tốt. Anh ta giống như một thiên sứ trẻ tuổi luôn mỉm cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Tôi đẩy cửa bước vào, thấy Cung Minh đang ngồi trên sofa chỗ góc khuất đọc sách, giữa bầu không khí phảng phất mùi cà phê và tiếng dương cầm. Chỉ khác một điều rèm cửa đã kéo lại, riêng có chiếc đèn đặt dưới đất hiệu Armani vẫn tỏa ra thứ ánh sáng sang trọng mà ấm áp. Dưới ánh đèn vàng khuôn mặt của anh ta hiện lên dịu dàng mà gần gũi.

Anh ta đặt quyển sách trên tay xuống, mỉm cười dịu dàng hỏi: “Sao vậy?” Ánh mắt đó như tỏa ánh hào quang, vô cùng dịu dàng và mềm mại. Cùng chiếc áo len mỏng ấm áp mà anh mặc lên người như có ma lực hút người ta đến gần.

“Bạn tôi... là Nam Tương... cô ấy có rất nhiều tranh khá đẹp, anh có thể xem qua tác phẩm của cô ấy không,” tôi ôm đồng tranh của Nam Tương, nhìn Cung Minh, rồi dè dặt hỏi, “không phải là nhờ anh cho ý kiến đánh giá nhận xét, mà chỉ cần xem qua là được, nếu anh thích, đương nhiên là tốt nhất... còn không thích cũng chẳng sao... chỉ cần xem qua thôi... có được không?”

Cung Minh nhìn tôi, mắt chớp chớp liên hồi, dưới ánh đèn cặp mi dài trông như cặp lông vũ màu vàng, khuôn mặt hẹp dài như bị bóng râm thăm thăm bao trùm, miệng nhovn cười dịu dàng, rồi bằng chất giọng thấp trầm mà cực kỳ cuốn hút, anh ta trông về phía tôi, cười nói: “Không thể được.”

Cơ hồ tôi đã bị nụ cười dịu dàng kia của Cung Minh làm đần thộn. Anh ta giống như một thiên sứ, ánh mắt lấp lánh, nụ cười quyến rũ. Tôi cho rằng mình đã nghe nhầm, nên liền hỏi lại: “... Chỉ xem qua thôi, rồi tôi sẽ đi ngay, có được không?”

Cung Minh khẽ cười, nói: “Không.”

Tôi lui ra khỏi phòng làm việc của Cung Minh, đầu óc vẫn rối bời chưa định thần lại được. Tôi biết mình đã bị Cung Minh từ chối, thực ra chuyện này cũng rất bình thường, anh ta phải là một con quỷ hút máu điển trai bạo tàn máu lạnh, chứ không phải là thổ địa công công hòa nhả dễ gần thân thiện cầu gì được nấy. Nếu Cung Minh đồng ý không chút do dự, mới khiến tôi sợ nổi da gà.

Nhưng tôi vẫn thấy cực kỳ thất vọng. Một cảm giác bất lực đang quẩn chặt lấy tôi.

Tôi ngoái đầu nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, bầu trời giống như lòng đỏ trứng được khuấy đều lên, vừa êm đềm mà lại rất đổi bi thương, đang bao trùm mỗi người, hòa cùng với đó là tiếng chim bồ câu vỗ cánh bay về tổ.

Còn lúc này, ở một nơi cách tôi rất rất gần...

Đường Hoài Hải chấp choạng lúc hoàng hôn, xe ngập trên đường, chạy còn chậm hơn cả người đi bộ. Mặt đường cả ngày bị phơi nắng, lúc này đang bốc lên hơi nóng hầm hập, mọi thứ dường như trở nên mơ hồ loang loáng. Hàng quán ven đường thi nhau phun hơi lạnh ra ngoài, thu hút người đi đường lánh vào quán.

Giản Khê đang mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng, mồ hôi đọng từng giọt từng giọt trên ngực. Anh ấy đang trên đường đến công ty tìm tôi.

Sau khi cửa thang máy trượt mở, đúng lúc Giản Khê được chứng kiến cảnh tượng Kitty có ý định đi khiêu chiến Cố Ly lần nữa. Giản Khê hỏi: “Lâm Tiêu đang ở đâu vậy?” Kitty chẳng thèm đếm xỉa, đầu cũng không ngoảnh lại mà cứ lừ lừ tiến thẳng về phía trước, rồi buông một câu “Có thể ở phòng làm việc của Cung Minh, có thể đang ở chỗ uống nước, anh đi tìm đi.”

Tôi ôm chồng tranh, mặt mày thất thần, lúc đi ngang qua quầy uống nước, cánh cửa đột nhiên mở ra, một bàn tay thon dài vươn ra, túm lấy cánh tay tôi, rồi kéo tôi vào trong.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, một bóng hình cao lớn đã phủ lên tôi, tôi còn chưa kịp định thần, một cái ôm siết đến nghẹt thở giống như biển cả đã ập đến.

Làn môi nóng bỏng mà mềm mại hôn lên môi tôi, mùi hoóc-môn quen thuộc, như thể sóng biển cuộn trào mãnh liệt đang vỗ mạnh lên tôi, phá hủy tôi.

Đôi mi mềm mại của anh lướt qua sống mũi của tôi.

Tôi mở tròn mắt, Sùng Quang với dung mạo hoàn toàn mới đang nhìn tôi, đôi mắt ánh lên cái nhìn bất lực, giống như trong cặp mắt ấy đang giam cầm hai con bọ câu đã mệt mỏi.

Tôi đưa tay sờ lên chân mày của anh ấy, cung mày cao hơn, toát lên ánh nhìn sâu thẳm như mắt người nước ngoài. Tôi vuốt ve đôi chân mày dày đậm mà mềm mại đó, rồi hỏi: “Đau không?”

Anh ấy khẽ gật đầu, ánh mắt dịu dàng mà toát lên vẻ đau thương. Dường như tôi có thể xuyên thấu ánh nhìn sâu thẳm u ám, thấy ánh sáng chấp chờ yếu ớt trong sinh mệnh của anh ấy, thấy được ngọn lửa sót lại còn vương mùi máu tanh.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Sùng Quang hỏi: “Ai đấy?”

Bên ngoài không có tiếng trả lời.

Tôi lau vội nước mắt, rồi bước qua, mở cửa.

33. Chương 12 Phần 1

Chương 12

Sao vậy, đang khóc à?

Sao vậy, đã bắt đầu khóc rồi sao?

Vẫn còn sớm mà, thật sự còn sớm mà.

Gió thu vẫn chưa về, đừng nên vội vàng rơi lệ.

Đồng ruộng hoang vu đâu phải là hình tượng bi tráng nhất, bão tuyết sắp kéo về, sẽ khiến tất cả thêm tuyệt vọng, một vùng bao la vô tận không thấy bến bờ, một sự hỗn mang mênh mông bát ngát, cuối cùng vẫn có một cơn bão lửa, thiêu rụi tất cả thành tro thành bụi.

Thực ra bóng hình của tử thần có đủ muôn hình vạn trạng. Các tòa nhà như Phương Đông Minh Châu, cao ốc Kim Mậu, trung tâm tài chính Hoàn Cầu Thượng Hải, Hằng Long Plaza ... ngày ngày hắt bóng xuống thành phố này, thực ra đó đều là hình dáng của thần chết, khi mặt trời xoay chuyển đến một góc độ nào đó, những bóng râm này sẽ hợp thành một chỉnh thể anh hùng, giờ cao lưỡi hái.

Khi tôi và Giản Khê về đến nhà, bọn Cố Ly cũng về đến nơi. Mùi thức ăn ngào ngạt tỏa ra từ trong nhà bếp, khỏi cần phải nói, Lucy đang bận rộn đến toát mồ hôi, mỗi khi cô ấy bận rộn sẽ luôn lấm bầm trong miệng một vài câu bằng tiếng Philippin, tuy chúng tôi nghe chẳng hiểu gì, nhưng tôi và Nam Tương luôn tin rằng cô ấy đang chửi Cố Ly - nếu người nào có thể ở cùng Cố Ly một thời gian mà không bị điên, thì quá trình tu luyện của người đó ắt đã đạt đến cảnh giới đặc đạo, chỉ cần ngồi một chỗ có thể lập địa thành Phật, sánh ngang thần tiên.

Cố Ly vừa nhìn sang tôi và Giản Khê, vừa hong khô mười đầu móng tay mới sơn trong khi xem chương trình “Bản tin kinh tế tài chính” trên tivi (đúng vậy, nó xòe tay duỗi thẳng về trước, mười đầu ngón tay xòe rộng kéo căng hết cỡ, giống như thằn lằn ông thô tục đang chuẩn bị tập kích bất ngờ vào bộ ngực của thiếu nữ, từng có lần Nam Tương và nó áp sát vào nhau nói chuyện, kết quả là hai đứa nó ghét bỏ nhau), vừa chẳng thèm quay đầu lại hỏi tôi: “Cậu với Giản Khê cùng về đây à?”

“Ừ”, tôi đặt túi xuống, mở tủ bên cạnh cửa chính thay giày, rồi trêu Giản Khê: “Anh ấy đến công ty tìm tớ, cứ như một con ruồi không đầu tìm đến bộ phận quảng cáo, may là đồng nghiệp trong công ty nói có anh chàng bánh trai đang tìm tớ, tớ rất đổi vui mừng, cứ tưởng anh chàng đẹp trai nào, ai ngờ lại gặp phải anh ấy.”

“Còn chưa ngạc nhiên à? Khi đó anh đang mặc ba lỗ bó sát người. Những múi cơ ngực và cánh tay đều lộ rõ, mồ hôi ướt đầm nửa áo, như ẩn như hiện, vác thêm một thùng nước tinh khiết nữa thì có thể diễn trong phim AV của Nhật Bản rồi...” Giản Khê ôm tôi từ phía sau, mồ hôi ướt dính khắp người tôi, tôi kêu the thé, cổ gầy không thoát được, tôi đành để anh ôm, mùi hương trên cơ thể anh giống như chiếc chăn bọc lấy tôi. Từ nhỏ đến lớn anh luôn sạch sẽ và gọn gàng nhất trong đám con trai, ngay cả mồ hôi cũng tỏa ra mùi thơm như dầu tắm hương chanh, cảm giác như vừa tắm xong vậy.

Sau khi bước vào nhà, tôi liền phóng đến phòng vệ sinh tắm. Cố Ly trong đó kêu lên oai oái: “Sao vừa về đã tắm rồi hả, cậu qua đây trước, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Tớ tắm qua một chút, năm phút thôi, nếu không lát nữa mồ hôi của Giản Khê trên người tớ sau khi gặp điều hòa không khí sẽ rơi từng mảng từng mảng xuống mất.” Tôi vừa nói, vừa vịn vôi nước, khóa cửa lại.

Giản Khê ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, vẫn chưa kết thúc đề tài tranh luận vừa rồi, anh quay đầu về phía Cố Nguyên, nói với anh ta bằng vẻ khiêu khích: “Khi ấy tôi có thể thấy, các cô gái trong phòng làm việc đều đổ mắt thẹn thùng, tất nhiên, cả những chàng trai trẻ giống như Neil ở bộ phận thuộc công ty anh.” Giản Khê quay đầu lại, hắt hàm về phía Neil.

Neil mặc quần soóc rộng, vốn đang nằm nghiêng trên ghế sofa, lập tức duỗi chân đạp vào đùi Giản Khê.

“Cậu mà còn đá tôi thì hàng của cậu sẽ bị lộ đấy,” Giản Khê cầm một chiếc đệm đặt ra sau lưng, rồi thư thái nằm xuống, “từ chỗ tôi đây có thể nhìn thấy ‘cậu bé’ Neil”.

Cố Ly nghe đến đây, quay đầu lại chau mày, nét mặt tỏ vẻ khó chịu, “Cậu em lại không mặc đồ lót hả?”

“Em vừa tắm xong!” Neil mặc quần soóc rộng nằm trên sofa, lơ đãng nói.

Nam Tương ngồi ở đầu kia đột nhiên phun nguyên ngụm trà trong miệng ra, tuy từ nhỏ Cố Ly và Neil đã lớn lên cùng nhau, chẳng có vướng mắc gì về tình dục, cho dù Neil có cởi trần đứng trước mặt Cố Ly, Cố Ly cũng sẽ thản nhiên mà hỏi một câu: “Cậu bị ăn cướp à?” Nhưng với phụ nữ bình thường mà nói, chẳng hạn như tôi, như Nam Tương, trong mắt bọn tôi Neil vẫn là một anh chàng con lai bánh trai khỏe mạnh và quyến rũ, cho nên, Nam Tương chỉ thoáng liên tưởng theo mạch câu chuyện của Giản Khê và Cố Ly, đã lập tức nóng bừng mặt lên rồi.

Nam Tương đặt tách trà trong tay xuống, nói với Giản Khê: “Tôi vẫn luôn thấy anh là người vô cùng trong sáng, sao giờ lại nói năng dâm dăng vậy?”

“Anh ta vẫn luôn dâm dăng thế mà.” Cố Nguyên vừa gửi tin nhắn, vừa nhìn Giản Khê, cười nói, “Trước mặt các cô anh ta làm ra vẻ như cậu bé ngoan hiền chưa cai sữa, chứ trước mặt tôi thì cũng đa tình lắm.”

Giản Khê: “...”

Nghe đến câu này, Cố Ly đột nhiên chuyển ánh nhìn khỏi kênh Tài chính - Kinh tế, cặp mắt rực sáng tinh tường, thấp thoáng nhìn Cố Nguyên, hỏi: “Sao anh ta phải đa tình trước mặt anh hả, nói đi, có phải anh ta thường xuyên lén lút lôi kéo anh không?” Vừa nói, vừa đứng lên đi quanh quần bên cạnh Nam Tương, hai chị em tốt vai kề vai ngồi đối diện với họ.

Giản Khê nhìn Cố Ly và Nam Tương hai mắt đang đỏ ngầu, biết rằng chiếc ra đa trong não họ với đại diện là hình tượng bã đậu hũ bắt đầu khởi động rồi. Anh hạ giọng thở dài một cái, rồi nhip nhàng nâng người lên, bước đến ngồi xuống sofa bên Cố Nguyên, dựa lưng vào Cố Nguyên, nói: “Bóp vai giúp tôi chút đi, hôm nay phải vác một túi sách, nặng chết đi được.”

Cố Nguyên đặt di động xuống, tỏ vẻ bức bối nhưng vẫn rất mực nghe lời bóp vai giúp Giản Khê, vừa bóp vai, vừa bình luận: “Đạo gần đây anh tập thể dục mang lại hiệu quả tốt đấy, cơ bắp vai săn chắc hơn rất nhiều... anh đợi chút rồi cũng đi tắm đi, mồ hôi dầm dìa thế này, tắm chết đi được, làm cả tay tôi cũng dãn...”

Nam Tương yên lặng bấy giờ, không chịu đựng thêm nổi nữa, cao giọng hét lớn về phía phòng tắm: “Lâm Tiêu, mau ra mà xem phim cấp ba này!”

Khi ăn tối đã là hơn tám giờ rồi.

Mấy đứa chúng tôi theo thường lệ lại ngồi tùm tùm trên sofa tán gẫu.

Hằng ngày cứ vào lúc này, luôn là thời điểm mà tôi thấy ngọt ngào nhất và thoải mái nhất. Tuy nhiên chỉ cần lơ là chút xíu sẽ bị Cố Ly chanh chua cay nghiệt phun nọc độc khắp người, thời khắc này luôn khiến người ta cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp. Tôi cuộn mình trên sofa, nhìn nam thanh nữ tú bên cạnh, chợt nhận thấy vẻ đẹp của họ dường như càng trở nên mờ ảo dưới ánh sáng của chiếc đèn chùm đất đỏ treo trên trần nhà. Đúng thế, con mắt của các đạo diễn phim truyền hình Trung Quốc chắc chắn đều đã mù hết rồi, nếu không đã phải sớm mời họ làm diễn viên ột bộ phim, nam nữ lục đục, yêu hận đến trời long đất lở đan xen, nhất định họ sẽ hốt bạc.

Đang ngồi tán gẫu, điện thoại của Cố Ly đột nhiên đổ chuông, là Kitty gọi, Cố Ly bật máy lên, nói được vài câu, hai mắt nó lại như dựng ngược lên, tôi biết, chiến dịch nhằm quy cách hóa ổ cứng đối phương của hai chiếc máy tính này lại bắt đầu rồi. Một phút sau, Cố Ly phải hứng chịu một đòn chí mạng, nó trợn trắng mắt rồi rít vào điện thoại về kinh ngạc: “Cô nói cái gì? Địa điểm không đặt ở Tỉnh An? Đặt ở Hồng Khẩu? Tóm lại là đặt ở Hồng Khẩu? Không nhầm chứ!”

“Hồng Khẩu thì sao? Nhà tôi ở Hồng Khẩu đây!” Giản Khê ngồi bên cạnh, đang ôm tôi, bỗng gằn giọng hét về phía Cố Ly!

Cố Ly nhìn Giản Khê, rồi tiếp tục hét vào điện thoại về tán đồng: “Cô nghe thấy chưa? Cô nghĩ tiệc sinh nhật của tôi có thể tổ chức ở khu Hồng Khẩu đó hả? Nhà của Giản Khê ở đó đấy!”

Giản Khê: “...”

Cố Nguyên ngồi đối diện nhìn Giản Khê với ánh mắt đồng tình, sau đó quay đầu lại, nhìn Cố Ly lúc này mặt lạnh như tiền chua ngoa cay nghiệt, vỗ tay cổ vũ nồng nhiệt, “Không hổ là nàng dâu nhà anh...” Chưa đợi Cố Nguyên nói hết, Giản Khê đã giật mấy chiếc đệm kê lưng trên sofa ném vù vù về phía Cố Ly. Cố Ly cứ như có mắt sau gáy vậy, nhẹ nhàng vung tay bắt lấy chính xác từng cái từng cái một, hơn nữa còn uyển chuyển quăng từng chiếc từng chiếc về phía Neil. (...) Chiếc cuối cùng được nó chặn lại, sau đó khê khàng đặt xuống bên mình, đồng thời đưa tay ra vuốt ve, giống như người mẹ hiền đang âu yếm đứa con yêu dấu của mình vậy - chiếc đệm cuối cùng ấy là của hãng Fendi. (...)

Tôi và Nam Tương không hề bất ngờ. Hồi ở trường, chúng tôi đã được thưởng thức thứ võ nghệ cao siêu này của nó, bất kể là cháo gạo đen từ sau bay tới hay là bánh gạo nếp từ trên thang gác ném xuống, đều

không thể xâm phạm đến nó - nói thực, nếu Cố Ly không có bí kíp võ công như vậy, nó cũng chẳng thể hoành hành bá đạo trong trường được, vì người muốn cầm đồ ném vào nó quả thực là nhiều vô số.

Đúng lúc này Cố Nguyên hùng dũng đứng lên, nhảy bổ đến dè Giản Khê xuống. Có lẽ là vì muốn bảo vệ nàng dâu nhà anh ta, nhưng chúng tôi lại muốn tin anh ta vì ham muốn cá nhân hơn, bởi lúc này anh ta đang dè lên người Giản Khê, mặt hai người kề sát nhau, gần tới mức hơi thở cũng như đang cộng hưởng. Vả lại, Cố Ly có cần Cố Nguyên dũng cảm ra mặt không? Nó không gặm xương ăn thịt người ta đã là cảm tạ trời đất rồi. Vì thế chúng tôi đều nhất trí cho rằng, Cố Nguyên đã nảy sinh ham muốn cá nhân. Tôi và Nam Tương nắm chặt tay nhau, căng thẳng chờ đợi. (...)

Neil này giờ luôn mặt mày ủ rũ tâm trạng ngán ngẩm, không chịu đựng nổi thêm nữa, lập tức chen vào: “Get a room!”

Tôi đã bị giọng của Neil phá tan đám mây hình nấm màu hồng phấn đang cuộn cuộn trọng đầu. Tôi quay đầu sang, nhìn Neil từ trước lúc ăn cơm đến giờ vẫn uể oải đang ngồi trên sofa đối diện, hần trông giống như rau cải bị phơi nắng quá lâu, co quắp nhẵn nhúm trên sofa, ánh mắt hút hồn người khác của anh chàng con lai bánh trai ngự trị trên các trang tạp chí thời trang đã biến mất, lúc này, trông hần như Tiểu Thầm Dương mặt chau mày ủ trong đêm giao thừa vậy.

Nam Tương nhìn hần, bản năng người mẹ dâng trào ngàn ngụt, rồi dịu dàng nói: “Nhóc con à, sao vậy? Tâm trạng không vui à?”

Neil ngẩng đầu lên, rồi gật gật đầu như con thú cưng ngoan hiền đáng yêu.

Cố Ly bên cạnh đột nhiên phán một câu: “Không sao đâu, có thể chỉ là do đến tháng thôi, sau mấy hôm nữa tớ cũng sẽ vô duyên vô cớ bức bối (như thế). Bình thường thôi.”

Nam Tương: “...”

Tôi: “...”

Cố Nguyên, Giản Khê: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha”.

Cố Ly tiếp tục vuốt ve chiếc nệm Fendi kia, giống như con báo mẹ đang liếm láp yêu thương đứa con nhỏ của mình. Thôi miễn bàn đến chuyện ầm áp ngọt ngào, nó nhìn chăm chăm Giản Khê và Cố Nguyên lúc này đang ôm nhau cười lẫn lộn (...) nói: “... Cười gì chứ, con gái ở chung nhau đã lâu, ảnh hưởng hoóc-môn của nhau, chu kỳ sẽ dần trở nên điều hòa thống nhất, hai người sao không hiểu biết gì về tâm sinh lý thế?” Rồi tạm dừng, quay đầu nhìn tôi và Nam Tương, “Không tin cậu hỏi hai người họ, xem có phải họ cũng có mấy ngày này.”

Nam Tương: “...”

Tôi: “...”

Neil nhìn Cố Ly đang cuộn tròn trên sofa với tư thế của một con báo, nói: “Trông chị rất giống một con báo đấy.”

Cố Ly vuốt vuốt mái tóc, điềm nhiên nói: “Cậu đang nói loài báo của Cartier sao?”

Neil cũng điềm nhiên trả lời: “Không, cái con của Chu Đại Phúc ấy.”

Cố Ly: “...”

Neil tiếp tục tiến lên, “Từ nhỏ đến lớn, chị gái à, mỗi khi em suy sụp chán nản, chị đều dùng dịch độc màu đen phun ra không ngừng giữa kẻ răng nanh để sưởi ấm em, để an ủi tâm hồn em, để lại ấn tượng khó phai mờ, em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ quên - dù chị có lột da bao nhiêu lần, em đều sẽ nhận ra chị.”

Tôi và Nam Tương hoàn toàn sững sốt, đây là lời của cậu nhóc nửa đời không biết tiếng Trung mới từ nước ngoài về, thì quả thật hần có thể đi thi nghiên cứu sinh khoa văn học. Cố Ly nhìn hần đầy cảnh giác, “Gần đây cậu đang đọc sách gì vậy?”

Neil: “Sách do một người tên Quách Kính Minh viết. Em mới phát hiện thì ra trên thế giới này còn có người nói năng giống hệt chị, em luôn cảm thấy chị là một cái hoa kỳ lạ cô độc nhất thiên hạ.”

Nam Tương: “... là một đóa...”

Giản Khê đỏ mặt tía tai chần chừ hần, “Haiz... haiz... anh bạn, tốt nhất không được dùng ‘một cái’ để hình dung, nhất là khi cậu đã phát âm sai cái từ đa âm tiết ‘qì’ này, ở đây nó thật sự không nên phát âm là jì... Cố Ly dù từ góc độ sinh lý hay tâm lý, đều không thể là một cái như cậu nói được...”

Cố Ly: “...”

Tôi thò chân ra đá vào cẳng chân đầy lông của hần, rồi hỏi: “Thế nào, ngay cả đồ lót cậu cũng quăng lại nhà người ta à, tắm cũng tắm rồi, còn có gì chưa hài lòng sao?”

Nói xong, tôi quay đầu lại đem chuyện của Lam Quyết ở công ty hôm nay nói với Cố Ly và Nam Tương.

Neil vẫn im lặng mặc cho tôi kể lể, sau khi nói xong, hần còn thở dài một hơi vô cùng ăn ý. Ngay tức khắc bọn tôi đều quay sang nhìn, cảm thấy chắc chắn hần còn muốn nói điều gì đó.

Quả thật, trước ánh mắt đầy trông đợi của chúng tôi, hần bắt đầu kể: “Hôm đó Lam Quyết đến nhà chúng ta, tôi đã hẹn anh ta đi xem Robot đại chiến 2, mọi người còn nhớ không?”

“Nhớ, đó chẳng phải là chuyện hay sao? Thế nào, anh ta thất hẹn à?” Nam Tương hỏi.

“Đi chứ, hôm đó chúng tôi cùng nhau xem phim, trước khi vào rạp tôi còn đi mua bỏng ngô, mua hồng trà cho anh ta nữa mà.” Neil tiếp tục với vẻ chán chường.

“Thế chẳng phải rất tuyệt sao? Sao vậy, chẳng lẽ anh ta thích trà xanh?” Nam Tương không ngừng truy hỏi.

“... Đâu có, anh ta rất thích hồng trà. Hơn nữa phim cũng rất hay, hai chúng tôi đều la hét cực kỳ hứng chí. Thậm chí mỗi cảnh trong phim mà chúng tôi thích đều giống nhau, diễn viên ưa thích cũng như nhau. Chúng tôi đều thấy quyết định cùng nhau đi xem phim thực quá ổn.” Neil nói về hoàn toàn chán chường.

“Cậu mà còn lải nhải thêm chút nữa chắc tôi sẽ lấy súng nước bắn cậu ngay lập tức!” Cố Nguyên ngồi đối diện không thể nghe tiếp được nữa, bực tức cắt ngang.

Rõ ràng, Neil chẳng nghe rõ lời Cố Nguyên lắm, nhất định hần đang tập trung vào mấy chữ như “súng nước”, “bắn” trong lời của Cố Nguyên rồi bắt đầu suy diễn lung tung, vì trông mặt hần chợt thoáng đỏ khi ngược nhìn khuôn mặt khô ngô pha lẫn tức giận kia của Cố Nguyên.

Neil thu ánh mắt lại, thở dài một hơi, rồi nói: “Sau khi hết phim, đau thương đã đến...”

Nam Tương không chịu đựng thêm được nữa lập tức cắt ngang lời hần: “Đủ rồi, cậu đừng có học kiểu ăn nói của Quách Kính Minh nữa đi, ‘đau thương đã đến’ cái gì chứ... cậu hãy vào chủ đề chính đi, trở lại như con người cậu trước đây đi, tôi thực sự sắp chịu hết nổi rồi đấy. Những câu nói hoa mỹ trong tiểu thuyết của Quách Kính Minh ấy, cậu đừng bao giờ cho là thật, cậu phải đi xem kiểu ăn nói của anh ta trên blog kia kia, đó mới là bộ mặt thật của anh ta, không có chuyện gì thì đừng học theo cách nói của anh ta, anh ta không phải tấm gương tốt đẹp gì đâu.”

Neil gật gật đầu, tiếp đó, hần kể cho chúng tôi biết sự đau thương đó.

Sau khi nghe xong, tất cả chúng tôi đều thinh lặng.

34. Chương 12 Phần 2

Thì ra, việc vẫn luôn quấy nhiễu Neil, là chuyện sau khi hai người họ xem hết phim cùng vào toilet. Kết quả, vốn dĩ hai người sẽ đứng sòng đôi trước máng tiểu chuẩn bị kéo khóa quần, nhưng vào giây phút cuối cùng, Lam Quyết lại tỏ ra bối rối e thẹn rồi bước vào gian buồng. “Tôi vốn chẳng suy nghĩ gì, thậm chí ngay cả nhìn tôi còn chẳng nhìn anh ta!”

Xem ra, việc này đã khiến Neil hoàn toàn khó xử.

Chúng tôi cùng nhìn Neil với ánh mắt đồng tình. Cổ Ly di chuyển đến bên hần, rồi ôm lấy bờ vai hần như cái ôm tràn đầy tình thương của người mẹ, an ủi, “Không sao đâu, việc này bình thường mà. Nam nữ khác nhau, nếu Cổ Nguyên đi tiểu đứng bên chị, chị cũng sẽ đi vào trong buồng thôi. Nhưng dù chị không muốn đứng tiểu sòng đôi cùng Cổ Nguyên, thì cũng không có nghĩa chị không yêu anh ấy.”

Những lời của nó khiến ai cũng tâm phục khẩu phục, không còn gì nói thêm nữa. Tôi nghĩ nếu nó tham gia dẫn chương trình đón giao thừa, thì không bao giờ lẫn được với Triệu Bản Sơn hay Tống Đan Đan.

Nam Tương ngược lên nhìn Cổ Ly, rồi nói ra chiều tán thưởng: “Cổ Ly, cậu nhất định phải xuất bản một cuốn tự truyện, cuộc đời cậu quá ư ngoạn mục.”

Cổ Ly mỉm cười đắc ý, ánh mắt hấp háy, “Đừng nói vậy mà.”

Nam Tương chạy xộc tới thè lưỡi răn độc máu me đầm đìa ra, “Tên là ‘Đường Uyển Như mặc Prada’.”

Trong tiếng cười chế giễu của mọi người trước nỗi đau thương vô bờ bến của Neil, tiếng chuông gọi cửa vang lên.

Nam Tương vừa ôm chiếc đệm tựa lưng trên sofa, vừa dịch chuyển thân hình mềm mại như con rắn nhỏ đi ra mở cửa, mái tóc nó trước sự chuyển động mềm mại giống như bản năng phát ra từ thân thể, đang lay động uyển chuyển như những sợi rong tảo trong nước biển, Cổ Nguyên và Cổ Ly mê mẩn ngắm nhìn, tôi đã bảo rồi mà, mái tóc đen ánh ấy của Nam Tương, đối với đàn ông mà nói chính là một tấm phướn chiêu hồn màu đen.

Có điều, sau khi mở cửa, cơ thể Nam Tương chậm chậm chậm chậm cứng lại, ngay cả mái tóc vốn mềm mại cũng như bị đông cứng, lặng lẽ rũ xuống, thậm chí tôi còn loáng thoáng nghe thấy âm thanh rắc rắc rắc giống như đông đá trên cơ thể nó.

Một lúc sau, người ở ngoài nhẹ nhàng bước vào, trước mặt mọi người là, Đường Uyển Như đi giày Nike đang đứng lặng lẽ đối diện chúng tôi.

Thượng Hải giữa đêm hè, hơi nóng đang dần tiêu tan, hàng ngô đồng Pháp cao lớn nằm dọc hai bên đường Nam Kinh dưới màn đêm, đang khẽ lay động vô cùng phong tình chỉ Thượng Hải mới có. Vô số cô gái trang điểm rất đậm, gấm lụa thướt tha bước đi trong đêm, dạo qua cửa hàng xa xỉ phẩm thâu đêm sáng đèn. Đường Uyển Như đã về, khi đi nó nhìn tôi như muốn nói điều gì rồi lại thôi, nét mặt ngốc nghếch kia của nó khiến tim tôi vỡ nát. Cổ Ly ngồi trước mặt tôi, nó hỏi tôi mà mặt không nét biểu cảm: “Sao cậu không hỏi tớ câu nào, đã đưa thiệp mời nó đến tham dự tiệc sinh nhật của tớ vậy?”

Tôi nghĩ Cổ Ly, chẳng chút sợ hãi, tôi biết thực ra lúc này gương mặt không chút cảm xúc kia của nó chính là sự nguy trang của con hổ giấy. Sự xuất hiện của Đường Uyển Như đã làm chấn động trái tim nó. Tôi nói: “Nếu không cậu muốn thế nào? Bạn bè nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu thật sự muốn cách ly Qó ra khỏi thế giới của chúng mình?” Nam Tương ngồi bên cạnh tôi, chẳng nói chẳng rằng. Thực ra trong vụ việc trước đây, Nam Tương không phải là người tức giận nhất, người tức giận nhất là Cổ Ly. Điều này xuất phát từ tính cách của nó, trào dâng tham vọng kiểm soát, đã ghét thì tất cả biến thành thù và chỉ mình ta là nhất. Nó không thể chịu đựng được cảnh Đường Uyển Như từ trước đến giờ luôn bị chúng tôi bắt nạt rồi đột nhiên có ngày quật khởi đứng lên như nữ thần báo thù. Việc này đã vượt khỏi khả năng kiểm soát của nó - bất cứ chuyện gì nó không kiểm soát được, đều có thể dễ dàng chọc giận nó.

“Tớ chẳng muốn sao cả.” Cố Ly nhìn tôi bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng nhưng vô cùng sắc sảo, “Nhưng tớ phải cảnh báo trước, tiệc sinh nhật lần này là Cung Minh sắp xếp, sẽ có rất nhiều khách mời của “M.E”, cậu cũng biết Đường Uyển Như, nó chính là một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể Qổ tung. Tớ không phải chú ý tới nó, tớ cần gì phải chú ý tới nó? Chẳng qua là tớ muốn bảo cậu hãy chuẩn bị tâm lý trước thôi.”

Trong phòng khách trống trải chỉ còn mình tôi. Cố Ly và Nam Tương đều đã đi ngủ. GiảQ Khê đã về nhà. Thi thoảng anh ấy mới tá túc ở đây, còn phần lớn thời gian anh ấy đều trở về nhà.

Neil trốn trong phòng tiếp tục gặm nhấm nỗi buồn chán. Được nửa chừng hần rời khỏi phòng chạy vào toilet, trên người chỉ mặc độc chiếc quần lót, còn lộ ra cả tấm thân trần, những múi cơ trên cơ thể hần cực kỳ săn chắc quyến rũ dưới ánh đèn vàng ấm áp. Nhưng dù là cảnh tượng bổ mắt như vậy, cũng chẳng khiến tôi bận tâm.

Tâm trạng tôi cũng như hần, vô cùng chán nản.

Tôi thu mình trên ghế sofa, tay cầm bản kế hoạch tiệc sinh nhật của Cố Ly mà chẳng còn tâm trí đoái hoài đến. Sự xuất hiện của Đường Uyển Như vừa rồi khiến con tim tôi như bị xối một bát nước cốt chanh, chua xót khó chịu vô cùng. Thời gian gần đây, thực tình ngày nào tôi cũng nhớ đến nó. Tuy sâu thẳm tâm can tôi luôn thấy nó bây giờ quá kỳ lạ, đúng như lời Cố Ly nói, nó chính là khối thuốc nổ di động, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt lý trí tôi thành tro bụi. Nhưng tôi nhớ nó. Tình cảm của tôi đối với nó giống như của người mẹ đối với đứa con gái bất trị của mình, tuy tôi sỉ nhục nó, trách mắng nó, nhưng tôi cũng chỉ dám im lặng đến như vậy mà thôi. Tôi sợ nó mất mặt, sợ nó bị người ta nhạo báng, sợ nó bị người khác khinh thường.

Thực ra đây cũng là những điều mà Cố Ly đối với chúng tôi, tôi luôn cảm thấy như vậy.

Nhưng điều đang quấy nhiễu tôi, lại hoàn toàn không phải những thứ này, tôi hiểu rất rõ, tình bạn của bốn đứa chúng tôi, dù dần vật đến mức nào, dù cãi nhau đến trời long đất lở, cũng sẽ có một ngày mọi thứ lành lặn trở lại. Còn cái cây sinh trưởng điên cuồng trong tim tôi như sắp quăn quắt tôi đến mức không thở được. Qũr đó xứng đáng gọi là “tình yêu hỗn loạn”.

Trong phòng khách yên tĩnh, di động của tôi đột nhiên vang tiếng bíp bíp, tôi nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình, biết rằng, thời khắc mình ra quyết định đã đến.

Tin nhắn trên màn hình vẫn đang nhấp nháy, “Anh đang ở cửa tiểu khu của bọn em, ra gặp anh một lát.”

Tôi đi đến cửa tiểu khu, nhìn thấy Sùng Quang đang ngồi trong chiếc Benz S350, trông anh vô cùng khôi ngô, vóc dáng vồQ đẹp khác người bình thường, sau khi trải qua phẫu thuật chỉnh hình, càng hoàn mỹ đến mức siêu phàm thoát tục, anh ấy từ một chàng trai trưởng thành với chút thần sắc non nớt còn sót lại trước đây, đã biến thành một người đàn ông chín chắn và quyến rũ. Về mặt nào đó, anh ấy bây giờ so với Cung Minh chẳng có gì khác nhau. Chỉ là trong mắt anh ấy mãi mãi chất chứa thứ tình cảm mà CuQg Minh không bao giờ có được: kỳ vọng mãnh liệt nhưng chan chứa khổ đau.

Ánh mắt này giống như mũi tên bay, từng mũi từng mũi liên tục xuyên thủng trái tim tôi.

Tôi đứng trước cửa xe, cúi đầu xuống nhìn, Sùng Quang mở cửa xe, ngồi nhích qua một bên, sau đó đưa tay vỗ vỗ xuống chỗ mà anh ấy vừa để trống bên cạnh, “Em đến đây. Vào đi.” Trong màn đêm tĩnh lặng giọng Qúi của anh toát lên sự dịu dàng như sirô cây thích, lạnh lẽo rười lên thân xác tôi. Tôi không biết anh lấy từ đâu nhiều khổ đau khiến người ta phải nghẹt thở đến vậy, thân thể anh cơ hồ chất đầy mây xám thê lương nhất trên bầu trời, lúc này cơ thể ấy đang tỏa ra thứ mùi như thể hoàng hôn khiến người ta không thể kháng cự, một thứ sức mạnh khiến khóe mắt người ta bất giác ửng đỏ. Ừm, có lẽ, đến từ thân thể đang bị tế bào ung thư gặm nhấm chẳng? Hay là đến từ sự che giấu và lừa dối của anh ấy với tôi bằng lý do tử vong.

Tôi ngồi vào xe, đóng cửa lại.

Chiếc xe quay đầu, chạy về hướng công viên Tĩnh An. Nếu lúc này nhìn vào gương chiếu hậu, tôi sẽ thấy Giản Khê đang xách túi siêu thị, đứng trước cửa tiểu khu, lặng im chẳng nói lời nào dõi theo bóng tôi mất hút trong dòng xe chớp lóe ánh đèn điện. Nếu lúc này lùi đi động ra nhìn, tôi sẽ thấy tin nhắn của anh: “Về đến nhà chột nhớ em nhiều. Anh sang tìm em, hôm nay anh ở lại chỗ em nhé.”

Hàng cây ngô đồng cao vút trong công viên Tĩnh An, đang đứng trầm lặng giữa đêm khuya mùa hạ, hòa cùng âm thanh diu diu từ tốn giống như sa mạc đang chuyển động. Bối phía xung quanh là năm tòa nhà chọc trời đaQg trong quá trình xây dựng, trước đây hằng ngày báo chí Thượng Hải đều đưa tin về sự mọc lên bất ngờ của “Năm ngôi sao vàng” này, toàn bộ trung tâm thành phố Thượng Hải cũng vì Qăm tòa cao ốc chọc trời với tiêu chuẩn cực kỳ xa xỉ này mà phải di chuyển về phía Tây 500 mét. Bản đồ Thượng Hải lấy Hàng Long làm trung tâm nhô lên vòng xuống giống như bàn tay Thượng đế đang nhẹ nhàng đong đưa.

Tôi và Sùng Quang ngồi xuống một chiếc ghế dài ven hồ. Trong đêm, bãi cỏ xung quanh như đang tỏa ra luồng khí trong lành hòa với hương cỏ ngào ngạt. Tiếng dế mèn và tiếng ve sầu vang lên không ngớt bốn phía, tất cả càng khiến ánh trăng thêm phần tĩnh lặng.

Sùng Quang cởi áo vest ra, rồi hỏi tôi: “Cần khoác lên không? Bên hồ hơi lạnh.”

Tôi lắc đầu, “Không cần.”

Sùng Quang chẳng nghe tôi, vươn tay đưa chiếc áo vest đen hiệu Dior khoác lên vai tôi.

Tôi vung tay đẩy ra, âm lượng đột nhiên đẩy cao, “Em nói không cần mà!”

Tay của Sùng Quang chợt dừng lại đơ cứng trên vai tôi, rất lâu sau anh chẳng nói gì, cầm chiếc áo nhẹ nhàng đặt lên đùi mình. Anh quay qua nhìn tôi, trước sự phản chiếu của nước hồ, ánh mắt càng thêm lung linh lấp lánh. Tôi không chịu nổi ánh nhìn như vậy, liền quay mặt đi, giọng anh bất giác vang lên bên tai tôi, giống như chất chứa cả sương đêm lạnh lạnh, ướt át, “Có phải em đang trách anh không? Trách anh lừa dối em rằng anh... đã chết...”

“Đâu có.” Tôi lắc đầu.

“Anh biết chắc chắn em trách anh,” anh ấy chuyển chân mình một chút, đổi sang tư thế khác, “nhưng anh không còn cách nào cả. Em tin không? Thực sự anh đã hết cách. Em hãy tin anh, trên thế giới này, chẳng ai không muốn chết hơn một người mắc bệnh ung thư, chẳng ai muốn tiếp tục sống hơn anh. Dù có nằm mơ anh cũng muốn sống thêm một ngày...”

Vô số mũi tên bay vun vút, bắn xối xả về phía tôi, khiến sức lực trong thân xác tôi theo những vết thương ấy, ào ạt trôi đi.

“Bạn trai em vừa ăn cơm ở nhà chúng em,” tôi dốc mọi sức lực còn lại trong cơ thể, nói, “hôm nay, anh ấy còn đến công ty tìm em.”

Sùng Quang lặng thinh, chẳng nói lời nào.

Tôi quay qua nhìn anh. Nước hồ phản chiếu trong ánh mắt anh, bầu trời đêm phản chiếu vào trong mắt anh, bãi cỏ đang hít thở không ngừng kia cũng phản chiếu trong mắt anh, đáy mắt sâu thẳm của anh như chứa bát xúp bột giấy màu đen đang bốc khói.

Tôi quay đầu, nhìn từng gợn sóng trên mặt hồ, tiếp tục nói: “Sau khi... anh... đi rồi, anh ấy đã quay lại. Em không biết phải làm sao. Tại sao anh không nói cho em biết, anh dùQg một tang lễ trần trụi để đá em ra khỏi cuộc sống của anh, giống như đá một bình nước nóng dưới chân vậy. Anh đã chọn cái chết, chọn cách rời bỏ khiến em ngay cả chờ đợi cũng không thể, anh nói đi, em phải làm sao?”

Sùng Quang vẫn lặng thinh, chẳng nói gì, trong mắt anh giống như một con thú thuần dưỡng giữa đêm khuya, đang tỏa ra nhiệt lượng, toát lên vẻ ngang bướng, nhưng cũng bùng lên sự kỳ vọng mãnh liệt mà chân chứa khổ đau.

“Không sai, em quyết định đi,” giọng anh ấy khàn khàn, “Anh nghe theo em.”

Anh nhìn về phía tôi, ánh mắt lóe sáng khiến lồng ngực tôi đau nhói, giống như đuôi của một con cá đang bơi lội đột nhiên biến mất dưới làn nước đen ngòm. Đôi mắt thu hút của anh giống như ngọn đèn bị tắt, bỗng nhiên tối sầm.

Khi về đến nhà, tôi đã rất sửng sốt khi thấy Giản Khê đang Qgồi trong phòng khách: “Sao anh lại quay lại?”

Anh đang bật một bóng đèn, ngồi trên sofa đọc tạp chí. Ngẩng lên nhìQ tôi, anh mỉm cười dịu dàng rồi đưa hai tay thẳng về phía tôi: “Em đã đi đâu vậy?”

Tôi bước đến bên anh, ngồi xuống, rồi thả cả cơ thể vào vòng tay nóng bỏng của anh, “Vừa xem bản kế hoạch sinh nhật của Cố Ly, đau hết cả đầu, ra ngoài đi dạo một vòng, cho thoải mái.” Tôi đang lắng nghe nhịp tim của Giản Khê, trong thoáng chốc sự mệt mỏi ghê gớm đã phá tan. “Ngủ thôi?”

“Ừ”. Tôi nhắm mắt lại, rồi rúc trong lồng ngực anh trả lời ậm ừ.

Tôi cuốn mình trong chăn, mặc cho hơi lạnh như của mùa đông từ chiếc điều hòa thổi ra. Tôi ôm chầm cơ thể nóng bỏng của Giản Khê, rồi dần chìm vào giấc ngủ. Tôi đã mơ rất nhiều thứ. Có thể vì nhiệt độ nóng bừng của cơ thể Giản Khê và hơi nóng tỏa ra từ chiếc chăn, trong mơ chúng tôi ngồi quây quần quanh lò sưởi mùa đông, phòng khách maQg một màu u ám, chỉ có ánh lửa hồng lay động trong lò sưởi hắt lên khuôn mặt của từng người, tôi, Giản Khê, Cố Nguyên, Cố Ly, Nam Tương, Đường Uyển Như, Neil, trông ai cũng có vẻ hạnh phúc vui vẻ, tương thân tương ái. Chúng tôi thầm lặng che chở bao bọc nhau, cùng uống cà phê, cuộn mình trong tấm thảm lông cừu, mưa tuyết bay ngoài cửa vậy mà trông như tràn ngập sự ấm áp màu vàng cam. Tôi nhìn ra bên ngoài, trông thấy Sùng Quang đứng ngoài cửa sổ đang chăm chú nhìn về phía tôi.

Cũng giống như trong giấc mơ năm ngoái, anh ấy mặc áo khoác lớn màu đen, mái tóc nhuộm màu hoa tuyết trắng xám, khi đó anh còn chưa biến thành anh chàng ngoại quốc điển trai tóc vàng mắt xanh, con người vẫQ đen lầy và đôi chân mày vẫn đen bóng, mái tóc dày dặn, đôi mi mềm mại, anh ấy đang nhìn tôi, ánh mắt lay động điểm sáng giống như ánh lập lòe của đom đóm, hình như anh ấy đang nói chuyện với tôi, nhưng dường như lại không phải, anh ấy chỉ chăm chú nhìn tôi, dùng áQh mắt vừa khổ đau vừa ảm áp trước đây, giống như đang ngấm nhìn sự tàn phai của mùa thu, anh ấy không mở ô che, trong mưa tuyết lạnh lẽo vô cùng, anh ấy cứ đứng lặng ngoài cửa sổ, rất lâu rất lâu, cuối cùng mới chậm rãi đưa tay lên, ngập ngừng vẽ không nở khe khoát tay với tôi, tôi không nghe thấy tiếng anh ấy, nhưng có thể thấy khẩu hình miệng, anh ấy đang nói với tôi, BYE BYE.

Trong mơ tôi đang tựa vào vầng ngực Giản Khê, tấm thảm len quần chặt lấy tôi, trong khi tôi đang nhìn Sùng Quang trong mưa tuyết ngoài cửa sổ, chẳng hiểu tại sao, tôi không thấy chút đau thương nào, thậm chí còn mỉm cười dịu dàng rồi khe đưa tay lên, rồi cũng khoát hai cái với anh ấy đang ngoài cửa sổ, có một vài bông tuyết nhẹ vương trên mi anh ấy, hóa thành nước mưa ướt nhòe, anh ấy gật gật đầu với tôi, sau đó chẳng nói chẳng rằng quay người bước vào bóng tối vô cùng vô tận, bóng hình anh ấy mất hút ở cuối đường mịt mờ gió tuyết, giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình, kéo vào bóng tối.

Lại một lần nữa anh ấy mất hút ở nơi tận cùng thế giới của tôi.

35. Chương 12 Phần 3 (hết)

Thượng Hải buổi hừng đông hiện ra vẻ tĩnh lặng khiến người ta bất an. Sự yên tĩnh đó vốn không thuộc về nơi này, nó chẳng khác nào một mảng tối om đột nhiên xuất hiện đan xen giữa cảnh quay trong phim, khiến người ta sợ hãi và bất an.

Sùng Quang đứng bên hồ trong công viên Tĩnh An, gió đêm không ngừng thổi vào mái tóc, vào đôi chân mày màu vàng kim, vào con ngươi màu lục bích của anh, giống như gió lạnh kèm theo sương giá của mùa thu thổi buốt giá cả mặt hồ bát ngát.

Cung Minh đứng bên cạnh, hai người cùng mặc vest màu đen bó sát người, đứng giữa màn đêm giống như hai thần chết ưu sầu.

Cái nóng hầm hập của đêm hè tựa lửa thiêu trong bụng cứ như thứ dây leo đầy gai điên cuồng quấn chặt suy nghĩ, Sùng Quang trừng đôi mắt ướt nhẹp như vừa có cơn mưa xối qua, nhìn Cung Minh. Anh túm chặt vạt áo vest Cung Minh, giọng nói còn nóng bức hơn cả hơi nóng của đêm hè: “Anh, em không muốn chết.”

Cung Minh từ từ nâng cánh tay lên, vòng qua ôm lấy vai Sùng Quang. Anh ta nhắm nghiền mắt, một giọt lệ trào ra, rơi xuống bờ vai Sùng Quang, biến thành chấm nước nhỏ sâu hơn cả màn đêm. Sức mạnh từ cánh tay anh ta càng lúc càng lớn, giống như muốn ôm Sùng Quang nhập vào thân thể mình. Nỗi chua chát tựa như cơn sóng thần ập đến đánh vỡ tan mọi lý trí và lạnh lùng của anh ta.

Ánh trăng từ trên cao rơi xuống, bức tượng thiên sứ đứng trang nghiêm trong công viên kia đổ bóng đen kịt, trông như thần chết đang cầm lưỡi hái. Bóng đen của thần chết dụ dằng mà từ từ bị trù lên Sùng Quang, trù lên Cung Minh, trù lên từng người.

Cách chỗ họ mấy mét, một chiếc xe hơi cao cấp đang chờ, lái xe đứng cung kính bên cửa xe, đèn pha xe nhấp nháy như đang hít thở, như đôi mắt đang khóc thút thít.

Khi tỉnh giấc vào sáng hôm sau, Giản Khê đã không còn bên cạnh nữa. Tôi bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn vào phòng khách, anh ấy cũng chẳng có ở đó. Lúc này Cố Ly đang trong nhà tắm bơi bơi trét trét các loại sản phẩm dưỡng da không thể thiếu hằng ngày.

Tôi ngồi trên sofa ngắm người mơ màng, chờ đợi cơ thể tỉnh lại từ cõi mộng vẫn đục dài dằng dặc đêm qua.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, tôi vội cầm lấy, giọng nói vô cùng phấn chấn của Kitty vang lên trong điện thoại, cô ta nói cho tôi biết địa điểm tổ chức tiệc sinh nhật của Cố Ly đã được đặt ở sân thượng trên đỉnh tòa nhà Ngoại Than Mậu Duyệt - nơi chúng tôi từng đến cùng Cung Minh.

Sau khi tắt điện thoại trong vô thức, đột nhiên tôi nhớ đến mộng cảnh mấy ngày trước, chúng tôi đã chúc mừng sinh nhật Cố Ly trên sân thượng của một tòa nhà cao như vậy, cũng trong giấc mơ ấy Đường Uyển Như bị đẩy ngã xuống đất máu me đầm đìa.

Bỗng nhiên như bị mùi tanh máu chẳng biết từ đâu ứa đến cuộn trào lên trong bụng khiến tôi buồn ói. Tôi cố sức đập cửa phòng tắm, còn Cố Ly bên trong thì hét vọng ra: “Tớ đang dùng bồn cầu! Cậu đi vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ của cậu đi!”

Tôi đứng giữa cửa chính, một nỗi sợ hãi không tên mơ hồ trào dâng trong cơ thể, nhưng lại có thể cảm nhận được rất rõ rệt, giống như có hàng ngàn hàng vạn con đĩa màu đen đang bò chi chít khắp trong người tôi. Chúng đang không ngừng hút máu, lồng ngực tôi như có một con quái thú sắp sửa phá nát làn da mà chui ra.

Đúng lúc này, tôi thấy Cố Nguyên từ phòng ngủ của Cố Ly bước ra. Tôi ngược lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt mà cả đời tôi không thể nào quên, ánh mắt lạnh lùng, chế giễu, thù hận, giày vò.

Tôi không biết tại sao anh ta lại nhìn tôi như vậy, mãi đến khi anh ta móc trong túi áo ra một phong thư, trao cho tôi. Nhìn thấy nét bút quen thuộc trên phong bì thư, tôi nhận ra ngay là của Giản Khê, trên đó có viết “Gửi: Bà xã.”

Tôi mở thư ra, cơ hồ những dòng chữ khỏe khoắn đẹp đẽ đã biến thành những sợi dây thép gai màu đen, từng sợi từng sợi thít chặt cổ họng của tôi.

“Gửi bà xã thân yêu của anh: Đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy. Thực ra từ hôm đến nhà Cung Minh tìm em, khi anh trông thấy em và anh ta hôn nhau, anh đã biết, ngày đó sớm muộn cũng sẽ đến, anh không sợ, anh chỉ không nhớ...”

Tôi mới đọc đoạn mở đầu, thì một bóng tối đen như có hàng ngàn kim châm nhói ập đến, hai mắt tôi chợt tối sầm rồi ngã lăn ra sàn nhà, lồng ngực như bị tảng đá khổng lồ đè nát.

Bầu trời rắc xuống muôn vàn ánh sáng diệu kỳ.

Thượng Hải đang uể oải tựa mình tỉnh giấc giữa nhiệt độ buổi ban mai dần tăng cao. Từng ngày, từng ngày, đều giống hệt nhau.

Thứ mà thành phố này không bao giờ thiếu, đó chính là sự chia ly từ biệt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, chết chóc không ngừng giáng xuống, trở mặt thành thù không ngừng ập đến. Đôi mắt như đang đeo mặt nạ kia, chẳng còn nước mắt để chảy, chỉ còn lại máu tươi, thấm nhuần ướt nhẹp con người đang khô cạn.

Bánh răng tàn nhẫn đang xoay tròn, răng rắc rắc rắc nghiền nát những chiếc lều cũ nát, những kiến trúc lạc hậu, những lùm cây nhỏ đang khô héo thoi thóp, những thửa ruộng đã cày, những nhà máy bị bỏ hoang, nó nghiền nát thi thể của những kẻ thất bại, nghiền nát bộ xác còn lại của những kẻ nhu nhược. Nó đem tất cả những thứ không theo kịp bước chân thần tốc của thành phố này, nghiền đến nát vụn. Sau đó, sẽ có những tòa nhà chọc trời mới toanh mà lạnh lùng, sừng sững mọc lên giữa vùng đất hoang vu ấy, giống như đang làm lễ truy điệu cho những bia mộ trong quá khứ.

Sao vậy, đang khóc à?

Sao vậy, đã bắt đầu khóc rồi sao?

Vẫn còn sớm mà, thật sự còn sớm mà.

Gió thu vẫn chưa về, đừng nên vội vàng rơi lệ. Đồng ruộng hoang vu đâu phải là hình tượng bi tráng nhất, bão tuyết sắp kéo về, sẽ khiến tất cả thêm tuyết vọng, một vùng bao la vô tận không thấy bến bờ, một sự hỗn mang mệnh mông bát ngát, cuối cùng vẫn có một cơn bão lửa, thiêu rụi tất cả thành tro thành bụi.

Thực ra bóng hình của tử thần có đủ muôn hình vạn trạng. Các tòa nhà như Phương Đông Minh Châu, cao ốc Kim Mậu, trung tâm tài chính Hoàn Cầu Thượng Hải, Hằng Long Plaza... ngày ngày hất bóng xuống thành phố này, thực ra đó đều là hình dáng của thần chết, khi mặt trời xoay chuyển đến một góc độ nào đó, những bóng râm này sẽ hợp thành một chỉnh thể anh hùng, giơ cao lưỡi hái.

Trong tòa nhà văn phòng cao cấp trên đường Hoài Hải, Cung Minh ngồi trước máy tính, ánh mặt trời trong suốt của buổi sáng tinh mơ bên ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua cửa chớp ban công rọi lên mặt anh ta, dưới ánh mặt trời khuôn mặt anh ta trông vô cùng hoàn mỹ mà lại giả tạo giống như thạch anh vậy. Anh ta đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, sắc mặt không chút cảm xúc, Kitty đứng lặng bên cạnh.

Trên màn hình máy tính là hình ảnh theo dõi được ghi lại của mấy ngày trước. Là Cố Ly và Cố Nguyên mặc đồ màu đen, hai người họ ngồi ở vị trí lúc này của Cung Minh, khuôn mặt xám ngoét chăm chăm đọc văn bản trong máy tính của Cung Minh. Góc trên bên trái mà hình ảnh ghi lại, phía cửa phòng làm việc, là hình dáng nhỏ bé đang sợ sệt run rẩy của tôi.

“Tập giấy tờ trước đây bảo cô đặt ở trên ghế ngồi sau xe tôi, cô chắc chắn là Cố Ly đã thấy rồi chứ?”

“Yên tâm thưa anh, nếu cô ta không phát hiện ra tập giấy tờ đó, chắc chắn sẽ không đến tìm kiếm trên máy tính của anh.” Kitty mỉm cười, nói chậm rãi nhưng rất chắc chắn.

Ánh mắt Cung Minh giống như ánh lấp lánh của kim cương, ngoài màu sắc mê hồn lạc phách, còn có sự vững vàng, kiên cố, lạnh lùng và vô tình.

Bóng râm của một đám mây khổng lồ đổ xuống, chậm rãi di chuyển qua tòa cao ốc.

Cố Ly ngồi trên bồn cầu, trong lòng không ngừng suy tính về các tiết mục trong tiệc sinh nhật của mình. Khi nó đứng dậy nhấn nút xả nước, đột nhiên phát hiện một vệt máu đọng lại trong bồn cầu. Nó hoài nghi, lẽ nào ngày đèn đỏ của nó đến sớm? Nhưng về cảm giác thì hình như không phải.

Nó thấy nghi ngờ, nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, rồi lấy một miếng băng vệ sinh mới trong ngăn kéo, thay xong đầu đấy, sau đó quay người bước ra ngoài. Khi cánh cửa bật mở, liền gặp tôi đang ngồi trước cửa phòng vệ sinh, ánh mắt đờ đẫn.

“Cậu sao vậy?” Nó nhìn tôi, ánh mắt bối rối, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cổ Ly thân yêu, có lẽ thứ khiến cậu thật sự đang bối rối, không phải là nước mắt của tớ, mà là vết máu nho nhỏ vừa rồi.

Trong cuộc đời ly kỳ và hoang đường của chúng ta, Thượng đế luôn dùng vết máu để khiến cuộc đời chúng ta thêm phần phong phú nhưng lại vô cùng phiền toái. Hồi học cấp ba ông ta đã tặng cho chúng ta một thi thể nát như máu me đầm đìa sau khi nhảy lầu, một năm trước ông ta cũng ban cho tôi một chàng trai dịu dàng nhưng cơ hồ lại chất chứa quá nhiều đau thương, ông ta cũng đem đến cho tôi một Đường Uyển Như nhảy lầu trong giấc mộng, và giờ đây ông ta lại nhẹ nhàng mang tấm thiệp màu máu đỏ, đặt trong bồn cầu của cậu.

Vậy mà cậu chẳng hề hay biết gì.

Vết máu này, chính là bức thư mời trước khi sinh mệnh của chúng tôi hoàn toàn sụp đổ.

Từ nơi xa thăm trên bầu trời, phía sau tầng mây đang vần vũ, một thanh âm trầm đục mà từ bi vang vọng: Chào mừng đến thăm.

[Tập 2 “Thời đại hư đồng” của “Tiểu thời đại” kết thúc tại đây]

Lời kết

Gửi bà xã thân yêu của anh:

Đây là lần cuối cùng anh gọi em như vậy. Thực ra từ hôm đến nhà Cung Minh tìm em, khi anh trông thấy em và anh ta hôn nhau, anh đã biết, ngày đó sớm muộn cũng sẽ đến, anh không sợ, anh chỉ không nở.

Thời gian này, anh cảm thấy cuộc sống thật khó khăn. Đã bao đêm anh không ngủ. Có khi một mình anh ra ngoài uống rượu, uống đến mức cơ thể vô cùng khó chịu, anh cũng đã khóc rất nhiều.

Hôm đó, ở tiểu khu dưới tòa nhà của Cung Minh, anh thấy em và anh chàng nước ngoài kia đang ôm nhau, khi ấy anh cảm thấy ngay cả hít thở anh cũng sắp không còn đủ sức nữa. Anh không học nhiều như em, nên anh không biết phải dùng từ gì để miêu tả sự khó chịu và bức bối của anh khi đó, anh chỉ thấy con tim rất đau.

Anh đứng cách chỗ em không xa, trông thấy bóng dáng anh ta ôm em, vì đêm tối nên anh không thấy rõ lắm, cũng may, anh không nhìn thấy rõ, vì thế tâm can không phải khó chịu hơn nữa, thậm chí lúc đó anh còn dụi mắt rồi tưởng tượng anh ta chính là anh.

Dường như anh cảm thấy anh giống như linh hồn xuất hiện từ lòng đất đang nhìn chúng mình ôm nhau.

Khi đến công ty của em, lúc qua gian uống trà, anh cũng đã nhìn thấy bọn em.

Đại khái anh có thể đoán được anh ta là ai. Anh rất đổi kinh hoàng. Có thể nó không thể sánh được với nỗi đau trong con tim anh.

Anh thấy em vuốt ve đôi chân mày anh ta, rồi hỏi: “Đau không?”

Lúc đó anh đứng ngoài cửa kính, trong lòng như muốn hét lên: “VẬY CÒN ANH? VẬY CÒN ANH? SAO EM KHÔNG HỎI ANH MỘT TIẾNG, ĐAU KHÔNG?”

Đêm qua anh thức trắng đêm, nhìn dáng em ngủ say, trong lòng vô cùng khó nghĩ. Rồi anh lén thức dậy viết lá thư này cho em. Anh sợ anh nhìn thấy em, sẽ không nở rời xa em nữa. Anh biết, bao nhiêu năm như vậy, anh không thể giữ được em nữa. Anh không chịu được khi thấy em khóc. Em vừa khóc thôi là anh đã muốn chết rồi.

Lâm Tiêu, anh phải đi đây. Anh thật sự không nở xa em.

Em nhất định không cần phải tìm anh.

Em tìm được anh, nhất định anh sẽ không cam lòng được mà muốn quay về bên em.

Đừng giày vò anh nữa.

Thực ra anh biết, mình không sánh bằng anh ta. Anh ta có tiền, gia thế hiển hách, tướng mạo hơn người. Anh ta đối với em cũng tốt, cũng lương thiện. Anh ta là người tốt.

Anh chỉ thấy không nổi. Chỉ là anh đang bị ký ức giam giữ, không thoát ra được. Nhiều khi, anh cũng cảm hận bản thân sao lại tầm thường như vậy, anh rất muốn trở nên giàu có, trở nên khôi ngô, giống như ngôi sao có thể hô mưa gọi gió. Như thế có thể anh sẽ không ra đi.

Anh rất muốn thời gian quay lại, về thời chúng ta học đại học. Anh tuyệt đối sẽ không buông em ra, để em đi chọn cuộc sống bây giờ. Anh rất muốn cùng em trở thành cặp vợ chồng trẻ bình thường, cùng kết hôn, sinh con, trải qua sinh lão bệnh tử.

Đây đều là những lời nói thật lòng của anh. Anh không lừa dối em.

Bộ quần áo anh để lại đây, chính là tặng em đây, lưu lại một kỷ niệm. Những đồ đạc em bỏ ở nhà anh, hôm khác anh sẽ đóng gói gửi bưu điện lại cho em. Tạm thời anh muốn rời xa Thượng Hải đi đâu đó một chuyến. Đừng lo lắng cho anh, anh sẽ trở về.

Chỉ có điều anh không biết là khi nào.

Hy vọng em sống vui vẻ. Sống hạnh phúc.

Người trong kiếp này chỉ yêu một mình em.

Giản Khê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thoi-dai-2-0>